DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI
FRANCEZ – ROMÂN
ITALIAN – ROMÂN
ENGLEZ – ROMÂN
♫
ROMÂN – FRANCEZ /ITALIAN /ENGLEZ
CARLETA-STELUŢA CĂLIN
TABLE DES MATIÈRES
Table des matières
PETIT DICTIONNAIRE DE TERMES MUSICAUX
FRANÇAIS – ROUMAIN
♫
Mic dicţionar de termeni muzicali român – francez
PICCOLO DIZIONARIO DI TERMINI MUSICALI
ITALIANO – RUMENO
ENGLISH – ROMANIAN LITTLE DICTIONARY OF MUSICAL THERMINOLOGY
DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI
ROMÂN – FRANCEZ – ITALIAN – ENGLEZ
lista abrevierilor bibliografie
PETIT DICTIONNAIRE DE TERMES MUSICAUX FRANÇAIS – ROUMAIN
♫
MIC DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI ROMÂN – FRANCEZ
A
A (s. m. invar.) – ia în sistemul de notaţie folosit de ţările germanice şi anglo-saxone.
ACADÉMIE (s. f.) – academie: académie de musique – academie de muzică.
ACADÉMICIEN – ENNE (s.) – academician – ană.
ACADÉMIQUE (adj.) – academic.
A CAPELLA/ A CAPPELLA (loc. adv. / adj.) – 1. chanter a capella

– a cânta fără acompaniament instrumental; 2. propriu operelor muzicale religioase în stil polifonic, executate în capele, care nu admiteau instrumente.

ACCELERANDO [akselerãdo] (adv.) – accelerando, accelerând mişcarea.

ACCENT (s. m.) – accent, inflexiune, intonaţie expresivă a vocii: accent joyeux – intonaţie veselă.

ACCENTUÉ – ÉE (adj.) – accentuat.

ACCIDENT (s. m.) – accident, alteraţie (diez, bemol, becar) în afara tonalităţii.

ACCOMPAGNATEUR – TRICE (s.) – acompaniator, cel care acompaniază partea principală cu vocea sau cu un instrument.

ACCOLADE (s. f.) – acoladă, semn tipografic folosit pentru unirea mai multor portative.

ACCOMPAGNATEUR – TRICE (s.) – acompaniator – oare: Cette pianiste est l'accompagnatrice d'un violoniste – Această pianistă este acompaniatoarea unui violonist.

ACCOMPAGNEMENT (s. m.) – acompaniament, parte sau ansamblu de părţi vocale ori instrumentale secundare, susţinând partea principală: accompagnament de piano – acompaniament de pian.

ACCOMPAGNER (v. t. / r.) – a (se) acompania, a susţine printr-un acompaniament muzical: accompagner au piano un chanteur, un violoniste – a acompania la pian un cântăreţ, un violonist.

ACCORD (s. m.) – 1. acord, ansamblu de cel puţin trei sunete muzicale emise simultan: acord consonant – acord consonant; acord dissonant – acord disonant; acord parfait – acord care suprapune tonica, medianta şi dominanta; 2. acordare, acţiunea de a acorda un instrument şi rezultatul acesteia: acord du violon (sol, re, la, mi) – acordarea viorii (sol, re, la, mi).

ACCORDABLE (adj.) – care se poate acorda.

ACCORDAGE (s. m.) – acordare (de instrumente muzicale).

ACCORDÉON (s. m.) – acordeon, instrument muzical portativ, cu

butoane, ale cărui ancii de metal sunt puse în vibraţie de un burduf: Îl joue de l'acordéon dans un bal populaire – Cântă din acordeon la un bal popular.

ACCORDÉONISTE (s.) – acordeonist: une excellente acordéoniste – o acordeonistă excelentă.

ACCORDER (v. t.) – 1. a regla un instrument muzical, a-l acorda; 2. a aduce instrumentele la acelaşi diapazon.

ACCORDEUR – EUSE (s.) – acordor, persoană care acordează instrumente de muzică: acordeur de piano – acordor de piane.

ACCORDOIR (s. m.) – acordor (instrument, cheie de acordat): acordoir pour clavecins – acordor pentru clavecine.

ACOUSTICIEN – ENNE (s.) – acustician, specialist în acustică.

ACOUSTIQUE – 1. (s. f.) acustică, calitate a unui loc din punctul de vedere al propagării sunetelor: bonne/ mauvaise acoustique d'une salle – acustică bună/ proastă a unei săli; 2. (adj.) – acustic (relativ la percepţia sunetelor).

ACROSTICHE (s. m.) – acrostih.

ACTE (s. m.) – act: tragèdie classique en cinq actes – tragedie clasică în cinci acte.

ACUITÉ (s. f.) – acuitate: l'acuité d'un son – acuitatea unui sunet.

ADAGIETTO (s. m. adv.) – adagietto.

ADAGIO – 1. (s. m.) bucată executată în tempo adagio; 2. (adv.) adagio (lent).

ADAPTATION (s. f.) – adaptare.

ADAPTER (v. t.) – a adapta: adapter pour la scène – a adapta pentru scenă.

ADDOLCENDO (adv.) – addolcendo.

ADDOLORANDO (adv.) – addolorando.

AÈDE (s. m.) – aed, poet grec din epoca veche care cânta sau recita acompaniindu-se la liră.

AFFETUOSO (adv. adj.) – affetuoso.

AGITATO (adv.) – agitato, într-o mişcare agitată.

AGRÉGAT (s. m.) – agregat, suprapunere liberă de sunete care

nu corespunde procedeelor de analiză a armoniei clasice.

AGRÉMENT (s. m.) – (înv.) ornament, formulă de ornamentaţie melodică, omologă, în muzica veche, ornamentelor moderne.

AÏGU – Ë – 1. (adj.) (despre voci, sunete) strident, piţigăiat: note aiguë – notă ascuţită, stridentă; 2. (s. m.) notă înaltă.

AIR (s. m.) – 1. arie, melodie instrumentală: un ar de flûte – o arie de flaut; 2. arie, piesă muzicală cântată: ar de l'opéra – arie de operă; ar à boire – cântec de pahar.

ALBUM (s. m.) – album, disc de varietăţi, de jaz, cu mai multe bucăţi muzicale.

ALÉATOIRE (adj.) – aleatoric: musique aléatoire – muzică aleatorică, în care forma sau execuţia conţine o parte de indeterminare. Expresia s-a născut în anii 1950, odată cu virtuozitatea lui John Cage, apoi a lui Karlheinz Stockhausen şi a lui Pierre Boulez. Muzica aleatorică a apărut ca o reacţie la serialismul integral.

AL FINE (loc. adv.) – al fine.

ALLA BRÈVE (loc. adv.) – alla brève.

ALLARGANDO (adv.) – allargando.

ALLEGRETTO (adv.) – allegretto (mai puţin rapid decât allegro).

ALLÉGRETTO (s. m.) – bucată muzicală executată allegretto.

ALLEGRO (adv.) – allegro (într-un mod vivace şi vesel): jouer allegro – a cânta allegro.

ALLÉGRO (s. m.) – bucată muzicală executată allegro (în particular, prima parte a formei de sonată).

ALLEMANDE (s. f.) – 1. alemandă; 2. dans de curte de origine germană, cu un caracter grav şi cu un ritm lent.

ALL'OTTAVA (loc. adv.) – all'ottava.

ALTÉRATION (s. f.) – alteraţie, semn convenţional plasat la începutul unei bucăţi muzicale, prin care un sunet este urcat sau coborât cu unul sau două semitonuri cromatice: Les dièses, les bémols et les bécarres sont des altérations – Diezii, bemolii şi becarii sunt alteraţii.

ALTÉRER (v. t.) – a altera, a pune un semn de alteraţie.

ALTISSIMO (adv.) – altissimo.

ALTISTE (s.) – altist, persoană care cântă alto.

ALTO – 1. (s. m.) a) vocea feminină cea mai gravă, numită şi contralto; cântăreaţă care posedă această voce; b) violă, instrument cu patru coarde acordat la cvinta gravă a viorii şi de factură identică; c) orice instrument alto; d) trompetă cu pistoane (folosită în fanfare); 2. (adj) se spune despre un instrument muzical a cărui scară sonoră corespunde aproximativ vocii alto sau contralto.

AMBITUS (s. m.) – ambitus, întinderea unei melodii de la sunetul cel mai grav la sunetul cel mai înalt.

âME (s. f.) – pop (la instrumentele cu coarde).

AMOROSO (adv.) – amoroso, într-o manieră tandră, duioasă.

AMPLIFIER (v. t.) – a amplifica, a mări volumul, întinderea sau importanţa sunetului, a vocii: amplifier un son – a amplifica un sunet.

AMPLITUDE (s. f.) – amplitudine.

AMPLI-TUNER (s. m. pl. amplis-tuners) – amplituner, element al unei linii de înaltă fidelitate, conţinând un amplificator, un preamplificator şi un tuner.

ANACROUSE/ ANACRUSE (s. f.) – anacruză, notă sau grup de note precedând prima bară de măsură şi conducând la primul tempo forte.

ANCHE (s. f.) – ancie, limbă a cărei vibraţie produce sunete la unele instrumente de suflat (clarinet, oboi, saxofon) şi la unele tuburi ale orgii; les anches – instrumentele cu ancie.

ANDAMENTO (adv.) – andamento.

ANDANTE – 1. (adv.) andante, într-o manieră moderată; 2. (s. m.) bucată executată în această manieră.

ANDANTINO – 1. (adv.) andantino, într-o manieră mai vioaie decât andante; 2. (s. m.) bucată executată în acest tempo.

ANGLAISE (s. f.) – numele unui dans foarte vioi.

ANIMATEUR – TRICE (s.) – 1. animator – oare; 2. recomandarea oficială pentru disc-jockey.

ANIMATO (adv.) – animato, cu animaţie, cu viaţă.

ANTÉCÉDENT (s. m.) – antecedent.

ANTHOLOGIE (s. f.) – antologie.

ANTIENNE (s. f.) – antifon, verset cântat înainte şi după un psalm.

ANTIPHONAIRE (s. m.) – antifonar, carte de cântări bisericeşti.

ANTIPHONIE (s. f.) – antifonie, melodie executată alternativ.

ANTIPHONIQUE (adj.) – antifonic, care se execută în mod alternativ.

ANTISTROPHE (s. f.) – antistrofă.

APHONE (adj.) – afon, care nu are sau nu mai are voce: Le chanteur, enrhumé, était aphone – Cântăreţul, răcit, era afon.

APOTHÉOSE (s. f.) / apoteoză.

APPASSIONATO (adv.) – appassionato, cu pasiune.

APPOGGIATURE (s. f.) – apogiatură, notă de ornament care precedă nota reală la un interval de secundă şi care este scrisă cu caractere mai mici.

ARABESQUE (s. f.) – arabească, scurtă compoziţie muzicală cu formă graţioasă.

ARAGÓNAISE (s. f.) – aragóneză, dans popular spaniol.

ARCHET (s. m.) – arcuş: archet de violon – arcuş de vioară.

ARIA (s. f.) – 1. arie, melodie vocală sau instrumentală cu acompaniament; 2. parte cântată de un solist într-o operă.

ARIETTE (s. f.) – arietă, scurtă melodie într-o manieră graţioasă.

ARIOSO (s. m. pl. ariosos) – arioso, formă muzicală aparţinând în acelaşi timp recitativului şi ariei.

ARISTON (s. m.) – ariston, aparat muzical care, cu ajutorul unei manivele, execută mecanic melodiile înregistrate pe cilindri sau pe discuri.

ARMĂTURE (s. f.) – armătură, ansamblu de alteraţii care constituie tonalitatea unei piese muzicale, plasate după cheie şi înaintea cifrei care indică măsura. (sân. armure)

ARMURE (s. f.) – armătură.

ARPÈGE (s. m.) – arpegiu, acord executat cântând în mod

succesiv notele: faire des arpèges au piano – a face arpegii la pian.

ARPÉGER (v.) – a arpegia, a executa un arpegiu: arpéger un acord – a arpegia o gamă.

ARRANGEMENT (s. m.) – aranjament, transformarea unei opere scrise pentru voce, instrument sau ansamblu, în vederea executării ei de către voci, instrumente sau ansambluri diferite: un arrangement pour piano – un aranjament pentru pian.

ARRANGER (v. t.) – a aranja, a face aranjamentul unei piese muzicale.

ARRANGEUR – EUSE (s.) – aranjor – oare, persoană care face un aranjament muzical.

ART (s. m.) – artă: œuvre d'art – operă de artă.

ARTISTE (s.) – artist; interpret; actor.

ARTISTIQUE (adj.) – artistic.

ARTISTIQUEMENT (adv.) – în mod artistic; cu artă, cu talent.

ASSONANCE (s. f.) – asonanţă.

A TEMPO (loc. adv.) – a tempo, reluând viteza de execuţie iniţială a bucăţii.

ATONAL – E – ALS/ – AUX (adj.) – atonal, respectând principiile atonalităţii.

ATONALITÉ (s. f.) – atonalitate, scriere muzicală contemporană caracterizată mai ales prin abandonarea regulilor armoniei şi tonalităţii clasice şi utilizând cele douăsprezece trepte ale gamei cromatice (reprezentanţi: Schönberg, Berg, Webern, Boulez, Stockhausen, Xenakis etc.)

ATTAQUER (v. t.) – a ataca, a începe: attaquer un morceau de musique – a începe o bucată muzicală.

AUBADE (s. f.) – alboradă, concert executat în zori sub ferestrele cuiva.

AUZIŢION (s. f.) – audiţie, prezentarea de către un artist a repertoriului său sau a unei părţi din repertoriu, în vederea obţinerii unui angajament: passer une auziţion-a da o audiţie pentru a obţine un angajament.

AUZITIONNER (v. t.) – a da o probă, a-şi prezenta repertoriul în vederea obţinerii unui angajament.

AUDITORIUM (s. m.) – sală de auziţii, sală amenajată pentru audiţia unor opere muzicale, pentru emisiunile de radio sau de televiziune şi pentru înregistrările sonore.

AUGMENTATION (s. f.) – augmentare.

AVANT-GARDE (s. m.) – avangardă.

AVE (MARIA) (s. m. invar.) – Ave Maria.

B B (s. m. invar.) – şi bemol în sistemul germanic; şi natural în sistemul anglo-saxon.

BACCHANALES [bakanal] (s. f. pl.) – (antichitatea greacă sau latină) sărbători în onoarea lui Bacchus (misterele dionisiace în Italia sau dionisiile greceşti).

BACHIQUE (adj.) – bahic; chanson bachique – cântec de pahar.

BACKGROUND [bakgrawnd] (s. m.) – background, acompaniament al unei partituri solistice în jaz.

BADINERIE (s. f.) – badinerie, bucată muzicală cu un caracter lejer din suitele franceze şi germane (sec. al XVIII-lea).

BAGATELLE (s. f.) – bagatelă, mică piesă uşoară, cu un ton intim, adesea compusă pentru pian.

BAGUETTE (s. f.) – 1. baguettes de tambour – beţe de tobă, mici beţe scurte cu capătul în formă ovală cu ajutorul cărora se bate toba; 2. baguette de chef d'orchestre – bagheta dirijorului.

BAL (s. m.) – bal: bal masqué – bal mascat; bal costumé – bal costumat.

BALAFON (s. m.) – balafon, instrument de percuţie originar din Africa, asemănător cu xilofonul.

BALALAÏKA (s. f.) – balalaică, instrument din familia lăutei, cu cutie triunghiulară şi trei corzi, folosit în Rusia.

BALCON (s. m.) – fiecare dintre galeriile de deasupra orchestrei în sălile de spectacol.

BALLADE (s. f.) – 1. (od.) baladă, cântec de dans; 2. piesă vocală sau instrumentală inspirată de o baladă literară: ballades romantiques

– balade romantice; ballade pour piano – baladă pentru pian.

BALLET (s. m.) – balet, suită muzicală acompaniind un balet: Une réforme imposée par Glück au théâtre a été l'intégration du ballet à l'action – Una dintre reformele lui Glück în teatru a fost integrarea baletului în acţiune.

BANJO (s. m.) – banjo, instrument din familia lăutei, cu cutie rotundă, al cărui întinzător de coarde este format dintr-o membrană: jouer du banjo dans un orchestre de jazz traditionnel – a cânta la banjo într-o orchestră de jaz tradiţională.

BANJOÏSTE (s.) – banjoist, cântăreţ la banjo.

BARCAROLLE (s. f.) – barcarolă – 1. cântec al gondolierilor veneţieni; 2. piesă vocală sau instrumentală cu ritm ternar, în stilul acestor cântece.

BARDE (s. m.) – bard, poet şi cântăreţ celt.

BAROQUE (s. m.) – baroc, stil artistic şi literar născut în Italia odată cu Reforma catolică şi care a dominat o mare parte a Europei şi Americii latine în sec. al XVII-lea şi al XVIII-lea.

În muzică, abandonând stilul polifonic, scriitura barocă, melodioasă şi foarte ornată, favorizează crearea de noi genuri ca opera, oratoriul şi cantata şi de noi forme ca sonata şi concertul.

BAROQUISANT – E (adj.) – cu tendinţă barocă.

BAROQUISME (s. m.) – caracter baroc al unei opere, sau care aminteşte barocul. 8

BARRE (s. f.) – 1. barre d'harmonie – bară de armonie, tijă de lemn lipită sub întinzătorul de coarde pentru a-i susţine presiunea; 2. barre de mesure – bară de măsură, linie care separă măsurile pe portativ.

BARRÉ (s. m.) – aşezare simultană a unui deget (mai rar a doua) pe mai multe corzi, la chitară, lăută, banjo etc.

BARYTON – 1. (s. m.) a) bariton, voce bărbătească intermediară între tenor şi bas; cântăreţ care posedă această voce: un baryton de l'Opéra – un bariton de operă; b) orice instrument bariton; 2. (adj.) de bariton: saxophone baryton – saxofon bariton; baryton en şi bemol –

fligorn tenor.

BARYTON – MARTIN (s. m.) – denumire dată unui bariton tenoral, după Jean – Blaise Martin (1768 – 1837), care urca cu uşurinţă la nota la1 şi avea încă o octavă în falset. Un tip de voce intermediară între tenor şi bariton.

BAS, BASSE (adj.) – grav: note basse – notă joasă, gravă.

BASSE (s. f.) – 1. bas, partea cea mai gravă a unei compoziţii vocale sau instrumentale; 2. vocea masculină cea mai gravă (od. basse-contre); cântăreţ care are această voce; 3. instrumentul al cărui sunet corespunde aproximativ vocii de bas: basse de violon/ de violoncelle – bas de vioară, de violoncel; 4. contrabas, în jaz.

BASSE CHIFFRÉE (s. f.) – bas cifrat, parte de bas la care unele note (note cifrate) au deasupra o cifră care specifică acordul de executat.

BASSE CONTINUE (s. f.) – bas continuu, parte de acompaniament (în general cifrată) încredinţată, fără întrerupere, unui instrument polifonic (sân. continuo).

BASSE-CONTRE (s. f. pl. basses-contre) – voce de bas profund.

BASSE FONDAMENTALE (s. f.) – bas fundamental: Rameau a défini la notion de „basse fondamentale" de l'acord – Rameau a definit noţiunea de „bas fundamental" al acordului.

BASSE-NOBLE (s. f. pl. basses-nobles) – bas nobile.

BASSE OBSTINÉE (s. f.) – bas obstinat.

BASSET (s. m.) – (înv.) cor de basset – clarinet alto.

BASSE-TAILLE (s. f. pl. basses-tailles) – voce de bas profund (opus termenului de basse noble), timbru al vocii masculine între bariton şi bas (sân. basse-chantante).

BASSISTE (s.) – abreviere pentru contrabasist.

BASSON (s. m.) – fagot, instrument muzical de suflat din lemn, cu ancie dublă, având în orchestră rolul de bas al familiei oboiului.

BASSON D'EGLISE (s. m.) – fagotto d'amore, instrument utilizat în trecut în muzica religioasă a cantoanelor elveţiene.

BASSON/ BASSONISTE (s.) – fagotist, cântăreţ la fagot.

BATTERIE (s. f.) – 1. baterie, ansamblul instrumentelor cu percuţie dintr-o orchestră; 2. instrument format din mai multe percuţii la care cântă un singur muzician: Îl tient/ il est à la batterie – Cântă la baterie; 3. formulă ritmică pentru tobă.

BATTEUR – EUSE (s.) – baterist, cântăreţ la instrumentele de percuţie, în special la baterie.

BATTRE (v. t.) – battre la mesure – a bate măsura, a indica ritmul prin gesturi specifice; battre le tambour – a bate toba/ la tobă.

BEAT [bit] (s. m.) – beat, timp tare în jaz, în rock, în muzica pop.

BEAUX-ARTS (s. m. pl.) – nume dat arhitecturii, artelor plastice şi grafice, dar uneori şi muzicii şi dansului.

BE-BOP [bibop] (s. m.) – be-bop, stil de jaz apărut în New York prin 1944, caracterizat prin dezvoltarea secţiunii ritmice, apariţia disonanţei (a cvintei diminuate) şi a cromatismului (şi bop).

BEC (s. m.) – muştiuc, parte a instrumentelor de suflat care se ţine între buze şi de care este fixată ancia: le bec d'une clarinette – muştiucul clarinetului.

BÉCARRE – 1. (s. m.) becar, semn de alteraţie care readuce la înălţimea iniţială o notă modificată de un diez sau de un bemol; 2. (adj.) cu becar: note becarre – notă cu becar.

BEL CANTO (s. m. invar.) – bel canto, stil de cântec bazat pe frumuseţea sunetului şi pe virtuozitate: Le XVIIIe siècle vit encore sous le signe de l'opéra napolitain, du bel canto – Secolul al XVIII-lea stă încă sub semnul operei napolitane, al bel cantoului.

BÉMOL – 1. (s. m.) bemol, alteraţie care coboară cu un semiton nota pe care o precedă; 2. (adj.) se spune despre o notă care are bemol: mi bémol – mi bemol.

BÉMOLISER (v. t.) – 1. a bemoliza, a coborî o notă cu un semiton printr-un bemol; 2. a transpune în bemol.

BERCEUSE (s. f.) – berceuse, cântec de leagăn pentru copii; piesă muzicală în acest stil.

BERGAMASQUE (s. f.) – bergamască, dans originar din Bergame (sec. al XVI-lea – al XVII-lea).

BERGERETTE (s. f.) – bergerette, cântec păstoresc din sec. al XV-lea, alcătuit dintr-o singură strofă. În sec. al XVI-lea, era un dans în măsură ternară, cu tempo rapid. În sec. al XVIII-lea devine din nou cântec liric, cu elemente pastorale, cu structură amplă.

BEUGLANT (s. m.) – (pop. Înv.) şantan.

BEUGLANTE (s. f.) – (pop.) şlagăr.

BEUGLER (v. t.) – (despre cântăreţi) a rage, a zbiera (un cântec, un refren).

BIG-BAND (s. m. pl. big-bands) – big-band, orchestră mare de jaz.

BIGOPHONE (s. m.) – instrument muzical burlesc.

BINAIRE (adj.) – mesure binaire – măsură binară, în care fiecare timp e divizat în două; coupé binaire – divizarea unei bucăţi muzicale în două părţi.

BINIOU (s. m.) – (cuvânt breton) cimpoi breton. 9

BIS [bis] – 1. (interj.) bis, strigăt adresat unui cântăreţ pentru a cere repetarea a ceea ce s-a ascultat; 2. (adj.) indicaţie de repetare.

BISSER (v. t.) – a bisa.

BITONAL – E – ALS/ – AUX (adj.) – bitonal, care utilizează două tonalităţi diferite.

BLANCHE (s. f.) – doime: Une blanche est un ovale blanc, muni d'une queue – o doime este un oval alb, cu o codiţă.

BLUES [bluz] (s. m.) – blues, lamentaţie din folclorul afro-american, caracterizată printr-o formulă armonică constantă şi un ritm în patru timpi, al cărei stil a influenţat jazul.

BLUETTE (s. f.) – (înv.) bluetă, bagatelă.

BŒUF (s. m.) – întâlnire a cântăreţilor de jaz unde cântă pentru propria plăcere: faire un bœuf, le bœuf – a cânta de plăcere.

BOIS (s. m. pl.) – familia instrumentelor de suflat din lemn (oboi, clarinet, corn englez, bas) şi a celor al căror timbru este asemănător cu acela al instrumentelor din lemn (flaut, saxofon).

BOLÉRO (s. m.) – bolero, arie pe care se dansează un dans de origine andaluză în trei timpi, cu ritm accentuat: „Le Boléro" de Ravel –

„Boleroul” lui Ravel.

BOMBARDE (s. f.) – 1. bombardă, instrument de suflat din lemn cu ancie dublă şi tonalitate gravă; 2. registru de orgă care asigură basul.

BOMBARDON (s. m.) – bombardon, contrabas al bombardei, folosit în fanfare.

BONGO (s. m.) – bongos, instrument de percuţie de origine latino-americană, format din două tobe mici, fixate una de cealaltă.

BOOGIE-WOOGIE (s. m. pl. boogie-woogies) – stil de jaz apărut în Statele Unite prin 1930, mai întâi pentru pian şi apoi pentru orchestră, care a dat naştere unui dans foarte ritmat.

BOP/ BE-BOP [bibop] (s. m.) – bop, be-bop.

BOURRÉE (s. f.) – dans popular francez din regiunea Auvergne.

BOSSA-NOVA (s. f. pl. bossas-novas) – muzică de dans braziliană, asemănătoare cu samba.

BOSTON (s. m.) – Boston, un vals lent.

BOUFFE (s. m.) – opéra bouffe – operă bufă (v. opéra).

BOURDON (s. m.) – 1. clopot mare cu sunet grav; 2. registru de orgă cu sonoritate dulce şi molatecă.

BOURDONNER (v. t.) – a fredona (un cântec).

BOURRÉE (s. f.) – numele unui dans ţărănesc din Auvergne; melodia pe care se dansează acest dans.

BOUZOUKI/ BUZUKI (s. m.) – instrument din familia lăutei, cu coadă lungă şi cutie bombată, folosit în muzica greacă modernă.

BOYAU (s. m. pl: boyaux) – coardă confecţionată din intestinul unor animale (şi corde de boyau).

BRANLE (s. m.) – vechi dans francez cu numeroase variante, introdus în muzica de la curtea franceză în sec. al XV-lea – al XVI-lea şi foarte gustat pentru că era adesea însoţit de interpretarea unor cuplete satirice.

BRAVOURE (s. f.) – bravură: morceau de bravoure – pasaj de efect.

BREAK [brek] (s. m.) – (jaz) scurtă întrerupere în cântecul

orchestrei care are ca efect sporirea atenţiei.

BRÈVE (s. f.) – brève, notă din notaţia medievală (în opoziţie cu longa).

BRIO (s. m.) – 1. brio, vivacitate, antren; 2. virtuozitate: Îl joua son morceau avec brio – Şi-a interpretat bucata cu brio.

BRODERIE (s. f.) – broderie, notă ornând o melodie.

BUCOLIQUE – 1. (adj.) bucolic; 2. (s. m.) (genul) bucolic; 3. (s. f.) bucolică.

BUGLE (s. m.) – buglă, fligorn sopran, instrument de suflat cu pistoane, din familia saxhornului, asemănător cu goarna, folosit mai ales în fanfarele militare; petit bugle – fligorn sopranino.

BUGLE ALTO (s. m.) – fligorn alto (sân. saxhorn alto).

BUGLE TENOR (s. m.) – fligorn tenor (sân. baryton en şi bemol).

BURLESQUE (adj.) – burlesc, de un comic extravagant.

BYZANTIN (adj.) – bizantin: chant byzantin – cânt bizantin.

C

C (s. m. invar.) – de in sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

CABARET (s. m.) – cabaret, loc unde se prezintă un spectacol şi în care clienţii pot să mănânce, să bea şi să danseze.

CACHUCHA (s. f.) – dans andaluz în tempo vioi şi măsură ternară.

CACOPHONIE (s. f.) – cacofonie.

CADENCE (s. f.) – 1. cadenţă, înlănţuire de acorduri într-o frază muzicală: cadence parfaite – cadenţă care se încheie cu tonica; 2. pasaj de virtuozitate rezervat solistului într-un concert (improvizat până prin sec. al XIX-lea).

CADENCER (v. t.) – a cadenţa, a ritma.

CAFÉ-CONCÉRT (s. m. pl: cafés-concerts) – caféconcert, şantan, teatru în care se putea bea şi fuma în timp ce se vizionau numere de musichall (până prin 1914); abrev. (fam.): caf conc.

CAISSE (s. f.) – 1. cutie care conţine mecanismul unui instrument muzical: caisse d'un piano – cutia unui pian; 2. cilindrul

unor instrumente de percuţie; instrumentul însuşi; grosse caisse: tobă mare. 10

CALYPSO (s. m.) – muzica unui dans jamaican, în doi timpi.

CANARDER (v. t.) – a cânta fals.

CANCAN (s. m.) – cancan, dans de grup feminin foarte popular în Franţa în sec. al XIX-lea, cu melodii antrenante.

CANON (s. m.) – canon, compoziţie pe două sau mai multe voci care repetă la un interval şi la o distanţă fixă acelaşi desen melodic.

CANTABILE [kătabile] (s. m.) – cantabile, bucată muzicală expresivă şi melancolică.

CANTATE (s. f.) – cantată, compoziţie muzicală scrisă pentru una sau mai multe voci, cu acompaniament instrumental: Chacune des deux cents cantates de Bach s-adapte à une fête de l'année – Fiecare dintre cele două sute de cantate de Bach celebrează o sărbătoare a anului.

CANTATRICE (s. f.) – cântăreaţă de operă.

CANTILÈNE (s. f.) – cantilenă.

CANTIQUE (s. m.) – cântec, imn religios.

CANTUS FIRMUS (s. m.) – cantus firmus, cânt gregorian.

CANZONE [kătsone] (s. f.) – canţonă, cântec italian pe mai multe voci, apoi (prin 1530) transpoziţie pentru orgă sau pentru lăută a acestui cântec şi în cele din urmă piesă instrumentală care a deschis calea sonatei preclasice.

CAPELLA (s. f.) – capelă.

CAPRICCIO (s. m.) – capriciu (v. caprice).

CAPRICE (s. m.) – capriciu, piesă instrumentală sau vocală cu formă liberă.

CARILLON (s. m.) – serie de clopote fixe, lovite din exterior, aşezate astfel încât să formeze una sau mai multe game.

CARILLONEMENT (s. m.) – melodie produsă de clopotele acordate.

CARIOCA (s. m.) – dans şi cântec brazilian din Rio de Janeiro.

CASSATION (s. f.) – casaţiune, suită instrumentală formată din

părţi scurte, uşoare, cu accente voit populare şi care era executată în aer liber.

CASTAGNETTES (s. f. pl.) – castaniete, instrument de percuţie specific dansului flamenca, compus în principiu din două mici bucăţi de lemn, de plastic etc, care răsună când sunt lovite una de alta în palmă.

CAVALETTE (s. f.) – cabaletta, final virtuoz al unei arii, sau arie scurtă.

CAVATINE (s. f.) – cavatină, piesă vocală pentru solist într-o operă.

CÉLESTA (s. m.) – celestă, instrument de percuţie alcătuit dintr-o claviatură ce acţionează nişte ciocănele care lovesc în nişte lame de oţel şi de aramă.

CÉLESTE (adj.) – voix céleste – voce celestă, registru al orgii, cu sunete dulci şi voalate.

CÉSURE (s. f.) – cezură.

CHACONNE /CHACONE (s. f.) – ciaconă, dans lent care a apărut în Europa în sec. al XVI-lea; piesă instrumentală scrisă pe acest ritm.

CHALUMEAU (s. m.) – (înv.) chalumeau, fluier, mic instrument de suflat, cu ancie simplă, strămoş al clarinetului.

CHANSON (s. f.) – cântec, compoziţie muzicală împărţită în cuplete şi cântată: chanson polyphonique – cântec polifonic, piesă muzicală cu mai multe părţi vocale.

CHANSON DE GESTE (s. f.) – poem eroic cu versuri de 10 – 12 silabe, din evul mediu francez. Versurile erau cântate pe o melodie simplă, puţin variată, cu excepţia ultimului vers, care avea o melodie diferită pentru a sublinia încheierea muzicală a poemului.

CHANSON DE TOILE (s. f.) – gen poetic din evul mediu asemănător cu chanson de geste, dar cu subiect inspirat din detaliile vieţii de zi cu zi.

CHANSON SPIRITUELLE/ MORALE (s. f.) – gen muzical din sec. al XVI-lea, în care au fost schimbate cu texte religioase textele unor cântece cu conţinut frivol sau vulgar.

CHANSONNER (v. t.) – (înv.) a satiriza prin cântece.

CHANSONETTE (s. f.) – şansonetă, canţonetă, cântec scurt cu un subiect facil.

CHANSONNIER – ERE (s.) – 1. cantautor, şansonetist, artist care compune şi interpretează texte sau cântece în special satirice sau umoristice; 2. (s. m.) (rar) culegere de şansonete.

CHANT (s. m.) – 1. canto, acţiunea, arta de a cânta; tehnică pentru cultivarea vocii; 2. cântec, cânt: chant grégorien – cânt gregorian; chant choral – cântec coral; chant d'Eglise – imn bisericesc; 3. sunet: le chant de violon – sunetul viorii.

CHANTANT – E (adj.) – 1. muzical, melodios; 2. cantabil, care se cântă şi se reţine cu uşurinţă: une mélodie très chantante – o melodie foarte cantabilă; basse chantante – bas cantabil.

CHANTFABLE (s. f.) – cantafabulă, poveste cântată.

CHANTER (v. i. / t.) – a cânta (din gură): apprendre à chanter – a învăţa să cânte; chanter faux – a cânta fals; chanter juste – a cânta corect; chanter des noëls – a colinda; chanter doucement – a fredona.

CHANTERELLE (s. f.) – coarda cea mai subţire la instrumentele cu coarde: chanterelle de violon – coarda cea mai subţire a viorii.

CHANTEUR – EUSE – 1. (s.) cântăreţ – caţă: une chanteuse d'opéra – cântăreaţă de operă.

Chanteur de charme – cântăreţ care interpretează în special cântece tandre şi sentimentale; chanteur des rues – cântăreţ ambulant; 2. (adj.) cântător.

CHANTONNEMENT (s. m.) – fredonare.

CHANTONNER (v. t. / i.) – a fredona, a cânta încet (sân. fredonner).

CHANTRE (s. m.) – cantor, dascăl.

CHARIVARI (s. m.) – muzică practicată încă din sec. al XIV-lea, puternic discordantă, supărătoare, cu multe suprapuneri de acorduri şi note false; era îndreptată împotriva unor persoane nepopulare. 11

CHARLESTON (adj. invar.) – cymbale charleston: cimbal charleston, cimbal dublu montat pe un mecanism acţionat cu ajutorul

unei pedale, element important în bateria de jaz, de rock etc.

CHEF DE MUSIQUE (s. m.) – capelmaistru.

CHEF-D ŒUVRE (s. m. pl: chefs-d œuvre) – chefd œuvre de la musique – capodoperă muzicală.

CHEF D'ORCHESTRE (s. m.) – dirijor.

CHEVALET (s. m.) – căluş, suport al coardelor unui instrument muzical: le chevalet d'un violon – şevaletul unei viori.

CHEVILLE (s. f.) – cui de întins coardele.

CHEVILLIER [ʃevije] (s. m.) – gât (la instrumentele cu coarde).

CHIFFRAGE (s. m.) – cifraj.

CHIFFRÉ, E (adj.) – cifrat: basse chiffrée – bas cifrat; notes chiffrées – note cifrate.

CHIFFRER (v. t.) – a cifra (basul).

CHŒUR (s. m.) – 1. cor, grup de persoane care interpretează cântece liturgice sau polifonii laice: faire partie des chœurs de l'Opéra – a face parte din corul Operei; 2. bucată polifonică pentru mai multe voci: chanter en chœur – a cânta în cor; 3. corul grecesc: le chœur des tragèdies grecques – corul tragediilor greceşti.

CHORAL1 – E – AUX/ – ALS (adj.) – coral, referitor la cor: chant choral – cântec coral; musique chorale – muzică corală.

CHORAL2 (s. m. pl: chorals) – corală, cântec religios conceput iniţial pentru a fi cântat în cor de credincioşii cultelor protestante; piesă instrumentală, în special pentru orgă, inspirată de melodia unei corale: les chorals de Bach – coralele lui Bach.

CHORALE (s. f.) – cor, grup de persoanr care interpretează cântece scrise pentru cor.

CHORÉOGRAPHIE (s. f.) – coregrafie.

CHOREUTE (s. m.) – membru al corului în teatrul grec.

CHORISTE (s.) – corist, persoană care cântă într-un cor: les choristes de l'Opéra – coriştii Operei.

CHORUS [korys] (s. m.) – chorus, ansamblu de măsuri ale unei teme de jaz care furnizează improvizaţiilor ţesătura armonică; improvizaţie instrumentală pe această ţesătură: prendre un chorus – a

lua un chorus; chorus de trompette – chorus de trompetă.

CHROMATIQUE (adj.) – gamme chromatique: gamă cromatică, formată dintr-o succesiune de semitonuri (intervale cromatice) reprezentând a douăsprezecea parte dintr-o octavă temperată.

CHROMATISME (s. m.) – cromatism, scriitură cromatică; caracter a ceea ce este cromatic.

CISTRE (s. m.) – citolă, instrument muzical cu gâtul lung, cu corzi ciupite şi cu fundul plat din sec. al XVI-lea, al XVII-lea.

CITHARE (s. f.) – 1. (od.): ţiteră, citeră, liră cu o cutie mare de rezonanţă; 2. orice instrument cu coarde întinse pe o cutie de rezonanţă fără gât.

CITHARÈDE (s.) – (antic. gr.) persoană care cânta acompaniindu-se la ţiteră.

CITHARISTE (s.) – cântăreţ la ţiteră, citarist.

CITOLE (s. m.) – citolă.

CLAIRON (s. m.) – 1. goarnă, instrument de suflat fără pistoane, folosit mai ales în armată (din 1822 în infanterie) şi în marină; 2. trompet, gornist.

CLAQUETTE (s. f.) – plesnitoare, instrument format din două plăcuţe care se lovesc pentru a da un semnal (sân. claquoir).

CLAQUOIR (s. m.) – plesnitoare.

CLARINETTE (s. f.) – (din vechiul clarin – care sună clar, puternic) instrument de suflat, cu ancie simplă, din categoria instrumentelor din lemn; petite clarinette – clarinet mic.

CLARINETTE ALTO (s. f.) – clarinet alto.

CLARINETTE BASSE (s. f.) – clarinet bas.

CLARINETTE CONTREBASSE/ PÉDALE (s. f.) – clarinet contrabas sau clarinet pedală.

CLARINETTISTE (s.) – clarinetist.

CLASSICISME (s. m.) – clasicism.

CLASSIQUE (adj.) – musique classique – muzică clasică, a unor mari compozitori, opusă jazului, varietăţilor: préférer le jazz à la musique classique – a prefera jazul muzicii clasice.

CLAUSULE (s. f.) – clausulă, ultimul element al unui vers, al unei strofe; cadenţă.

CLAVECIN (s. m.) – clavecin, instrument muzical cu coarde metalice ciupite şi cu claviatură: Bach a été le prince de l'orgue et du clavecin – Bach a fost regele orgii şi al clavecinului.

CLAVECINISTE (s.) – clavecinist, cântăreţ la clavecin.

CLAVICORDE (s. m.) – clavicord, instrument cu coarde lovite şi cu claviatură, strămoş al pianului: Le pianoforte est le successeur du clavicorde – Pianofortele este succesorul clavicordului.

CLAVIER (s. m.) – 1. totalitatea clapelor unor instrumente muzicale (pian, orgă, acordeon etc); 2. Pl.) totalitatea instrumentelor electronice cu claviatură, la care cântă un singur muzician; 3. clavecin: Clavier bien tempéré, de Bach – Clavecinul bine temperat, de Bach.

CLAVIÉRISTE (s.) – claviaturist, muzician care utilizează claviatura electronică.

CLÉ/ CLEF (s. f.) – 1. cheie, semn pus la începutul portativului şi care identifică notele: clef d'ut, de sol, de la – cheia de sol, la; 2. cheie, piesă mobilă care deschide sau închide tuburile unui instrument de suflat.

CLUSTER [klyster] (s. m.) – cluster, efect sonor obţinut prin suprapunerea mai multor tonuri şi semitonuri.

CODA (s. f.) – coda, partea conclusivă a unei bucăţi muzicale.

COLACHON (s. m.) – colascione.

COLORATION (s. f.) – coloratură: la coloration de la voix – coloratura vocii. 12

COMBO (s. m.) – combo, mică formaţie de jaz, formată din 6 până la 8 muzicieni (opusă bighand-ului).

COMÉDIE (s. f.) – comédie musicale – comedie muzicală, film, spectacol cuprinzând scene dansate şi cântate.

COMMA (s. m.) – comă, fracţiune teoretică şi imperceptibilă a tonului (1/8 sau 1/9 după gama avută în vedere: ex. Între re diez şi mi bemol).

COMMODO (adv.) – commodo, într-o măsură liniştită, uşoară.

COMPLAINTE (s. f.) – cântec popular de jale, cu subiect tragic (de obicei nenorocirile unui personaj).

COMPOSÉ – E (adj.) – mesure composée – măsură ternară.

COMPOSER (v. t.) – a compune: composer une sonate – a compune o sonată.

COMPOSITEUR – TRICE (s.) – compozitor – oare: un grand, un célèbre compositeur – un compozitor mare, celebru.

COMPOSITION (s. f.) – compoziţie: Pendant la composition de son opéra, il a gardé le secret du thème – În timpul compoziţiei operei sale, el a păstrat secretul temei.

CONCERT (s. m.) – 1. concert, adunare unde sunt interpretate opere muzicale: salle de concerts – sală de concerte; 2. compoziţie pentru ansamblu instrumental.

CONCERTANT – E (adj.) – concertant, caracterizat prin schimbul între diferite planuri sonore, vocale sau instrumentale.

CONCERTINA (s. m.) – concertină, acordeon cu formă hexagonală şi cu două claviaturi.

CONCERTINO (s. m.) – 1. concertino, mic concert; 2. grup de solişti într-un concerto grosso.

CONCERTISTE (s.) – concertist, instrumentist care cântă în concerte.

CONCERTO (s. m.) – concert, compoziţie pentru unul sau mai mulţi solişti şi pentru orchestră: concerto pour piano et orchestre – concert pentru pian şi orchestră; Bach a laissé les grands et şi nobles „Concertos brandebourgeois” – Bach a lăsat marile şi atât de nobilele „Concerte brandeburgice”.

CONCERTO GROSSO (s. m.) – veche formă opunând un grup de solişti (concertino) orchestrei de acompaniament (ripieno).

CONCORDANCE (s. f.) – concordanţă.

CONCRET – ÈTE (adj.) – musique concrète: muzică concretă, construită plecând de la materiale sonore preexistente, înregistrate şi apoi supuse la diferite transformări.

CONGA (s. f.) – conga, dans de origine cubaneză, executat pe o

muzică în patru timpi, foarte în vogă prin 1936 – 1937.

CONJOINT – E (adj.) – intervalle conjoint: interval conjunct, interval care separă două note consecutive din gamă (de ex. de la de la re) spre deosebire de intervalul disjunct.

CONSÉQUENT (s. m.) – consecvent, în canon sau în fugă, partea a doua, care o imită pe prima.

CONSERVATOIRE (s. m.) – conservator, instituţia unde se învaţă disciplinele muzicale: un premier prix du Conservatoire – premiul întâi al Conservatorului.

CONSOLE (s. f.) – console d'orgue: consola orgii, parte a orgii aşezată dedesubtul instrumentului sau separat de el, care conţine comenzile acestuia (claviatură, pedalier, butoanele de registru şi de combinaţii etc).

CONSONANCE (s. f.) – consonanţă, afinitate între două sau mai multe sunete prin care se realizează o unitate de percepţie armonică.

CONSONANT – E (adj.) – consonant, care produce o consonanţă: acord consonant – acord consonant.

CONSONNER (v. i.) – a forma consonanţe.

CONTINUO (s. m.) – bas continuu.

CONTRALTO (s. m.) – contralto, cea mai gravă dintre vocile feminine, zisă şi alto; cântăreaţă care are această voce.

CONTRAPUNTIQUE (adj.) – contrapunctic, relativ la contrapunct, care foloseşte regulile contrapunctului.

CONTRAPUNTISTE/ CONTRAPOINTISTE/ CONTREPOINTISTE (s. m.) – contrapunctist, compozitor care utilizează regulile contrapunctului.

CONTREBASSE (s. f.) – 1. contrabas, cel mai mare şi cel mai grav dintre instrumentele cu coarde din familia viorii; 2. cel mai grav dintre instrumentele unei familii instrumentale: contrebasse de bombarde – contrabas de bombardă; 3. contrebasse/ contrebassiste – contrabasist, muzician care cântă la contrabas. (sân. bassyste).

CONTREBASSE À PISTONS (s. f.) – tubă (sân. tuba).

CONTREBASSON (s. m.) – contrafagot, instrument de suflat din

lemn, cu ancie dublă, al cărui pavilion este mai mare decât al fagotului şi care cântă la o octavă inferioară.

CONTRE-CHANT (s. m. pl: contre-chants) – contracânt, contrapunct compus pe armoniile temei principale şi care îl însoţeşte.

CONTREDANSE (s. f.) – contradans, dans popular de origine engleză; arie muzicală din sec. al XVII-lea şi al XVIII-lea.

CONTRE-FUGUE (s. f. pl. contre-fugues) – contrafugă, fugă în care imitaţiunea reia subiectul în contrasens.

CONTRE-MESURE (s. f. pl. contre-mesures) – contramăsură; à contre-mesure – în contratimp.

CONTRE-OCTAVE (s. f.) – contraoctavă, cea mai gravă şi mai profundă dintre octave.

CONTREPOINT (s. m.) – 1. contrapunct, tehnică de compoziţie constând în suprapunerea mai multor linii melodice: apprendre l'harmonie et le contrepoint – a învăţa armonia şi contrapunctul; composer selon les règles du contrepoint – a contrapuncta; compoziţie scrisă respectând această tehnică: le contrepint s-applique au canon et à la fugue – contrapunctul se foloseşte în canon şi în fugă; 2. motiv secundar care se suprapune peste tema principală.

CONTRE-SUJET (s. m. pl. contre-sujets) – contrasubiect, frază muzicală care acompaniază intrarea unei teme, mai ales într-o fugă.

CONCRETEMPS (s. m.) – contratimp, procedeu ritmic constând în atacarea unui sunet pe un timp slab urmat de o pauză pe timpul tare.

CONTRE-UT (s. m. invar.) – contra de de mai sus cu o octavă faţă de do-ul de sus din registrul normal.

COR (s. m.) – corn, instrument de suflat din aramă sau din alamă format dintr-o ambuşură şi dintr-un tub conic încolăcit şi terminat printr-un pavilion evazat.

COR ANGLAIS (s. m.) – corn englez, oboi alto.

COR CHROMATIQUE (s. m.) – corn cromatic, corn de orchestră echipat cu un sistem de pistoane care permite interpretarea gamelor cromatice.

CORDE (s. f.) – coardă, fir de mătase, de oţel, din intestinul unui animal etc, care se fixează pe întinzătorul de coarde al unui instrument muzical: quatuor à cordes – cvartet de coarde.

COR DE BASSET (s. m.) – corn de basset, clarinet alto în fa.

COR DE CHASSE (s. m.) – corn de vânătoare, corno da caccia.

COR DE POSTE (s. m.) – corno di postiglione.

(INSTRUMENTS À) CORDES PINCÉES (ex. guitare), FRAPPÉES (ex. piano), FROTTÉES (ex. violon) – instrumente cu coarde ciupite (ex. chitara), lovite (ex. pian), frecate (ex. vioara).

LES CORDES (s. f. pl.) – instrumentele cu coarde frecate ale unei orchestre simfonice (opuse instrumentelor din lemn, alămurilor): Les cordes dans un orchestre sont: violons, altos, violoncelles, contrebasses – Coardele dintr-o orchestră sunt viorile, violele, violoncelele, contrabasurile.

CORDIER (s. m.) – cordar, piesă a viorii unde se fixează coardele, opusă căluşului.

CORNEMENT (s. m.) – sunet emis accidental de un tub de orgă prost obturat.

CORNEMUSE (s. f.) – cimpoi, instrument de suflat compus dintr-un burduf şi din tuburi cu ancie: cornemuse brettonne/ écossaise – cimpoi breton/ scoţian.

CORNEMUSEUR /CORNEMUSEUX (s. m.) – cimpoier, cântăreţ la cimpoi.

CORNER (v. i.) – a suna din corn.

CORNET (s. m.) – 1. cornet à pistons – cornet cu pistoane, instrument de suflat din cupru, cu ambuşură, cu pistoane şi a cărui sonoritate dulce este intermediară între cea a cornului şi cea a trompetei; 2. cornetist.

CORNET À BOUQUIN (s. m.) – cornet medieval.

CORNETISTE (s.) – trompetist, muzician care cântă la cornet: le cornetiste d'un orchestre de jazz traditionnel – un cornetist dintr-o orchestră de jaz tradiţională (sân. cornet).

CORNISTE (s.) – cornist, cântăreţ din corn.

CORYPHÉE (s. m.) – corifeu, conducătorul corului antic grecesc.

COTILLON (s. m.) – cotilion, farandolă sau sarabandă veselă care încheie o serată dansantă.

COUAC (s. m.) – sunet discordant: trompette qui fait un couac – trompetă care are un sunet discordant

COMPLET (s. m.) – cuplet, strofă a unui cântec urmată de obicei de un refren (sân. strophe, stance).

COURANTE (s. f.) – curantă, dans popular de origine franceză, cunoscut din sec. al XVI-lea, în tempo vioi şi măsură ternară. Din sec. al XVII-lea este introdusă în suita preclasică după allemandă şi înainte de sarabandă.

CRESCENDO [careʃendo] – 1. (adv.) crescendo, mărind progresiv forţa sunetului: jouer crescendo – a cânta crescendo; 2. (s. m.) suită de note executate crescendo.

CROCHE (s. f.) – optime, notă valorând o optime dintr-una întreagă, a cărei codiţă poartă un steguleţ, în poziţie izolată: double croche – şaisprezecime; triple croche – treizecidoime; quadruple croche – şaizecipătrime.

CROCHET (s. m.) – steguleţ la notă.

CROMORNE (s. m.) – 1. (antic.) vechi instrument de suflat cu ancie dublă şi cu corpul curbat; 2. (azi) registru de orgă din ancie, care are sunetul acestui instrument.

CSÁRDÁS/ CZÁRDÁS (s. m.) – ceardaş, dans popular unguresc, la început lent, apoi din ce în ce mai rapid.

CUIVRES (s. m. pl.) – alămuri, grupa instrumentelor de suflat din metal şi cu ambuşură (corni, trompete, tromboane, saxhornuri).

CYMBALE (s. f.) – cimbal, chimval, cinel, instrument de percuţie format dintr-un disc de metal suspendat sau ţinut în mână, care este lovit cu o baghetă sau izbit de un al doilea disc: donner un coup de cymbale – a bate a lovi din cimbal.

CYMBALIER – ÈRE /CYMBALISTE (s.) – cimbalist, cântăreţ la cimbal.

CYMBALUM/ CZIMBALUM [sēbalom] (s. m.) – ţambal,

instrument muzical trapezoidal, cu coardele lovite de nişte ciocănele, folosit mai ales în Ungaria (sân. tympanon).

D

D (s. m. invar.) – re, în sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

DA CAPO (loc. adv.) – da capo, indică faptul că într-un anumit moment al bucăţii muzicale trebuie luat de la început.

DANSE (s. f.) – dans; muzică scrisă pe un ritm de dans: Rameau est le génie de la danse – Rameau este geniul muzicii de dans.

DÉBUT (s. m.) – debut.

DÉBUTANT – E (s. adj.) – debutant – a.

DÉCACORDE (s. m.) – decacord.

DÉCHANT (s. m.) – discant, melodie scrisă în contrapunct, notă contra notă, pe o linie melodică dată şi evoluând în sens contrar.

DÉCHIFFRAGE (s. m.) – descifrare.

DÉCHIFFRER (v. t.) – a descifra, a citi sau a cânta muzică la prima vedere.

DÉCIME (s. m.) – decimă.

DECRESCENDO [dekreʃendo] – 1. (adv.) decrescendo, diminuând în mod progresiv intensitatea sunetului; 2. (s. m.) suită de note executate decrescendo.

DEMI-PAUSE (s. f. pl. demi-pauses) – pauză de doime, egală ca durată cu o doime; semn care o indică, bară mică orizontală plasată pe a treia linie a portativului.

DEGRÉ (s. m.) – treaptă, fiecare dintre sunetele unei game muzicale în raport cu tonica: dans l'echelle d'ut, sol est le se degré – în gama de sol este a cincea treaptă.

DEMI-QUEUE (s. m. pl: demi-queues, adj.) – pian de dimensiuni intermediare între pianul cu un sfert de coadă şi pianul cu coadă.

DEMI-SOUPIR (s. m. pl. demi-soupirs) – pauză de optime, având durata egală cu a unei optimi; semn care o indică.

DEMITON (s. m. pl: demi-tons) – semiton, interval echivalând cu jumătate dintr-un ton.

DÉNOUEMENT (s. m.) – deznodământ.

DÉSACCORDÉ – ÉE (adj.) – dezacordat: le piano est désaccordé – pianul este dezacordat.

DÉSACCORDER (v. t. / r.) – a (se) dezacorda un instrument muzical.

DESSUS (s. m.) – partea cea mai înaltă a unei opere muzicale vocale sau instrumentale (în opoziţie cu basse – jos, grav).

DÉTACHÉ (adj.) – note détachée: notă separată, nelegată de celelalte.

DÉTONNER (v. i.) – a distona, a discorda.

DEUX-QUATRE (s. m. invar.) – optime, măsură în doi timpi având pătrimea ca unitate de măsură.

DÉVELOPPER (v. t.) – a dezvolta.

DÉVELOPPEMENT (s. m.) – dezvoltare, partea centrală a unei sonate, a unei fugi, care urmează după expoziţie.

DIALOGUE (s. f.) – dialog.

DIAPAZON (s. m.) – 1. diapazon, notă a cărei frecvenţă este punctul de referinţă pentru acordul vocilor şi al instrumentelor (prin convenţie internaţională, la-ul cu o frecvenţă de 440 hertz); 2. instrument care produce această notă, de obicei format dintr-o tijă metalică având la un capăt o lamă vibrantă în formă de U.

DIAPHONIE (s. f.) – diafonie.

DIATONIQUE (adj.) – gamme diatonique – gamă diatonică, formată din cinci tonuri şi două semitonuri (ex. do-re-mi-fa-sol-la-şi-do).

DIÈSE – 1. (s. m.) diez, semn de alteraţie care ridică cu un semiton cromatic nota pe care o precedă; double-dièse – dublu diez, semn de alteraţie care ridică cu două semitonuri cromatice nota pe care o precedă; 2. (adj.) afectat de un semn diez: de dièse – de diez.

DIÉSER (v. t.) – a pune diez: note qui a été diésée – notă căreia i s-a pus diez.

DIMINUÉ – ÉE (adj.) – diminuat: intervalle diminué – interval diminuat.

DIMINUENDO (adv.) – diminuendo, slăbind în mod gradat sunetul.

DIMINUTION (s. f.) – diminuare.

DIRIGER (v. t.) – a dirija: diriger un orchestre – a dirija o orchestră.

DISC-JOCKEY (s. pl: disc-jockeys) – disc-jockey, persoană care alege şi pune muzică de varietăţi la radio, într-o discotecă etc. Abrev. D.J. (recom. Academiei Franceze: animateur).

DISCO – 1. (s. m. sau f.) disco, stil de muzică populară destinată mai ales dansului, la modă începând din 1975 până la începutul anilor ’80; 2. (fam.) discotecă.

DISCOGRAPHIE (s. f.) – discografie, culegere de discuri referitoare la un compozitor, un interpret, o temă.

DISCOGRAPHIQUE (adj.) – discografic.

DISCOPHILE (s. m.) – discofil, amator sau colecţionar de discuri.

DISCOPHILIE (s. f.) – discofilie.

DISCORDANT – E (adj.) – discordant: des sons discordants – sunete discordante.

DISCORDER (v. i.) – a discorda, a fi dizarmonic.

DISCOTHÈQUE (s. f.) – discotecă – 1. loc unde se poate dansa şi asculta discuri (abrev. fam. disco); 2. loc de unde se împrumută discuri; 3. colecţie de discuri; 4. mobilă în care se ţin discurile.

DISJOINT – E (adj.) – intervalle disjoint – interval disjunct, format din două note care nu se succed (de ex. de la de la fa)

DISQUE (s. m.) – disc, placă circulară conţinând o înregistrare: disque noir sau vinyle – disc de picup şi disque compact – CD.

DISCUR – EUSE (s.) – dizeur – euză.

DISSONANCE (s. f.) – disonanţă, raport de sunete care reclamă o rezoluţie pe o consonanţă în armonia tradiţională.

DISSONANT – E (adj.) – disonant.

DIVA (s. f.) – divă, cântăreaţă celebră.

DIVERTIMENTO (s. m.) – divertisment, suită de piese instrumentale pentru o orchestră mică (sân. divertissement).

DIVERTISSEMENT (s. m.) – 1. intermezzo într-o fugă, într-o operă lirică; 2. divertisment: les divertissements de Mozart – divertismentele lui Mozart.

DIVETTE (s. f.) – (înv.) divetă, vedetă de operetă, de café-concért.

DIVISION (s. f.) – diviziune.

DIXTUOR (s. m.) – dixtuor.

DO (s. m. invar.) – de: dans la notation allemande, anglaise, de est désigne par C – În notaţia germană, engleză de este desemnat prin C.

D.O.C. (s. m.) – CD-ROM, în recomandarea Academiei Franceze (disque optique compact).

DODÉCAPHONIQUE (adj.) – dodecafonic: La musique dodécaphonique abandonne les modes (musique modale) et les tons, la gamme (musique tonale) – Muzica dodecafonică abandonează modurile (muzica modală) şi tonurile, gama (muzica tonală).

DODÉCAPHONISME (s. m.) – dodecafonism, sistem muzical în care sunt folosite cele douăsprezece note ale gamei cromatice temperate occidentale.

DODÉCAPHONISTE (s. m.) – dodecafonist, compozitor care foloseşte dodecafonismul.

DOIGTÉ [dwate] (n. m.) – digitaţie, modul de aşezare a degetelor pe un instrument în timpul execuţiei unei bucăţi muzicale; adnotaţie pe partitură în care este precizat acest mod: Ce pianiste a un bon doigté – Acest pianist are o digitaţie bună.

DOIGTER (v. t.) – a nota prin cifre digitaţia pe un text muzical.

DOLCE (adv.) – dolce, cu blândeţe.

DOLCISSIMO (adv.) – dolcissimo.

DOMINANTE (s. f.) – dominantă, a cincea treaptă a gamei diatonice la cvinta justă a tonicii: Le sol est la dominante dans la gamme de de – Sol este dominanta în gama de septième de dominante – septimă de dominantă, acord major cu septimă minoră, plasat pe a cincea treaptă a unei game.

DORIEN – ENNE (adj. s.) – mode dorien – mod dorian, modul reîn muzica bisericească (şi astăzi în jaz).

DOUBLE – 1. (s. m.) grupetto, dublare, variaţiune ornată a unei piese vocale sau instrumentale; 2. (adj.) dublu: double bémol – dublu bemol; double dièse – dublu diez.

DOUBLE-CROCHE (s. f. pl: doubles-croches) – şaisprezecime, notă a cărei durată este de jumătate dintr-o optime, şi a cărei coadă poartă două bare sau două steguleţe.

DRAMATIQUE (adj.) – dramatic: musique dramatique – muzică dramatică, compusă pentru scenă.

DRUMMER (s. m.) – baterist într-o orchestră de jaz, de rock, de varietăţi.

DRUMS (s. m. pl.) – baterie într-o orchestră de jaz, de rock, de varietăţi.

DUALISME (s. m.) – dualism.

DUCTTISTE (s.) – duetist, persoană care cântă un duo.

DUCTTO (s. m.) duet, piesă mică pentru două voci sau două instrumente.

DUO (s. m.) – duo, duet, compoziţie muzicală pentru două voci, două instrumente.

DUODÉCIMALE (adj.) – à la manière duodécimale – duodecimă.

DURÉE (s. f.) – durată (a unei note).

E

E (s. m. invar.) – mi în sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

ÉCHELLE (s. f.) – scară, succesiune de sunete nestructurate, în opoziţie cu gama.

ÉCHO (s. m.) – ecou.

ÉCOLE (s. f.) – şcoală, mişcare.

ECLISSE (s. f.) – eclisă, piesă din lemn care formează partea laterală a unui instrument cu coarde.

ÉCOSSAISE (s. f.) – ecoseză.

ÉCOUTER (v. t.) – a asculta: écouter un disque – a asculta un

disc.

ÉCRITURE (s. f.) – scriitură, tehnică, metodă particulară de expresie: L'écriture de Händel est faite de clarté – Scriitura lui Händel se caracterizează prin claritate.

ÉGLOGUE (s. f.) – eglogă, mic poem pastoral (sân. bucolique, idylle, pastorale).

ÉLECTROACOUSTIQUE (adj.) – electroacustic: musique électroacoustique – muzică electroacustică, utilizând tehnica de producere, de transmisie, de înregistrare şi de reproducere a semnalelor acustice prin mijloace electrice, cu ajutorul cărora produce sunete destinate auzului direct (prin sintetizator) sau le înregistrează pe bandă magnetică: La musique électroacoustique regroupe la musique concrète et la musique électronique – Muzica electroacustică este formată din muzică concretă şi muzică electronică.

ÉLECTRONIQUE (adj.) – electronic.

ÉLECTROPHONE (s. m.) – electrofon, aparat care reproduce înregistrările sonore pe discuri (sân. pick-up).

ÉLÉGIAQUE (adj.) – elegiac.

ÉLÉGIE (s. f.) – elegie, poem liric cu tonalităţi tandre şi triste.

EMBOUCHURE (s. f.) – ambuşură, partea unui instrument de suflat care se duce la gură.

ENCHAÎNÉMENT (s. m.) – înlănţuire (de acorduri).

ENHARMONIE (s. f.) – enarmonie, raport între două note consecutive (de ex. Între de diez şi re bemol) pe care auzul nu-l poate distinge.

ENHARMONIQUE (adj.) – enarmonic.

ENSEMBLE (s. m.) – ansamblu, grup de muzicieni, cântăreţi etc; formaţie: ensemble vocal, instrumental – ansamblu vocal, instrumental.

Musique d'ensemble – muzică de ansamblu.

ENREGISTREMENT (s. m.) – înregistrare.

ENREGISTRER (v. t.) – a înregistra.

ENTONNER (v. t.) – 1. a intona, a începe să cânte (o arie, o piesă

muzicală) pentru a da tonul; 2. Prin extensie) – a cânta: Vingt-mille voix entonnèrent en chœur la Marseillaise – Douăzeci de mii de voci au cântat în cor Marseillaise-a.

ENTRACTE (s. m.) – antract.

ENTRÉE (s. f.) – intrare, fiecare dintre părţile unui balet de curte sau ale unei opere-balet.

ÉOLIEN – ENNE (adj.) – eolian: mode éolien – mod eolian; harpe éolienne – harpă eoliană.

ÉPILOGUE (s. m.) – epilog.

ÉPINETTE (n. f.) – epinetă, spinetă, clavecin mic.

ÉPIQUE (adj.) – epic.

ÉPISODE (s. m.) – episod, parte dintr-o operă narativă.

ÉPITHALAME (s. m.) – epitalam, poem liric compus pentru o căsătorie.

ÉPODE (s. f.) – 1. epodă, cuplet liric format din două versuri de lungime inegală; 2. a treia parte lirică în corul tragediei greceşti; 3. a treia parte dintr-o odă: Une ode se divise en strophe, antistrophe et et épode – O odă se împarte în strofă, antistrofă şi epodă.

ESPRESSIVO (adv.) – espressivo, expresiv, cu căldură.

ESTAMPIE (s. f.) – estampidă, cântec de dans sau dans instrumental din Evul Mediu.

ETHNOMUSICOLOGIE (s. f.) – etnomuzicologie, studiul ştiinţific al muzicii societăţilor nonindu-striale şi al muzicii populare a societăţilor industriale.

ETHNOMUSICOLOGUE (s.) – etnomuzicolog.

ÉTOUFFOIR (s. m.) – mecanism care opreşte brusc vibraţia coardelor unui pian.

ÉTUDE (s. f.) – studiu, exerciţiu, bucată muzicală compusă de obicei în scop didactic.

ÉTUDIER (v. t.) – a studia: étudier le piano – a studia pianul.

EUPHONIE (s. f.) – eufonie, rezultat armonios al combinaţiei de sunete.

EUPHONIQUE (adj.) – eufonic.

EUPHONIQUEMENT (adv.) – (în mod) eufonic.

EURYTHMIE (s. f.) – euritmie, combinaţie armonioasă de proporţii, de linii, de culori şi de sunete.

EURYTHMIQUE (adj.) – euritmic.

EXÉCUTANT – E (s.) – interpret care-şi execută partea într-un concert.

EXÉCUTER (v. t.) – a executa, a interpreta: exécuter une symphonie – a interpreta o simfonie.

EXÉCUTION (s. f.) – execuţie: exécution d'un opéra – execuţia unei opere.

(S) EXERCER (v. r.) – a exersa: Le musicien's exerce plusieurs heures par jour – Muzicantul exersează mai multe ore pe zi.

EXERCICE (s. m.) – exerciţiu: faire des exercices sur un piano – a face exerciţii la pian; les exercices d'une chanteuse – vocalizele unei cântăreţe.

EXPOSITION (s. f.) – expoziţie, prima secţiune a fugii sau a formei de sonată…

EXPRESSION (s. f.) – expresie, expresivitate a unei opere muzicale.

EXPRESSIONISME (s. m.) – expresionism, mişcare caracterizată printr-o mare bogăţie de elemente variate (cromatism, ornamente) pentru a exprima într-o manieră acută sentimentele (compozitorii şcolii din Viena s-au raliat acestei mişcări).

F

F (s. m. invar.) – fa, în sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

FA (s. m. invar.) – fa: sonate en fa majeur – sonată în fa major; clef de la – cheia fa.

FACTEUR – TRICE (s.) – fabricant de instrumente muzicale, cu excepţia instrumentelor din familia lăutei şi a viorii: facteur d'orgues, de clavecins, de pianos – fabricant de orgi, de clavecine, de piane.

FADO (s. m.) – fado, cântec popular din Portugalia, adesea pe o temă melancolică.

FAGOTIN (s. m.) – fagottino.

FALCON (s. m.) – tip de soprană dramatică care forţează vocea (după Marie – Cornélie Falcon, prima Rachel din La Juive de Halevy şi Valentine din Huguenots, care la vârsta de 26 de ani à trebuit să părăsească scena).

FANDANGO (s. m.) – fandango, dans şi arie de dans spaniolă cu ritm destul de viu şi acompaniament de chitară şi de castaniete.

FANFARE (s. f.) – 1. fanfară, orchestră formată din alămuri: la fanfare municipale – orfeon; 2. concert de trompete, de goarne etc; muzică militară cu instrumente din alamă: sonner la fanfare – a da un concert de fanfară.

FANTAISIE (s. f.) – fantezie, piesă instrumentală care nu urmează regulile prestabilite ale unui gen. 17

FARANDOLE (s. f.) – farandolă, dans provensal de 6/ 8 executat de un lanţ alternativ de dansatori în ritm de galoubet şi tamburine.

FARCE (s. f.) – farsă.

FAUSSER (v. i.) – a cânta fals.

FAUSSET (s. m.) – 1. falset, tehnică vocală care nu foloseşte decât registrul de cap al vocii masculine în tonuri înalte, ascuţite: voix de fausset – voce de falset (sân. voix de tête); 2. (înv.) cântăreţ care posedă în mod natural acest tip de voce.

FAUX, FAUSSE – 1. (adj.) fals: note/ voix fausse – notă/ voce falsă; Ce piano est faux, il a besoin d'être acordé – acest pian sună fals, are nevoie să fie acordat; 2. (adv.) fals: chanter/ jouer faux – a cânta fals (din gură, la un instrument).

FAUX-BOURDON (s. m. pl. faux-bourdons) – 1. falso bordone, procedeu armonic de origine engleză, contrapunct pe trei voci, notă contra notă, foarte utilizat în sec. al XV-lea – al XVI-lea în muzica bisericească; 2. orice cânt bisericesc, mai ales în armonia psalmilor.

FEELING (s. m.) – feeling, calitate a emoţiei şi a sensibilităţii manifestate într-o operă muzicală.

FÉERIE (s. f.) – feerie, spectacol în care apar elemente supranaturale.

FESTIVAL (s. m. pl. festivals) – festival.

FIFRE (s. m.) – 1. fluier; 2. cântăreţ din fluier, fluieraş, fluierar: les fifres marchaient devant les tambours – fluierarii mărşăluiau înaintea toboşarilor.

FIGURANT – E (s.) – figurant – a.

FIGURATION (s. f.) – figuraţie.

FIGURE (s. f.) – figură.

FINAL /FINALE (s. m. pl. finals /finales) – final, partea care încheie o simfonie, un act de operă etc.

FINALE (s. f.) – (notă) finală.

FIORITURE (s. f.) – fioritură, ornament scris sau nu, adăugat la linia melodică.

FLAGEOLET (s. m.) – flajeolet, flaut cu muştiuc şi cu şase găuri.

FLAMENCO (s. m.) – flamenco, muzică populară andaluză.

FLÛTE (s. f.) – flaut (sân. grand flûte): sonate pour flûte et piano – sonată pentru flaut şi pian; jeu de flûte – joc de orgă care imită sunetele flautului; petit flûte sau piccolo – piccolo.

FLÛTE À BEC (s. f.) – flaut drept sau cu dop (sân. flûte douce).

FLÛTE ALTO (s. f.) – flaut alto.

FLÛTE BASSE (s. f.) – flaut bas.

FLÛTE D'AMOUR (s. f.) – flauto d'amore.

FLÛTE DE BERGER (s. f.) – fluier.

FLÛTE TRAVERSIÈRE (s. f.) – flaut transversal.

FLÛTE DE PAN (s. f.) – n-ai.

FLÛTÉ – E (adj.) – (despre un sunet) flautat, subţire şi melodios.

FLÛTER (v. i.) – (înv.) a cânta din flaut; a scoate sunete care evocă flautul.

FLÛTEAU/ FLÛTIAU (s. m.) – fluier.

FLÛTISTE (s.) – flautist.

FOLK – 1. (s. m.) folk, abreviaţie pentru folksong; 2. (adj) relativ la folksong: musiciens folks – muzicieni folk.

FOLKLORE (s. m.) – folclor, ansamblu de producţii culturale ale societăţilor cu cultură orală sau ţărăneşti.

FOLKLORIQUE (adj.) – folcloric: musique folklorique – muzică folclorică.

FOLKLORISTE (s.) – folclorist, specialist în folclor.

FOLKSONG (s. m.) – cântec folk, inspirat din cântecele tradiţionale, mai ales americane, dar interpretat cu sensibilitatea de astăzi: Le folksong constituie l'un des aspects de la pop music – Cântecul folk constituie unul dintre aspectele muzicii pop. (sân. folk).

FONDAMENTAL – E – AUX (adj.) – fundamental: note fondamentale – primul sunet al seriei armonice, baza unui acord, oricare ar fi locul său în acel acord.

FORMATION (s. f.) – formaţie, ansamblu, grup: formation de musiciens – orchestră, ansamblu.

FORLANE (s. f.) – forlană, vechi dans popular de origineţ arănească, cunoscut din sec. al XVII-lea şi răspândit apoi în rândurile gondolierilor veneţieni…

FORME (s. f.) – forme musicale – formă muzicală, structura unei opere muzicale: La sonate, l'opéra, le concerto sont des formes musicales – Sonata, opera, concertul sunt forme muzicale.

FORTE [forte] – 1. (adv.) forte, forţând sunetul; 2. (s. m. invar.) pasaj executat forte (abrev. F/ f).

FORTE-PIANO (s. m. invar. adv.) – forte-piano.

FORTISSIMO – 1. (adv.) fortissimo, cât se poate de tare; 2. (s. m.) pasaj executat fortissimo (abrev. Fi/ fi).

FORZATO (adv.) – forzato.

FOSSE (s. f.) – fosse d'orchestre – fosa orchestrei, locul orchestrei într-un teatru liric, într-un music-hall.

FOX-TROT (s. m. invar.) – foxtrot, dans american în vogă prin 1920.

FREDON (s. m.) – 1. (înv.) tril; 2. refren.

FREDONNEMENT (s. m.) – fredonare.

FREDONNER (v. t /i.) – a fredona (sân. chantonner).

FREE-JAZZ (s. m. invar.) – free-jazz, stil de jaz apărut în SUA la începutul anilor '60 promovând improvizaţia totală, eliberată de

constrângerile melodiei, de trama armonică şi de tempo.

FRETTE (s. f.) – fretă, coardă reglabilă sau baghetă fixă care marchează tonurile şi semitonurile la chitară, lăută, violă etc. (sân. touchette).

FIRULLATO (s. m.) – firullato.

FUGUE (s f.) – fugă, compoziţie muzicală care dă impresia unei fugi şi a unei urmăriri prin intrarea succesivă a vocilor şi reluarea aceleiaşi teme: „L'Art de la fugue", de Bach – „Arta fugii", de Bach.

FUGUÉ (adj.) – rugat-o, în stil de fugă, în formă de fugă.

FURIOSO (adj. pl: furiosos) – furioso, violent: allegro furioso.

FUTURISME (s. m.) – futurism.

G

G (s. m. invar.) – sol în sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

GAGAKU [-ku] (s. m.) – muzică de la curtea imperiului japonez, cuprinzând concerte pentru ansamblu instrumental, cântece şi dansuri.

GAILLARDE (s. f.) – galiardă, dans sau bucată instrumentală din sec. al XVI-lea – al XVII-lea în trei timpi, cu un ritm viu, urmând pavanei într-o suită.

GALA (s. m.) – gală.

GALOP [Galo] (s. m.) – galop, dans pe o muzică foarte vioaie, în doi timpi, foarte în vogă în sec. al XIX-lea.

GALOUBET (s. m.) – galoubet, mic flaut provensal cu muştiuc şi trei găuri, cu un sunet ascuţit şi pătrunzător.

GAMME (s. f.) – gamă, serie de sunete conjuncte, ascendente sau descendente, dispuse la intervale convenite, într-un sistem muzical dat: gamme diatonique majeure: de ré mi fa sol la şi de – gamă diatonică majoră: de re mi fa sol la şi de În muzica occidentală, gamele se împart în diatonice şi cromatice. Există două tipuri de game diatonice: a) gama majoră care se compune din cinci tonuri şi două semitonuri; b) gama minoră care se compune din trei tonuri, un ton şi jumătate şi din trei semitonuri. Toate gamele au numele notei cu care

încep. Fiecare gamă cromatică cuprinde cele douăsprezece sunete ale scării temperate.

GLORIA (s. m. invar.) – gloria, imn al misei, cântat pentru lauda Domnului.

GOLIARD – E (adj.) – goliardic: chants goliards – cântece goliardice.

GONG (s. m.) – gong, instrument musical originar din Extremul Orient făcut dintr-un disc de metal lovit cu o măciucă învelită într-o bucată de ţesătură.

GOSPEL (s. m.) – gospel, cântec religios al comunităţilor de negri din Statele Unite (sân. negro spiritual).

GRADUEL (s. m.) – 1. cântec din misa catolică; 2. carte care conţine cânturile liturgice ale misei.

GRAMOPHONE (s. m.) – gramofon.

GRANDIOSO (adv.) – grandioso.

GRAND-MESSE (s. f. pl. grand (s) – messes) – misă solemnă cântată.

GRATTE (s. f.) – (fam) chitară.

GRAVE1 (adj.) – grav, cu un ritm solemn şi lent: mouvement musical grave – parte muzicală gravă.

GRAVE2 (s. m.) – operă sau fragment dintr-o operă muzicală cu mişcare lentă şi caracter solemn.

GRAZIOSO [grasjozo] (adv.) – grazioso, cu graţie.

GRÉGORIEN (adj.) – gregorian: chant grégorien – cântec gregorian, cântec ritual al Bisericii latine, a cărui codificare a fost atribuită mai târziu papei Grigore I şi care a stat la baza cântului ecleziastic catolic. Aşa-numitul cânt gregorian a fost codificat în sec. al IX-lea, a dispărut în sec. al XVII-lea şi a fost reabilitat în sec. al XIX-lea de către călugării de la mănăstirea din Solesmes.

Calchiat din latină, de unde îşi trage accentele şi ritmul pentru a pune în valoare sensul textului, el se mai caracterizează şi prin formule melodice stereotipe.

GAVOTTE (s. f.) – gavotă, compoziţie muzicală urmând

caracterul şi tempo-ul unui dans francez de origine populară în ritm binar (sec. al XVII-lea – al XVIII-lea).

GENTE (s. m.) – gen: Johann Adolf Hasse a cultivé dans ses opéras seulement le genre napolitain – Johann Adolf Hasse a cultivat în operele sale numai genul napolitan.

GIGUE (s. f.) – gigă, dans vioi în ritm ternar, de origine englezească, partea finală a suitei.

GIOCOSO (adv.) – giocoso.

GLISSANDO (s. m.) – glissando, procedeu de execuţie vocală sau instrumentală constând în executarea cu rapiditate a tuturor sunetelor cuprinse între două note.

GLOCKENSPIEL (s. m.) – glockenspiel, joc de clopoţei.

GRIOT (s. m.) – poet muzician ambulant din Africa aborigenilor, deţinător al culturii orale şi având un statut social ambiguu (fiind şi temut şi urât).

GROUPE (s. m.) – formaţie mică de instrumentişti, cântăreţi etc; orchestră mică: groupe pop – formaţie pop.

GROUPET (s. m.) – grupet.

GROUPIE (s. f.) – persoană (de obicei o fată) care admiră un muzician, un grup muzical sau un cântăreţ şi îl urmează în turnee.

GUIMBARDE (s. f.) – drâmbă, instrument muzical popular compus dintr-o lamă vibrantă flexibilă fixată într-un cadru, al cărui sunet este amplificat de gura instrumentistului.

GUITARE (s. f.) – chitară, instrument din familia lăutei, cu coarde ciupite (de obicei, şase), cutie plată şi gât lung.

Guitare électrique – chitară electrică.

GUITARISER (v. i.) – a cânta la chitară.

GUITARISTE (s.) chitarist.

GUZLA (s. f.) – guzlă, instrument muzical cu coarde şi arcuş, folosit în Balcani.

H

H (s. m. invar.) – şi natural în sistemul de notaţie folosit de ţările anglo-saxone şi germanice.

HABANERA (s. f.) – habaneră, dans de origine cubaneză, cu ritm binar şi sincopat.

HARD ROCK (s. m.) – hard rock, formă de rock foarte violentă.

HARMONICA (s. m.) – armonică, instrument muzical cu ancii libere aşezate în cavităţile unui cadru şi puse în vibraţie prin suflu.

HARMONICA À BOUCHE (s. m.) – muzicuţă.

HARMONICISTE (s.) – cântăreţ la armonică.

HARMONIE (s. f.) – 1. armonie, ştiinţa formării şi înlănţuirii acordurilor: traité d'harmonie – tratat de armonie; 2. orchestră compusă numai din instrumente de suflat şi de percuţie.

HARMONIEUSEMENT (adv.) – (în mod) armonios.

HARMONIEUX – EUSE (adj.) – armonios, melodios: voix harmonieuse – voce melodioasă.

HARMONIQUE (adj.) – armonic: son harmonique – sunet armonic.

HARMONIQUEMENT (adv.) – în mod armonic.

HARMONISATION (s. f.) – armonizare.

HARMONISER (v. t.) – 1. a adăuga (la o melodie) una sau mai multe părţi armonice; 2. a acorda, a conferi o sonoritate echilibrată diferitelor registre ale unui instrument cu claviatură: harmoniser un clavecin, un orgue, un piano etc – a acorda/ armoniza un clavecin, o orgă, un pian etc.

HARMONISTE (s.) – 1. armonist; 2. acordor.

HARMONIUM [armonjom] (s. m.) – armoniu, instrument muzical cu claviatură, cu ancii libere puse în vibraţie de aerul emis de nişte foale acţionate de un pedalier: Elle joue de l'harmonium à l'église – Ea cântă la armoniu în biserică (sân. orgue expressif, orgue d'anches).

HARPE (s. f.) – harpă, instrument muzical triunghiular cu coarde de lungimi diferite ciupite cu ambele mâini: harpe celtique – harpă celtică.

HARPE EOLIENNE (s. f.) – harpă eoliană.

HARPER (v. i.) – a cânta la harpă.

HARPISTE (s.) – harpist – a.

HAUTBOIS [obwa] – 1. (s. m.) oboi, instrument de suflat cu ancie dublă şi tub conic; 2. (s.) oboist.

HAUTBOÏSTE (s.) – oboist (şi hautbois).

HAUTBOÏS BARYTON (s. m.) – oboi bariton.

HAUTBOÏS D'AMOUR (s. m.) – oboe d'amore.

HAUTBOÏS-SOPRANO (s. m.) – oboi mic.

HAUTE-CONTRE (s. f. pl: hautes-contre) – tenorul tradiţional, amorezul operei comice franceze de la începutul sec. al XIX-lea, care avea o voce mică, dar deosebit de înaltă pentru acea vreme. Rossini a scris în perioada «franceză» rolurile Arnold din Guillaume Tell şi Idreno din Semiramide, roluri cu tissatura înaltă pentru haute-contre…

HAUTE-FIDÉLITÉ (s. f. pl: hautes-fidélités) – hi-fi, ansamblu de tehnici menite să asigure o reproducere de o mare calitate a sunetului (şi hi – fi [ifi]).

HÉLICON (s. m.) – helicon, fligorn contrabas, instrument de suflat din aramă cu ambuşură, prevăzut cu pistoane, contrabas din familia tubei (sân. saxhorn contrebasse).

HÉLICON BASSE EN FA (s. m.) – suzafon (sân. souzaphone)

HÉROÏNE (s. f.) – eroină.

HÉROÏQUE (adj.) – eroic.

HEROS (s. m.) – erou, personaj principal al unei opere.

HEPTACORDE (s. m.) – heptacord, instrument cu şapte coarde.

HÉTÉROPHONE (adj.) – heterofon.

HÉTÉROPHONIE (s. f.) – heterofonie.

HEXACORDE (s. m.) – hexacord, serie ascendentă sau descendentă de şase trepte diatonice pe care se baza sistemul muzical până în sec. al XVII-lea (există trei tipuri de hexacord: hexacorde naturii de – la – hexacord natural de – la; hexacorde du bécarre sol – mi – hexacord de becar sol – mi; hexacorde fa – re – hexacord fa – re).

HI-FI (s. f. invar.) – v. haute-fidélité.

HIT [it] (s. m.) – hit, mare succes în domeniul muzical: Ce disque, c'est un hit – acest disc este un hit.

HOMME-ORCHESTRE (s. m. pl: hommesorchestres) – (od.) om-orchestră, muzician ambulant care cânta simultan la mai multe instrumente.

HOMOPHONE (adj.) – 1. omofon, care are acelaşi sunet; 2. la unison sau la octavă, referitor la execuţia diferitelor părţi ale unei opere (sân: homophonique).

HOMOPHONIE (s. f.) – omofonie.

HOMOPHONIQUE (adj.) – omofon.

HONGROISE (s. f.) – palatas, dans de origine populară maghiară, de la care a evoluat ceardaşul (sân. pas hongrois).

HOQUET/ HOCQUET (s. m.) – hoquetus.

HOT [ot] (adj. invar. s. m. invar.) – hot-jazz, stil de jaz expresiv şi colorat din anii 1925 – 1930, care folosea din abundenţă procedee ca inflexiunile, glissando-urile, vibrato-urile etc.

HYMNE (s. m.) – 1. (antich.) imn, cântec compus în cinstea eroilor sau a zeilor, adesea însoţit de un ritual religios; 2. cânt, poem liric în cinstea unui personaj, a unei idei etc: hymne national – imn naţional: La Marseillaise est l hymne national français – Marseillaise-a este imnul naţional francez.

HYPODORIEN (adj.) – hipodorian.

HYPOLYDIEN (adj.) – hipolidian.

HYPOPHRYGIEN (adj.) – hipofrigian.

HYPOMIXOLYDIEN (adj.) – hipomixolidian.

I

IDYLLE (s. f.) – idilă, mic poem care cântă iubirea într-un decor câmpenesc.

IDYLLIQUE (adj.) – idilic.

IMITATION (s. f.) – imitaţie, procedeu de scriitură care constă în repetarea aceluiaşi desen melodic de la o parte la alta.

IMPRESSIONISME (s. m.) – impresionism. Termenul apare în critica muzicală prin 1887, denumind operele lui C. Debussy şi, în general, ale tuturor compozitorilor preocupaţi de percepţia subiectivă a culorilor sonore şi a ritmurilor: Ravel, Dukas, Satie, Roussel etc.

Muzicienii impresionişti pun pe primul plan libertatea formei, a frazei şi a limbajului armonic: l'impressionisme de Debussy – impresionismul lui Debussy.

IMPROMPTU (s. m.) – improvizaţie, impromptu, piesă instrumentală de formă liberă, în special pentru pian.

IMPROVISATION (s. f.) – improvizaţie: une improvisation de jazz – o improvizaţie de jaz.

IMPROVISER (v. t.) – a improviza, a compune pe loc o piesă muzicală: improviser au violon – a improviza la vioară.

INDICATIF (s. m.) – semnal muzical repetat la începutul unei emisiuni, prin care se identifică un post de radio sau de televiziune.

INFLEXION (s. f.) – inflexiune, modulaţie, schimbare de intonaţie.

INSTRUMENT (s. m.) – instrument.

INSTRUMENT À CORDES (s. m.) – instrument cu coarde.

INSTRUMENT À PERCUSSION (s. m.) – instrument de percuţie.

INSTRUMENT À VENT (s. m.) – instrument de suflat.

INSTRUMENTAL – E – AUX (adj.) – instrumental: ensemble instrumental – ansamblu instrumental; musique instrumentale – muzică instrumentală.

INSTRUMENTAŢION (s. f.) – instrumentaţie, orchestraţie: instrumentation orchestrale – instrumentaţie orchestrală.

INSTRUMENTER (v. t.) – a instrumenta, a orchestra.

INSTRUMENTISTE (s.) – instrumentist – a: une instrumentiste soliste – o instrumentistă solistă.

INTERLUDE (s. m.) – interludiu, divertisment muzical între două părţi ale unui spectacol.

INTERMEZZO (s. m.) – intermezzo, divertisment muzical intercalat între părţile unei opere teatrale (sân. intermède).

INTERPRÉTATION (s. f.) – interpretare: interprétation musicale – exerciţiu de improvizaţie coregrafică pe un fond muzical dat.

INTERPRÈTE (s.) – interpret: un interprète du rôle de don Juan – un interpret al rolului lui don Juan.

INTERPRÉTER (v. t.) – a interpreta: une symphonie bien interprétée – o simfonie bine interpretată.

INTERVALLE (s. m.) – interval, distanţa dintre două sunete (secundă, terţă, cvartă etc): intervalle de tierce – interval de terţă.

INTONATION (s. f.) – intonaţie: une voix aux intonations tendres – o voce cu inflexiuni tandre.

INTRODUCTION (s. f.) – introducere.

INTRIGUE (s. f.) – intrigă.

INVENŢION (s. f.) – invenţiune, scurtă compoziţie muzicală în stil contrapunctic, pentru instrumentele cu claviatură.

IONIEN – ENNE (adj.) – ionian: mode ionien – modul de in muzica bisericească şi astăzi în jaz.

IOULER (v. i.) – a face iodlere.

J

JAZZ (s. m.) – jaz, muzică afro-americană, creată la începutul sec. al XX-lea de comunităţile de negri şi de creoli din sudul Statelor Unite şi constituită în mare măsură din improvizaţii, din tratarea originală a materialului sonor şi dintr-o punere în valoare specifică a ritmului, swing.

JAZZ – BAND (n. m.) – (înv.) orchestră de jaz.

JAZZIQUE/ JAZZISTIQUE (adj.) – jazistic, referitor la jaz, propriu jazului.

JAZZMAN (s. m. pl: jazzmans ou jazzmen) – muzician de jaz.

JAZZY (adj. invar.) – (fam.) care aminteşte, evocă jazul.

JEU (s. m.) – 1. jeu d'orgue – serie de tuburi la orgă care au acelaşi timbru; 2. cântec la un instrument muzical: le jeu d'un violoniste – cântecul unui violonist; 3. digitaţie: le jeu de mains d'un pianiste – digitaţia unui pianist.

JINGLE (s. m.) – scurtă temă muzicală care anunţă sau însoţeşte o emisiune sau un mesaj publicitar (recom. Acad. Fr: sonal).

JINGXI (s. m.) – gen dramatic muzical chinezesc cunoscut în Occident sub numele de opera din Pekin în care actorii declamă, cântă, dansează, mimează şi fac câteodată acrobaţie, acompaniaţi de un

ansamblu format din mai multe instrumente.

JONGLER (s. m.) – jongler, poet-cântăreţ ambulant din Evul Mediu; menestrel.

JOTA (s. f.) – jota, cântec şi dans popular spaniol în trei timpi cu acompaniament de castaniete.

JOUER – 1. (v. i.) – de: a cânta, a se folosi sau a şti să se folosească de un instrument muzical: jouer du piano – a cânta la pian; 2. (v. t.) a interpreta o piesă muzicală: jouer un ar – a interpreta o arie; jouer du Mozart – a interpreta din Mozart.

JOUEUR – EUSE (s.) – persoană care cântă la un instrument muzical: joueur de guitare – cântăreţ la chitară.

JUKE-BOX (s. m. invar. sau juke-boxes) – tonomat. treaptă şi indicând că următoarea sau următoarele note nu trebuie atacate din nou; semn care indică faptul că notele nu trebuie separate una de cealaltă.

LIBRETTISTE (s.) – libretist.

LIBRETTO (s. m. pl: librettos/ libretti) – (înv.) libret.

LIED [lid] (s. m. pl: lieds/ lieder) – lied, poem cântat pe una sau mai multe voci, cu sau fără acompaniament, în ţările germanice: les lieds/ lieder de Schubert – liedurile lui Schubert. Liedul s-a născut întările germanice în Evul Mediu. La început era polifonic, apoi, în sec. al XVIII-lea, devine operă de concert acompaniată la pian sau de orchestră graţie lui Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms, Wolf, Mahler şi R. Strauss.

K

KOTO (s. m.) – instrument muzical din Extremul Orient cu coarde ciupite, format dintr-o cutie de rezonanţă de formă aproximativ rectangulară, pe care sunt întinse coarde, fiecare cu căluşul ei.

KYRIE/ KYRIE ELEISON [kirijeeleison] (s. m. invar.) – Kyrie (Eleison) muzică compusă după invocaţia greacă folosită în liturghia romană şi în numeroase liturghii orientale.

L

LA (s. m. invar.) – la: concerto en la bémol – concert în la bemol.

LAMENTO [lamento] (s. m.) – lamentaţie, cântec trist folosit adesea în madrigal, în cantată, în opera italiană.

LANGUETTE (s. f.) – lamelă vibrantă la unele instrumente muzicale.

LARGHETTO [largeto] – 1. (adv.) larghetto, mai puţin lent decât largo; 2. (s. m.) bucată muzicală executată larghetto.

LARGO – 1. (adv.) largo, lent şi amplu; 2. (s. m.) bucată muzicală executată largo.

LARIGOT (s. m.) – 1. (înv.) mic fluier pastoral; 2. registru de orgă.

LAUDES (s. f. pl.) – laudă, rugăciune liturgică de dimineaţă.

LEGATO (adv.) – legato, legând sunetele: jouer legato – a cânta legato.

LEITMOTIV [lajtmotif] (s. m. pl. leitmotive) – leitmotiv.

LENTO [lento] – 1. (adv.) lento, lent; 2. (s. m.) bucată muzicală executată lento.

LIAISON (s. f.) – legătură, trăsătură de unire pentru două sau mai multe note.

LITHANIES (s. f. pl.) – litanii, rugăciuni liturgice în care toate invocaţiile sunt urmate de o formulă scurtă recitată sau cântată de asistenţă.

LIVRET (s. m.) – libret (sân: libretto): Le livret d'un opéra – Libretul unei opere.

LONGUE (s. f.) – 1. (notă) lungă; 2. longa, notă din notaţia medievală.

LOURE (s. f.) – 1. dans popular francez, originar din Normandia, în tempo rar şi formă bipartită, acompaniat de obicei de cimpoi; 2. cimpoi din evul mediu.

LOURER (v. t.) – a lega notele.

LUTH (s. m.) – lăută, instrument muzical cu 7, 13 sau 21 de coarde ciupite, foarte în vogă în Europa în sec. al XVI-lea şi al XVII-lea.

LUTHERIE (s. f.) – fabricarea instrumentelor cu coarde şi cutie de rezonanţă (viori, chitare etc).

LUTHIER (s. m.) – lutier.

LUTHISTE (s.) – lutist, cântăreţ din lăută.

LYDIEN – NNE (adj.) – mode lydien – mod lidian, mod fa, în muzica bisericească (şi astăzi, în jaz).

LYRE (s. f.) – liră, instrument muzical cu coarde ciupite, folosit în antichitate: jouer de la lyre – a cânta la liră.

LYRIC (s. m.) – partea cântată dintr-un film sau dintr-o operă dramatică.

LYRIQUE (adj.) – liric: théâtre lyrique – teatru liric; drame lyrique – operă, oratoriu; comédie lyrique – operă comică, operetă; artiste lyrique – cântăreţ de operă, mai ales de operă comică.

LYRISME (s. m.) – lirism, gen liric: le lyrisme de Chopin – lirismul lui Chopin.

M

MADRIGAL (s. m. pl: madrigaux) – madrigal, compoziţie vocală polifonică a capella sau monodică cu acompaniament şi care încearcă să reproducă inflexiunile unui poem: des jolis madrigaux – madrigaluri frumoase.

MADRIGALISTE (s.) – madrigalist, autor de madrigaluri.

MAIESTUOSO (adv.) – maiestuoso, lent şi maiestuos.

MĂIESTRIA [maɛstria] (s. f.) – măiestrie, virtuozitate, brio.

MAESTRO (s. m.) – maestru, nume conferit unui compozitor sau dirijor celebru şi, prin extensie, oricărui dirijor.

MAGNÉTOPHONE (s. m.) – magnetofon: chanson enregistrée au magnetophone – cântec înregistrat pe bandă de magnetogfon.

MAGNIFICAT [magnifikat] (s. m. invar.) – 1. magnificat, imn închinat Fecioarei Maria şi cântat la vecernie; 2. muzica acestui imn.

MAILLOCHE (s. f.) – băţ, baghetă de bătut la unele instrumente de percuţie (toba mare, xilofon, vibrafon etc.)

MAÎTRISE (s. f.) – şcoală de cânt şi ansamblul cântăreţilor dintr-o biserică.

MAJEUR – E – 1. (adj.) major, referitor la intervalele al doilea, al treilea, al şaselea şi al şaptelea formate între tonică şi celelalte note ale

unei game majore; gamme majeure – gamă majoră, gamă diatonică a modului major; 2. (s. m.) – (şi mode majeur) mod major, caracterizat prin succesiunea, în gamă, a doua tonuri, un semiton, trei tonuri şi un semiton: morceau en majeur – bucată în modul major. Acord parfait majeur – acord cu terţa majoră şi cvinta justă.

MAMBO (s. m.) – mambo, dans de origine cubaneză, asemănător cu rumba.

MANCHE (s. m.) – coada instrumentului cu coarde: manche de violon, de guitare – coada viorii, a chitarei.

MANDOLINE (s. f.) – mandolină.

MANDOLINISTE (s.) – cântăreţ la mandolină.

MANDORE /MANDOLE (s. f.) – (od.) mandolă/ mandoră, lăută mică.

MANICHORDION/ MANICORDE (s. m.) – manicord, vechi instrument cu coarde lovite, folosit înainte de sec. al XVI-lea.

MARACA (s. f.) – maracas, instrument de percuţie de origine sud-americană, format dintr-o tigvă umplută cu granule, cu care se scandează ritmul: une paire de maracas – o pereche de maracas.

MARCHE (s. f.) – marş: une marche aux accents entraânants – un marş cu accente antrenante.

MARIACHI [mariatʃi] (s. m.) – muzicant ambulant din Mexic care cântă la nunţi, la festivităţi.

MĀRIMBA (s. m.) – marimbafon, xilofon african, care are lamele prevăzute cu câte un rezonator din bambus sau din lemn.

MARTEAU (s. m.) – ciocănel de pian.

MASQUE (s. f.) – manifestare artistică la curtea engleză.

MAZURKA (s. f.) – mazurcă, muzica unui dans polonez în trei timpi.

MÉDIANTE (s. f.) – mediantă, a treia treaptă a gamei tonale (între tonică şi dominantă).

MÉDIATOR (s. m.) – plectru, lamelă folosită pentru atingerea coardelor unor anumite instrumente muzicale – mandolină, balalaică, banjo, chitară etc. (sân. plèctre).

MEDIUM [mediom] (s. m.) – registru mijlociu (al unei voci, al unui instrument).

MELISME (s. f.) – melismă, ornament muzical rezultat din repartiţia unei durate lungi într-un grup de note cu valoare scurtă.

MÉLODICA (s. m.) – varietate de clavecin, mic instrument de suflat cu claviatură asemănătoare cu aceea a pianului, care acţionează supapele.

MÉLODIE (s. f.) – melodie, compoziţie pentru voce solo şi acompaniament.

MÉLODIEUSEMENT (adv.) – (în mod) melodios.

MÉLODIEUX – EUSE (adj.) – melodios: une voix mélodieuse – o voce melodioasă.

MÉLODIQUE (adj.) – melodic, armonios: période, phrase mélodique – perioadă, frază melodică.

MÉLODIMÈTRE (s. m.) – melodimetru, aparat electronic folosit pentru cercetări asupra intonaţiei.

MÉLODISTE (s. m.) – melodist, compozitor de melodii.

MÉLODRAME (s. m.) – 1. dialog cântat între corifeu şi un personaj în tragedia greacă; 2. (od.) dramă în care o bucată muzicală instrumentală însoţea intrările şi ieşirile personajelor; 3. melodramă (abrev. fam. mélo).

MÉLOPHOBE (s. m.) – melofob.

MÉLOMANE (s. şi adj.) – meloman.

MÉLOMANIE (s. f.) – (rar) melomanie.

MÉLOPÉE (s. f.) – 1. (antic.) melopee, cântec ritmat care însoţea declamaţia; 2. cântec monoton şi trist.

MEMBRANE VIBRANTE (s. f.) – membrană vibrantă la tobă, sau, mai rar, la banjo ori la fluieraşul de trestie.

MÉNESTREL (s. m.) – menestrel, în Evul Mediu, cântăreţ de condiţie joasă care cânta sau recita versuri, acompaniindu-se la un instrument muzical (sân. jongler).

MÉNETRIER (s. m.) – lăutar, muzicant de la ţară (sân. violoneux).

MENUET (s. m.) – menuet, compoziţie cu caracter de menuet (dans în trei timpi) care, la sfârşitul sec. al XVII-lea este integrată în suită iar în sec. al XVIII-lea în simfonie.

MESSE (s. f.) – misă, muzică compusă pentru slujba catolică şi care comemorează, sub forma pâinii şi a vinului de la Cina cea de taină, sacrificiul lui Christos pe cruce. Sub numele de misă au fost compuse, începând din sec. al XIII-lea, numeroase opere vocale a capella destinate să ilustreze textele liturgice. Printre compozitorii celebri de mise amintim pe Guillaume de Machaut, Dufay, Ockeghem, Josquin Des Prés, R. de Lassus, Palestrina, Victoria. Începând cu sec. al XVII-lea, misa devine concertantă şi admite instrumentele odată cu Formé (1567 – 1638), Charpentier, Lotti (v. 1667 – 1740), Bach (Misa m şi minor), Mozart, Haydn, Beethoven (Missa solemnis), Schubert, Liszt, Gounod, Bruckner.

MESURE (s. f.) – măsură, diviziune a timpului muzical în unităţi egale, reprezentate în partitură prin barele verticale numite barres de mesure – bare de măsură. En mesure – în măsură, în cadenţa necesară executării bucăţii. Battre la mesure – a bate măsura.

MÈTRE (s. m.) – metru.

METRIQUE (s. f.) – metrică.

MÉTRONOME (s. m.) – metronom, aparat care măsoară pulsaţia ritmică a unei piese muzicale (controlând regularitatea timpilor şi precizând viteza de execuţie a diferiţilor timpi). Metronomul mecanic a fost inventat de D.N. Winkel şi brevetat în 1816 de J. Maelzel

MEZZA-VOCE [medzavotʃel (loc. adv.) – mezzavoce, cu jumătate de glas.

MEZZO – SOPRANO (s. m. sau f. pl: mezzo sopranos) – mezzo-soprană, voce de femeie mai gravă şi cu o amplitudine mai mare decât cea à sopranei; cântăreaţă care are o asemenea voce

MI (s. m. invar.) – mi: mi est la de note de la gamme d'ut – mi este à treia notă à gamei de.

MICRO-INTERVALLE (s. m. pl. micro-intervalles) – micro-interval, interval mai mic decât un semiton.

MICROPHONE (s. m.) – microfon. Termenul se foloseşte mai ales în limbajul tehnic, cel cotidian preferând forma abreviată micro.

MICROPHONIE (s. f.) – microfonie.

MICROSILLON (s. m.) – microsion, disc care permite o audiţie de 25 min. pe o suprafaţă cu diametrul de 30 cm.

MIDDLE – JAZZ (s. m. invar.) – middle-jazz, ansamblu de stiluri de jaz care au urmat celor din New Orleans şi din Chicago şi au rămas în vogă până la apariţia be-bopului, la începutul anilor ’40, fără a dispărea cu totul.

MINEUR – E – 1. (adj.) minor, referitor la un interval muzical care este mai mic cu un semiton cromatic decât intervalul major format din acelaşi număr de trepte: sonate en fa mineur – sonată în fa minor. 2. (s. m.) mode mineur ou mineur: mod minor, în care intervalele formate începând de la tonică sunt minore sau juste şi caracterizate printr-un semiton între a doua şi a treia, respectiv a cincea şi a şasea treaptă.

MINICASSETTE – 1. (s. m.) casetofon; 2. (s. f.) casetă pentru casetofon.

MÂRLITON (s. m.) – 1. instrument muzical în care o membrană modifică vocea sau cântecul; 2. (fam.) de mârliton – se spune despre o muzică de proastă calitate.

MIXOLYDIEN (adj.) – mixolidian.

MODAL – E – AUX (adj.) – modal, referitor la o muzică care foloseşte alte moduri decât cel major sau cel minor.

MODALITÉ (s. f.) – scară modală a unei piese (în opoziţie cu tonalité – tonalitate).

MODE (s. m.) – mod, scară cu structură definită în cadrul octavei, caracterizată printr-o anumită dispunere a intervalelor sale. E păcat, se pare, că muzicologii au aplicat retrospectiv muzicii greceşti şi medievale definiţia uzuală a cuvântului mod. „Modurile” antice sunt în realitate scări-tip inseparabile de formule caracteristice, după o concepţie destul de obişnuită în muzica arhaică sau orientală, scări corelate cu noţiunile de înălţime, de timbru, de ecou. La fel era

concepută şi muzica bizantină primitivă. Cele opt moduri gregoriene sunt un decalc al celor opt tonuri bizantine care-şi luaseră numele după modurile greceşti: dorian, lidian, frigian, mixolidian şi hipodorian, hipolidian, hipofrigian, hipomixolidian. Ele sunt caracterizate prin nota finală şi prin locul, totdeauna de la mi la fa şi de la şi la de pe care îl ocupă semitonurile. De asemenea, ele pot fi reperate după nota iniţială (astfel, modul frigian, care începe cu un mi, este numit şi modul mi). În sec. al XVI-lea, regulile tonalităţii clasice fixe nu mai recunosc decât modul major şi cel minor. În sec. al XX-lea, jazul şi câteva şcoli de muzică contemporană au încercat să exploateze din nou resursele modurilor.

MODERATO (adv.) – moderato, cu o mişcare moderată: allegro moderato.

MODULATION (s. f.) – modulaţie, trecere de la o tonalitzate la alta în timpul unei bucăţi muzicale.

MODULER (v. i.) – a modula.

MOLTO (adv.) – molto, mult: allegro molto – foarte vioi.

MONOCORDE (adj. şi-s. m.) – monocord, (instrument) cu o singură coardă.

MONODIE (s. f.) – monodie, cântec pe o singură voce.

MONODIQUE (adj.) – monodic.

MONOPHONIE (s. f.) – monofonie, tehnică prin care un semnal muzical se transmite pe o singură cale (în opoziţie cu stéréophonie – stereofonie).

MONOPHONIQUE (adj.) – monofon.

MONSTRE-SACRÉ (s. m.) – monstru sacru, castrat.

MORCEAU (s. m.) – operă, fragment luat izolat, bucată: interpreter un morceau de Couperin – a interpreta o bucată din Couperin.

MORDANT (s. m.) – mordant, ornament folosit mai ales în muzica antică, format din nota scrisă, secunda sa inferioară şi revenirea la nota scrisă.

MOTET (s. m.) – motet, compoziţie pe una sau mai multe voci,

religioasă sau nu, cu sau fără acompaniament, apărută în sec. al XII-lea şi destinată la început să înfrumuseţeze monodia liturgică: „Stabat Mater" est le titre d'un motet de Scarlatti – „Stabat Mater" este numele unui motet de Scarlatti.

MOTIF (s. m.) – motiv, desen melodic sau ritmic, de lungime variabilă, şi putând suferi modificări sau transpoziţii de-a lungul unei opere.

MOUVEMENT (s. m.) – 1. grad de viteză a măsurii (indicat de obicei prin termeni italieni sau printr-un număr ce corespunde unei gradaţii a metronomului): l'allégro est un mouvement rapide – allegro este o mişcare rapidă; 2. parte a unei opere muzicale (mai ales a unei simfonii): La sonate à trois mouvements – Sonata are trei părţi.

MUSETTE (s. f.) – 1. cimpoi provensal; 2. gavotă pastorală, în doi sau trei timpi, cu o notă ţinută persistent, foarte în vogă în sec. al XVII-lea şi al XVIII-lea.

MUSICAL1 (s. m. pl. musicals) – film muzical, mai ales comedie muzicală americană.

MUSICAL2 – E, AUX (adj.) – 1. muzical, propriu muzicii: notation musicale – notaţie muzicală; art musical – artă muzicală; 2. care se referă la muzică: comédie musicale – comedie muzicală; 3. care are caracter muzical, armonios: voix musicale – voce muzicală.

MUSICALEMENT (adv.) – 1. din punct de vedere muzical; 2. (în mod) armonios.

MUSICALITÉ (s. f.) – muzicalitate.

MUSIC-HALL [myzikol] (s. m. pl. music-halls) – 1. music-hall, spectacol de varietăţi; 2. clădire unde se prezintă un music-hall.

MUSICIEN – NNE (s. şi adj.) – 1. muzician, care compune sau interpretează muzică: un grand musicien de jazz – un mare interpret de jaz; 2. care are gust, aptitudini muzicale: Elle était assez musicienne – Ea avea un gust muzical destul de bun.

MUSICOGRAPHE (s.) – muzicograf, persoană care scrie despre muzică, despre muzicieni.

MUSICOGRAPHIE (s. f.) – muzicografie.

MUSICOGRAPHIQUE (adj.) – muzicografic.

MUSICOLOGIE (s. f.) – muzicologie, ştiinţa istoriei muzicii şi a teoriei muzicale.

MUSICOLOGIQUE (adj.) – muzicologic.

MUSICOLOGUE (s.) – muzicolog, specialist în muzicologie.

MUSICOTHÉRAPIE (s. f.) – muzicoterapie, folosirea muzicii în scop psihoterapeutic.

MUSIQUE (s. f.) – 1. muzică, arta combinării sunetelor, producţii ale acestei arte: musique vocale, instrumentale, concrète – muzică vocală, instrumentală, concretă; teoria acestei arte: apprendre la musique – a învăţa muzica; 2. notaţia, scrierea ariilor muzicale: jouer sans musique – a cânta fără partitură; 3. orchestră, fanfară: le régiment défile, musique en tête – regimentul defilează, cu muzica în frunte. Musique militaire – muzică militară. Musique de chambre – muzică de cameră, scrisă pentru un număr mic de instrumente. Musique légère – muzică uşoară. Chef de musique – dirijor.

MUSIQUE À BOUCHE (Elveţia, Belgia, Canada) – armonică.

MUSIQUER (v. t.) – (înv. lit.) a pune pe muzică.

MUSIQUETTE (n. f.) – (peior.) muzică facilă, fără valoare artistică.

N

NASARD (s. m.) – joc de mişcări la orgă.

NATURALISME (s. m.) – naturalism.

NATURII – ELLE (adj.) – natural: note naturelle – notă naturală, care nu este alterată de un diez sau de un bemol.

NEGRO SPIRITUAL (s. m. pl. negro-spirituals) – v. gospel.

NÉNIES (s. f. pl.) – (antich.) cântece funebre.

NÉOCLASSICISME (s. m.) – neoclasicism.

NEUME (s. f.) – neumă, vechi semn de notaţie muzicală, simplu sau compus, folosit pentru ornamentaţia melodică a cântecelor bisericeşti.

NEUVIÈME (s. f.) – interval de nouă trepte.

NOCTURNE (s. f.) – nocturnă, bucată muzicală cu un caracter

visător şi melancolic: les nocturnes de Chopin – nocturnele lui Chopin.

NOËL (s. m.) – colindă: chanter des noëls – a colinda: „L'Oratorio de Noël", de Bach – „Oratoriul de Crăciun", de Bach.

NOIRE (s. f.) – pătrime.

NONET (s. m.) – nonet.

NON TROPPO (loc. adv.) – non troppo.

NOTATION (s. f.) – notaţie: notation musicale – notaţie muzicală.

NOTE (s. f.) – 1. notă, semn convenţional care indică prin poziţia pe portativ înălţimea unui sunet muzical şi prin formă (figură de notă) durata relativă a sunetului; 2. sunet muzical corespunzând acestui semn; silabă sau literă care-l desemnează: chanter les notes de la gamme – a cânta notele gamei; note grave, aiguë – notă gravă, înaltă. Silabele care desemnează cele şapte note ale gamei au fost împrumutate de un călugăr din sec. al X-lea, Gui d'Arezzo, din imnul către sfântul Jean-Baptiste. Ele sunt primele silabe ale versurilor primei strofe: „Ut queant laxis/ Resonare fibris/ Mira gestorum/ Famuli tuorum/ Solve polluti/ Labii reatum/ Sancte Johannes". În sec. al XVII-lea, ut, dificil de solfegiat, a fost înlocuit prin de mai eufonic. Aceste nume de note sunt utilizate în toate ţările cu limbă de origine latină.

NOTE DE POITRINE – notă în registrul de piept.

NOTE DE TÊTE – notă în registrul de cap.

NOTER (v. t.) – a pune pe note: noter un ar – a pune pe note o arie.

NOUBA (s. f.) – (od.) muzică militară algeriană, africană.

NUANCE (s. f.) – nuanţă, fiecare dintre gradele de intensitate şi de expresivitate care pot fi date sunetelor într-o execuţie.

NUANCER (v. t.) – a nuanţa.

O

OBSTINÉ, ÉE (adj.) – basse obstinée – parte de bas care repetă aceeaşi melodie.

OCARINA (s. m.) – ocarină, mic instrument muzical popular de suflat, de formă ovoidă şi cu găuri.

OCTACORDE (adj.) – octacord, cu opt coarde.

OCTAVE (s. f.) – 1. octavă, a şaptea treaptă a scării diatonice; 2. ansamblul de note conţinut de intervalul de opt trepte.

OCTAVIER (v. i.) – a face să se audă, în mod accidental, octava de sus a unui sunet în locul sunetului însuşi, la un instrument muzical: la clarinette a tendance à octavier dans l'aigü – clarinetul are tendinţa de cânta cu o octavă mai sus.

OCTAVIN (s. m.) – (rar) octavin, flaut mic care sună cu o octavă mai sus decât flautul mare (sân. piccolo).

OCTUOR (s. m.) – 1. octet, compoziţie în opt părţi; 2. grup de opt instrumente sau de opt cântăreţi.

ODE (s. f.) – odă.

ODÉON (s. m.) – odeon, edificiu fără acoperiş, semicircular, destinat în antichitate audiţiilor muzicale.

ŒUVRE (s. f.) – operă, producţie muzicală: l'œuvre de Brahms – opera lui Brahms.

ŒUVRETTE (s. f.) – producţie fără mare valoare artistică.

OFFERTOIRE (s. m.) – ofertoriu, piesă muzicală interpretată în acea parte a misei catolice în care preotul oferă pâine şi vin.

OLIFANT/ OLIPHANT (s. m.) – olifant, mic corn de fildeş al cavalerilor din Evul Mediu.

OPÉRA (s. m.) – 1. operă, lucrare teatrală pusă pe muzică, compusă dintr-o parte orchestrală (uverturi, interludii, antracte etc.) şi dintr-o parte cântată cuprinzând recitative, arii, ansambluri (duouri, triouri etc.) şi coruri; opéra bouffe – operă bufă, cu subiect uşor sau comic; opéra sérieux ou grand opéra – operă tragică; 2. gen muzical format din aceste opere: aimer l'opéra – a-i plăcea opera; 3. teatru de operă: La Scala de Milan, célèbre opéra italien – Scala din Milano, celebră clădire de operă italiană.

OPÉRA-BALLET (s. m. pl: opéras-ballets) – operăbalet, lucrare dramatică formată din cântece şi dansuri (gen specific operei franceze ilustrat în sec. al XVIII-lea de A. Campra şi J. Ph. Pameau).

OPÉRA-COMIQUE (s. m. pl: opéras-comiques) – operă comică, în

care alternează episoade vorbite şi cântate: L'Opéra comique est issue en France des représentations bouffones données au XVIIe siècle à la foire Saint-Laurent – Opera comică din Franţa s-a născut în secolul al XVII-lea din reprezentaţiile bufone ţinute în târgul Saint-Laurent.

OPÉRA ROCK (s. m. pl. opéras rock) – spectacol muzical cu muzică rock.

OPÉRETTE (s. f.) – operetă, lucrare teatrală lejeră în care se amestecă părţi cântate şi vorbite: chanteuse d'opérette – cântăreaţă de operetă.

OPHICLÉIDE (s. m.) – instrument muzical de suflat, din alamă şi cu ambuşură.

OPUS [opys] (s. m.) – opus, termen care, urmat de un număr, este utilizat pentru situarea unei bucăţi muzicale în opera unui compozitor (abrev. op.).

ORATORIO (s. m.) – oratoriu, compoziţie muzicală dramatică, cu subiect religios, uneori şi profan, care cuprinde recitative, arii, coruri şi orchestră: L'Oratorio de Noël, de Bach – Oratoriul de Crăciun, de Bach.

ORCHESTRAL – E – AUX (adj.) – orchestral: style orchestral – stil orchestral.

ORCHESTRATEUR – TRICE (s.) – orchestrator, orchestrant.

ORCHESTRATION (s. f.) – orchestraţie, repartizarea diferitelor părţi ale unei bucăţi muzicale între instrumentele orchestrei (sân. instrumentation).

ORCHESTRE [orkestr] (s. m.) – 1. orchestră, ansamblu de instrumentişti: concerto pour violon et orchestre – concert pentru vioară şi orchestră; 2. loc într-un teatru, într-un cinematograf, unde sunt situate locurile de la parter, din faţa scenei: Donnez-moi deux orchestres – Daţi-mi două locuri la parter; la fosse d'orchestre – fosa orchestrei; fauteuil d'orchestre – fotoliu de orchestră; 3. (antich.) zonă circulară a teatrului, cuprinsă între scenă şi locurile spectatorilor, unde stătea corul. Destul de redusă în sec. al XVIII-lea, odată cu Beethoven, Berlioz, Wagner este mărită cu numeroase alămuri şi câştigă în amploare şi în intensitate. În sec. al XX-lea, orchestra se îmbogăţeşte

considerabil, mai ales cu instrumente de percuţie şi cu instrumente electronice. Încercarea de a repartiza diferit masele sonore şi timbrele conduce adesea la modificări ale dispunerii tradiţionale, uneori separându-se total diferitele secţiuni de instrumente în interiorul locului unde are loc concertul.

ORCHESTRER (v. t.) – a orchestra: Ravel a orchestré „Tableaux d'une exposition" de Moussorgsky – Ravel a orchestrat „Expoziţia de tablouri" de Musorgski.

ORCHESTRION (s. m.) – orchestrion.

OREILLE (s. f.) – ureche, aptitudine pentru muzică: avoir de l'oreille – a avea ureche muzicală; Îl chante faux, il n'a pas de l'oreille – Cântă fals, nu are ureche muzicală.

ORGANISTE (s.) – organist, cântăreţ la orgă.

ORGANUM (s. m.) – organum.

ORGUE (s. m. / f. la pl. când desemnează un singur instrument) – instrument muzical cu una sau mai multe claviaturi, folosit mai ales în biserici: orgue de chœur ou petites orgues – orgă de cor sau orgă mică; grand orgue de tribune ou grandes orgues – orgă mare; orgue électrique – orgă electrică; orgue électronique – orgă electronică.

ORGUE DE BARBARIE (prin alterarea numelui lui Bărbieri, fabricant de orgi din Modena) – flaşnetă, instrument muzical mecanic al muzicienilor ambulanţi.

ORGUE EXPRESSIF/ D'ANCHES (s. m) – armoniu (sân. harmonium).

ORGUE PORTATIF (s. m) – orgă mică.

ORGUE POSITIF (s. m) – orgă mijlocie sau pozitivă.

ORNEMENT (s. m.) – ornament, grup de note scurte, scrise sau improvizate, destinate să înfrumuseţeze sau să varieze o melodie vocală sau instrumentală (tril, mordant, grupetto, apogiatură etc.).

ORPHÉON (s. m.) – corală de voci bărbăteşti sau de voci mixte de copii.

ORPHÉONISTE (s.) – membru al unei asemenea corale.

OSTINATO (adv.) – ostinato, motiv melodic sau ritmic repetat cu

obstinaţie, în general la baza unei opere.

OUÏE (s. f.) – ureche, fiecare dintre găurile în formă de S de pe întinzătorul de coarde ale unor instrumente muzicale (vioară, violoncel etc) care pune cutia de rezonanţă în contact cu aerul.

OUÏR (v. t.) – a auzi.

OUVERTURE (s. f.) – uvertură, compoziţie muzicală de la începutul unei opere, a unui oratoriu, a unei lucrări de mari dimensiuni, care se găseşte, mai ales în sec. al XVIII-lea, sub formă de sonată.

P

p. – abreviaţie pentru piano.

PANDORE (s. f.) – pandoră.

PANTOMIME (s. f.) – pantomimă.

PARAPHRASE (s. f.) – parafrază.

PARODIE (s. f.) – parodie.

PARTIE (s. f.) – parte, partitură, fiecare dintre vocile vocale sau instrumentale ale unei compoziţii: partie de soprano, de basse – partitură de sopran, de bas.

PARTITA (s. f. pl. savant: partite) – 1. partită, variaţiune sau serie de variaţiuni pe o temă; 2. sonată de cameră pentru vioară sau clavecin.

PARTITION (s. f.) – partitură, ansamblul părţilor unei compoziţii muzicale reunite pentru a fi citite simultan; caiet în care ele sunt transcrise: jouer sans partition – a cânta fără partitură.

PASSACAILLE (s. f.) – pasacalie, parte a unei suite, înrudite cu ciacona: Pour l'orgue Bach a laissé une „Passacaille" – Pentru orgă Bach a lăsat o „Pasacalie".

PAS HONGROIS (s. m.) – v. Hongroise.

PAS REDOUBLÉ (s. m.) – paso doble, dans popular de perechi de origine spaniolă. În sec. al XVIII-lea devine în Franţa marş de infanterie (sân. paso doble).

PASSAGE (s. m.) – pasaj, fragment al unei opere muzicale: Elle chantait mes passages préférés – Ea cânta pasajele mele preferate.

PASSE PIED (s. m. pl. passe pieds) – dans popular francez originar din Bretagne, apropiat de menuet, cu melodie simplă, expresivă, măsură ternară şi anacruză de optime.

PASSION (s. f.) – pasiune, oratoriu având ca subiect suferinţele lui Iisus: „Passions selon saint Mathieu", de Bach – „Pasiunile după sfântul Matei", de Bach.

PASTICHE (s. m.) – pastişă, operă care imită stilul unui autor, fie pentru a-şi apropia maniera acestuia, fie în scop parodic.

PASTICHER (v. t.) – a pastişa.

PASTICHEUR – EUSE (s.) – autor – oare de pastişe.

PASTORALE – 1. (s. f.) pastorală, piesă muzicală cu caracter câmpenesc; 2. (adj.) pastoral: La „Symphonie pastorale", de Beethoven – „Simfonia pastorală", de Beethoven.

PASTOURELLE (s. f.) – figură a contradansului francez.

PATETICO (adv.) – patetico.

PAUSE (s. f.) – pauză în durata uneia sau mai multor măsuri; semn (bară orizontală sub a patra linie a portativului) care precizează această pauză: Une pause vaut quatre soupirs – O pauză durează cât o notă întreagă.

PAUSER (v. i.) – a face o pauză.

PAVANE (s. f.) – pavană, compoziţie muzicală cu caracter nobil şi lent, cu măsura de 2/4, care, în vechea suită, este urmată de galiardă.

PÉAN/ PÆAN (s. m.) – (Antich. Gr.) pean, imn de război în cinstea lui Apolo.

PÉDALE (s. f.) – 1. pedală, clapă a unui instrument muzical care se acţionează cu piciorul (şi are un rol diferit la fiecare instrument): pédales d'un piano – pedalele unui pian (care controlează intensitatea şi ţinuta sunetului), d'un orgue – ale unei orgi (care formează un joc de note joase), d'une harpe – ale unei harpe (care schimbă tonalitatea), d'un clavecin – ale unui clavecin (pentru registru), d'un timbale – ale unui timpan (pentru acord); 2. sunet ţinut sau repetat folosit adesea pentru bas şi aparţinând sau nu acordurilor care se succed în timpul duratei sale.

PEDALIER (s. m.) – pedalier, claviatură acţionată de picioarele organistului; sistem de pedale la pian.

PENTACORDE (s. m.) – (antich.) pentacord, liră cu cinci coarde.

PENTATONIQUE (adj.) – pentatonic, format din cinci sunete: gamme pentatonique – gamă pentatonică.

PERCE (s. f.) – canal axial al unui instrument de suflat.

PERCUSSION (s. f.) – percuţie: instruments à/ de percussion – instrumente cu percuţie.

PERCUSSIONISTE (s.) – muzician care cântă la unul sau la mai multe instrumente cu percuţie.

PÉRIODE (s. f.) – perioadă.

PESAMMENT (adv.) – pesante.

PHILARMONIE (s. f.) – filarmonică, asociaţie muzicală formată din profesionişti sau din amatori, care dă concerte publice.

PHILARMONIQUE (adj.) – filarmonic.

PHRASE (s. f.) – frază, suită de note care formează o unitate melodică expresivă: phrase mélodique – frază melodică.

PHRASÉ (s. m.) – frazare, arta de a interpreta o piesă muzicală respectând dinamica expresivă a frazelor sale (accente melodice, pauze, ritmuri); interpretarea însăşi.

PHRASER (v. t.) – à fraza, à cânta (o frază muzicală, o arie) punând în evidenţă, prin respiraţii şi accente convenabil plasate, dezvoltarea liniei melodice: le pianiste à bien phrasé ce passage – pianistul à frazat bine acest pasaj.

PHRYGIEN – ENNE (adj. s.) – frigian: mode phrygien – mod frigian, modul mi în muzica bisericească (şi astăzi, în jaz).

PIANINO (n. m.) – pianină.

PIANISSIMO – 1. (adv.) pianissimo, foarte încet; 2. (s. m. pl. pianissimos/ pianissimi) pasaj cântat pianissimo.

PIANISTE (s.) – pianist: Elle est une très bonne pianiste – Este o foarte bună pianistă.

PIANISTIQUE (adj.) – pianistic, pentru pian: technique pianistique – tehnică pianistică.

PIAN01 (s. m. pl. pianos) – pian, instrument muzical cu coarde lovite: Ce vieux piano est désaccordé – Acest pian vechi este dezacordat; piano droit – pian cu coarde verticale; piano à queue – pian cu coadă; piano préparé – pian ale cărui coarde poartă diferite obiecte (cuie, bucăţi de lemn, de metal, de cauciuc) care servesc la transformarea sunetului.

PIAN02 (adv.) – piano, încet.

PIANO À BRETELLES – acordeon.

PIANO-BAR (s. m. pl. pianos-bars) – bar în care există un pianist care întreţine o ambianţă muzicală.

PIANO ÉLECTRIQUE/ ÉLECTRONIQUE (s. m.) – sintetizator (sân. synthétiseur).

PIANOFORTE (s. m. invar.) – pianoforte, instrument cu coarde lovite şi cu claviatură, inventat în sec. al XVIII-lea, a cărui evoluţie a dat naştere pianului modern.

PIANO MÉCANIQUE (s. m.) – pian mecanic ale cărui ciocănele sunt acţionate de un mecanism (bandă perforată etc.).

PIANOTAGE (s. m.) – zdrăngăneală la pian.

PIANOTER (v. i.) – a cânta cu stângăcie la pian, a zdrăngăni.

PIANOTEUR – EUSE (s.) – persoană care zdrăngăneşte la pian.

PICCOLO (s. m.) – piccolo, piculină, flaut mic transversal, acordat la octava superioară a flautului mare (sân. rar: octavin).

PICK-UP [pikœp] (s. m. invar.) – picup (sân. Înv. electrophone).

PIÈCE (s. f.) – bucată muzicală, piesă: pièce pour hautbois – bucată pentru oboi.

PIPEAU (s. m.) – fluier câmpenesc cu şase găuri, din lemn, sau, mai des, din plastic.

PIQUER (v. t.) – piquer une note – a executa o notă cu o lovitură scurtă, seacă.

PISTON (s. m.) – piston, mecanism pentru unele instrumente de suflat, cu ajutorul căruia se pot obţine toate treptele scării cromatice: cornet à pistons – cornet cu pistoane.

PIZZICATO (s. m. pl. pizzicatos/ pizzicaţi) – pizzicato, ciupire a

coardelor unui instrument cu arcuş: les pizzicaţi des violons – pizzicatourile viorilor.

PLĂCER (v. t.) – plăcer la voix – a da vocii registrul şi timbrul care se potriveşte cel mai bine texturii proprii.

PLAIN-CHANT (s. m. pl. plains-chants) – cânt gregorian, cântec bisericesc medieval pe o singură voce, cu ritm liber, recitat, melodic sau ornat.

PLAQUER (v. t.) – a face să răsune tare: plaquer un acord – (la pian) a cânta simultan toate notele (în opoziţie cu arpéger – a arpegia).

PLAY-BACK [plɛbɑk] (s. m. invar.) – play-back, mimarea unei interpretări muzicale pe baza unei înregistrări sonore făcute în prealabil: chanter en play-back devant les caméras – a face play-back în faţa camerelor de luat vederi (recom. Acad. Fr. présonorisation).

PLÈCTRE (s. m.) – plectru (sân. médiator).

POCHETTE (s. f.) – (od.) pochette, vioară foarte mică.

POCO A POCO (loc. adv.) – poco a poco, puţin câte puţin, progresiv.

POÈME (s. m.) – poem: poème symphonique – poem simfonic, operă orchestrală construită pe un pretext literar, filosofic etc.

POINT (s. m.) – punct, semn (...) plasat la dreapta unei note sau a unei pauze pentru a-i mări durata cu jumătate.

POINT D'ORGUE – coroană, semn plasat deasupra unei note sau a unei pauze pentru a-i mări durata după plac.

POINTER (v. t.) – a puncta: pointer une note – a puncta o notă, a o marca cu un punct pentru a-i mări valoarea cu jumătate.

POLKA (s. f.) – polcă, arie, muzică pe care se execută un dans destul de vioi, în doi timpi.

POLONAISE (s. f.) – poloneză, compoziţie muzicală în tempoul şi caracterul dansului naţional polonez: les polonaises de Chopin – polonezele lui Chopin.

POLYPHONIE (s. f.) – 1. polifonie, artă, tehnică a scriiturii muzicale în mai multe părţi (mai ales în mai multe părţi vocale suprapuse în contrapunct); 2. piesă cântată pe mai multe voci. În sec. al

XII-lea şi al XIII-lea operele compozitorilor şcolii Notredame de Paris (Léonin, Pérotin) sunt primele manifestări de scriitură pe mai multe voci, dar abia în sec. al XIV-lea se afirmă sentimentul armonic în care basul va avea un rol determinant. Josquin Des Près, G. Dufay, Palestrina Lassus sunt maeştrii acestei arte care, după 1600, va fi transpusă şi în domeniul instrumental (prin fugă). În sec al XVIII-lea, J.S. Bach va deveni cel mai de seamă reprezentant al ei.

POLYPHONIQUE (adj.) – polifonic: pièce poliphonique vocale – piesă polifonică vocală.

POLYPHONISTE (s.) – polifonist, compozitor, muzician care practică polifonia.

PONCTUAŢION (s. f.) – punctuaţie.

PONCTUER (v. t.) – a puncta, a marca pauzele într-o partitură.

PONT (s. m.) – 1. punte, tranziţie între prima şi a doua temă într-un allegro de sonată; 2. a doua parte, în jaz (simbolizat prin B într-o suită de măsuri de forma AABA).

POP – 1. (s. m. sau f.) / POP MUSIQUE (s. f.) – pop, muzică populară de origine anglo-saxonă, născută mai ales din rock and roll şi îmbogăţită cu influenţe diverse (jaz, folk-song, muzică clasică, electronică etc.); 2. (adj. invar.) – referitor la această muzică: des groupes pop – grupuri pop.

PORT DE VOIX (s. m.) – portament.

PORTÈE (s. f.) – portativ, serie de 5 linii orizontale, echidistante şi paralele, utilizate pentru notarea muzicii: notes au-dessus de la portée – note deasupra portativului.

POSITION (s. f.) – poziţie, locul relativ al sunetelor care formează un acord.

POT-POURRI (s. m. pl: pots-pourris) – potpuriu, amestec de mai multe arii, mai multe cuplete sau refrene ale unor cântece diferite.

PRÉLUDE (s. m.) – 1. preludiu, suită de note cântate pentru a încerca vocea sau instrumentul; 2. piesă de formă liberă care formează introducerea unei piese muzicale sau se constituie ea însăşi în operă separată.

PRÉLUDER (v. i.) – 1. a preludia, a-şi încerca vocea, instrumentul înainte de a interpreta o operă; 2. a improviza un preludiu.

PREMIER – ÈRE (adj.) – prim: premier violon – primviolonist.

PREMIÈRE (s. f.) – premieră.

PRÉROMANTISME (s. m.) – preromantism.

PRESTISSIMO (adv) – prestissimo, foarte repede.

PRESTO (adv.) – presto, repede.

PRIMA DONNA (s. f. pl. prime donne) – primadonă, prima cântăreaţă într-o operă.

PROFESSIONEL – ELLE (s.) – profesionist.

PROLOGUE (s. m.) – 1. prolog, tablou care urmează după uvertură într-o operă, înainte de actul întâi; 2. bucată care deschide partitura.

PROSE (s. f.) – proză, cânt versificat în latină, adesea rimat.

PROSODIE (s. f.) – prozodie, studiul regulilor de concordanţă a accentelor unui text şi al acelora, tari sau slabe, al muzicii care-l acompaniază.

PROTAGONISTE (s.) – protagonist – a.

PSALETTE (s. f.) – v. maîtrise.

PSALMODIE (s. f.) – 1. psalmodie, maniera de a cânta psalmi; 2. cântec monoton.

PSALMODIER (v. t. / i.) – a cânta psalmi fără inflexiunea vocii, cu pauze marcate.

PSALTÉRION (s. m.) – psalterion, vechi instrument muzical cu coarde ciupite, de formă trapezoidală.

PSAUME (s. m.) – psalm, cânt liturgic al religiei evreieşti care a trecut şi în religia creştină, alcătuit dintr-un număr variabil de versete.

PSAUTIER (s. m.) – psaltire, culegere de psalmi.

Q

QUADRILLE [kα (s. m.) – cadril.

QUADRIPHONIE [kwα (s. f.) – procedeu de înregistrare şi reproducere a sunetelor pe patru canale.

QUART (s. m.) – pătrime: quart de soupir – pauză de pătrime.

QUARTE (s. f.) – cvartă, interval de patru trepte.

QUARTETTE [kwartet] (s. m.) – cvartet, formaţie de de jaz compusă din patru muzicieni.

QUATRAIN [kα (s. m.) – catren.

QUATRE-QUATRE (s. m. invar.) – măsură în patru timpi, având pătrimea ca unitate de timp şi doimea ca unitate de măsură.

QUATUOR [kwatyor] (s. m.) – cvartet, compoziţie pentru patru părţi vocale sau instrumentale; quatuor à cordes – cvartet de coarde, compoziţie pentru două viori, alto şi violoncel; quatuor vocal – cvartet vocal, format din soprană, alto, tenor şi bas.

QUEUE (s. f.) – coadă (la o notă).

QUINTE (s. f.) – cvintă, interval de cinci trepte pe scara diatonică.

QUINTET (s. m.) – cvintet de jaz.

QUINTETTE (s. m.) – cvintet, bucată muzicală în cinci părţi; ansamblu de cinci instrumente sau de cinci cântăreţi: Luigi Boccherini a écrit plus de 180 de quintettes pour formations diverses – Luigi Boccherini a scris mai mult de 180 de cvintete pentru diverse ansambluri.

QUINTOLET (s. m.) – cvintolet, grup de cinci note care valorează patru sau şase note ale aceleiaşi figuri ritmice.

R

RAGA (s. m. invar.) – mod muzical indian, care exprimă o stare emoţională.

RAGTIME [ragtam] (s. m.) – ragtime, stil muzical foarte sincopat, în vogă spre sfârşitul sec. al XIX-lea, care s-a născut atât din folclorul negro-american cât şi din ariile de dans ale albilor şi care a fost una dintre sursele jazului; stil pianistic şi orchestral care a decurs din el.

RAÏ (s. m. invar.) – raï, gen muzical arab, improvizaţie poetică cântată, tradiţională în Magreb (şi în particular în vestul algerian) exprimând viziunea despre lume proprie autorului ei. Raïul contemporan este larg deschis influenţelor stilurilor muzicale americane: pop, funk, soul, reggae etc.

RAMPE (s. f.) – rampă: passer la rampe – à avea succes la public; les feux de la rampe – luminile rampei.

RAP (s. m.) – rap, stil muzical cu versuri improvizate sau nu, scandate pe un ritm foarte sacadat.

RÉ (s. m. invar.) – re: sonate en ré mineur – sonată in re minor.

RÉALISATION (s. f.) – realizare, notare sau execuţie completă a acordurilor unui bas cifrat.

RÉALISER (v. t.) – a completa, notându-le sau executându-le, acordurile impuse de nota lor de bas cifrat.

RÉALISME (s. m.) – realism.

REBAB (s. m.) – rebab, instrument muzical arab, cu coarde frecate (grafie savantă: rabäb).

REBEC (s. m.) – rebec, instrument muzical medieval cu trei coarde şi arcuş, la care cântau menestrelii, jonglerii.

RÉCIT (s. m.) – (înv.) recitativ.

RÉCITAL (s. m.) – 1. recital, concert cu un singur interpret; 2. reuniune artistică în care evoluează un singur interpret sau care este consacrată unui singur gen: récital de piano, de chant – recital de pian, de canto.

RÉCITANT – E (s.) – solist, narator care într-un oratoriu, o cantată sau o scenă lirică declamă texte vorbite sau cântate.

RÉCITATIF (s. m.) – recitativ, fragment narativ dintr-o operă, dintr-un oratoriu sau dintr-o cantată, în care declamaţia cântată se apropie de limbajul vorbit şi care este susţinut de un acompaniament foarte uşor: un récitatif d'opéra – un recitativ de operă; Le récitatif accompagné de Rameau annonce par să liberté, să variété expressive celui de Glück – Recitativul acompaniat al lui Rameau anunţă prin libertatea sa, prin varietatea sa expresivă pe acela al lui Glück (sân. Înv: récit).

RÉDUCTION (s. f.) – reducere, aranjament al unei partituri, pentru a putea fi executată de o formaţie instrumentală restrânsă sau de un singur instrument.

REFRAIN (s. m.) – refren, frază muzicală care se repetă după

fiecare cuplet al unui rondel sau al unei compoziţii în strofe: reprendre le refrain en chœur – a relua în cor refrenul.

REGGAE [rege] – 1. (s. m.) reggae, muzică populară jamaicană cu un ritm binar sincopat; piesă muzicală în acest ritm; dans pe această muzică; 2. (adj. invar.) referitor la această muzică.

REGISTRATION (s. f.) – arta de a utiliza registrele şi de a combina timbrurile la orgă sau la clavecin.

REGISTRE (s. m.) – 1. fiecare dintre cele trei părţi (gravă, medie, înaltă) care compun scara sonoră sau textura unei voci; întindere; 2. comandă (bastonaşe la consolă, reglatoare de lemn la pupitru) pentru fiecare dintre registrele orgii.

REGISTRER (v. t.) – a poseda arta de a combina şi de a utiliza registrele de orgă sau de clavecin.

RELIGIOSO (adv.) – religioso.

REMPLISSAGE (s. m.) – scrierea notelor intermediare între bas şi acordul superior.

RENVERSEMENT (s. m.) – acord a cărui notă fundamentală nu este în bas.

RENVOI (s. m.) – semn care indică o reluare.

RÉORCHESTRATION (s. f.) – reorchestraţie.

RÉORCHESTRER (v. t.) – a reorchestra: réorchestrer un opéra – a reorchestra o operă.

RÉPERTOIRE (s. m.) – repertoriu, ansamblul operelor interpretate de un instrumentist sau de un cântăreţ: le répertoire d'un artiste – repertoriul unui artist.

RÉPERTORIER (v. t.) – a face repertoriul.

RÉPÉTER (v. t.) – a repeta.

RÉPÉTITION (s. f.) – repetiţie.

RÉPONS (s. m.) – răspuns alternativ în liturghia romană.

REPRISE (s. f.) – repriză, reluarea unei părţi dintr-o bucată, indicată prin barele de reluare (barres de reprise); orice parte a unei arii care trebuie cântată de două ori, deşi a fost scrisă o singură dată.

REQUIEM (s. m. invar.) – recviem, muzică religioasă compusă în

amintirea celor morţi: les requiems de Mozart, Verdi, Brahms – recviemurile lui Mozart, Verdi, Brahms.

RÉSOLUTION (s. f.) – rezoluţie, manieră plăcută urechii prin care se înlănţuie o disonanţă şi o consonanţă.

RÉSONANCE (s. f.) – rezonanţă: caisse de résonance – cutie de rezonanţă.

RETARD (s. m.) – întârziere, prelungirea unei note dintr-un acord pe o altă armonie.

REVUE (s. f.) – revistă, spectaol de music-hall.

RHAPSODE/ RAPSODE (s. m.) – (antich. gr.) rapsod, cântăreţ care mergea din oraş în oraş recitând poeme epice, mai ales poeme homerice.

RHAPSODIE/ RAPSODIE (s. f.) – 1. (antich.) rapsodie, cântec sau fragment conţinând un episod epic; 2. compoziţie muzicală cu caracter improvizat, strălucitoare, scrisă pe motive populare.

RHYTHM AND BLUES (s. m. invar.) – rhythm and blues, muzică populară a negrilor americani, născută din blues, din jaz şi din gospel.

RICERCARE (s. m. pl. ricercari) – ricercar, formă muzicală formată din episoade juxtapuse tratate prin imitaţie.

RIFF (s. m.) – (jaz) riff, scurt fragment melodic repetat ritmic de-a lungul unui fragment.

RIGAUDON/ RIGODON (s. m.) – arie şi dans vioi în doi timpi, de origine provensală, în vogă în sec. al XVII-lea – al XVIII-lea.

RINFORZANDO [rinforsãdo] (adv.) – rinforzando, a amplifica, trecând de la piano la forte (abrev: rinf. notaţie: O.

RIPIENO (s. m.) – ripieno, ansamblu de instrumentişti acompaniatori, într-un concerto grosso.

RITARDANDO (adv.) – ritardando, întârziind mişcarea. (abrev: rit. / ritard).

RITOURNELLE (s. f.) – ritornelă, scurtă frază muzicală care precedă şi sfârşeşte o arie sau separă strofele.

ROCK/ ROCK AND ROLL (s. m. invar.) – rock and roll, muzică de dans foarte populară, predominant vocală, apărută în Statele Unite

prin 1954, născută din jaz, din blues şi din rhythm and blues şi care şi-a împrumutat elementele din folclorul rural, caracterizată printr-un ritm în doi sau patru timpi şi prin utilizarea sistematică a chitarei electrice sau a bateriei. Bucată din această muzică. Dans pe această muzică.

ROCKER (s. m.) / ROCKEUR – EUSE (s.) – 1. rocker, cântăreţ de rock; 2. (fam.) adept al muzicii rock, care prin comportament îi imită pe cântăreţii de rock.

RÔLE (s. m.) – rol: rôle de titre – rol principal, care dă titlul operei.

ROMANCE (s. f.) – 1. (od.) romanţă, cântec popular spaniol cu caracter narativ; 2. melodie acompaniată, într-un stil simplu şi emoţionant; piesă instrumentală inspirată de melodia cu acelaşi nume (Schubert, Brahms); 3. cântec format din cuplete, ale cărui cuvinte, puse pe o muzică facilă, au un caracter tandru şi sentimental.

ROMANTISME (s. m.) – romantism, ansamblu de mişcări intelectuale şi artistice care, începând cu sfârşitul secolului al XVIII-lea va proclama supremaţia sentimentului asupra raţiunii şi a imaginaţiei asupra analizei critice. Estetica romantică a proclamat libertatea artistului, a exprimării eului şi a militat pentru dezlănţuirea formei şi pentru căutarea contrastului. Orchestra se îmbogăţeşte, se diversifică, instrumentele fiind alese pentru timbru şi culoare (Songe d'une nuit de sabbat – Visul unei nopţi de sabat, de Berlioz). Rădăcinile acestui curent trebuie căutate atât în mişcarea Sturm und Drang germană, cât şi în ideologia Revoluţiei franceze. În ceea ce priveşte muzica, romantismul începe în ţările germanice şi îşi ia modelul din marea operă a lui Beethoven. Printre operele reprezentative ale acestei perioade (şi din genuri diferite) se pot aminti Symphonie fantastique (Simfonia fantastică), de Berlioz, Amours du poète (Iubirile poetului), de Schumann, Rigoletto, de Verdi, Faust – Symphonie (Faust – simfonie), de Liszt, Tristane et Isolde (Tristan şi Isolda), de Wagner, Kindertotenlieder, de Mahler.

RONDE (s. f.) – 1. cântec, arie pe care se execută o horă; 2. notă

întreagă.

RONDEAU (s. m.) – 1. rondel, mică poezie pusă pe muzică ale cărei versuri se repetă la sfârşit; 2. rondo.

RONDO/ RONDEAU (s. m.) – rondo, formă instrumentală sau vocală caracterizată prin alternanţa unui refren şi a unor cuplete: les rondos de Mozart – rondourile lui Mozart.

ROULADE (s. f.) – ruladă, efect de voce care alternează două sau mai multe note pe acelaşi sunet: faire des roulades – a face rulade.

RUBATO (adv.) – rubato, cu o mare libertate ritmică: mouvement exécuté rubato – parte executată rubato.

RUMBA (s. f.) – rumba, dans cubanez: des rumbas endiablées – rumbe îndrăcite.

RYTHME (s. m.) – ritm, combinaţie a unor valori de note, a unor durate: avoir du rythme – a avea ritm; manquer de rythme – a nu fi în ritm.

RYTHMER (v. t.) – a ritma, a regla după un ritm, după o cadenţă: la musique de jazz est très rythmée – muzica de jaz este foarte ritmată.

RYTHMICITÉ (s. f.) – (rar) ritmicitate.

RYTHMIQUE (adj.) – ritmic, care are ritm: musique rythmique – muzică ritmică: Les valeurs rythmiques de la musique chinoise, indienne, occidentale – valorile ritmice ale muzicii chinezeşti, indiene, occidentale.

S

SABOT (s. m.) – (fam. Înv.) instrument muzical de proastă calitate.

SALSA (s. f.) – salsa, muzică de dans afro-cubaneză, în mare vogă în Caraïbe, în America Centrală şi în coloniile latine ale marilor oraşe americane.

SAMBA [sãba / sãmba] (s. f.) – samba, arie pe care se dansează un dans de salon de origine braziliană, într-un ritm scandat.

SANZA (s. f.) – sanza, instrument muzical format dintr-o cutie pe care sunt fixate nişte lamele ciupite cu degetele.

SARABANDE (s. f.) – sarabandă, compoziţie muzicală în tempoul

şi caracterul unui dans nobil în trei timpi, foarte în vogă în sec. al XVII-lea şi al XVIII-lea: une sarabande de Bach – o sarabandă de Bach.

SARDANE (s. f.) – sardană, cântec şi dans din Catalonia.

SARODE (s. m.) – instrument muzical indian, cu coarde ciupite.

SARRUSOPHONE (s. m.) – sarrusofon, instrument cu ancie dublă dar cu tub metalic, destinat să înlocuiască oboiul şi fagotul din fanfare. A fost creat de M. Sarrus, şef de muzică militară.

SAUTEREAU (s. m.) – pedală de clavecin.

SAVART (s. m.) – savart, unitate de măsură a diferenţei de înălţime a sunetelor muzicale.

SAXHORN [sakorn] (s. m.) – saxhorn, fligorn, instrument muzical de suflat din alamă, cu ambuşură şi pistoane: famille des saxhoms – familia saxhornului, cuprinzând goarna şi tuba (tuba este folosită în orchestră ca bas al trombonului).

SAXHORN ALTO (s. m.) – fligorn alto (sân. alto, bugle alto).

SAXHORN BASSE (s. m.) – fligorn bariton, eufoniu.

SAXHORN BASSE GRAVE (s. m.) – fligorn bas.

SAXHORN CONTREBASSE (s. m.) – fligorn contrabas, helicon (sân. hélicon contrebasse).

SAXHORN SOPRANINO (s. m.) – fligorn sopranino (sân. petit bugle).

SAXHORN SOPRANO (s. m.) – fligorn sopran (sân. bugle).

SAXHORN SURAÏGU (s. m.) – fligorn supraacut.

SAXO (s. m.) – abreviere pentru saxofon şi saxofonist.

SAXOPHONE (s. m.) – saxofon, instrument muzical de suflat, cu ancie simplă, cu muştiuc asemănător cu acela al clarinetului şi cu chei (mai ales patru modele sunt utilizate: sopran, alto, tenor, bariton; saxofoanele sopranino, bas şi contrabas sunt rare).

SAXOPHONISTE (s.) – saxofonist.

SAXOTROMBE (s. f.) – saxtrombă.

SCAT [skat] (s. m.) – stil de improvizaţie vocală în care cuvintele sunt înlocuite cu onomatopee şi care a devenit popular prin câţiva mari jazmen: Louis Armstrong, Ella Fitzgerald etc.

SCÉNARIO (s. m.) – scenariu.

SCÉNARISTE (s. m.) – scenarist.

SCÈNE (s. f.) – 1. scenă, loc unde se joacă; 2. subdiviziune a unui act dramatic.

SCHERZO/ SCHERZANDO (adv.) – scherzo/ scherzando, vioi şi vesel.

SCHERZO (s. m.) – scherzo, bucată muzicală ternară, într-un stil lejer şi strălucitor, care poate înlocui menuetul în sonată şi în simfonie, sau se poate constitui în piesă izolată: le scherzo d'une sonate – partea scherzo a unei sonate.

SCIE (s. f.) – scie musicale – ferăstrău, instrument format dintr-o lamă de oţel care, frecat cu un arcuş, vibrează în funcţie de întindere.

SECONDE (s. f.) – secundă, interval de două trepte conjuncte.

SÉGUEDILLE/ SÉGUIDILLA [segidja] (s. f.) – seguidilla, cântec şi dans popular spaniol rapid, în trei timpi, de origine andaluză.

SEPTIÈME (s. f.) – septimă, interval de şapte trepte.

SEPTOLET (s. m.) – septolet.

SEPTUOR (s. m.) – 1. septet, ansamblu vocal sau instrumental format din şapte interpreţi; 2. compoziţie pentru şapte voci sau şapte instrumente.

SÉQUENCE (s. f.) – secvenţă, cânt ritmat interpretat înaintea Evangheliei în timpul misei catolice cu ocazia anumitor sărbători sau în timpul misei pentru morţi.

SÉRÉNADE (s. f.) – 1. serenadă, concert dat noaptea la fereastra cuiva; 2. compoziţie muzicală de obicei pentru instrumente de suflat: une sérénade de Mozart – o serenadă de Mozart.

SÉRIALISME (s. m.) – serialism, caracter al muzicii seriale.

SÉRIE (s. f.) – serie, succesiune, într-o ordine fixată de către compozitor, de douăsprezece sunete pe scara cromatică.

SÉRIEL – ELLE (adj.) – serial: musique serielle – muzică serială, care aplică principiile seriei dodecafonice la alţi parametri decât cel al înălţimii sunetului (durată, tempo, nuanţă, timbru etc): une composition sérielle – o compoziţie serială (sân. dodécaphonique).

SERINETTE (s. f.) – minavet, flaşnetă mică folosită pentru a învăţa păsările să cânte.

SERPENT (s. m.) – (od.) serpent, instrument muzical de suflat din lemn învelit în piele, cu nouă găuri, în formă de şarpe.

SEXTOLET (s. m.) – sextolet, grup de şase note de valoare egală, care se execută în tempoul a patru note.

SEXTUOR (s. m.) – sextet, compoziţie în şase părţi vocale sau instrumentale.

SFORZANDO [sforzàdo] (adv.) – sforzando, întărind progresiv intensitatea sunetului (nuanţă mai puţin prelungită decât crescendo).

SHAMISEN [ʃamizen] (s. m.) – lăută japoneză cu coarde de mătase care acompaniază spectacolul de marionete şi teatrul kabuki.

SHOW [ʃo] (s. m.) – show, spectacol de varietăţi centrat pe o vedetă.

ŞI (s. m. invar.) – şi: sonate en şi mineur – sonată m şi minor.

SICILIENNE (s. f.) – siciliană, compoziţie vocală sau instrumentală cu caracter expresiv şi ritm balansat.

SIFFLER (v. i.) – a fluiera: siffler un petit ar joyeux – a fluiera o melodioară veselă.

SILENCE (s. m.) – pauză, întrerupere mai lungă sau mai scurtă a sunetului; semn care serveşte la indicarea ei (sân. pause, soupir). 32

SINGLE [singəl] (s. m.) – single, disc de varietăţi care are doar două piese muzicale.

SINGSPIEL [siŋʃpil] (s. m.) – singspiel, piesă de teatru germană de obicei cu un caracter uşor şi popular, în care alternează dialogurile cântate sau vorbite şi ariile: En Allemagne, l'opéra bouffe s'appelait singspiel – În Germania, opera bufă se numea singspiel.

SISTRE (s. m.) – sistru, instrument muzical format dintr-un cadru pe care sunt fixate coji de fructe, tigve sau rondele metalice care se lovesc unele de altele.

SITAR (s. m.) – numele unui instrument muzical indian, cu coarde ciupite.

SITARISTE (s.) – cântăreţ la sitar.

SIX-HUIT (s. m. invar.) – şaisprezecime.

SIXTE (s. f.) – sextă, interval de şase trepte: La sixte est le be degré de la gamme diatonique – Sexta este a şasea treaptă a gamei diatonice.

SKA (s. m.) – ska, tip de muzică jamaicană, născută la începutul anilor ’60.

SLOW [slo] (s. m.) – 1. slow, fox-trot lent, dansat în anii 1920; 2. dans lent pe muzică de blues sau de cântece sentimentale.

SMORZANDO [smortsãdo] (adv.) – smorzando, slăbind intensitatea sunetulzui.

SOL (s. m. invar.) – sol: clé de sol – cheia sol.

SOLFÈGE (s. m.) – 1. solfegiu, disciplină care se ocupă cu studiul semnelor de notaţie muzicală şi cu recunoaşterea sunetelor pe care acestea le reprezintă: étudier le solfège – a studia solfegiul; 2. culegere de exerciţii muzicale în care dificultăţile de descifrare a partiturii sunt gradate.

SOLFIER (v. t.) – a solfegia, a cânta pe note.

SOLISTE (s.) – solist.

SOLISTIQUE (adj.) – solistic.

SOLMISATION (s. f.) – solmizaţie.

SOLO (s. m. pl: solos/ soli) – solo, bucată cântată de un solist pe care ceilalţi îl acompaniază: un solo de piano – un solo de pian.

SOMMIER (s. m.) – cutia orgii.

SON (s. m.) – sunet: spectacle son et lumière – spectacol de sunet şi lumină

SONAL (s. m.) – recomandarea oficială pentru jingle.

SONATE (s. f.) – sonată, compoziţie muzicală întruna sau mai multe părţi, pentru solist sau ansamblu instrumental: une sonate pour piano et violon – o sonată pentru pian şi vioară; forme sonate – formă de sonată, schema primei părţi a sonatei clasice, constituită din expoziţie, dezvoltare şi reluarea expoziţiei celor două teme.

SONATINE (s. f.) – sonatină, operă instrumentală de aceeaşi formă cu sonata, dar mai scurtă şi mai uşor de executat.

SONORE (adj.) – sonor: une salle trop sonore – o sală cu sonoritate prea mare.

SONORISATION (s. f.) – sonorizare.

SONORISER (v. t.) – a sonoriza.

SONORITÉ (s. f.) – sonoritate: sonorité d'un violon – sonoritatea unei viori.

SONS HARMONIQUES (s. m. pl.) – tonuri (sunete) superioare.

SOPRANISTE (s. m.) – cântăreţ adult care şi-a conservat vocea de sopran.

SOPRANO (s. m. pl. savant: soprani) – soprană, cea mai înaltă voce de femeie sau de băiat: le soprano de la femme, du jeune garçon – sopran de femeie, de băiat tânăr; persoană care are această voce.

SOSTENUTO [sostenuto] (adv) – sostenuto, notă sau pasaj care trebuie cântate susţinut.

SOUL MUSIC [solmjuzik] sau SOUL (s. f. pl: soul musics; souls/ soul) – soul, stil de muzică populară a negrilor americani, apărută în anii '60 şi născută din rhythm and blues.

SOUPIR (s. m.) – pauză cu durata de o pătrime; semn care o indică.

SOURDINE (s. f.) – surdină, dispozitiv care permite surdinarea sunetelor la anumite instrumente muzicale: jouer avec la sourdine – a cânta cu surdină.

SOUS-DOMINANTE (s. f. pl: sous-dominantes) – subdominantă, a patra treaptă a gamei diatonice, cea de sub dominantă.

SOUZAPHONE (s. m.) – suzafon, helicon în fa, numit astfel în onoarea dirijorului de fanfară John Philip Souza (sân. hélicon basse en fa).

SPECTACLE (s. m.) – spectacol.

STABAT MATER (s. m. invar.) – Stabat Mater, cântec din liturghia catolică compus în sec. al XIV-lea având ca subiect durerea Fecioarei la picioarele crucii lui Iisus şi al cărui text a inspirat numeroase compoziţii muzicale.

STACCATO (adv. s. m. pl: staccatos) – stacato, termen care indică

faptul că un pasaj trebuie executat prin detaşarea netă a notelor (în opoziţie cu legato).

STANDARD (s. m.) – standard, temă clasică de jaz, pe care se poate improviza.

STÉRÉO – 1. (s. f.) abreviaţie pentru stéréophonie; 2. (adj.) abreviaţie pentru stéréophonique.

STÉRÉOPHONIE (s. f.) – stereofonie.

STÉRÉOPHONIQUE (adj.) – stereofonic.

STRADIVARIUS [-riys] (s. m.) – vioară, violoncel sau violă fabricate de Antonio Stradivarius.

STRETTE (s. f.) – parte a unei fugi, care precedă concluzia, în care intrările temei se multiplică şi se întretaie.

STROPHE (s. f.) – strofă, prima dintre cele trei părţi lirice cântate de cor în tragediile greceşti.

STYLE (s. m.) – stil.

SUITE (s. f.) – suită, serie de piese instrumentale scrise în acelaşi ton care aminteşte de dans; amestec de fragmente muzicale extrase dintr-o operă teatrală, coregrafică, lirică: suite en ré – suită in re.

SUJET (s. m.) – subiect, tema principală a fugii.

SUPPLÉMENTAIRE (adj.) – suplimentar: lignes supplémentaires – linii suplimentare, linii mici trasate deasupra sau dedesubtul portativului, pe sau între care sunt plasate notele.

SUS-DOMINANTE (s. f. pl: sus-dominantes) – supradominantă, a şasea treaptă a gamei diatonice, deasupra dominantei.

SUS-TONIQUE (s. f. pl: sus-toniques) – supratonică, a doua treaptă a gamei diatonice, deasupra tonicii.

SWING [swiŋ] (s. m.) – swing, manieră de execuţie în jaz, constând într-o distribuţie tipică a accentelor, care dă un balans ritmic viu şi suplu.

SWINGUER [swiŋge] (v. t.) – a cânta swing.

SYMPHONIE (s. f.) – simfonie, sonată pentru orchestră caracterizată prin multitudinea instrumentiştilor la fiecare parte instrumentală şi prin diversitatea timbrelor. Symphonie concertante –

simfonie concertantă, compoziţie orchestrală în care fuzionează genul simfonic şi cel de concert.

SYMPHONIQUE (adj.) – simfonic: poème symphonique – poem simfonic; musique symphonique – muzică simfonică.

SYMPHONISTE (s.) – autor sau interpret de simfonii.

SYNCOPAL – E – AUX (adj.) – referitor la sincopă.

SYNCOPE (s. f.) – sincopă, procedeu ritmic care constă în deplasarea prin prelungirea timpului slab pe un timp tare sau pe o parte forte a unui timp.

SYNCOPÉ – E (adj.) – sincopat: rythme syncopé – ritm sincopat; mesure syncopée – măsură sincopată.

SYNCOPER (v. t.) – a sincopa, a uni prin sincopă, a forma o sincopă.

SYNTHÉTISEUR (s. m.) – sintetizator, instrument muzical electronic cu claviatură, ale cărui sunete sunt programate de persoana care cântă la el şi produse printr-o sinteză acustică.

T

TABLATURE (s. f.) – tabulatură, notaţie muzicală bazată pe utilizarea cifrelor şi a literelor care indică poziţia degetelor pe instrument.

TABLE D'HARMONIE (s. f.) – întinzător de coarde, suprafaţă din lemn sau din piele peste care trec coardele instrumentului.

TACET [taset] (s. m.) – tacet, pauză a unei părţi.

TAILLE (s. f.) – (înv.) tenor profund, identic cu tenorul baritonal al şcolii italiene, opus celui înalt (haute – contre).

TAMBOUR (s. m.) – 1. tobă: un roulement de tambours – un răpăit de tobe; 2. toboşar: les tambours du régiment – toboşarii regimentului.

TAMBOUR DE BASQUE/ TAMBOURIN À SONAILLES (s. m.) – tamburină cu talgere.

TAMBOURIN (s. m.) – 1. tamburină provensală, care se loveşte cu o singură baghetă; 2. v. tambour de basque; 3. arie de dans cu un ritm vioi în trei timpi, a cărei măsură este ţinută de tamburină; dansul

în sine.

TAMBOURINAGE/ TAMBOURINEMENT (s. m.) – tamburinare, bătaie la tamburină.

TAMBOURINAIRE (s. m.) – 1. toboşar de tamburină provensală; 2. toboşar de oraş; 3. toboşar din Africa.

TAMBOURINER – 1. (v. i.) (înv.) a bate la tobă, a cânta la tamburină; 2. (v. t.) – a cânta (o arie) la tobă sau imitând sunetul tobei: tambouriner une marche – a cânta un marş la tobă.

TAMBOURINEUR – EUSE (s.) – cântăreţ la tobă sau la tamburină.

TAMBOUR-MAJOR (s. m. pl: tambour-majors) – tambur-major, subofiţer, dirijor de muzică militară.

TAM-TAM (s. m. pl: tam-tams) – 1. tam-tam, tobă de lemn africană, care acompaniază dansurile; 2. gong chinezesc de bronz, cu marginile uşor ridicate.

TANGO (s. m.) – tangou, dans originar din Argentina, asemănător cu habanera: un tango langoureux – un tangou languros.

TARENTELLE (s. f.) – tarantelă, arie de dans din Italia meridională.

TECHNIQUE (s. f.) – tehnică, virtuozitate: les difficultés techniques d'un morceau de piano – dificultăţile tehnice ale unei bucăţi pentru pian.

TE DEUM [tedeom] (s. m. invar.) – Te Deum, imn de laudă şi de slavă al bisericii catolice, care începe cu cuvintele: „Te Deum laudamus" – „Doamne, slavă Ţie". Te Deumul a fost sursa de inspiraţie pentru multe fresce muzicale: Lully, Charpentier, Delalande, Händel, Berlioz, Bruckner.

TEMPÉRAMENT (s. m.) – temperare: tempérament égal – temperare egală, sistem muzical care împarte octava în douăsprezece semitonuri; tempérament inégal – temperare inegală, în care semitonurile nu au toate aceeaşi valoare.

TEMPÉRÉ – E (adj.) – temperat: gamme tempérée – gamă temperată, în care toate semitonurile au aceeaşi mărime.

TEMPO (s. m.) – 1. tempo, notarea diferitelor mişcări în care este scrisă sau executată o bucată muzicală.

À TEMPO – indicaţie muzicală care cere să se reia mişcarea iniţială după o încetinire sau o accelerare; 2. viteza de execuţie a unei opere: un tempo trop lent – un tempo prea lent.

TEMPS (s. m.) – timp, diviziune a măsurii: mesure à 2, 3, 4, ou 5 temps – măsură în 2, 3, 4 sau 5 timpi.

TÉNOR – 1. (s. m.) tenor, voce bărbătească înaltă; cântăreţ care are această voce: un ténor de l'Opéra – un tenor de operă; 2. (adj.) tenor, referitor la instrumentele a căror întindere corespunde vocii de tenor: saxophone ténor – saxofon tenor.

TÉNORINO (s. m.) – tenorino, tenor care cântă numai în falset.

TÉNORISER (v. i.) – a cânta ca un tenor.

TENUL (s. f.) – prelungire a unui sunet cu durata aproximativă a valorii notelor sau a acordurilor asemănătoare.

TENUTO (adv.) – ţinut, menţinut, cuvânt plasat deasupra anumitor pasaje pentru a indica faptul că sunetele trebuie ţinute pe întreaga lor durată şi nu detaşate.

TÉORBE/ THÉORBE (s. m.) – teorbă, lăută mare, folosită în sec. al XVI-lea – al XVIII-lea.

TER (adv.) – indicaţie că un pasaj trebuie repetat de trei ori.

TERNAIRE (adj.) – ternar: mesure ternaire – măsură ternară, în care fiecare timp este divizibil cu trei.

TERZETTO [terdzeto] (s. m.) – terţet, compoziţie pentru trei voci sau pentru trei instrumente.

TESSITURE (s. f.) – 1. textură, registru de sunete pe care le poate produce o voce fără dificultate: tessiture grave – registru grav; 2. ansamblu de note care revin mai des într-o bucată muzicală, constituind, ca să zicem aşa, textura, întinderea mijlocie în care ea este scrisă.

TETRACORDE (s. m.) – tetracord, interval de patru trepte pe care era fondat sistemul muzical al antichităţii greceşti.

THÉÂTRAL – E – AUX (adj.) – teatral.

THÉÂTRE (s. m.) – teatru: théâtre musical – teatru muzical, gen artistic care amestecă elemente muzicale, literare şi de gestică.

THÉMATIQUE (adj.) – tematic.

THÈME (s. m.) – temă, fragment melodic sau ritmic pe care este construită o operă muzicală: faire des variations sur un thème – a face variaţiuni pe o temă.

TIERCE (s. f.) – terţă, interval de trei trepte: tierce majeure, mineure – terţă majoră, minoră.

TIMBALE (s. m.) – timpan, instrument muzical de percuţie format dintr-o jumătate de sferă din alamă, acoperită cu o piele întinsă pe care se bate cu baghetele (de obicei se foloseşte în pereche).

TIMBALIER (s. m.) – timpanist.

TIMBRE (s. m.) – 1. clopot mic semisferic lovit cu un ciocan; 2. timbru, calitate particulară a sunetului, independentă de înălţimea sau de intensitatea sa, dar specifică instrumentului sau vocii care-l emite (el este în legătură cu intensităţile relative ale armonicelor care compun sunetul).

TIMBRÉ – ÉE (adj.) – timbrat: voix bien timbrée – voce bine timbrată.

TIRASSE (s. f.) – pedală de decuplare pe care organistul o apasă când vrea să unească claviaturile.

TOCCAŢA (s. f. pl. savant: toccate) – tocată, piesă muzicală instrumentală compusă în special pentru instrumente cu claviatură: toccatas et fugues de Bach – tocate şi fugi de Bach.

TOM (s. m.) sau, didactic, TOM-TOM (s. m. invar.) – tomtom, tobă cu o singură faţă, care produce un sunet mai mult sau mai puţin grav, folosită mai ales în bateria de jaz sau de rock.

TON (s. m.) – 1. tonalitate; 2. ton, raport al înălţimii dintre două note conjuncte, corespunzând intervalului de secundă majoră: Il y a un ton majeur entre de et ré, un ton mineur entre ré et mi, un demiton entre mi et fa – Există un ton major între de şi re, un ton minor între re şi mi, un semiton între mi şi fa.

TONAL – E – ALS (adj.) – tonal: la hauteur tonale des sons

musicaux – înălţimea tonală a sunetelor muzicale.

TONALITÉ (s. f.) – tonalitate, ansamblu de relaţii între treptele ierarhizate ale unei scări de sunete sau ale unei game, în raport cu tonica: la clef donne la tonalité principale du morceau – cheia dă tonalitatea principală a bucăţii muzicale.

TONIQUE (s. f.) – tonică, prima notă a gamei, în tonul căreia este compusă o bucată muzicală.

TOUCHÉ (s. f.) – 1. clapă la instrumentele cu claviatură: les touches d'un clavier – clapele unei claviaturi; 2. parte a cozii unui instrument cu coarde pe care instrumentistul pune degetele.

TOUCHER (s. m.) – tuşeu: la pianiste a un beau toucher – pianista are un tuşeu bun, frumos.

TOUCHETTE (s. f.) – clapă (v. frette).

TOURNE-DISQUE (s. m. pl: tourne-disques) – picup.

TOURNÉE (s. f.) – turneu.

TRAGÉDIE (s. f.) – tragedie.

TRAGI-COMÉDIE (s. f.) – tragicomedie.

TRĂIT (s. m.) – pasaj dificil, care presupune virtuozitate.

TRANSCRIPTION (s. f.) – transpoziţie, aranjament.

TRANSCRIRE (v. t.) – a transcrie, a adapta o operă pentru voci sau instrumente pentru care nu a fost concepută iniţial.

TRANSPOSER (v. t.) – a transpune, a scrie sau a executa o bucată muzicală într-o tonalitate diferită de aceea în care a fost compusă: transposer une chanson pour l'adapter aux possibilités vocales d'un enfant – a transpune un cântec pentru a-l adapta posibilităţilor vocale ale unui copil.

TRANSPOSITEUR (adj.) – instrument transpositeur – instrument de suflat construit în aşa fel încât nota sa fundamentală nu este de.

TRANSPOSITION (s. f.) – transpoziţie, trecere a notelor dintr-un fragment muzical de la o înălţime la alta, fără a schimba nici intervalele dintre note, nici valoarea acestora: la transposition pour baryton d'un lied pour ténor – transpoziţie pentru bariton a unui lied pentru tenor.

TREMBLEMENT (s. m.) – tril.

TREMOLO/ TRÉMOLO (s. m.) – tremolo, repetarea foarte rapidă a aceluiaşi sunet la un instrument cu coarde frecate.

TRIANGLE (s. m.) – trianglu, instrument de percuţie format dintr-o tijă de oţel în formă de triunghi, care se loveşte cu o baghetă.

TRICORDE (adj.) – tricord.

TRILLE (s. m.) – tril, ornament care constă în legarea rapidă şi mai mult sau mai puţin prelungită à unei note cu nota conjunctă superioară: executer un trille sur la flûte – a executa un tril la falut (sân. tremblement).

TRILLER (v. i.) – à trilui, à executa un tril.

TRIO (s. m.) – 1. trio, compoziţie scrisă pentru trei părţi vocale sau instrumentale: des trios à cordes – triouri de coarde; 2. formaţie compusă din trei muzicieni.

TRIOLET (s. m.) – triolet, grup de trei note de valoare egală care se execută în aceeaşi durată ca două note: un triolet de croches vaut une noire – un triolet de optimi valorează o pătrime.

TRITON (s. m.) – cvartă mărită, interval armonic sau melodic de trei sunete (sân. quarte augmentée).

TROIS-QUARTS (s. m.) – mică vioară pentru copii.

TROIS-QUATRE (s. m. invar.) – măsură în trei timpi.

TROMBONE (s. m.) – 1. trombon, instrument de suflat cu ambuşură, din categoria alămurilor, cu culisă (sân. trombone à coulisse); 2. trombonist: Il est trombone dans l'orchestre de la Garde républicaine – Este trombonist în orchestra Gărzii republicane.

TROMBONE À CYLINDRES/ À PISTONS (s. m.) – trombon cu pistoane/ ventile, la care pistoanele înlocuiesc culisa.

TROMBONISTE (s.) – trombonist (se foloseşte mai mult trombone).

TROMPE (s. f.) – (înv.) goarnă, instrument de suflat din alamă, părintele trompetei şi al cornului de vânătoare: trompe de chasse – corn de vânătoare.

TROMPETTE1 (s. f.) – trompetă, instrument de suflat cu

ambuşură; trompette bouchée – trompetă cu surdină.

TROMPETTE2 (s. m.) – trompetist, în orchestrele militare.

TROMPETTE À CLEFS (s. f.) – trompetă cu clape (sân. bugle à clefs)

TROMPETTE À COULISSE (s. f.) – trompetă cu culisă.

TROMPETTE D'HARMONIE (s. f.) – trompetă naturală.

TROMPETTE À PISTONS (s. f.) – trompetă cromatică.

TROMPETTISTE (s.) – trompetist într-o orchestră: un excellent trompettiste classique, de jazz – un excelent trompetist clasic, de jaz.

TROUBADOUR (s. m.) – trubadur, poet liric din sec. al XII-lea şi al XIII-lea, care îşi compunea operele în limbile occitane (opus poetului trouvère).

TROUVÈRE (s. m.) – truver, poet liric care cânta în dialectele nordice din Franţa sec. al XII-lea şi al XIII-lea.

TSIGANE/ TZIGANE (adj.) – musique tsigane – muzică ţigănească.

TUBA (s. m.) – tubă, instrument de suflat din metal, cu pistoane (sân. contrebasse à pistons).

TUBE (s. m.) – (fam.) cântec la modă.

TUTTI (s. m. invar.) – ansamblul instrumentelor din orchestră (în opoziţie cu solistul sau cu grupul de solişti).

TWIST (s. m.) – twist, dans de origine americană, pe o muzică foarte ritmată.

TYMPANON (s. m.) – timpanon, ţambal (sân. cymbalum).

TYROLIENNE (s. f.) – tiroleză, arie care se execută cu ajutorul unor note în registrul de piept şi de cap care se succed rapid, la intervale melodice destul de mari.

U

UKULÉLÉ [ukulele] (s. m.) – (chitară) havaiană.

UNICORDE (adj.) – unicord.

UNISSON (s. m.) – unison, ansamblu de voci sau de instrumente care cântă la octavă: chanter/ jouer à l'unisson – a cânta la unison.

UNISSONANCE (s. f.) – unisonanţă.

UT (s. m. invar.) – ut, notă muzicală sinonimă cu de: La Cinquième Symphonie de Beethoven, en ut mineur – Simfonia a V-a de Beethoven, în de minor.

V

VALEUR (s. f.) – valoare, durată a unei note: La valeur d'une blanche est deux noires – Valoarea unei doimi este de două pătrimi.

VALSE (s. f.) – vals, bucată muzicală compusă pe un ritm în trei timpi, din care primul este accentuat: les valses de Chopin – valsurile lui Chopin.

VARIATION (s. f.) – variaţiune, procedeu compoziţional care constă în folosirea, aceleiaşi teme transformând-o, ornând-o, dar lăsându-i neschimbată esenţa; formă muzicală care foloseşte acest procedeu: variations pour piano – variaţiuni pentru pian; Les „Variations Goldberg", de J.S. Bach – „Variaţiunile Goldberg", de J.S. Bach.

VARŞOVIENNE (s. f.) – varşoviană.

VAUDEVILLE (s. m.) – vodevil, comedie uşoară, fondată pe intrigă şi pe quiproquo: Le vaudeville français est riche de chœurs et de danses – Vodevilul francez este bogat în coruri şi dansuri.

VERS (s. m.) – vers.

VERSET (s. m.) – verset, scurtă frază muzicală psalmodiată urmată de un răspuns al corului (répons) în oficierea misei.

VIBRAŢIHONE (s. m.) – vibrafon, instrument muzical asemănător cu xilofonul, dar format dintr-o serie de lame de oţel şi din tuburi de rezonanţă conţinând fiecare o paletă cu rotaţie electrică provocând o vibraţie.

VIBRAŢIHONISTE (s.) – vibrafonist.

VIBRATION (s. f.) – vibraţie.

VIBRATO (s. m.) – vibraţie produsă de instrumente sau de voce (sân. vibration).

VIBRER (v. t.) – a vibra.

VILLANELLE (s. f.) – 1. vilanelă, compoziţie polifonică cu caracter popular originară din Napoli, în vogă în sec. al XV-lea şi al

XVI-lea; 2. cântec pastoral şi popular sub forma unui poem cu formă fixă compus dintr-un număr impar de terţete şi care se încheie cu un catren.

VIOLE (s. f.) – violă, instrument muzical cu coarde frecate.

VIOLE D'AMOUR (s. f.) – viola d'amore, instrument din familia viorii cu două rânduri suprapuse de coarde, în care frecarea uneia antrenează rezonanţa celeilalte.

VIOLE DE BRAS (s. f.) – viola da braccio, violă la care se cântă sprijinind-o pe umăr, susţinută de braţ.

VIOLE DE GAMBE (s. f.) – viola da gamba, violă la care se cântă ţinând-o pe sau între picioare.

VIOLISTE (s.) – violist, cântăreţ la violă.

VIOLON (s. m.) – 1. vioară; 2. violonist: premier violon – prim violonist.

VIOLONCELLE (s. m.) – 1. violoncel, instrument cu patru coarde (bas al familiei viorii); 2. (înv.) violoncelist: Il est violoncelle dans un petit orchestre – Este violoncelist într-o orchestră mică.

VIOLONCELLISTE (s.) – violoncelist.

VIOLONER (v. i.) – (fam. şi înv.) a scârţâi, a cânta prost la vioară.

VIOLONEUX (s. m.) – 1. (od.) lăutar, cântăreţ de la ţară; 2. (fam.) violonist mediocru; 3. (Canada, fam.) violonist popular, amator.

VIOLONISTE (s.) – violonist.

VIRGINAL (s. m. pl. virginals) – spinetă folosită în Anglia în sec. al XVI-lea – al XVII-lea.

VIRTUOSE (s.) – virtuoz, instrumentist capabil să rezolve, cu uşurinţă, cele mai mari dificultăţi tehnice: une virtuose du piano – o virtuoză a pianului.

VIRTUOSITÉ (s. f.) – virtuozitate, talent şi abilitate a virtuozului în muzică (sân. brio, măiestria).

VIVACE [vivatʃel (adj. s. m. invar. adv.) – vivace, viu, rapid, animat.

VOCAL – E – AUX (adj.) – vocal: musique vocale – muzică vocală (în op. cu musique instrumentale – muzică instrumentală); technique

vocale – tehnică vocală.

VOCALISATEUR – TRICE (s.) – cel care face/ ştie să facă vocalize.

VOCALISATION (s. f.) – vocalizare.

VOCALISE (s. f.) – vocaliză, formulă melodică scrisă sau nu, cântată pe vocale, mai ales pe a, folosită în învăţarea cantoului.

VOCALISER (v. i.) – a face vocalize, a cânta fără cuvinte şi fără pronunţarea notelor.

VOCERO [votʃera] (s. m. pl. voceros/ i) – cântec funebru din Corsica, care cheamă la răzbunare.

VOIX (s. f.) – voce, partea vocală sau instrumentală a unei compoziţii. Vocile umane se împart în două categorii: voci masculine, cele mai grave şi voci feminine, cu registrul superior cu o octavă. La vocile masculine registrul superior este tenorul (le ténor) iar cel inferior este basul (la basse). La vocile feminine registrul superior este sopran (le soprano) şi cel inferior este alto (le contralto). Vocile de bariton (le baryton), contralto (haute-contre), bas cantabil (basse chantante), mezzo-soprană (mezzo-soprano) etc. sunt caracterizate prin registre mixte. Fiecare dintre aceste categorii de voci are o textură de la 13 la 14 note.

VOIX BLANCHE (s. f.) – voce albă, fără metal şi sunet corporal.

VOIX DE TÊTE (s. f.) – registru de cap.

VOIX POITRINÉE (s. f.) – registru de piept.

VOIX SOMBRÉE (s. f.) – voce sumbră, termen folosit pentru vocea întunecată introdusă în muzica de operă de tenorul Domenico Donzelli, primul Pollione din distribuţia de la premiera operei Norma.

W

WORLD MUSIC [wœridmyzik] (s. f. pl. world musics) – world music, curent muzical de la sfârşitul anilor 1980, născut din jaz, din muzica pop şi din muzicile extraoccidentale.

X

XYLOPHONE (s. m.) – xilofon, instrument format din lame de lemn de lungimi inegale aşezate pe două suporturi şi care sunt lovite

cu două baghete de lemn: le balafon est un xylophone – balafonul este un fel de xilofon; joueur du xylophone – xilofonist.

Y

YÉ-YÉ (adj. invar. s. invar.) – (fam. şi înv.) ye-ye, se spune despre un stil muzical, despre adaptările de succes americane în vogă printre tineri din anii 1960.

Z

ZAPATEADO [săpateado] (s. m.) – zapateado, dans spaniol, foarte popular şi în Mexic, caracterizat prin bătaia rapidă a tocurilor dansatorului. 38

PICCOLO DIZIONARIO DI TERMINI MUSICALI ITALIANO – RUMENO ♫

MIC DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI ITALIAN – ROMÂN

A

ABBELLIMENTI (s. m. pl. – sg. abbellimento) – ornamente, note de ornament; (la sg.) înfrumuseţare, ornamentare. În opera belcanto, ornamentarea este obligatorie. Manuel García a notat în tratatul lui l'art du chant toate ornamentele folosite de diferiţi cântăreţi de la începutul sec. al XIX-lea. După apariţia operei veriste şi introducerea respectării fidele a partiturii, ornamentele s-au redus din ce în ce mai mult. Spre a diferenţia figurile mitice şi cele din lumea fabulei de acelea ale muritorilor, Monteverdi foloseşte stile fiorito pentru personajele divine, zei şi stile spianato, neornamentat, cu melodii simple, mai mult vorbite, denumit şi parlar cantando, pentru cele terestre ca Orfeu, Ariadna etc, (M. Duţescu)

ABBREVIAZIONE (s. f.) – abreviaţie.

A CAPPELLA (loc. adv. / adj.) – a capella, fără acompaniament instrumental.

A CAPRICCIO (loc. adv. / adj.) – a capriccio.

ACCELERANDO (adv.) – accelerando, accelerând mişcarea.

ACCENARE (v. t/ i) – a indica tema.

ACCENTUATO (adj.) – accentuat.

ACCENTO (s. m.) – accent. Accentul poate fi iniţial, la începutul

tactului, ritmic, armonic sau melodic.

ACCIACCATURA (s. f.) – 1. ornament de belcanto, notă executată rapid, ca un iodler, mai joasă cu jumătate de ton decât apogiatura sau mordentul şi cântată în acelaşi timp cu nota principală; 2. scurtă apogiatură.

ACCIDENTALE (adj.) – referitor la accident: segni accidentali – accidenţi muzicali.

ACCIDENTE (s. m.) – accident.

ACCOMPAGNAMENTO (s. m.) – acompaniament

ACCOMPAGNARE (v. t. / r.) – 1. a (se) acompania: accompagniare al pianoforte – a acompania la pian; 2. a secunda.

ACCOMPAGNATORE – TRICE (s.) – acompaniator – oare.

ACCOMPAGNATURA (s. f.) – acompaniament.

ACCOMODAZIONE (s. f.) – impostaţie (sân. organizzazione, impostazione).

ACCORDAMENTO (s. m.) – (rar) acord, concordanţă.

ACCORDARE (v. t.) – 1. a acorda (un instrument); 2. a acorda, a armoniza (glasuri, voci).

ACCORDATA (s. f.) – acordare: dare un'acordata – a acorda.

ACCORDATOIO (s. m.) – acordor (sân. chiave per acordare).

ACCORDATORE – TRICE (s.) – acordor.

ACCORDATURA (s. f.) – acordare (a instrumentelor).

ACCORDIO (s. m.) – 1. acordare prelungită (a instrumentelor); 2. (înv.) acordeon, armonică.

ACCORDO (s. m.) – acord: acordi consonanti/ dissonanti – acorduri consonante/ disonante.

ACROSTOLIO (s. m.) – acrostih.

ACUITÀ (s. f.) – acuitate.

ACUSTICA (s. f.) – acustică; specialista în acustica – acustician.

ACUSTICO (adj.) – acustic.

ACUTO (s. m.) – acută, ton înalt

ADAGIETTO (adv.) – adagietto, mai puţin lent decât adagio.

ADAGIO (s. m. adv.) – adagio, lent: suonare adagio – a cânta o

bucată muzicală adagio.

ADAGISSIMO (adv.) – adagissimo, foarte lent.

ADATTAMENTO (s. m.) – transcriere.

ADDOLCENDO (adv.) – addolcendo, îndulcind mişcarea.

ADDOLORANDO (adv.) – addolorando, cu tristeţe.

ADIRATO (adv.) – adirato.

AEDO (s. m.) – aed.

AFFETTUOSO (adv. adj.) – affettuoso.

AFFIATARE – 1. (v. t.) a acorda; 2. (v. r.) a fi în ton, în armonie.

AFFIOCHIRE (v. i.) – a pierde vocea, a răguşi.

AFONO (adj.) – afon.

AFTER-BEAT (s. m.) – afterbeat.

AGITATO (adv.) – agitato.

AGILITÀ (s. f.) – 1. uşurinţă în execuţie; 2. agilitate, motilitate vocală pentru cântatul ornamentat (canto di bravura), cu cele două forme: stile senzitivo (în care ornamentele erau cântate cu voce plină – începând din sec. al XVIII-lea) şi agilità di grazia o di maniera (caracteristică cântatului delicat, flautat al sec. al XVII-lea). Agilità legata – combinarea agilităţii cu pasaje articulate şi legate; agilità martellata – atac scurt, dar marcat al notei (marcat cu semnul >); agilità picchettata – când tonul abia atacat este întrerupt (notată cu punct deasupra notei); agilità staccata (flautata) – când tonul este ţinut încă scurt timp (notată cu liniuţă verticală deasupra notei).

AIUTO (s. m.) – aiuto pianista accompagnatore – corepetitor.

ALBA (s. f.) – alboradă.

ALBISIFONO (s. m.) – flaut bas (sân. flauto basso).

ALBUM (s. m. pl. albi) – album.

ALEATORIO (adj.) – aleatoric: musica aleatoria – muzică aleatorică.

ALEMANNA (s. f.) – alemană.

AL FINE (loc. adv.) – al fine, la sfârşit (după da capo).

ALLA BRÈVE (loc. adv.) – alla brève (măsură de 2/2).

ALLA MARCIA (loc. adv.) – alla marcia, în ritm de marş.

ALLARGANDO (adv.) – allargando, lărgirea sau încetinirea ritmului odată cu creşterea în intensitate a tonului. Se foloseşte adesea în locul lui ritardando sau rallentando (care nu sunt dependente de intensitatea tonului.

ALLARGARE (v. t.) – a cânta lent.

ALLEGRETTO (adv., s. m.) – allegretto.

ALLEGRO (s. m.) – allegro.

ALLEMANDA (s. f.) – allemandă.

ALLENTARE (v. t.) – a cânta mai lent (sân. allargare).

ALL'OTTAVA (loc. adv.) – all'ottava.

ALTERARE (v. t.) – a altera.

ALTERATO (adj.) – alterat.

ALTERAZIONE (s. f.) – alteraţie.

ALTHORN (s. m.) – althorn.

ALŢI NATURALI (s. m. pl.) – falsetişti sau altişti naturali, în polifonia corală a sec. al XVI-lea. Noţiunea de tenorini a fost introdusă pentru a i diferenţia pe falsetişti de vocea nenaturală à castraţilor (voci artificiali).

ALTISSIMO (adj.) – altissimo; în altissimo – de la de 3 în sus.

ALTO – 1. (s. m.) alto: în alto – în înălţime (referitor mai ales la nota de de susa tenorului şi à sopranei, dar şi la o terţă sau la o cvartă mai sus de tonul respectiv, altistă, în vorbirea curentă; 2. (adj.) acut: registro alto – registru acut. Termenul alto pentru vocea feminină este incorect din punct de vedere istoric, pentru că el se referă la vocea masculină înaltă şi datează din epoca muzicii bisericeşti, când vocea feminină era interzisă, iar alto desemna vocea intermediară între discant (cea mai înaltă voce de băiat, falsetist sau castrat) şi tenor (voce naturală).

ALTUS (s. m.) – falsetist cu voce mai joasă.

AMBITO (s. m.) – ambitus.

AMOROSO (adv.) – amoroso.

AMPLIFICARE (v. t.) – a amplifica.

AMPLITUDINE (s. f.) – amplitudine.

ANACRUSI (s. f. invar.) – anacruză.

ANCIA (s. f.) – ancie (sân. pivetta, linguetta).

ANDAMENTO (adv.) – andamento, episod dintr-o fugă.

ANDANTE (s. m.) – andante.

ANDANTINO (adv.) – andantino.

ANIMATO (adj.) – animato.

ANTIFONA (s. f.) – antifon; (pl.) cântece de slavă în cinstea Sfintei Fecioare.

ANTIFONALE – 1. (adj.) antifonic; 2. (s. m.) antifonal.

ANTIFONARIO – ARI (s. m.) – antifonar.

ANTIFONIA (s. f.) – antifonie.

ANTICIPAZIONE (s. f.) – anticipaţie.

ANTOLOGIA (s. f.) – antologie.

APERTO (adj.) – aperto.

A PIACERE (loc. adv.) – a piacere.

APPASSIONATO (adj.) – appassionato.

APPOGGIARSI (v. r.) – a susţine pe respiraţie: appoggiarsi in petto – a susţine în registru de piept; appoggiarsi în testa – a susţine în registrul de cap

APPOGGIATURA (s. f.) – apogiatură, ornament, notă ajutătoare situată înaintea unui ton sau a mai multora, în general cu un semiton mai sus decât el, de înălţime diferită, disonantă. Rolul ei este de accentuare muzicală emfatică, iar neinterpretarea ei îi răpeşte liniei melodice tensiunea.

APPOGGIO (s. m.) – susţinerea respiraţiei în timpul cântatului.

APOTEOSI (s. f.) – apoteoză.

A PUNTA D'ARCO (loc. adv.) – a punta d'arco, cu vârful arcuşului.

ARABESCO – ESCHI (s. m.) – arabească.

ARCATA (s. f.) – trăsătură de arcuş, tuşeu.

ARCHEGGIAMENTO (s. m.) – (rar) arta de a mânui arcuşul.

ARCHEGGIARE (v. t. / i.) – a cânta la instrumente cu coarde.

ARCHEGGI01 – EGGI (s. m.) – mişcare a arcuşului pe coarde.

ARCHEGGI02 (s. m.) – mişcare repetată a arcuşului pe coarde.

ARCHETTO (s. m.) – arcuş: l'archetto del violino – arcuşul viorii.

ARCILIUTO (s. m.) – arciliuto (lăută mare, chitară mare).

ARCO – CHI – 1. (s. m.) arcuş; (pl.) gli archi – instrumentele cu coarde; 2. (adv.) arco, cu arcuşul.

ARIA (s. f.) – arie: aria di operetta – arie de operă.

ARIA DA CAPO (s. f.) – aria da capo, arie de operă în trei secţiuni, în care prima şi a treia parte sunt la fel în timp ce a doua contrastează.

ARIA D'URLO (s. f.) – arie cu urlet sau cu bocet introdusă în muzică odată cu verismul, care cere uneori o expresivitate cu mijloace afective exagerate: sughiţuri, icnete, bocete şi chiar strigăte.

ARIETTA (s. f.) – arietă.

ARIOSO (s. m.) – arioso, formă muzicală care aparţine atât recitativului cât şi ariei.

ARISTON (s. m.) – ariston.

ARMARE (v. t.) – (în expresie) armare la chiave: a stabili cheia.

ARMĂTURA (s. f.) – armătură.

ARMONIA (s. f.) – armonie. Studiare armonia: a studia armonia; armonia vocalica, imitativa: armonie vocalică, imitativă; maestro di armonia – armonist.

ARMONICISTA (s. m.) – 1. armonist; 2. cel care face instrumente muzicale.

ARMONICA (s. f.) – 1. armonică; armonica a bocca muzicuţă; 2. armonie.

ARMONICO – ICI – 1. (adj.) armonios, armonic: suoni armonici – sunete armonioase; cassa armonica – cutie de rezonanţă; 2. (s. m.) (rar) armonist.

ARMONIO – ONI (s. m.) – armoniu (sân. armonium).

ARMONISTA – ISTI (s. m.) – maestru de armonie; muzician, compozitor.

ARMONIZZARE (v. t.) – a armoniza.

ARPA (s. f.) – harpă.

ARPEGGIARE (v. i.) – 1. a cânta din harpă; 2. a cânta la orice

instrument cu coarde; 3. a face arpegii.

ARPEGGIATO – 1. (adj.) arpegiat; 2. (s. m.) executarea unui arpegiu; semnul prin care se indică.

ARPEGGIATORE – TRICE (s. m. f.) – harpist – istă.

ARPEGGI01 – EGGI (s. m.) – arpegiu, tonuri cântate rapid unul după altul, poate fi cromatic sau diatonic. Termenul vine de la arpa – harpă. Un bun cântăreţ evită să despartă notele la arpegiile ascendente şi să le lege la cele descendente. Legato, intensitatea şi tempoul trebuie să rămână constante pentru fiecare ton. Primul ton poate fi uşor marcat. (M. Duţescu)

ARPEGGI02 (s. m.) – executare prelungită a arpegiilor.

ARPEGGIONE (s. m.) – instrument cu şase coarde.

ARPICORDO (s. m.) – clavecin; spinetă.

ARPISTA (s. m. f.) – harpist – a.

ARRANGIAMENTO (s. m.) – aranjament.

ARRANGIARE (v. t.) – a face un aranjament, a aranja: arrangiare un pezzo di musica (per pianoforte, per orchestra ecc.) – a aranja o bucată muzicală (pentru pian, pentru orchestră etc.) (sân. ridurre, trascrivere, rifondere).

ARRANGIATORE (s. m.) – aranjor (cel care face un aranjament).

ARTE (s. f.) – artă.

ARTICOLARE (v. t.) – a articula, a pronunţa notele distinct, a le uni, a le staca.

ARTICOLAZIONE (s. f.) – articulare: l'articolazione di una nota – articularea unei note. Pentru o articulare corectă, trebuie să se cânte pe respiraţie (sul fiato). Spre deosebire de frazare, care reprezintă o alcătuire structurală à caracterului compoziţiei în motive sau grupuri de motive, articularea serveşte, la fel ca dinamica şi tempoul, la configurarea sonoră à frazei muzicale. Ea nu se confundă nici cu dicţiunea, pentru că variază de la un legato strict până la un staccato riguros. Între ele se află tenuto, non legato, portato, marcato (M. Duţescu). Începe: attaccare un brano musicale – a începe să cânţi o bucată muzicală.

ARTIFICIO (s. m.) – meşteşug, măiestrie, abilitate: cantare/ suonare con artificio – a cânta cu măiestrie.

ARTISTA (s. m. f.) – 1. artist: artista di caffé-concerto – artist de café-concért; artista lirico – artist liric; 2. artista di canto – cântăreţ.

ARTISTICO (adj.) – artistic (sân. di arte).

ASCENDENTE (adj.) – ascendent: scala ascendente – scară ascendentă.

ASSOLO (s. m.) – solo.

ASCOLTARE (v. t.) – a audia: ascoltare un concerto – a audia un concert.

ASPIRATA (s. f.) – aspirare, precedarea vocalelor de un sunet în plus, ca un suflu (d. e. ha hi ho) sau de o pauză care creează o gaură în linia melodică. Este una dintre cele mai grave greşeli ale unui vocalist.

ABSOLUTA (s. f.) – soprană care poate cânta atât repertoriul dramatic cât şi cel liric şi cel de coloratură, ornamentat

ASSONANTE (adj.) – asonant.

ASSONANZA (s. f.) – asonanţă.

A TEMPO (loc. adv.) – a tempo.

ATONALE (adj.) – atonal.

ATONALITÀ (s. f.) – 1. atonalitate; 2. atonalism.

ATTACCARE – 1. (v. i.) – a intra, a începe, a se deschide: Quel concerto attaccò con una suite di Bach – Concertul acela a început cu o suită de Bach (sân. entrare); 2. (v. t.) a ataca, a

ATTACCO (s. m.) – 1. Început: l'attacco dei violoncelli è stato troppo forte – intrarea violoncelelor a fost prea puternică; 2. atacul tonului, rezultatul formării tonului prin punerea în activitate a corzilor vocale. După cum acestea încep să vibreze, se distinge între atac moale, tare, presat, răguşit etc. Importantă este precizia tonului în înălţime şi mai ales să nu fie luat greşit, centrat sau nefocusat în mască…

ATTO (s. m.) – act: atto unico – scenă într-un act.

AUDITORIO (s. m.) – auditoriu, sală de concerte.

AULETE (s. m.) – (lit.) flautist.

AULETRIDE (s. f.) – (lit.) cântăreaţă din flaut.

AULIAS (s. m.) – vechi instrument muzical grecesc asemănător cimpoiului.

B

BACCANALE (s. m.) – bacanală (compoziţie vocală la modă în sec. al XVI-lea – al XVII-lea).

BACCHETTA (s. f.) – baghetă. Bacchetta del direttore d'orchestra – bagheta dirijorului.

BACCHETTA DELL'ARCO (s. f.) – vergeaua de lemn a arcuşului.

BACCHETTE DEL TAMBURO (s. f. pl.) – beţişoarele de lemn cu care se bate toba.

BACCHETTATA (s. f.) – lovitură de baghetă.

BACCHICO (adj.) – bahic.

BACKGROUND (s. m.) – background.

BADINERIE (s. f. invar.) – badinerie.

BAGATTELLA (s. f.) – bagatelă, bluetă.

BALALAICA (s. f.) – balalaică.

BALLABILE – 1. (adj.) (despre o melodie) de dans; 2. (s. m.) melodie de dans.

BALLATA (s. f.) – 1. baladă (compoziţie instrumentală sau vocală cu caracter narativ); 2. compoziţie poetică populară legată de o anumită muzică şi de un anumit dans, în sec. al XIII-lea şi al XIV-lea.

BALLETTO (s. m.) – balet.

BALLO (s. m.) – 1. dans: canzone a ballo – muzică de dans; 2. bal: ballo a maschera – bal mascat.

BALLO TONDO (s. f.) – horă.

BANDA (s. f.) – fanfară.

BANDISTA – ISTI (s. m.) – muzicant (într-o fanfară).

BANDISTICO – ICI (adj.) – de fanfară: concerto bandistico – concert de fanfară.

BANDURA/ BANDOLA (s. f.) – bandură.

BANGIO /BANJO (s. m.) – banjo.

BANJOISTA – ISTI (s. m.) – banjoist

BARCAROLA (s. f.) – barcarolă.

BARDO (s. m.) – bard.

BARITON (s. m.) – fligorn tenor (sân. flicorno tenore, bombardino)

BARITONALE (adj.) – baritonal, de bariton.

BARITONEGGIARE (v. i.) –(a) a cânta ca un bariton.

BARITONO (s. m.) – 1. bariton; 2. strumento di ottone che, nell'orchestra, fa la parte del baritono nel coro – bariton, baritoane.

BAROCCHETTO (s. m.) – baroc târziu, care preanunţă stilul rococo.

BAROCCHISMO (s. m.) – manieră, stil baroc.

BAROCC0 – 1. (s. m.) baroc (sân. secentismo); 2. (adj.) baroc.

BARRA (s. f.) – bară.

BASSETTO (s. m.) – (înv.) bas de violă.

BASSO – 1. (s. m.) bas; 2. (adj.) jos, grav, profund: le note basse della scala musicale – notele joase, grave, ale gamei.

BASSO CONTINUO (s. m.) – bas continuu.

BASSO OSTINATO (s. m.) – bas obstinat, repetarea permanentă, în bas, a unei formule melodice (termenul apare la sfârşitul sec. al XVI-lea.

BASSO PROFONDE (s. m.) – bas profund.

BASTONARE (v. t.) – a cânta prost la un instrument: bastonare îl violino – a scârţâi la vioară.

BATTAGLIA (s. f.) – compoziţie vocală pe texte care descriu bătălii.

BATTERE – 1. (v. t.) a bate: battere il tempo – a bate tactul, măsura (sân. segnare, marcare); 2. (loc. adv.) în battere: care indică tempo-ul forte al unei măsuri.

BATTERIA (s. f.) – baterie.

BATTERISTA – ISTI (s. m.) – baterist.

BATTITOIO (s. m.) – baghetă.

BATTUTA (s. f.) – măsură, bătaie, mod de accentuare agogică à unor fragmente muzicale: battuta a duc – accentul agogic cade din două în două măsuri; ritmo di tre' battute (Beethoven, Simfonia à IX-à)

– accent din trei în trei măsuri; battuta d'aspetto/ d'arresto – pauză.

BECCO – CHI (s. m.) – muştiuc (la instrumentele de suflat).

BELCANTO (s. m.) – belcanto, stil muzical bazat pe frumuseţea sunetului şi pe virtuozitate (înaintea lui exista expresia buon canto). Opera beleantistă a fost compusă în perioada Barocului între anii 1650 şi 1750. Trăsăturile ei sunt: a) delicateţea patetică şi expresia afectivă, dulce (dolcezza) a sunetului; b) virtuozitatea uimitoare a sunetului, necesară descrierii unei lumi fantastice şi a minunilor ei; c) folosirea unui limbaj vocal înflorit (canto fiorito) şi simbolic, cu rol de subliniere a caracterului mitic al personajelor; d) capacitatea contrapunctică şi arta de improvizare; e) relaţia abstractă între rol şi gen, realizat prin roluri travesti; f) preferinţa pentru timbruri rare, preţioase (M. Duţescu).

BEMOLLE /BIMOLLE (s. m.) – bemol.

BEMOLIZZARE (v. t.) – a bemoliza.

BEQUADRO (s. m.) – becar: mi bequadro – mi becar.

BERGAMASCA (s. f.) – bergamască, dans şi cântec popular din nordul Italiei (Bergamo), din sec. al XVI-lea – al XVII-lea, în măsură binară, cu tempo vioi.

BIANCA (s. f.) – doime.

BIANCO – CHI (adj.) – voce bianca – a) voce subţire (specifică cântăreţilor castraţi şi copiilor); b) voce nebărbătească

BINARIO (adj.) – binar.

BIS (interj.) – bis.

BISCANTO (s. m.) – (înv.) cantilenă.

BISSARE (v. t.) – a bisa.

BISCHERO – I (s. m.) – cui de vioară (sân. pirolo).

BITEMATICO (adj.) – bitematic, brodat pe două teme principale.

BITONALE (adj.) – care prezintă simultan două tonalităţi diferite.

BITONALITÀ (s. f.) – bitonalitate (folosirea simultană a doua tonalităţi diferite); bitonalism.

BIZANTINO (adj.) – bizantin.

BLOCCHI DI LEGNO (s. m. pl.) – nucă de cocos.

BLOCK CHORDS (s. m.) – block chords.

BLUES (s. m. invar.) – blues.

BLU NOTE (s. m.) – blue note.

BOCCASCENA (s. f.) – avanscenă.

BOHEMIENNE (s. f. invar.) – dans popular asemănător mazurcii.

BOCCHINA (s. f.) – muzicuţă (sân. armonica a bocca).

BOCCHINO (s. m.) – ambuşură; muştiuc: bocchino di strumenti a fiato – muştiucul instrumentelor de suflat.

BOLERO (s. m.) – bolero.

BOMBARDA (s. f.) – bombardă (instrument de suflat asemănător oboiului); registru al orgii.

BOMBARDINO (s. m.) – fligorn tenor (sân. flicorno tenore, bariton).

BOMBARDINO BASSO (s. m.) – fligorn bariton, eufoniu (sân. eufonio).

BOMBARDONE (s. m.) – bombardon, fligorn bas (sân. flicorno basso grave, helicon fa); helicon.

BONGOS (s. m. pl.) – bongos.

BORDONE (s. m.) – 1. bas (sunet jos folosit continuu ca acompaniament; falso bordone – veche formă de contrapunct; 2. parte a instrumentului care ţine basul continuu; registru de orgă (grav).

BORDONIZZARE (v. i.) – (înv.) a executa o veche formă de contrapunct.

BOSTON (s. m.) – Boston.

BRANO (s. m.) – pasaj, bucată, fragment: un brano musicale – o bucată muzicală.

BRAVURA (s. f.) – 1. pasaj care presupune virtuozitate din partea interpretului; 2. interpretare strălucită.

BRÈVE (s. f.) – brevă, notă muzicală medievală, echivalentă cu două note întregi.

BRIO (s. m.) – vioiciune, brio; con brio – cu brio.

BUCCINA (s. f.) – 1. (ist. ani.) trâmbiţă, bucină (la romani); 2.

buccina rustica – bucium: suonare la buccina – a buciuma (sân. corno); 3. buccina sopran – trompetă dreaptă, acordată în si bemol sau în la.

BUCINARE (v. i.) – (înv.) a suna bucina, a trâmbiţa.

BUCINATORE (s. m.) – trâmbiţaş, cel care suna din bucină (la romani).

BUCOLICA (s. f.) – bucolică.

BUCOLICO (adj.) – bucolic: rappresentazione bucolica – reprezentare bucolică.

BUBBOLO (s. m.) – clopoţei.

BUFFO (adj.) – bufă: opera buffa.

BUFFO CARICATO (s. m.) – tip de bas folosit de Rossini pentru roluri de tată, de tutore, cu un comic exagerat până la caricaturizare, alături de buffo nobile, care putea interpreta şi roluri de caracter sau de amorezi. Buffo caricato avea calităţi tehnice modeste, fiind mai curând un buffo parlante, deşi Rossini i-a oferit unele pasaje de virtuozitate.

BUFFO CANTANTE (s. m.) – a fost al treilea tip de bas introdus de Rossini, pentru roluri de intrigant, mediator, deseori mai degrabă baritonal (Figaro, Dandini).

BUFFO NOBILE (s. m.) – v. buffo caricato. Un bas nobile tipic a fost Filippo Galli, în primele decenii ale sec. al XIX-lea, care interpreta roluri variate, ca Asdrubale, Mustafa, Selim (M. Duţescu).

BUFFONATA (s. f.) – farsă.

BURLESCO – ESCHI (adj.) – burlesc.

BURLETTA (s. f.) – vodevil, burletă.

C

CABALETTA (s. f.) – arietă; finalul virtuoz al unei arii. În sec. al XIX-lea, desemna finalul scurt (stretta) al unei arii sau duet din operele italiene (d. e. aria Violetei şi cabaletta din actul I al Traviatei).

CABARET (s. m.) – 1. cabaret; 2. spectacol de cabaret.

CABARETTISTICO (adj.) – de cabaret.

CACCIA (s. f.) – caccia (formă muzicală vocală din Italia sec. al XIV-lea pentru două voci în canon şi un tenor independent, scrisă de

obicei pe un libret despre vânătoare).

CADENZA (s. f.) – cadenţă, ritm; fragmentul unei arii care anticipează acordul final, scris de compozitor sau improvizat de interpret, de obicei pasajat şi ornamentat. Termenul este cunoscut din anul 1558 (Zarlino, apoi Rameau). În evul mediu se foloseau expresii ca: conclusio, finis, pausatio, terminatio, teleusis, finis concordii sau occursus.

CADENZARE (v. t.) – a cadenţa, a ritma (sân. ritmare).

CAFFÈ NOTTURNO/ CAFFÈ CONCERTO/ CAFFÈCHANTANT (s. m.) – café-concért.

CALANDO (adv.) – calando.

CALATA (s. f.) – 1. dans din secolul al XVI-lea; 2. cadenţă (a glasului).

CALMATO (adv.) – calmato.

CALMO (adj.) – calmo.

CALOROSO (adv.) – caloroso.

CAMBIATA (s. f.) – broderie, ton melodic ornamental, urmând tonul principal.

CAMERA (s. f.) – cameră: musica da camera – muzică de cameră.

CAMERATA FIORENTINA (s. f.) – denumire dată unui grup de intelectuali melomani care, în 1580, au pus bazele, în casa contelui Giacomo Bardi, unei colaborări între muzicieni, poeţi şi filosofi, în scopul reactualizării tragediei antice.

Compozitori reprezentativi au fost Giacomo Caccini şi Jaccoppo Peri.

CAMERISTICO (adj.) – de cameră.

CAMPANA (s. f.) – 1. partea exterioară a instrumentelor de suflat; 2. Pl.) instrumente de percuţie.

CAMPANELLI (s. m. pl.) – joc de clopoţei.

CAMPANELLO (s. m.) – 1. (mai ales la pl.) instrumente de percuţie; 2. clopoţel.

CAMPANACCIO (s. m.) – talangă.

CANCAN (s. m.) – cancan.

CANNA (s. f.) – 1. tub: canna dell'organo – tub de orgă; 2. Poetic) cimpoi…

CANNEGGIO (s. m.) – tuburile care formează instrumentele de suflat.

CANONE (s. m.) – canon.

CANONTÀ (s. f.) – cantabilitate: canontà dell'aria – cantabilitatea ariei.

CANORO (adj.) – (lit.) care cântă frumos.

CANTABILE – 1. (adj.) cantabil; 2. (s. m.) compoziţie muzicală – cantabile.

CANTALLUSCIO (s. m.) – (înv.) cântăreţ vagabond.

CANTAMBANCO – ANCHI (s. m.) – cântăreţ de piaţă, de târg.

CANTANDO (adv.) – cantando.

CANTANTE (s. m. f.) – cântăreţ – caţă: cantante d'opera/ di musica leggera – cântăreţ de operă/ de muzică uşoară.

CANTARE – 1. (v. i.) a cânta: cantare da tenore, da soprano – a cânta ca un tenor, ca o soprană; cantare a orecchio – a cânta după ureche; canta alla radio – cântă la radio; 2. (v. t.) cantare una canzone/ un'aria – a cânta un cântec, o arie; cantare messa – a celebra o liturghie solemnă cu unele părţi cântate; cantare canzoni natalizie e per il Capodanno – a colinda.

CANTASTORIE (s. m.) – (ist.) cântăreţ popular.

CANTATA (s. f.) – 1. cântat; 2. cantată, cea mai importantă formă de interpretare solistică în afara bisericii şi a operei în sec. al XVII-lea şi al XVIII-lea. Mai târziu termenul este folosit pentru muzica profană cu voce solo şi acompaniament orchestral, dar şi în muzica bisericii evanghelice germane.

CÂNTĂTORE – TRICE – 1. (s. m. f.) (pop. rar) cântăreţ; 2. (adj.) (înv.) cântător, melodios.

CANTAUTORE – TRICE (s. m. f.) – cantautor (persoană care scrie textul şi compune muzica unui cântec).

CANTERELLAMENTO (s. m.) – (rar) fredonare.

CANTERELLARE (v. t. / i.) – 1. a fredona (sân. canticchiare); 2.

Peior.) a cânta la un instrument fără har.

CANTERELLIO (s. m.) – fredonare continuă, supărătoare, lălăit.

CANTERINO – 1. (adj.) cântător; 2. (s. m.) a) cântăreţ (fără talent); b) cântăreţ popular; c) (ist.) recitator (care însoţea recitarea cu o melodie).

CANTICCHIARE (v. t. / i) – (e) a fredona; a cânta încet.

CANTILENA (s. f.) – 1. cantilenă, melopee, melodie lungă, curgătoare; 2. psalmodiere (sân. salmodia); 3. lălăit.

CANTILENARE (v. t. / i) –(a) a cânta încet şi monoton, a lălăi.

CANTINO (s. m.) – coarda cea mai subţire la instrumentele cu coarde: rompere îl cantino alla chitarra – a rupe coarda chitarei.

CANTO (s. m.) – 1. cântec: canto a bocca chiusa – cântec cântat cu gura închisă; 2. canto: bel canto – belcanto; lezione di canto – lecţie de canto; 3. sunetul unui instrument muzical: canto di un violino/ di un pianoforte – sunetul unei viori/ al unui pian; 4. canto tradizionale natalizio o per il Natale e per il Capodanno – colindă.

CANTO DI MANIERA (s. m.) – modă veche de a cânta – termen introdus în sec. al XX-lea (sân. canto antico).

CANTO DI ZBALZO (s. m.) – stil vocal cu intervale mari, salturi de peste o octavă, atât ascendente cât şi descendente (stil folosit de Rossini pentru tenorul baritonal).

CANTO ESPRESSIVO (s. m.) – cântatul expresiv (prescurtat sau notat pe partituri prin espr., c. espr., con espressione). Des citată în toate epocile muzicii de operă, dar nedefinită sau exact explicată, noţiunea apare la începutul Barocului italian, atingând apogeul la Cavalli, desemnând acea expresivitate legată de text şi realizată numai prin mijloace vocale (colorit, ornamente etc). În romantism este înlocuită cu configuraţia dramatică, cu expresivitate marcată, dar realizată tot prin mijloace vocale (vibrato, tremolando, ornamente şi devieri agogice). În opera veristă aceste elemente vocale se reduc simţitor, făcând loc accentelor impulsive, vocal forţate şi gesticii (M. Duţescu). corul canonicilor: canonico cantore – canonic dirijor; b) maeştri cantori – (în Germania) maeştri cântăreţi (membri ai breslelor

muzicienilor şi poeţilor).

CANTONA (s. f.) – corul bisericesc; cel care cântă (pentru corul bisericesc).

CANTORINO (s. m.) – 1. caiet de note (pentru cor); 2. metodă de studiu (la cântecul gregorian.

CANTO SPIANATO (s. m.) – v. stile spianato.

CANTO SUL FIATO (s. m.) – cântatul pe respiraţie, adică cu susţinere şi formare pe respiraţie. * O ureche versată poate diferenţia vocile care cântă sau nu pe respiraţie după forma tonului în partea superioară a feţei (voce în maschera), după purtarea vocii pe toată întinderea şi pe toate gradele de intensitate, după schimbul de registru fără percepere şi modificare de timbru şi după articularea perfectă (M. Duţescu).

CANTO FIORITO (s. m.) – cântatul ornamentat.

CANTO FERMO/ GREGORIANO – cânt gregorian; cantus firmus – termen introdus în sec. al XVIII-lea pentru prima formă a cântatului polifonic de la sfârşitul evului mediu şi introducerea contrapunctului în muzica corală, pentru a-l diferenţia de cântatul unisonal, cantus planus…

CANTOPIANO (s. m.) – partitură (de muzică uşoară).

CANTORE – ORA – 1. (s. m. f.) a) cantor, persoană care cântă în corul unei biserici; b) (rar) cântăreţ (de profesie); 2. (adj.) a) care conduce.

CANZONA (s. f.) – (pop.) canţonetă.

CANZONE (s. f.) – 1. canţonă, cântec profan, liric, de origine provensală, cu mai multe strofe pe aceeaşi melodie (termen apărut în sec. al XIII-lea); canzone alla moda/ di successo – şlagăr; canzonetta francese – şansonetă; 2. canzone a ballo – baladă medievală (însoţită de muzică); 3. canţonetă.

CANZONETTA (s. f.) – canţonetă, cântec scurt, cu caracter de dans, ale cărui strofe au forma tipică sa b ce. Termenul a fost introdus pentru diferenţierea de madrigal şi de villanella sud-italiană.

CANZONETTISTA – ISTI – ISTE (s. m. f.) – autor, cântăreţ de

canţonete (sân. sciantosa).

CANZONIERE (s. m.) – 1. culegere de cântece, canţonete; 2. compozitor/ versificator de canţonete.

CAPOBANDA (s. m. rar fi. pl. capibanda) – şef de orchestră, dirijor.)

CAPODOPERA (s. m. pl. capidopera) – capodoperă.

CAPOLAVORO (s. m. pl. capolavori) – capodoperă.

CAPOMUSICA (s. m. pl. capimusica) – capelmaistru (şef de fanfară).

CAPOSCUOLA (s. m. pl. capiscuola) – şef de şcoală/ de curent.

CAPOTAMBURO (s. m.) – tambur major (sân. tamburo maggiore).

CAPOTASTO (s. m. pl. capitasto) – căluş (de vioară etc.).

CAPPELLA (s. f.) – capelă: musica a cappella – muzică polifonică vocală fără acompaniament instrumental; corul şi cantorii unei biserici; maestro di cappella – capelmaistru, dirijorul corului unei biserici.

CAPRICCIO (s. m.) – capriciu.

CAPRICCIOSO (adv.) – capriccioso.

CARATTERISTICO (adj.) – (în expresie) nota caratteristica – notă repetată (la canto).

CARIOCA (s. f.) – dans şi cântec brazilian din Rio de Janeiro, în măsură binară.

CAROLA (s. f.) – carola/ carole, cântec medieval pe care se juca un joc în cerc într-o mişcare rară, apropiat ca formă de rondo sau de ballata.

CASSA (s. f.) – (în expresie) cassa armonica/ di resonanza – cutie de rezonanţă.

CASSAZIONE (s. f.) – casaţiune (compoziţie instrumentală din sec. al XVI-lea).

CASTAGNETTE (s. f. pl.) – castaniete.

CASTRATO (s. m.) – monstru sacru, cântăreţ din sec. al XVIII-lea care-şi menţinea vocea de sopran sau de contralto pentru că era

castrat înainte de pubertate. A reprezentat stilul interpretativ al operei din perioada barocului italian, al acelui cantar che nell'anima şi sente (cântatul care se simte în suflet) şi care producea un efect de uimire (meraviglia), de transmitere emotivă à stilului senzitiv al epocii (sân. evirati, musici).

CATENA (s. f.) – scândurică de brad prinsă cu clei înăuntrul instrumentelor cu coarde (paralelă cu acestea).

CAVATA (s. f.) – forţă, claritate a unui sunet (mai ales de coarde).

CAVATINA (s. f.) – cavatină, cântec liric, solistic, vocal, cu acompaniament instrumental în muzica de operă sau în oratorii, cu formă simplă, căci textul se repetă fără abuz de ornamente şi coloraturi: la cavatina di Norma – cavatina Normei.

CELESTA (s. f.) / CELESTE (s. m.) – celestă (instrument de percuţie).

CELESTE (adj.) – (în expresie) registro/ voce celeste – (la orgă) registrul care produce un sunet foarte dulce.

CELESTINO (s. m.) – celestă.

CELLO (s. m.) – violoncel.

CEMBALISTA – ISTI (s. m. f.) – clavecinist.

CEMBALI (s. m. pl.) – (înv.) cimbal.

CEMBALO (s. m.) – 1. clavicembal, clavecin; spinetă, cinel (sân. clavicembalo, spinetta); 2. (înv.) dairea, tamburină; 3. chimval…

CEMBOLO (s. m.) – (pop.) v. cembalo.

CEMBANELLA (s. f.) – 1. instrument asemănător timpanului; 2. (mai ales la pl.) talere turceşti.

CENNAMELLA (s. f.) – fluier (sân. piva).

CENTONE (s. m.) – potpuriu (sân. pot-pourri).

CENTRALE (adj.) – median (despre note, instrumente).

CESURA (s. f.) – cezură.

CETERATORE (s. m.) – (înv.) citarist, cântăreţ din ţiteră.

CETERIZZARE (v. i.) – a cânta din ţiteră.

CENTRA (s. f.) – 1. (antic.) un fel de liră; 2. Ţiteră; suonare la

centru – a cânta din ţiteră…

CHANSONNETTE (s. f.) – şansonetă (sân. canzonetta francese).

CHIARANTANA (s. f.) – dans popular din sec. al XV-lea.

CHIARINA (s. f.) / CHIARINO (s. m.) – 1. trompetă; 2. sunet ascuţit, notă acută.

CHIAROSCURO (s. m. pl. chiaroscuri) – (mai ales la pl.) variaţia intensităţii sunetelor, de la deschis la închis şi invers.

CHIAVE (s. f.) – 1. cheie: uscir di chiave/ esser fuori chiave – a cânta în altă cheie; 2. clapă (la instrumentele de suflat).

CHIERICHETTO (s. m.) – (bis.) copil din cor.

CHIESA (s. f.) – (în expr.) musica da chiesa – termen pentru lucrări polifonice, destinate să fie cântate în biserică (sonate, cantate, concerte etc.).

CHIESASTICO (adj.) – musica chiesastica – muzică bisericească.

CHITARRA (s. f.) – chitară.

CHITARRATA (s. f.) – 1. muzică executată la chitară/ pentru chitară; 2. (depr.) zdrăngăneală, execuţie muzicală de proastă calitate.

CHITARRISTA – ISTI (s. m.) – chitarist.

CHITARRONATA (s. f.) – melodie cântată la chitară.

CHITARRONE (s. m.) – 1. (augum.) chitară mare; 2. lăută folosită în sec. al XVIII-lea, cu gâtul lung şi două cutii de rezonanţă.

CHIOCALLO (s. m.) – tub.

CHIRIE/ CHIRIELEISON/ CHIRIE ELEISON (s. m. invar.) – kyrie eleison (variantă: kyrie/ kyrie eleison)

CIACCONA (s. f.) – ciaconă (dans).

CIARDA (s. f.) – ceardaş.

CIFRA (s. f.) – semn muzical.

CIFRATURA (s. f.) – cifraj, 1. notarea basului; 2. indicarea digitaţiei.

CIMBALAIO (s. m.) – cimbalist.

CIMBALI (s. m. pl.) – cimbal, talgere.

CITAREDICO – CI (adj.) – referitor la cântăreţul din citeră.

CITAREDO (s. m.) – (lit.) cântăreţ din citeră (la vechii greci).

CITAREGGIARE (v. i.) –(a) (rar) a cânta din citeră.

CITARISTA – ISTI (s. m.) – cântăreţ din citeră.

CITARISTICA (s. f.) – 1. arta de a cânta din citeră; arta de a cânta la un instrument cu coarde; 2. muzică pentru citeră; poezie care se recită cu acompaniament din citeră.

CITARISTICO (adj.) – referitor la cântăreţul din citeră.

CITARODIA (s. f.) – cântec acompaniat de citeră.

CITERA (s. f.) – citeră.

CITOLA (s. f.) – citolă.

CLANGERE (v. i.) – (rar, literar, despre trompete) a suna.

CLANGORE (s. m.) – (lit.) sunet puternic de trompetă.

CLARINETTISTA – ISTI (s. m.) – clarinetist.

CLARINETTO (s. m.) – clarinet.

CLARINETTO BASSO (s. m.) – clarinet bas.

CLARINETTO CONTRABASSO (s. m.) – clarinet contrabas sau clarinet pedală (sân. contractarone).

CLARINETTO CONTRALTO (s. m.) – clarinet alto.

CLARINETTO PICCOLO (s. m.) – clarinet mic.

CLARINO (s. m.) – 1. tip de trompetă din sec. al XIII-lea – al XVIII-lea (sân. clarone); 2. clarinet; 3. (înv.) trâmbiţă cu sunet ascuţit.

CLARONE (s. m.) – 1. clarinet bas; 2. (înv.) trompetă.

CLASSICHEGGIARE (v. i.) –(a) a imita pe clasici.

CLASSICISMO (s. m.) – clasicism.

CLASSICIZZARE – 1. (v. t.) a conforma opera proprie modelelor clasice; 2. (v. i.) a imita pe clasici; a tinde spre stilul clasic.

CLAUSOLA (s. f.) – cadenţă; clausulă.

CLAVICEMBALO (s. m.) – clavicembal.

CLAVICEMBALISTA – ISTI (s. m. f.) – 1. persoană care cântă la clavicembal; 2. compozitor de muzică pentru clavicembal.

CLAVICEMBALISTICA (s. f.) – arta de a cânta la clavicembal şi de a compune muzică pentru clavicembal.

CLAVICEMBALISTICO (adj.) – pentru clavicembal.

CLAVICORDO (s. m.) – clavicord (sân. spinetta sorda).

COCCHIATA (s. f.) – (înv. Tosc.) colindarea prin oraş a unui grup de muzicanţi (în sec. al XVII-lea, în Florenţa).

CODA (s. f.) – coda.

CODETTA (s. f.) – codetta.

CODOLO (s. m.) – gât (la vioară).

COLACCIO (s. m.) – tuburi de schimb.

COLASCIONE (s. m.) – 1. lăută; 2. (glumeţ) vioară stricată.

COLLABO (s. m.) – (ist.) căluş (la instrumentele cu coarde).

COL LEGNO (loc. adv.) – (indicaţie de interpretare cu arcuşul la instrumentele cu coarde) col legno.

COLLETTIVO (s. m.) – improvizaţie colectivă la mai multe instrumente în jazz.

COLLO (s. m.) – gât.

COLORATURA (s. f.) – coloratură, colorarea şi ornamentarea liniei melodice prin fragmentare, cadenţe şi înfloriturі; termen care defineşte o soprană cu voce înaltă şi agilă (sân. colore della voce).

COLORE (s. m.) – 1. culoare, timbrul vocii; colore della voce – coloratură; 2. gradaţie de forţă şi intensitate a unui sunet, culoare.

COLORIRE (v. t.) – a colora, a graţia forţa unui sunet.

COLORITO (s. m.) – colorit, nuanţă conferită executării unui pasaj muzical.

COMBO (s. m.) – combo.

COMMA – I (s. m.) – comă.

COMMEDIA (s. f.) – comedie: commedia musicale – comedie muzicală; commedia togata – comedie ţărănească; commedia palliata – comedie scrisă în latină, după model grecesc; commedia dell'arte/ a soggetto/ a canovaccio – comedie cu măşti şi personaje fixe; commedia d'întreceio – comedie de situaţie; commedia lacrimosa – comedie patetică, lacrimogenă.

COMMEDIETTA (s. f.) – comedie sau farsă într-un act.

COMMENTO (s. m.) – commento musicale – muzica unui film.

COMPAGNIA (s. f.) – (di cantanţi) ansamblu.

COMPARSA (s. f.) – 1. figuraţie: fare la comparsa – a face

figuraţie; 2. cântec şi dans folcloric din Cuba.

COMPLESSO (s. m.) – (în expresie) complesso dei diesis e bemolle în chiave – armătură (sân. segnatura în chiave).

COMPORRE (v. t.) – a compune: comporre un opera musicale – a compune o operă muzicală.

COMPOSITORE – TRICE (s. m. f.) – compozitor – oare.

COMPOSIZIONE (s. f.) – compoziţie.

CON BRIO (loc. adv.) – con brio.

CONCENTO (s. m.) – (lit.) armonie, acord (al mai multor glasuri, instrumente).

CONCENTORE (s. m.) – (rar) care cântă împreună cu altă persoană.

CONCERTAMENTO (s. m.) – (rar) concert.

CONCERTANTE (adj.) – sinfonia concertante – simfonie concertantă.

CONCERTARE (v. t.) – 1. a armoniza (voci şi instrumente); 2. a dirija o repetiţie; 3. a concerta, a da un concert.

CONCERTATO – 1. (adj.) musica concertata – muzică corală religioasă cu acompaniamnt de orchestră (cu sau fără orgi); 2. (s. m.) a) (în melodrama sec. al XIX-lea) scena finală (cu solişti, orchestră şi cor), b) muzică concertantă, pasaje de ansamblu în muzica de operă: prezentarea unei opere în formă concertantă – fără înscenare; 3. participiul trecut de la concertare.

CONCERTATORE – TRICE (s. m. f., adj.) – persoană care armonizează (voci, instrumente); persoană care conduce repetiţiile unei opere.

CONCERTAZIONE (s. f.) – pregătirea execuţiei unui concert; acordarea instrumentelor şi a vocilor.

CONCERTINA (s. f.) – concertină.

CONCERTINO (s. m.) – 1. concertino; 2. vioara întâi sau a doua; 3. (Napoli) grup de instrumentişti.

CONCERTISTA – ISTI (s. m. f.) – 1. concertist; 2. instrumentist care cântă într-un concert.

CONCERTO (s. m.) – 1. concert, recital; 2. concert (compoziţie muzicală); 3. orchestră, grup de instrumentişti şi cântăreţi; taraf.

CONCERTO GROSSO (s. m.) – concerto grosso.

CONCORDANZA (s. f.) – concordanţă.

CONCORDARE (v. t.) – a armoniza.

CONCRETO (adj.) – musica concreta – muzică concretă (bazată pe utilizarea sunetelor naturale).

CON DOLORE (loc. adv.) – con dolore.

CONDOTTA (s. f.) – dezvoltare.

CONGA (s. f.) – conga.

CONGEDO (s. m.) – strofă mai scurtă cu care se încheia o canţonă medievală.

CONGIUNTO (adj.) – conjunct.

CON MAESTÀ (loc. adv.) – con maestà.

CON MOTO (loc. adv.) – con moto, animat.

CONSERVATORIO (s. m.) – conservator.

CON SLANCIO (loc. adv.) – cu vervă, cu avânt, cu entuziasm.

CONSOLLE (s. m.) – consolă.

CONSONANZA (s. f.) – 1. consonanţă: canto în consonanza – contrapunct; 2. armonie (de voci, sunete).

CONSONARE (v. i.) –(a) (rar) a fi în consonanţă, în armonie.

CONSONO (adj.) – consonant (sân. armonioso).

CON SORDINO (loc. adv.) – con sordino, cu surdină.

CON SPIRITO (loc. adv.) – con spirito, viguros.

CONTRABBASSISTA – ISTI (s. m.) – contrabasist.

CONTRABBASSO (s. m.) – 1. contrabas; voce di contrabasso – voce foarte joasă; 2. registru al orgii.

CONTRA-CLARONE (s. m.) – v. clarinetto contrabasso.

CONTRADDANZA (s. f.) – contradans.

CONTRAFFAGOTTO /CONTROFAGOTTO (s. m.) – contrafagot (sân. fagottone).

CONTRAFFUGA (s. f.) – contrafugă.

CONTRALTO – 1. (s. m.) contralto; 2. (adj.) (despre instrumente)

cu funcţie intermediară între soprană şi tenor; 3. altist – a.

CONTRALTO MUSICO (s. m.) – voce feminină joasă, apărută în vremea lui Rossini, când publicul prefera femeile altiste în roluri de amorez (rolul lui Siveno din Demetric e Polibio, de Rossini a fost scris pentru o contralto musico).

Cea mai cunoscută «cântăreaţă în pantaloni» a fost Giuditta Pasta.

CONTRAPPUNTARE (v. t.) – a aplica contrapunctul.

CONTRAPPUNTEGGIARE (v. t.) – a compune în contrapunct.

CONTRAPPUNTISTA – ISTI (s. m.) – muzician cunoscător al contrapunctului.

CONTRAPPUNTISTICO (adj.) – referitor la contrapunct.

CONTRAPPUNTO (s. m.) – 1. contrapunct; 2. contratemă.

CONTRATTEMPO (s. m.) – contratimp.

CONTROCANTO (s. m.) – melodie secundară.

CONTROPARTE (s. f.) – contraparte (într-un duet).

CONTROSOGGETTO/ CONTRASSOGGETTO (s. m.) – contrasubiect.

CORALE – 1. (adj.) de cor, coral; 2. (s. m.) a) corală; b) carte de psalmi (care se cântă în cor).

CORDA (s. f.) – strună, coardă: mettere în corda uno strumento – a pune coarde unui instrument; (pl.) instrumente cu coarde. Strumenti a corda – instrumentele cu coarde.

CORDACE (s. m.) – dans burlesc (din vechea comedie).

CORDIERA (s. f.) – cordar.

CORDOFONO (s. m.) – instrument cu coarde.

COREA (s. f.) – (înv.) dans.

CORENTE (s. m. pl.) – 1. cântăreţ/ dansator din corul grecesc; 2. (lit.) corist.

COREOGRAFIA (s. f.) – coregrafie.

COREUTA (s. m. f.) – corist – a.

CONCO – 1. (adj.) de cor; 2. (s. m.) compoziţie cântată de cor.

CORIFEO (s. m.) – corifeu.

CORISTA – ISTI – 1. (s. m. f.) a) corist; b) de cor; 2. (s. m.) diapazon.

CORNAMUSA (s. f.) – cimpoi.

CORNARE (v. i.) –(a) (înv.) a suna din corn.

CORNETTA (s. f.) – trompetă.

CORNETTARE (v. i.) –(a) a cânta la trompetă.

CORNETTO (s. m.) – cornet.

CORNISTA – ISTI (s. m.) – sunător din corn.

CORNO (s. m.) – corn.

CORNO A MACCHINA (s. m.) – corn cromatic sau cu ventile.

CORNO DA CACCIA (s. m.) – corno da caccia, corn de vânătoare.

CORNO DI BASSETTO (s. m.) – corn de basset.

CORNO DI POSTIGLIONE (s. m.) – corno di postiglione.

CORNO INGLESE – corn englez, oboi alto (presc. C. i. C. ingl.).

CORNO SIGNALE (s. m.) – goarnă.

CORO (s. m.) – 1. cor (în teatrul antic); 2. cor: coro a cappella – cor fără acompaniament muzical.

CORONA (s. f.) – coroană.

CORRENTE (s. f.) – dans vioi.

COULISSE (s. f.) – sistem care permite alungirea tubului (la instrumentele de suflat).

COUNTRY (adj.) – (în expresie) musica country – muzică country.

COMPLET (s. m.) – cuplet.

CRESCENDO (s. m.) – crescendo, creşterea intensităţii unui ton.

CRIVELLO (s. m.) – scândurică cu găuri prin care trec capetele tuburilor de orgă (ca să stea drepte).

CROMA (s. f.) – optime.

CROMATISMO (s. m.) – cromatism.

CROMATICO – 1. (adj.) cromatic (format dintr-o succesiune de semitonuri): gamma cromatica – gamă cromatică; 2. (s. m.) sunet/ cântec cromatic…

CROMATIZZARE (v. t.) – a face cromatic.

CROMORNI (s. m. pl.) – instrumente de suflat din lemn (sec. al XV-lea – al XVII-lea).

CROTALI (s. m. pl.) – crotale, castaniete.

CURARE (v. t.) – curare la trascrizione musicale di un pezzo – a transcrie.

CUSTODIA (s. f.) – custodia del violino – cutia viorii.

CZARDA (s. f.) – v. ciarda.

D

DACCAPO/ DA CAPO (s. m.) – da capo, de la început.

Ariile da capo se caracterizează prin repetarea primei părţi, dar în mod diferit, cu ornamentare mai bogată, după dorinţa interpretului (în perioada belcanto).

DAL SEGNO (loc. adv.) – dal segno, notaţie prin care se indică reluarea de la un anumit punct.

DANZA (s. f.) – 1. dans: danza popolare – dans popular; 2. muzică de dans; 3. baladă.

DEB/ DEBUTTANTE (s. m.) – debutant.

DEBUTTARE (v. i.) – a debuta.

DEBUTTO (s. m.) – debut.

DECACORDO (s. m.) – decacord (harpă); psalterion cu zece coarde (sân. arpa a dieci corde).

DECIFRARE (v. t.) – a descifra: descifrare una partitura – a descifra o partitură (sân. interpretare a prima vista); a interpreta.

DECIMA (s. f.) – interval care cuprinde zece grade ale scării muzicale, decimă.

DECK (s. m. invar.) – deck (sân. registratore a cassette).

DECLAMATO (s. m.) – cânt liber (ca metrică) folosit în drama modernă.

DECLAMAZIONE (s. f.) – declamaţie.

DECRESCENDO (s. m. invar.) – decrescendo.

DIAFONIA (s. f.) – diafonie (formă originară de contrapunct).

DIAGRAMMA – AMMI (s. m.) – scară muzicală, gamă.

DIALOGO – GHI (s. m.) – dialog, compoziţie vocală cu text

dialogat: în concerto grosso opune grupul de soliști (concertino), ansamblului (ripieno)…

DIAPAZON (s. m. invar.) – diapazon.

DIASTOLE (s. f.) – pauză.

DIATONICO (adj.) – diatonic.

DICORDO (s. m.) – instrument antic cu două coarde, dicord.

DIESARE (v. t.) – a pune diez.

DIESIS (s. m.) – diez: doppio diesis – dublu diez.

DIESIZZARE (v. t.) – a pune semnul diez.

DIFFUSORE (s. m.) – difuzor.

DIGITARE (v. t. / i.) – a cânta la un instrument cu degetele.

DIGITAZIONE (s. f.) – digitație, tușeu.

DIMINUENDO (s. m.) – diminuendo, semn ce indică descreșterea intensității tonului.

DIMINUZIONE (s. f.) – înjumătățirea valorii unei note, diminuare. În sec. al XVI-lea, Hermann Fink introduce termenul diminuare în tratatul său Practica musica (1556) pentru a desemna operațiunea de divizare a notelor lungi (albe) în valori mai mici (negre). Prin arta de a cânta suav și elegant (ars suaviter et eleganter cantandi) se înțelegea diminuarea și varierea. Cu timpul noțiunea à fost înlocuită cu «colorare», numită și «colorare în nero», de unde s-a ajuns la cuvântul coloratură (M. Duțescu).

DINAMICO (adj.) – indicazione dinamica – semn grafic ce indică gradația intensității sunetelor.

DIRETTORE – TRICE (s. m. f.) – direttore d'orchestra – dirijor.

DIRIGERE (v. t.) – a dirija.

DISACCORDARE (v. t.) – a dezacorda.

DISACCORDO (s. m.) – dezacord.

DIZARMONICO (adj.) – afon, fără simț muzical…

DISCANTARE (v. i.) –(a) a compune muzică polifonică.

DISCANTISTA (s. m. f.) – compozitor de muzică polifonică.

DISCANTO (s. m.) – discant, polifonie (sân. contrappunto, diafonia).

DISCO – CHI (s. m.) – disc: incidere un disco – a imprima un disc; disco microsolco – disc microsion; ascoltare un disco – a asculta o placă.

DISCOFILO (s. m.) – discofil.

DISCOGRAFIA (s. f.) – discografie, tehnica înregistrării discurilor.

DISCOGRAFICO – CI – 1. (adj.) discografic; 2. (s. m.) a) persoană care lucrează la înregistrarea discurilor; b) industriaş în domeniul înregistrării de discuri.

DISCOTECA (s. f.) – discotecă.

DISFORIA (s. f.) – alterarea vocii.

DISGIUNTO (adj.) – disjunct.

DISSONANTE (adj.) – disonant.

DISSONANZA (s. f.) – disonanţă.

DISSONARE (v. i.) –(a) a suna fals, a disona.

DITEGGIARE – 1. (v. t.) a pune în dreptul fiecărei note cifra corespunzătoare degetului care trebuie mişcat; 2. (v. i.) (a) a pune un anumit deget pe coarde sau pe clape.

DITEGGIATURA (s. f.) – digitaţie.

DIVA (s. f.) – divă.

DIVERTIMENTO (s. m.) – divertisment.

DIVETTA (s. f.) – cântăreaţă puţin cunoscută.

DIVISI (adv.) – divisi, împărţirea fragmentului pe mai multe voci, în cadrul aceleiaşi partide, (în partidele instrumentale cu coarde din orchestră).

DIVISIONE (s. f.) – diviziune.

DO (s. m. invar.) – de.

DODECAFONIA (s. f.) – dodecafonism.

DODECAFONICO (adj.) – dodecafonic.

DODECAFONISTA – ISTI (s. m.) – dodecafonist.

DODICESIMA (s. f.) – interval de douăsprezece sunete.

DOLCE/ DOLCEMENTE (adv.) – dolce.

DOLCEZZA (s. f.) – dulceaţa şi blândeţea sunetului, caracteristice

muzicii elegiace, lirice.

DOLCISSIMO (adv.) – dolcissimo.

DOLOROSO (adv.) – doloroso, trist.

DOMINANTE (adj.) – nota dominante – notă dominantă (a cincea treaptă a modului major/ minor).

DOPPIO (adj.) – dublu: doppio bemolle – dublu bemol; doppio diesis – dublu diez.

DORICO (adj.) – dorian.

DRAMMA – I (s. m.) – dramă: dramma musicale, lirico – dramă muzicală, lirică.

DUALISMO (s. m.) – dualism.

DUCTTINO (s. m.) – ducttino, duet de mici proporţii, de obicei într-o singură parte.

DUCTTO (s. m.) – duet.

DULCIANA (s. f.) – registru de orgă (cu sunet mai dulce decât al flautului).

DUO (s. m.) – (înv.) duet, duo.

DUODECIMA (s. f.) – interval de douăsprezece grade, duodecimă.

DURATA (s. f.) – durată; întindere.

E

ECHEO (s. m.) – vas mic de bronz care se punea în interiorul instrumentelor cu coarde pentru a le mări rezonanţa.

EGLOGA (s. f.) – eglogă.

ECO, ECHI (s. m.) – ecou.

EGLOGA (s. f.) – eglogă.

ELEGIA (s. f.) – elegie.

ELEGIACO (adj.) – elegiac.

EMISSIONE (s. f.) – emisiune, controlul tonului pe o respiraţie liniştită, bine susţinută. Presarea aerului expirat produce pierderea fluidităţii şi flexibilităţii tonului, acesta fiind deseori întrerupt printr-un sunet exagerat, murdar, zgomotos. Emisiunea poate fi, în funcţie de text, dreaptă, viobrată şi diferit colorată. În literatura

belcanto termenul se foloseşte mai ales pentru analiza părăsirii tonului.

ENARMONIA (s. f.) – enarmonie.

ENARMONICO (adj.) – enarmonic.

ENARMONIZZARE (v. t.) – a face enarmonic.

ENTRARE (v. t.) – a intra: I violini entrano dopo i tamburi – Viorile intră după tobe (sân. attacare).

ENTRATĂ (s. f.) – intrare; entrată, intradă.

EOLIO (adj.) – (în expresie) arpa eolia – harpă eoliană.

EOLIFONO (s. m.) – maşină de vânt.

EOLINA (s. f.) – 1. (înv.) muzicuţă; 2. registru de orgă (foarte dulce).

EPICEDIO – EDI (s. m.) – cântec funebru, bocet (în amintirea celui defunct).

EPICO – CI (adj.) – 1. epic; 2. (fig.) eroic, grandios…

EPILOGO – GHI (s. m.) – epilog, deznodământ.

EPISODICO (adj.) – episodic.

EPISODIO – ODI (s. m.) – episod.

EPITALAMIO – AMI (s. m.) – epitalam.

EPODO (s. m.) – epodă.

EPTACORDO (s. m.) – heptacord (liră antică cu şapte corzi).

EROE (s. m.) – personaj, erou, protagonist (sân. protagonista).

EROICITÀ (s. f.) – faptul de a fi eroic; caracter eroic.

EROICO (adj.) – eroic.

EROICOMICO (adj.) – eroicomic.

EROINA (s. f.) – eroină, protagonistă.

ESEGUIRE (v. t.) – a executa: eseguire un pezzo al piano/ sul pianoforte – a executa o bucată la pian; eseguire un ductto – a executa un duet.

EŞECUTORE (s. m.) – executant – a.

EŞECUZIONE (s. f.) – execuţie: eşecuzione ottima – execuţie optimă.

ESERCIZIO (s. m.) – exerciţiu.

ESIBIZIONE (s. f.) – spectacol: un'esibizione musicale – spectacol muzical.

ESPOSIZIONE (s. f.) – expoziţie, partea iniţială a fugii sau à formei de sonată…

ESPRESSIONE (s. f.) – expresie.

ESPRESSIONISMO (s. m.) – expresionism.

ESTENSIONE (s. f.) – întindere (sân. durata).

ETEROFONIA (s. f.) – heterofonie.

ETEROFONICO (adj.) – heterofonic.

ETNOMUSICOLOGIA (s. f.) – etnomuzicologie.

ETNOMUSICOLOGO (s. m. f.) – etnomuzicolog.

EUFONIA (s. f.) – eufonie.

EUFONICO (adj.) – eufonic.

EUFONIO (s. m.) – eufoniu, fligorn bariton (sân. bombardino basso).

EVIRATO (s. m.) – castrat.

F

FA (s. m. invar.) – fa.

FAGOTTINO (s. m.) – fagottino, fagot tenor.

FAGOTTISTA – ISTI (s. m.) – fagotist.

FAGOTTO (s. m.) – 1. fagot (presc. Fag.); 2. fagotist.

FAGOTTO CORISTA (s. m.) – fagotto corista, strămoş al contrafagotului (sec. al XVI-lea).

FAGOTTO D'AMORE (s. m.) – fagotto d'amore, utilizat în trecut în muzica religioasă a cantoanelor elveţiene.

El avea pavilionul sferic şi era acordat în la.

FAGOTTONE (s. m.) – contrafagot (sân. contraffagotto).

FALSEGGIARE (v. i.) – (înv.) a cânta din flaut.

FALSETTO (s. m.) – falset, registrul cel mai înalt al vocilor bărbăteşti, care sună ca vocea de copil înainte de mutaţie. Tonul falset apare suflat, rigid, fără vibraţie, nebărbătesc. Dacă este bine susţinut de rezonatorii abdominali şi toracici şi corect educat, poate fi plăcut şi adecvat stilului vocal al Barocului italian, aşa cum demonstrează

falsetiştii. Deşi caracteristic şi uşor de observat la vocile bărbăteşti, mai ales la cele joase, falsetul este prezent la toate tipurile de voci, adică şi la femeie, copil sau castrat. Aceştia din urmă puteau cânta în falset (sau falsettone) nu numai foarte sus, ci şi foarte puternic şi strălucitor, asemănător tenorilor de mai târziu. Counter-tenorul şi altus cântă în general numai în falset. Unii dintre ei pot asocia registrele naturale şi falsetul aproape imperceptibil (N. Duţescu)

FALSETTONE (s. m.) – cântec în falset.

FALSO (adj. adv.) – fals.

FALSOBORDONE (s. m.) – faux bourdon (modulaţie continuă a mai multor voci).

FANDANGO – ANGHI (s. m.) – fandango.

FANFARA (s. f.) – 1. fanfară; 2. (înv.) fanfară (compoziţie muzicală).

FANTASIA (s. f.) – fantezie.

FANTASISTA – ISTI (s. m.) – artist de varietăţi.

FARANDOLA (s. f.) – farandolă (dans provensal).

FARSA (s. f.) – intermezzo burlesc (între două acte ale melodramei); vodevil.

FASCIA – SCE (s. f.) – 1. suprafaţa exterioară a tobei; 2. eclisă: fascia per liuti e violini – eclisă pentru lăute şi viori.

FAVOLA (s. f.) – intrigă (a comediei, a dramei); comedie; dramă.

FERMATA (s. f.) – pauză, coroană, fermată, notă ţinută lung (sân. corona). Rossini folosea fermata nu numai pe notă ci şi între note, menţionând astfel libertatea de à improviza ad libitum, în acel loc şi numai acolo. Fermatele între note se mai numeau şi arresti, arbitri, corona, sau mezza cadenza.

FERMO (adj.) – (în expresie) canto fermo – cânt gregorian.

FESTIVAL (s. m. invar.) – festival: festival di teatro, di musica popolare – festival de teatru, de muzică populară.

FIABESCO (adj.) – (în expresie) spettacolo fiabesco – feerie.

FIATI (s. m. pl.) – 1. instrumente de suflat; 2. tonuri pe respiraţie lungă – v. canto sul fiato.

FIGURA (s. f.) – 1. notă; 2. acompaniament armonic.

FIGURAZIONE (s. f.) – (rar) acompaniament armonic.

FILARE (v. t.) – (în expresie) filare un suono – a prelungi un sunet.

FILARMONICA – CHE (s. f.) – filarmonică: Îl concerto avra luego alla filarmonica – Concertul va avea loc la filarmonică; L'orchestra della filarmonica sta facendo una tournée – Orchestra filarmonică face un turneu.

FILARMONICO – 1. (adj.) iubitor de muzică simfonică; società filarmonica – societate filarmonică, asociaţie de muzicieni amatori; 2. (s. m.) filarmonist: un gruppo di giovani filarmonici – un grup de tineri filarmonişti (sân. strumentista).

FILATURA (s. f.) – notă filată, redusă omogen din ce în ce mai mult în intensitate, în mod continuu, până la imperceptibilitate, se foloseşte de obicei la sfârşitul frazei.

FIL DI VOCE (s. m.) – filarea vocii ca un fir de aţă din ce în ce mai subţire. Este posibilă numai la vocile educate să cânte pe respiraţie, cu trecere imperceptibilă pe registrul de cap.

FINALE (s. m.) – final: îl finale della sinfonia – finalul simfoniei.

FIORETTARE (v. t.) – a împodobi cu variaţiuni muzicale.

FIORETTATURA (s. f.) – abuz de ornamente, de variaţiuni.

FIORITURA (s. f.) – fioritură, înfloritură; broderie: un brano musicale ricco di fioriture – o bucată muzicală plină de înflorituri, de variaţiuni. * Termenul a fost preluat, fără a fi tradus, în toate limbile. Frazele melodice şi pasajele din epoca Barocului italian, dar şi în alte forme ale muzicii sacrale sau profane sunt bogat ornamentate.

FIOTOLA (s. f.) – (înv.) flaut; fluier.

FISARMONICA (s. f.) – acordeon; armonică.

FISARMONICISTA – ISTI (s. m.) – acordeonist.

FISCHIARE (v. t.) – a fluiera (o melodie): fischiare una canzone – a fluiera un cântec.

FISCHIATINA (s. f.) – (în expr.) fare una fischiatina – a fluiera un cântecel.

FISCHIETTARE (v. t.) – a fredona, a fluiera: fischiettare un'arietta – a fredona o arietă.

FISTOLA (s. f.) – ţeavă, tub de orgă.

FLAGIOLETTO (s. m.) – flajolet (sân. flauto a becco).

FLAUTATO (adj.) – modulat ca de flaut: voce flautata – voce dulce ca sunetul de flaut, în muzica instrumentală, sunetul obţinut prin tragerea arcuşului în apropierea căluşului, pierzând astfel tonurile armonice, deci şi strălucirea şi vibraţia; pentru vocea umană, sunetele pe registru de cap, fără susţinere de către cel de piept.

FLAUTEGGIARE (v. i.) – a cânta din flaut.

FLAUTIGGIO – IGGI (s. m.) – suită de sunete din flaut.

FLAUTINO (s. m.) – 1. (dim.) flaut mic; 2. (înv.) flautist.

FLAUTISTA (s. m.) – flautist.

FLAUTIZZARE (v. i.) – (înv.) a cânta din flaut.

FLAUTO (s. m.) – 1. flaut; 2. flautist; 3. (înv.) instrument de suflat; 4. grosso flauto – caval.

FLAUTO BASSO (s. m.) – flaut bas (sân. albisifono).

FLAUTO CONTRALTO (s. m.) – flaut alto (sân. flautone)

FLAUTO A BECCO (s. m.) – flajolet.

FLAUTO D'AMORE (s. m.) – flauto d'amore.

FLAUTO DI PAN (s. m.) – n-ai (sân. seringa); suonatore di flauto di Pan/ di seringa – naist.

FLAUTO DIRITTO/ VERTICALE/ DOLCE (s. m.) – flaut drept.

FLAUTONE (s. m.) – v. flauto contralto.

FLAUTO PICCOLO (s. m.) – flaut mic (sân. ottavino).

FLEBILE (adj.) – plângăreţ, trist.

FLICORNINO (s. m.) – fligorn sopranino (sân. flicorno piccolo).

FLICORNO /FLISCORNO (s. m.) – fligorn sopran.

FLICORNO ALTO (s. m.) – fligorn alto.

FLICORNO BASSO (s. m.) – helicon (sân. bombardone).

FLICORNO PICCOLO (s. m.) – fligorn sopranino (sân. flicornino).

FLICORNO TENORE (s. m.) – fligorn tenor (sân. bombardino, bariton).

FLORIDO (adj.) – contrapunct (în combinaţii ritmice variate).

FOCUS (s. m.) – punct focal, concentrarea sunetului într-un punct, centrarea lui în mască.

FOLCLORE (s. m.) – folclor.

FOLCLORICO (adj.) – (rar) folcloric.

FOLCLORISTA – ISTI (s. m.) – folclorist.

FOLCLORISTICO (adj.) – folcloristic, folcloric, de folclor.

FOLLIA (s. f.) – follia, vechi dans portughez, cu o melodie în măsură ternară şi tempo vioi. A devenit una dintre părţile suitelor sau a partitelor preclasice.

FONOGENO (s. m.) – pick-up.

FONORADIO (s. f.) – picup.

FONOGRAFO (s. m.) – fonograf.

FONOREGISTRATORE (s. m.) – magnetofon.

FONOREGISTRAZIONE (s. f.) – înregistrare la magnetofon.

FONORIPRODUTTORE (s. m.) – 1. magnetofon; 2. difuzor, megafon.

FONOSCHEDA (s. f.) – bandă înregistrată la magnetofon.

FONOSCRIVERE (v. t.) – a înregistra pe bandă de magnetofon.

FONOVALIGIA (s. f.) – fonograf portativ; pick-up.

FORCELLA (s. f.) – semn indicând creşterea (O sau descreşterea o) progresivă a unui sunet.

FORMA (s. f.) MUSICALE – formă muzicală.

FORMINGA (s. f.) – (înv.) chitară, liră.

FORTE (adv.) – forte (sân. con forza).

FORTEPIANO (adv.) – fortepiano.

FORTISSIMO (adj.) – fortissimo.

FORZATO (adj.) – forzato, cu un ton accentuat.

FOSSA (s. f.) – (în expresie) fossa dell'orchestra – fosa orchestrei.

FRASE (s. f.) – frază (element expresiv dintr-o compoziţie muzicală).

FRASEGGIARE (v. i.) – a fraza.

FRASEGGIO/ FRASEGGIAMENTO (s. m.) – frazare.

FREGATO (part. trecut de la fregare) – (în expresie) corda fregata – coardă frecată cu arcuşul.

FREQUENZA (s. f.) – frecvenţă.

FRIGIO (adj.) – frigian.

FROTTOLA (s. f.) – (ist.) compoziţie lirică (populară, glumeaţă) însoţită de muzică, interpretată în sec. al XV-lea şi al XVI-lea în Italia la sărbători, spectacole de carnaval etc…

FIRULLANA (s. f.) – dans popular din Friuli (şi muzica acestuia).

FIRULLATO (s. m.) – firullato.

FUGA (s. f.) – fugă.

FUGARE (v. i.) –(a) a compune o fugă.

RUGAT-O – 1. (adj.) în formă de fugă; 2. (s. m.) compoziţie muzicală asemănătoare cu fuga, rugat-o.

FUGHETTA (s. f.) – fugă mică, fughetta.

FURIOSO (adj.) – furioso.

FURLANA (s. f.) – forlana, vechi dans popular de origineţ arănească, cunoscut din sec. al XVII-lea, când s-a răspândit în rândurile gondolierilor veneţieni.

FUTURISMO (s. m.) – futurism, curent apărut în Italia (teoretician – F.T. Marinetti) care neagă tradiţiile culturii clasice, pledând pentru înlocuirea lor cu forme care să reflecte noi tendinţe ale vieţii secolului: industrializarea şi automatizarea: Musica futuristica per orchestra op. 30, de Fr. B. Pratello – Muzică futuristă pentru orchestră.

G

GAGLIARDA (s. f.) – galiardă (melodie şi dans vechi): alla gagliarda – cu vioiciune.

GAIDA (s. f.) – cimpoi.

GALA (s. f.) – gală.

GAMMA (s. f.) – gamă.

GARGANTE (s. m.) – (în expresie) cantare di gargante – a face rulade, triluri.

GARGARIZZARE (v. i.) – (peior.) a face rulade, triluri.
GAVOTTA (s. f.) – gavotă.
GENERE (s. m.) – gen.
GETTATO (adj.) – jeté.
GHIRONDA (s. f.) – instrument popular cu patru coarde (sân. viola da orbi).
GIAZZ (s. m. invar.) – jaz (sân. jazz).
GIGA (s. f.) – 1. vechi instrument cu coarde; 2. gigă (dans popular vioi).
GIGIONE (s. m.) – cântăreţ îngâmfat, histrion.
GIOCOSO (adj.) – giocoso: opera giocosa – operă bufă.
GIRADISCHI (s. m. invar.) – picup.
GIRO (s. m.) – turneu.
GIULLARE (s. m.) – 1. (ist.) jongler (sân. menestrello); 2. bard, rapsod.
GIULLARESCO – ESCHI (adj.) – în felul cântăreţilor din Evul Mediu.
GIULLERIA (s. f.) – (ist.) totalitatea jonglerilor.
GIUSTAPOSIZIONE (s. f.) – juxtapunere.
GLISSANDO (adj.) – glissando.
GLOTTIDE (s. m.) – glotă.
GOLIARDICI (adj. m. pl.) – (în expresie) canti goliardici – cântece goliardice.
GONG (s. m.) – gong.
GORGHEGGIAMENTO (s. m.) – ruladă, triluri.
GORGHEGGIARE (v. i.) –(a) a face triluri.
GORGHEGGI01 (s. m.) – tril, modulaţie din gât.
GORGHEGGI02 (s. m.) – (depr.) triluri, gâlgâială.
GORGIA (s. f.) – tril.
GRAFFA (s. f.) – acoladă.
GRAMMOFONO (s. m.) – gramofon.
GRANCASSA (s. f.) – tobă mare.
GRANDIOSO (adv.) – grandioso.

GRANIRE (v. i.) – (e) a cânta notele distinct, stacato.

GRANITO (adj.) – (notă) staccato.

GRATTARE (v. t.) – (fig.) grattare îl violino – a scârţâi la vioară.

GRAVE (adj.) – grav.

GRAVITÀ (s. f.) – gravitate (a sunetului).

GRAZIOSO (adj.) – grazioso.

GREGORIANO (adj.) – gregorian: canto gregoriano – cântec gregorian (sân. fermo).

GRUPPETTO (s. m.) – apogiatură; grupet, unul dintre cele mai importante ornamente în muzica sec. al XVII-lea – al XIX-lea. Este format din patru note: începând de la un ton mai sus se revine la linia melodică, se trece apoi sub aceasta pentru a reveni la nota iniţială, fiind de fapt un atac dublu al notei superioare şi al celei inferioare. Dacă prima notă este inferioară celei de bază se numeşte grupetto invers.

GRUPPO (s. m.) – 1. v. gruppetto; 2. (în expresie) grande gruppo orchestrale di jazz – big band; 3. (în expresie) gruppo orchestrale di jazz composto da tre' fino a otto suonatori – combo; (în expresie) gruppo folcloristico di suonatori – taraf.

GUIDARE (v. t.) – a dirija.

GUIRO (s. m.) – guiro.

GUSTA/ GUZLA (s. f.) – guzlă. fără valoare stilistică. Varierea este strâns legată de improvizare.

H

HABANERA (s. f.) – habaneră.

HARMONIUM (s. m. invar.) – armoniu (sân. armonio).

HAWAIANA (adj.) – (în expresie) chitarra Hawaiana – havaiană.

HELICON FA (s. m. invar.) – fligorn bas, suzafon.

HELICON (s. m. invar.) – fligorn contrabas, helicon.

I

IDEEA (s. f.) – ideea melodica – temă (sân. tema, motivo melodico).

IDILLIACO (adj.) – idilic.

IDILLIO (s. m.) – idilă.

ILLUMINISMO (s. m.) – iluminism (sân. Il Secolo dei Lumi).

IMITAZIONE (s. f.) – imitaţie, repetarea la o altă voce a unui fragment muzical; pastişă.

IMPEDIRE (v. t.) – a acoperi (un sunet).

IMPOSTARE (v. t.) – (în expresie) impostare la voce – 1. a-şi drege glasul; 2. a intona.

IMPOSTAZIONE (s. f.) – impostaţie, cântatul impostat, în mască, acoperit, cântat cu laringele uşor coborât şi împins în spate, invers cântatului deschis: esercizi d'impostazione – exerciţii de impostaţie (sân. accomodazione, organizzazione).

IMPRESSIONISMO (s. m.) – impresionism.

IMPRONTARE (v. t.) – a executa la prima vedere.

IMPROVVISARE (v. t.) – a improviza: Şi mise al pianoforte e cominciò ad improvvisare – Se aşează la pian şi începu să improvizeze.

IMPROVVISATO (adj.) – improvizat.

IMPROVVISAZIONE (s. f.) – improvizaţie, ornamentare şi realizare sonoră a pasajelor muzicale după posibilităţile interpretului, cu respectarea stilului, prin abateri voite şi dorite de la partitură: suonare un'improvvisazione su un tema dat-o – a cânta o improvizaţie pe o temă dată. Termenul apare în sec. al XVI-lea. În opera Barocului respectarea exactă a partiturii este seacă.

IMPROVVISO (s. m.) – 1. Impromptu: Oggi ascolteremo un improvviso di Chopin – Astăzi vom asculta un impromptu de Chopin; 2. improvizat: musica improvvisata – muzică improvizată.

INACUTIRE (v. t.) – a ridica, a înălţa cu un ton.

ÎNCĂLZARE (v. t.) – a accelera ritmul.

INCANTESIMO (s. m.) – incantaţie.

INCATENAMENTO (s. m.) – înlănţuire.

INCIDERE (v. t.) – a imprima: incidere una melodia, un disco – a imprima o melodie, un disc (sân. registrare).

INCISIONE (s. f.) – inciză; imprimare a unui disc.

ÎNCORDARE (v. t.) – a instruna, a pune coarde (la instrumentele

muzicale).

ÎNCORDĂTURA (s. f.) – 1. punere/ aşezare a coardelor; 2. coarde (în totalitatea lor).

ÎNCORONARE (v. t.) – a pune semnul coroanei la o notă.

INCRESPAMENTO (s. m.) – tril.

INCUDINE (s. f.) – nicovală.

INFLESSIONE (s. f.) – inflexiune: inflessione della voce – inflexiunea vocii (sân. modulazione, tonalità, cadenza, intonazione).

INGLESE (adj.) – (în expresie) corno inglese – corn englez.

INGOMBRARE (v. t.) – (în expresie) ingombrare un testo di note – a umple (exagerat) un text cu semne.

ÎNNEGGIARE (a) (v. i.) – a înălţa cuiva un imn.

INNO (s. m.) – imn: attinente al inno – imnic.

ÎNNODIA (s. f.) – (colectiv) imnuri liturgice.

INNOGRAFIA (s. f.) – 1. compunere de imnuri; 2. culegere de imnuri.

INNOGRAFO (s. m.) – autor de imnuri.

INSIEME (s. m.) – armonie: l'insieme instrumentale – armonie instrumentală.

INTAVOLARE (v. t.) – a transcrie o partitură muzicală.

INTAVOLATURA (s. f.) – intabulare, tablatură (vechi sistem de notaţie).

INTERCALARE (s. m.) – refren.

INTERLUDIO (s. m.) – interludiu, intermezzo.

INTERMEDIO (s. m.) – (rar) intermezzo, interludiu.

INTERMEZZO (s. m.) – 1. intermezzo, interludiu; 2. episod.

INTERPRETARE (v. t.) – a executa o operă muzicală: La sinfonia è stata interpretata în modo originale – Simfonia a fost interpretată într-un mod original (sân. eseguire, suonare).

INTERPRETAZIONE (s. f.) – interpretare.

INTERPRETE (s. m. f.) – interpret: Gli interpreţi hanno rippreso per il pubblico l'ultima parte del concerto – Interpreţii au reluat pentru public ultima parte a concertului (sân. artista, eşecutore).

INTERPUNZIONE (s. f.) – punctuaţie (semn de pauză etc.).

INTERRUZIONE (s. f.) – pauză (sân. pausa).

INTERVALLO (s. m.) – 1. interval, distanţa dintre două tonuri: intervallo di un tono – interval de un ton; 2. antract. Spre deosebire de intervalele precise ale instrumentelor cu tastatură, în arta vocală intervalele nu sunt în general egale, cele descendente fiind mai mici decât cele ascendente. În vechile tratate ale Barocului italian, sunt descrise două feluri de semiton: maius şi minus. Precizia intervalului tipică pianului temperat al lui Bach este cu totul nedorită în muzica vocală în general şi în special în muzica bizantină. Cunoscut încă din antichitate (lat. intervallum), el a preluat în cursul istoriei diferite denumiri: modus, spaţium, diastema, conjunctio (N. Duţescu).

INTONABILE (adj.) – intonabil.

INTONARE (v. t.) – 1. a intona; a începe să cânte: la banda ha intonato l'inno nazionale – fanfara a intonat imnul naţional; 2. a da tonul; 3. a acorda (sunete); 4. a cânta (la un instrument de suflat); 5. a face exerciţii pentru voce: intonare la voce – a forma vocea; 6. a pune pe muzică (versuri etc.).

INTONATO (adj.) – pus în ton; acordat.

INTONATORE (s. m.) – 1. acordor (de instrumente muzicale); 2. cel care dă tonul; 3. (înv.) autorul muzicii unui poem.

INTONAZIONE (s. f.) – 1. punere în ton, intonare, interpretarea corectă à înălţimii unui ton, deci şi à intervalelor; 2. acordare a instrumentelor; 3. Început de cântec; 4. compoziţie pentru orgă din sec. al XVI-lea. În muzica vocală solistică sau corală a capella intonaţia, în lipsa susţinerii instrumentale, devine deosebit de importantă. Greşelile de intonaţie la cântăreţii de operă şi de lied sunt de obicei cauzate de articularea incorectă pe respiraţie şi de atacul nepregătit sau fără susţinere respiratorie corectă.

INTRADA (s. f.) – intrada.

ÎN TRAVESTI (loc adv.) – rolurile din perioada barocului, în care bărbaţii (castraţii, falsetiştii) jucau roluri de femei, iar femeile «în pantaloni» roluri de bărbaţi

INTRIGO – GHI (s. m.) – intrigă (sân. Întreceio, imbroglio): commedia d'intrigo/ d'întreceio – comedie de intrigă.

INTRODUZIONE (s. f.) – preludiu al unei compoziţii muzicale.

INTROITO (s. m.) – muzică de liturghie.

INVITATORIO (s. m.) – verset care se cântă înaintea psalmului la începerea slujbei religioase.

INVENZIONE (s. f.) – invenţiune: le invenzioni de Bach – invenţiunile lui Bach.

ISTAMPITA (s. f.) – estampida.

INSTRUMENTALE – 1. (adj.) instrumental; 2. (s. m.) instrumentaţie, parte instrumentală.

INSTRUMENTARE (v. t.) – a orchestra, a compune muzica ce revine fiecărui instrument.

INSTRUMENTO (s. m.) – 1. instrument muzical. 2. suport de note (la pian).

J

JAZZ (s. m.) – jaz.

JAZZ-BAND (s. m. invar.) – jazband.

JAZZISTA (s. m.) – persoană care cântă într-o formaţie de jaz.

JAZZISTICO (adj.) – privitor la jaz.

JUKE-BOX (s. m. invar.) – tonomat.

K

KYRIE/ KYRIE ELEISON (s. m. invar.) – kyrie (eleison) (variantă: chirie/ chirie eleison/ chirieleison).

L

LA (s. m. invar.) – la.

LAMENTO (s. m.) – lamento, expresie artistică în opera italiană a sec. al XVII-lea pentru o melodie care se caracterizează prin jale, durere, plângere: lamento d'Arianna, de Monteverdi.

LARGANDO (adv.) – largando.

LARGHETTO (s. m.) – larghetto.

LARGO – 1. (s. m.) a) largo; b) titlu de sine stătător al unei compoziţii; 2. (adv.) lent.

LASSO (adj.) – (despre coarde) slab, destins.

LAUDESE (s. m.) – (ist.) 1. autor/ cântăreţ de laude religioase; 2. membru al unei confrerii religioase (unde se cântau laude).

LEGATO (s. m. invar.) – legato, legarea tonurilor, notată în partitură printr-un arc sau semicerc deasupra notelor.

LEGĂTURA (s. f.) – legătura delle note – semn indicând modul de executare legato.

LEGGERE (v. t.) – (în expresie) leggere la musica – a urmări o partitură.

LEGGIO (s. m.) – 1. pupitru de note (la cor, la orchestră); a fi la pupitrul unei orchestre – LEGNI (s. m. pl.) – instrumente de suflat din lemn.

LEGNO (s. m.) – lemn; blocco di legno (chinese) – lemn model chinezesc; nacchera cylindrica; cassa di legno – lemn model american.

LEITMOTIV (s. m. invar.) – laitmotiv.

LENTAMENTE (adv.) – lentamente, lent.

LENTANDO (adv.) – tentând-o.

LENTISSIMO (adj.) – lentissimo, foarte lent.

LENTO (adj.) – lento.

LEZIONE (s. f.) – exerciţiu, studiu.

LIBRETTISTA – ISTI (s. m.) – libretist.

LIBRETTO (s. m.) – libret.

LIBRO (s. m.) – (în expr.) suonare/ cantare a libro aperto – a interpreta/ a executa un text muzical la prima vedere.

LIDIO (adj.) – lidian.

LIED (s. m. invar.) – lied.

LIRA (s. f.) – 1. liră; 2. (fig.) muzică.

LIRA DA BRACCIO (s. f.) – lira da braccio, instrument muzical medieval cu multe coarde.

LIRICO (adj.) – liric: teatro lirico – muzică de operă; arte lirica – arta muzicii.

LIRICO-SPINTO (s. m.) – vocea de soprană sau de tenor lirico-dramatică, numită şi intermediară. Diferenţierea a apărut în sec.

al XX-lea, căci vechii cântăreţi puteau interpreta atât roluri lirice cât şi dramatice.

LIRISMO (s. m.) – lirism.

LIRISTA – ISTI (s. m.) – cântăreţ din liră.

LITUO (s. m.) – (un fel de) trompetă; bucium.

LIUTAIO – AI (s. m.) – (lit.) lutier (fabricant de instrumente cu coarde din familia viorii).

LIUTERIA (s. f.) – arta cântăreţului din lăută/ cobză.

LIUTISTA – ISTI (s. m.) – lutist, cobzar; cântăreţ din lăută.

LIUTO (s. m.) – (lit.) lăută; cobză.

LONGA (adj. f.) – 1. lungă: nota longa – notă lungă; 2. cea mai lungă a doua notă din măsura medievală.

LUNGAGNATA (s. f.) – cântec lung, plicticos.

M

MADRIGALE (s. m.) – madrigal.

MADRIGALEGGIARE (v. i.) –(a) (rar) a compune madrigaluri.

MADRIGALESCO (adj.) – (rar) care ţine de madrigal, asemănător unui madrigal.

MADRIGALISTA – ISTI (s. m.) – autor/ compozitor de madrigaluri.

MAIESTUOSO (adj.) – maiestuos, solemn.

MAESTRO (s. m.) – 1. maestru: maestro concertatore – concertmaistru; maestro di capella – capelmaistru; 2. (adj.) de maestru.

MAGGIO, MAGGI (s. m.) – (în expr.) cantar maggio – a cânta un cântec de mai, însoţindu-l de dans.

MAGGIORE (adj.) – major: scala maggiore – gamă majoră; acordo maggiore – acord major.

MAGISCORO (s. m.) – maestru de cânt (la şcolile de preoţi, la seminare).

MAGNETICO – ETICI (adj.) – (în expr.) nastro magnetico – bandă de magnetofon.

MAGNETOFONO (s. m.) – magnetofon.

MAGNIFICAT (s. m.) – magnificat.

MALAGUENA (s. f.) – malaguena.

MAMBO (s. m. invar.) – mambo.

MÂNCANDO (v.) – mâncando.

MÂNCANTE (adj.) – (în expr.) intervallo mâncante – interval micşorat.

MANDOLA/ MANDORA (s. f.) – mandoră (un fel de lăută).

MANDOLINATA (s. f.) – mandolinată (cântec executat la mai multe mandoline).

MANDOLINISTA (s. m.) – mandolinist (cântăreţ la mandolină).

MANEGGIARE (v. t.) – a executa artistic: maneggiare la voce – a modula vocea; maneggiare le melodie – a compune muzică.

MANDOLINO (s. m.) – mandolină.

MANICO – CHI (s. m.) – gât (la vioară etc.).

MANICORDO (s. m.) – manicord.

MANIERISMO (s. m.) – manierism.

MANTICE, MANTICI (s. m.) – 1. burduf: îl mantice della zampognia, della fisarmonica ecc – burduful cimpoiului, al acordeonului etc; 2. foale pentru instrumentele muzicale: organo senza mantice – orgă electrică.

MANUALE (s. m.) – claviatură (la orgă).

MARABLA (s. f.) – (înv.) tobă cu două coarde servind şi de contrabas.

MARCATO (adj.) – (despre note sau coarde într-o partitură) marcat, accentuat.

MARCIA (TA) (s. f.) – marş: marcia funebre – marş funebru.

MARCIALE (adj.) – marciale.

MĀRIMBA /MĀRIMBAFONO (s. m.) – marimbafon.

MARTELLATO (adj.) – martellato, accentuare scurtă à unei note: note martellatte – note lovite sec, separat (martellato).

MARTELLO (s. m.) – ciocănel.

MASCHERA (s. f.) – mască, manifestare artistică la curtea feudală engleză.

MASCHERATA (s. f.) – cântec al măştilor, mascaradă.

MATTINARE (v. t.) – a cânta iubitei (un cântec de dimineaţă); mattinare la sposa – a cânta miresei (un cântec de dimineaţă).

MATTINATA (s. f.) – cântec de dimineaţă (în faţa casei iubitei); fare la mattinata – a cânta iubitei de dimineaţă.

MAZURCA – CHE (s. f.) – mazurcă.

MEDIANTE (s. f.) – mediantă (sân. terzo suono di una gamma).

MELICA (s. f.) – (lit.) poezie lirică (compusă pentru a fi cântată).

MELICO, MELICI (adj.) – liric, melodios, muzical.

MELISMA – ISMI (s. m.) – 1. melismă, modulaţie, ornament muzical, coloratură (opus stilului melismatic este cel silabic, în care fiecărei note îi corespunde câte o silabă); 2. cântec scurt.

MELO (s. m.) – (înv.) cântec poetic, melodie, melos.

MELODIE (s. f.) – (înv.) melodie.

MELODIA (s. f.) – 1. melodie; 2. armonie.

MELODICA (s. f.) – melodică.

MELODICO (adj.) – melodic.

MELODIOSO (adj.) – melodios, armonios.

MELODISTA – ISTI (s. m.) – 1. compozitor; 2. meloman.

MELODRAMMA – I (s. m.) – melodramă, termen apărut în Franţa pentru dramele care impuneau efecte sentimentale puternice pe bază de conflicte violente.

MELODRAMMATICO (adj.) – melodramatic.

MELOMANE (s. m.) – meloman.

MELOMANIA (s. f.) – melomanie.

MELOMANIACO (adj.) – meloman.

MELOPEA (s. f.) – 1. melopee; 2. (înv.) contrapunct.

MENESTRELLO (s. m.) – (lit.) 1. menestrel; 2. cântăreţ acompaniat de chitară.

MENTONIERA (s. f.) – bărbie (la vioară).

MESSA (s. f.) – misă.

MESSA DI VOCE (s. f.) – creşterea şi descreşterea intensităţii tonului pe aceeaşi vocală, ornament obligatoriu în belcanto, dar astăzi

folosit foarte rar.

METODO (s. m.) – metodă: metodo per lo studio del solfeggio – metodă pentru studiul solfegiului.

METRICA (s. f.) – metrică.

METRO (s. m.) – metru.

MEZZANA (s. f.) – terţă (coardă mijlocie la violă etc.).

MEZZANELLA (s. f.) – coardă mijlocie (la vioară etc.).

MEZZANO (s. m.) – interval mijlociu.

MEZZAVOCE (s. f.) – mezzavoce, cu jumătate de voce, încet, dar cu strălucire, cu vibraţie şi cu timbru plin.

MEZZOFORTE (adj.) – mezzoforte.

MEZZOPIANO (adj.) – mezzopiano.

MEZZOSOPRANO (s. m. pl. mezzisoprani) – mezzosoprană.

MEZZOTONO (s. m.) – semiton (sân. semitono).

MI (s. m. invar.) – mi.

MICROFONO (s. m.) – microfon.

MICROSOLCO (s. m.) – microsion.

MINIMA (s. f.) – doime.

MINORE (adj.) – gamma minore – gamă minoră.

MINUETTO (s. m.) – 1. menuet; 2. ritm de menuet într-o simfonie.

MINUTA (s. f.) – (înv.) agilitate.

MINUTERIA (s. f.) – scurtă compoziţie muzicală.

MISTERIOSO (adj.) – misterioso.

MISURA (s. f.) – măsură de ritm: misura binaria, ternaria – măsură de doi, trei timpi (sân. battuta); a bate măsura: segnare il tempo, battere la solfa.

MODERATAMMENTE (adv.) – moderato, ritm intermediar între andante şi allegro.

MODERNISMO (s. m.) – modernism.

MODALE (adj.) – modal.

MODO (s. m.) – mod; ton (major, minor) (sân. tonalità).

MODULARE (v. t.) – a modula; a pune pe muzică, a compune.

MODULATO (adj.) – modulat: suono modulato – sunet modulat.

MODULATORE – TRICE (s. m. f.) – compozitor.

MODULAZIONE (s. f.) – modulaţie.

MOLTO (adj.) – molto, forte.

MOMENTO (s. m.) – moment muzical.

MONACHINA (s. f.) – (înv.) modularea cântecului.

MONAULO (s. m.) – (ist.) un fel de flaut.

MONOCORDE (adj.) – monocord, unicord: strumento monocorde – instrument monocord; voce monocorde – voce unicordă.

MONOCORDO (s. m.) – monocord.

MONODIA (s. f.) – monodie.

MONODICO (adj.) – monodic.

MONOFONIA (s. f.) – monofonie.

MORBIDEZZA (s. f.) – colorarea, întunecată, dureroasă a sunetului.

MORDENTE (s. m.) – mordent, ornament caracteristic pentru belcanto, realizat prin schimbarea simplă sau repetată à notei cu cea inferioară, cromatică sau diatonică (face parte din familia trilului).

MORENDO (v.) – morendo, sfârşirea tonului într-un suflu, asemănător muribundului.

MORESCA (s. f.) – moresc㠠(dans şi cântec maur).

MOTIVO (s. m.) – motiv, ritm muzical.

MOTTETTO (s. m.) – motet.

MOTTO (s. m.) – moto.

MOVIMENTO (s. m.) – ritm (sân. ritmo, cadenza).

MUSARE (v. t.) – (înv.) a cânta din cimpoi.

MUSETTE – 1. (s. f.) a) un fel de cimpoi; b) compoziţie muzicală pastorală 2… (adj. invar.) (în expresie) valzer musette – vals musetta.

MUSICA (s. f.) – 1. muzică: battere la musica – a bate măsura; 2. orchestră, fanfară; 3. sunet melodios, armonios; 4. concert.

MUSICABILE (adj.) – muzical.

MUSICA FALSA/ FICTA (s. f.) – folosirea tonurilor cromatice alterate în muzica contrapunctică a sec. al X-lea – al XVI-lea.

MUSICALE (adj.) – muzical.

MUSICANTE (s. m.) – 1. (depr.) muzicant; 2. cântăreţ; (într-o fanfară etc.).

MUSICARE (v. t.) – 1. a pune pe note/ pe muzică; 2. a executa o bucată muzicală.

MUSICHETTA (s. f.) – muzică uşoară.

MUSICISTA – ISTI (s. m.) – muzician.

MUSICO – 1. (adj.) (lit.) muzical; 2. (s. m.) a) muzician; b) cântăreţ.

MUSICOLOGIA (s. f.) – muzicologie.

MUSICOLOGO (s. m.) – muzicolog.

MUSICOMANE (s. m.) – meloman.

MUTAZIONE (s. f.) – mutaţie.

O

OBBLIGATO (adj.) – obbligato.

OBOE1 (s. m. invar.) – (înv.) oboi.

OBOE2 (s. m. invar.) – oboi.

OBOE BARITONO (s. m.) – oboi bariton.

OBOE DA CACCIA (s. m.) – oboe da caccia, instrument din sec. al XVII-lea, care a dat naştere cornului englez.

OBOE D'AMORE (s. m.) – oboe d'amore.

OBOE PICCOLO (s. m.) – oboi mic (sân. oboe soprano).

OBOE SOPRANO (s. m.) – oboi mic (sân. oboe piccolo).

OBOISTA – ISTI (s. m.) – oboist.

OCARINA (s. f.) – ocarină.

OCHETTO (s. m.) – hoquetus.

ODE (s. f.) – odă.

OFFERTORIO (s. m.) – ofertoriu (parte a unei slujbe religioase şi muzica ce o însoţeşte).

OFICLEIDE (s. m.) – oficieid (instrument muzical de alamă).

OLIFANTE (s. m.) – (ist.) olifant, corn de vânătoare din fildeş.

OMOFONIA (s. f.) – omofonie.

OMOFONICO (adj.) – omofon.

ONDEGGIAMENTO (s. m.) – alternanţă între piano şi forte.

ONGARESE (s. f.) – palatas, dans de origine populară maghiară, de la care a evoluat ceardaşul.

OPERA (s. f.) – operă, compoziţie: libretto d'opera – libret de operă; opera lirica – muzică de operă.

OPERA BUFFA (s. f.) – operă bufă.

OPERA DEI PUPI (s. f.) – teatru de marionete.

OPERA SERIA (s. f.) – operă dramatică din Italia sec. al XVIII-lea cu subiect clasic, caracterizată prin folosirea ariei da capo şi a recitativului.

OPERETTA (s. f.) – operetă.

OPERETTISTA – ISTI (s. m.) – autor, compozitor de operete.

OPERETTISTICO (adj.) – operetistic, de operetă.

OPERISTICO (adj.) – de operă: musica operistica – muzică de operă.

OPUS (s. m. invar.) – opus: opus no. 123 di Beethoven – opus 123 de Beethoven.

ORATORIO (s. m.) – oratoriu.

ORCHESTRA (s. f.) – 1. orchestră: orchestra di archi – orchestră de coarde; 2. spaţiu rezervat orchestrei la teatru: îl vano dell'orchestra – boxa orchestrei; fotoliul orchestrei – poltrona di plătea nelle prime file.

ORCHESTRALE – 1. (adj.) orchestral: massa orchestrale – formaţie/ grupul membrilor unei orchestre; 2. (s. m. f.) membrii unei orchestre.

ORCHESTRARE (v. t.) – a orchestra.

ORCHESTRATORE (s. m.) – orchestrator.

ORCHESTRAZIONE (s. f.) – orchestraţie.

ORCHESTRION (s. m. invar.) – orchestrion.

N NABLA (s. f.) – (ist.) instrument muzical în genul lirei, al psalterionului.

NACCARA (s. f.) – (înv.) un fel de tobă.

NACCHERA (s. f.) – 1. castanietă (sân. castagnetta, castagnola);

2. un fel de tobă.

NACCHERINO (s. m.) – 1. cântăreţ cu castaniete; 2. Pl.) castaniete mici.

NASTRO (s. m.) – bandă: registrazione su nastro – înregistrare pe bandă de magnetofon; nastro magnetizzato/ magnetico – bandă de magnetofon.

NASTROTECA (s. f.) – colecţie de benzi de magnetofon.

NATURALE (adj.) – natural.

NATURALISMO (s.m.) – naturalism.

NENIA (s. f.) – (ist.) 1. cantilenă (sân. cantilena); 2. cântec monoton; 3. cântec funebru.

NEOCLASSICISMO (s. m.) – neoclasicism.

NERA (s. f.) – pătrime.

NEULA (s. f.) – 1. cântec funebru; 2. cântec monoton.

NERBO (s. m.) – (înv.) coardă (de instrument).

NERVO (s. m.) – coardă de instrument.

NERVI POETICI (s. m. pl.) – ţiteră.

NINFALE (s. m.) – orga mică (sân. organo portativo).

NINNANNA (s. f.) – cântec de leagăn.

NINNARE (v. t.) – a cânta un cântec de leagăn.

NONA (s. f.) – nonă.

NONETTO (s. m.) – nonet.

NON TROPPO (loc. adv.) – non troppo.

NOTA (s. f.) – notă: note basse – note joase; falsa nota/ stonatura/ nota stonata – notă falsă; musicare/ mettere în note – a pune pe note; cantar sulle note – a cânta pe note; album de note – fascicolo di musica, sparţito.

NOTARE (v. t.) – (înv.) a cânta pe note.

NOTAZIONE (s. f.) – notaţie: notazione musicale – notaţie muzicală.

NOTTURNO (s. m.) – nocturnă: un notturno di Chopin – o nocturnă de Chopin.

NOVELETTA (s. f.) – noveletă, piesă în care predomină expresia

lirică, destinată unui instrument sau ansamblurilor de cameră.

NOVICORDO (s. m.) – instrument cu nouă coarde.

ORECCHIABILE (adj.) – uşor de învăţat (după ureche) (despre o melodie).

ORECCHIANTE (s. m. f.) – muzicant care cântă după ureche.

ORECCHIO – ECCHI (s. m.) – auz, ureche, simţ muzical: avere molto orecchio – a avea un bun simţ muzical; non avere orecchio – a nu avea ureche muzicală; formare/ educare l'orecchio – a-şi forma auzul; suonare/ cantare a orecchio – a cânta la un instrument/ din gură după ureche.

ORGANAIO (s. m.) – fabricant de orgi.

ORGANARE (v. t.) – a compune pentru orgă, a cânta la orgă.

ORGANETTO (s. m.) – 1. acordeon; 2. muzicuţă de gură.

ORGANETTO A MANOVELLA/ DI BARBERIA (s. m.) – flaşnetă.

ORGANINO (s. m.) – 1. organino, flaşnetă; 2. armonică.

ORGANISTA – ISTI (s. m. f.) – organist.

ORGANISTICO (adj.) – relativ la orgă/ organist: concerto organistico – concert de orgă.

ORGANISTRO (s. m.) – (ist.) chitară mare (la care cântă două persoane).

ORGANIZZAZIONE (s. f.) – impostaţie (sân. accomodazione, impostazione) ORGANO (s. m.) – orgă: musica per organo – muzică de orgă.

ORGANO PIENO (s. m.) – organo pleno.

ORGANO PORTABILE (s. m.) – armoniu.

ORGANO PORTATIVO (s. m.) – orgă mică (sân. ninfale).

ORGANO POZITIVO (s. m.) – orgă mijlocie sau pozitivă.

ORGANUM (s. m.) – organum.

ORNAMENTO (s. m.) – ornament, element de îmbogăţire, de înfrumuseţare a liniei melodice, ca apogiatura, mordentul, trilul, acciaccatura, grupetto.

ORNAMENTI (s. m. pl.) – ornamentică.

OSSIA (s. f.) – ossia.

OSTINATO (s. m.) – ostinato.

OTTACORDO (s. m. adj.) – octacord (instrument) cu opt coarde.

OTTAVA (s. f.) – octavă.

OTTAVINO (s. m.) – octavin: flaut mic (superior cu o octavă flautului mare).

OTTETTO (s. m.) – octet.

OTTONI (s. m. pl.) – alămuri (instrumente de alamă.

OVERTURA (s. f.) – (rar) uvertură.

OUVERTURE (s. f. invar.) – uvertură.

PANDORA (s. f.) – (ist.) pandora (vechi instrument cu coarde).

PANTALONE (s. m.) – 1. (ist.) psalterion (construit prima oară de Pantaleo Hebenstreit, în sec. al XVII-lea); 2. pianină.

PANTOMIMA (s. f.) – pantomimă.

PARAFRASI (s. f. invar.) – parafrază.

PARLANDO (adj.) – cântatul vorbit, mai ales în cântul silabic şi în cel recitativ, des întâlnit în opera bufă.

Trecerea de la o silabă la cealaltă trebuie să fie flexibilă şi rapidă pentru ca textul să fie bine integrat sunetului.

PARODIA (s. f.) – parodie, procedeu prin care se poate da, cu mijloace sonore, o tentă comică unor personaje de operă sau de operetă; pastişă (sân. opera d'imitazione).

PARTE (s. f.) – parte.

PARTITA (s. f.) – partită.

PARTITURA (s. f.) – partitură: mettere în partitura – a alcătui partitura; leggere în partitura – a citi partitura.

PASSACAGLIA (s. f.) – pasacaglia (vechi dans spaniol şi italian).

PASSAGALLO (s. m.) – v. passacaglia.

PASSAGGIO – AGGI (s. m.) – pasaj; punte, zona de trecere între două teme sau motive. În limbajul belcanto, pasajul era un fragment muzical ornamentat cu rol de studiu al vocii.

În sec. al XIX-lea, era folosit pentru fragmente de arii în care vocea rămânea pe o vocală sau pe cuvinte întregi, pe un registru mai întins, ascendent sau descendent.

Pasajul trebuie făcut fără schimbarea registrului sau à timbrului…

Pasajul aparţine cântatului ornamentat (canto fiorito).

Zăbovirea pe o vocală înseamnă şi adăugarea de ornamente (passaggi di agilità).

P PASSAMEZZO (s. m.) – vechi dans italian; în sec. al XVI-lea apar împerecheate pentru prima dată (în tabulaturile pentru lăută), pavana cu gagliarda sau saltarello.

PASSEGGIARE (v. t.) – (înv.) a trece cu degetele peste o claviatură, peste coarde etc.

PASSEGGIO – EGGI (s. m.) – pasaj.

PASSIONE (s. f.) – pasiune: le passioni de J.

S.

Bach – pasiunile lui J.

S.

Bach.

PASSO DOPPIO (s. m.) – paso doble, dans popular de perechi de origine spaniolă, cu o melodie ce poate fi scrisă atât în măsură binară cât şi în măsură ternară, într-un tempo mişcat.

PASTORALE – 1. (s. f.) pastorală; 2. (adj.) pastoral: musica pastorale – muzică pastorală; zampogna pastorale – cimpoi de păstor…

PASTORALISMO (s. m.) – pastoralism.

PATETICO (adj.) – pattetico.

PAUSA (s.f.) – pauză (sân. interruzione).

PAVANA (s. f.) – pavană (dans italian din perioada barocă).

PEANA – ANI – ANA (s. m.) – 1. pean, imn de război; 2. (antic) imn închinat lui Apollo.

PEDALE (s. f.) – pedală: uso dei pedali – pedalizare.

PEDALIERA (s. f.) – pedală (de orgă); pedalier.

PELITTONE (s. m.) – contrabas (inventat de milanezul Pelitti).

PENNA (s. f.) – pană (sân. plettro).

PENTACORDO (s. m.) – pentacord.

PENTAGRAMMA – AMMI (s. m.) – portativ.

PENTATONICO (adj.) – pentatonic.

PERCUOTERE (v. t.) – a bate, a lovi: percuotere îl tamburo – a bate toba.

PERCUSSIONE (s. f.) – (rar) strumenti a percussione – instrumente de percuţie.

PERFIDIA (s. f.) – repetiţie insistentă.

PERIODO (s. m.) – perioadă.

PERLATO (adj.) – (în expr.) note perlate – note muzicale pline de graţie şi de sonoritate.

PERSONNAGGIO, AGGI (s. m.) – personaj.

PERTICHINO (s. m.) – 1. dublură (cântăreţ care înlocuieşte titularul unui rol); 2. cântăreţ cu rol secundar.

PESANTE (adj.) – pesante.

PEZZO (s. m.) – bucată, piesă muzicală: pezzo da concerto – piesă de concert; un pezzo della Traviata – un fragment din Traviata; L'orchestra suona un pezzo nuovo – Orchestra execută o bucată nouă.

PIANEGGIARE (v. t.) – a scădea intensitatea unui sunet.

PIANINO (s. m.) – (reg.) 1. flaşnetă; 2. pian mic.

PIANISSIMO (adv.) – pianissimo.

PIANISTA – ISTI (s. m. f.) – pianist.

PIANISTICO (adj.) – pianistic.

PIANO – 1. (s. m.) pian: piano (forte) a coda – pian cu coadă; Frequenta îl secondo anno di piano – E în anul al doilea la pian; 2. (adv.) piano.

PIANOFORTE – ORTI (s. m.) – pianoforte.

PIANOFORTE A CORDI VERTICALI – pianină.

PIANOLA (s. f.) – pianolă, pian mecanic.

PIATTI (s. m. pl.) – cimbale, timbale; talere.

PIATTI CHINESI (s. m. pl.) – talgere chinezeşti.

PIATTO ŢINTINANTE (s. m.) talger zornăitor.

PICCHIETTARE (v. t.) – a puncta, a cânta notele scurt, punctat.

PICCHIETTATI (adj. pl) – ton întrerupt scurt, după ce este atacat (se notează cu un punct sau cu un semicerc deasupra notei).

PICCOLINO (s. m.) – piculină (mic flaut cu sunete în registrul acut).

PICCOLO (s. m.) – piccolo (cel mai mic instrument dintr-o orchestră).

PIFFERAIO (s. m.) – v. pifferaro.

PIFFERARE (v. i.) –(a) a cânta din fluier, din tilincă.

PIFFERARO (s. m.) – 1. fluierar, cântăreţ din fluier sau din tilincă (sân. zufolatore); 2. surlaş.

PIFFERATA (s. f.) – cântare din fluier/ din tilincă.

PIFFERO (s. m.) – 1. fluier, tilincă; 2. fluierar; 3. surlă.

PIROLO (s. m.) – cui, cheie (de întins coardele la instrumentele cu coarde).

PIRONE (s. m.) – cui (de care se fixează coardele unui instrument).

PISTONE (s. m.) – piston.

PIVA (s. f.) – 1. cimpoi; (în expresie) piva argolica – flaut (sân. campogna, cennamella); 2. dans popular.

PIZZICARE (v. t.) – a ciupi (coardele la instrumentele muzicale): pizzicare le corde – a pişca corzile.

PIZZICATO (s. m.) – pizzicato.

PLAYBACK (s. m.) – play-back (sân. sincronizzazione, doppiaggio).

PLETTRO (s. m.) – plectru.

POCETTA (s. f.) – poche, pochette.

POCO (adj.) – poco, puţin.

POCO A POCO (loc. adv.) – poco a poco.

POEMA (s. m.) – poem: poema sinfonico – poem simfonic.

POLACCA (s. f.) – poloneză (sân. polonaise, polonese).

POLCA/ POLKA (s. f.) – polcă.

POLCHISTA – ISTI (s. m.) – dansator/ compozitor de polci.

POLIFONIA (s. f.) – 1. polifonie; 2. contratemă.

POLIFONICO (adj.) – polifonic; reso polifonico – polifonizat; îl rendere polifonico – polifonizare.

POLIFONISTA – ISTI (s. m. f.) – polifonist – a.
POLIMETRIA (s. f.) – polimetrie.
POLIRITMIA (s. f.) – poliritmie.
POLITONALE (adj.) – politonal.
POLITONALITÀ (s. f.) – 1. politonalitate; 2. politonalism.
POMPA (s. f.) – tub mobil (la instrumentele de suflat).
PONTE (s. m.) – punte.
PONTICELLO (s. m.) – 1. căluş: îl ponticello del violino, della viola, del violoncello – căluşul viorii, al violei, al violoncelului; 2. puntea de trecere de la registrul de cap la cel de piept (termen folosit pentru vocea castraţilor de către Mancini, înlocuind termenul vechi voce di mezzo).
POP (adj. invar.) – pop.
POPOLARE (adj.) – popular: canzone popolare – cântec popular.
PORTADISCHI – 1. (adj.) (înv. În expr.) valigetta/ album portadischi – valiză/ album de discuri; 2. (s. m.) discotecă (mobilă).
PORTAMENTO (s. m.) – portament, legarea neîntreruptă, perfect continuă, a doua note, cu trecere prin absolut toate notele intermediare (element obligatoriu în arta belcanto, cultivat de toţi marii cântăreţi); portamento dei piedi – mod de a pune pedala.
PORTAMUSICA (s. m. invar.) – trepied, pupitru de note.
POSA (s. f.) – pauză: stare a posa – pauză şi semnul respectiv.
POSIZIONE (s. f.) – poziţie.
POSTEGGIATORE (s. m.) – cântăreţ ambulant.
POT-POURRI (s. m. invar.) – potpuriu (sân. centone).
PREAMBOLO (s. m.) – preambul.
PRELUDIARE (v. i.) –(a) a constitui un preludiu, a servi drept preludiu.
PRELUDIO (s. m.) – preludiu.
PREPARAZIONE (s. f.) – pregătire pentru schimbarea tonalităţii.
PRESTISSIMO (adv.) – prestissimo.
PRESTO (adv.) – presto.

PRIMA (s. f.) – premieră.

PRIMA DONNA (s. f.) – primadonă, soprană în rolurile principale.

PRIMA VISTA (s. f.) – prima vista, interpretarea unei partituri la prima vedere.

PRIMIZIA (s. f.) – operă muzicală încă necunoscută.

PRIMO (adj.) – prim: atto primo – actul întâi; prima donna – primadonă; primo uomo – prim tenor.

PRINCIPALE – 1. (adj.) major, principal; 2. (s. m.) registru principal (la orgă).

PROFERIRE (v. t.) – a intona, a emite un sunet.

PROFESORE (s. m.) – muzician (executant profesionist); profesore d'orchestra – membru al unei orchestre simfonice.

PROLAZIONE (s. f.) – modulaţie.

PROGRAMMA – I (s. m.) – program.

PROLOGO – GHI (s. m.) – prolog.

PROPOSTA (s. f.) – proposta, prima voce care expune tema din cadrul canonului (cealaltă voce numindu-se riposta); antecedent.

PROPOSTO (s. m.) – dirijor de cor.

PROSCENIO (s. m.) – avanscenă, rampă: chiamare al proscenio – a chema la rampă.

PROSODIA (s. f.) – prozodie.

PROTAGONISTA – ISTI (s. m.) – protagonist – a, erou, eroină.

PROVARE (v. i.) – a preluda: provare la voce prima di cantare – a preluda vocea înainte de a cânta; provare gli strumenti prima di suonare – a preluda instrumentele înainte de a cânta.

PROVETTA (s. f.) – repetiţie scurtă (cu acompaniament redus).

PROVINO (s. m.) – disc de probă.

PSALLERE (v. i.) – a psalmodia.

PSALTERO (s. m.) – (înv.) psalterion.

PULPITO (s. m.) – tribună de orgă.

PULSARE (v. i.) – a atinge coardele unui instrument muzical.

PULSATILE (adj.) – strumenti pulsatili – instrumente de

percuţie.

PUNTATURA (s. f.) – transpunerea notelor foarte înalte sau foarte joase cu o octavă mai jos sau mai sus.

Se foloseşte la repetiţii pentru protejarea vocii sau atunci când nu se dispune de cântăreţi care pot interpreta partitura originală.

PUNTEGGIATURA (s. f.) – punctuaţie.

PUNTINA (s. f.) – ac de gramofon.

PUNTO (s. m.) – punct.

PUNTUALISMO (s. m.) – punctualism.

QUARTETTO (s. m.) – cvartet: quartetto per strumenti a corda – cvartet de coarde.

QUARTINA (s. f.) – catren.

QUARTINO (s. m.) – instrument muzical de suflat.

QUILIO (s. m.) – (în expr.) cantare în quilio – a cânta în falset.

QUINTA/ QUINTINA (s. f.) – cvintă.

QUINTADECIMA (s. f.) – cvintadecimă; registru de orgă.

QUINTETTO (s. m.) – cvintet: quintetto per strumenti a fiato – cvintet de suflători.

R RAGANELLA (s. f.) – morişcă, raganelă RALLENTAT-O – 1. (adj.) rallentat-o, rallentando; 2. (s. m.) rallentat-o, încetinire în execuţie (şi semnul respectiv).

RAPPRESENTAZIONE. (s. f.) – reprezentaţie: Sacra rappresentazione – mister, dramă liturgică (sân. recita, spettacolo).

RAPSODIA (s. f.) – rapsodie.

RAPSODICO (adj.) – rapsodic, de rapsodie.

RAPSODISTA – ISTI (s. m.) – (depr.) rapsod.

RAPSODO (s. m.) – 1. rapsod; 2. compozitor de rapsodii.

RASPA (s. f.) – dans mexican (sambă).

RASSEGNA (s. f.) – 1. cronică (muzicală etc.); 2. concurs; 3. festival: una rassegna musicale – un festival de muzică.

RASTRO (s. m.) – instrument pentru liniat portative.

RE (s. m. invar.) – re.

REALISMO (s. m.) – realism.

RECITAL/ RECITAL (s. m. invar.) – recital (sân. audizione, concerto di un solista).

RECITATIVO (s. m.) – recitativ, stil vocal apărut în Italia după 1600, pentru cântatul vorbit cu acompaniament instrumental (recitativo accompagnato) sau fără acompaniament (recitativo secco).

RECITATIVO ACCOMPAGNATO (s. m.) – recitativ cu acompaniament orchestral.

RECITATIVO ARIOSO (s. m.) – recitativ în opera bufă à sec. al XVII-lea, cu ritmuri şi accente foarte variate, precum şi triluri impozante (trilli ribattuti).

RECITATIVO SECCO (s. m.) – recitativ de operă simplu, acompaniat de un instrument cu claviatură.

RECITATIVO STROMENTAT-O (s. m.) – recitativ acompaniat de orchestră.

REFRAIN (s. m. invar.) – refren (sân. ritornello).

Q CVADRIGLIA (s. f.) – cadril (muzică şi dans).

QUARTA (s. f.) – cvartă.

REGISTRARE (v. t.) – a imprima, a înregistra (sân. incidere).

REGISTRATORE (s. m.) – magnetofon (sân. registratore a nastro).

REGISTRATORE RIPRODUTTORE MUSICASSETTE (s. m.) – casetofon.

REGISTRATURA (s. f.) – 1. Înregistrare; 2. totalitatea registrelor unui instrument.

REGISTRAZIONE (s. f.) – înregistrare.

REGISTRO (s. m.) – registru, totalitatea tonurilor cu colorit identic.

Registrul de cap, de piept şi mijlociu rezultă din rezonanţa diferită à peretelui toracic şi à ţesutului osos şi à cavităţilor capului, determinată de vibraţia corzilor vocale pe aerul aspirat.

RELIGIOSO (adj.) – religioso.

REPERTORIO (s. m.) – repertoriu.

REQUIEM (s. m. invar.) – recviem.

RESPONSORIALE (s. m.) – carte de cântări bisericeşti.

RÊVERIE (s. f. invar.) – reverie.

RIACCORDARE (v. t.) – a acorda din nou (un instrument).

RIARMARE (v. t.) – a reînnoi coardele unui instrument.

RIBALTA (s. f.) – rampă: le luci/ i lumi della ribalta – luminile rampei; chiamare alla ribalta – a chema la rampă; a vedea lumina rampei – essere rappresentat-o.

RIBECA (s. f.) – (înv.) rebec, vioară primitivă cu trei coarde.

RIBECCHISTA – ISTI (s. m.) – (ist.) menestrel.

RICANTARE (v. t.) – a cânta din nou.

RICCIO (s. m. pl. ricci) – capăt îndoit (la vioară).

RICERCA – CHE (s. f.) – (înv.) fugă.

RICERCARE – 1. (v. t.) (poetic) a atinge clapele unui instrument; 2. (s. m.) ricercar.

RICERCATA (s. f.) – preludiu; modulaţie (înainte de începerea execuţiei unei bucăţi).

RICORRENZA (s. f.) – recurenţă.

RIFIORITA (s. f.) – tril; înfloritură.

RIGA (s. f.) – portativ.

RIGABELLO (s. m.) – instrument muzical folosit înainte de apariţia orgii.

RIGATA (s. f.) – portativ.

RIGO (s. m. pl. righi) – portativ (sân. rigo musicale).

RIGODONE (s. m.) – cântec şi dans popular din Provenţa.

RIGOLETTO (s. m.) – (ist.) vechi cântec şi dans (un fel de horă).

RIGOLONE (s. m.) – v. rigodone.

RINASCIMENTO (s. m.) – Renaşterea.

RINCORDARE (v. t.) – a pune coarde noi la un instrument.

RINFORZANDO (adv.) – rinforzando.

RINFORZAMENTO (s. m.) – creşterea sunetului, intensificare dinamică.

RIPERCUOTERE (v. t.) – a repeta.

RIPETIZIONE (s. f.) – repetiţie (sân. prova).

RIPIENO (s. m.) – ripieno, instrument sau instrumentist suplimentar.

RIPRESA (s. f.) – reluare a unei teme muzicale.

RISOLUTO (adj.) – risoluto.

RISONANZA (s. f.) – 1. sonoritate, rezonanţă; 2. melodie, arie.

RISONARE (v. t.) – a cânta din nou (la un instrument).

RISPONDERE (v. t.) – a răspunde (sân. cantare la seconda parte).

RIPOSTA (s. f.) – riposta, răspunsul celeilalte voci din canon la proposta.

RITARDANDO (adv.) – ritardando.

RITENUTO (adj.) – ritenuto.

RITMARE (v. t.) – a ritma.

RITMATO (adj.) – ritmat.

RITMICA (s. f.) – ritmică.

RITMICITÀ (s. f.) – ritmicitate.

RITMICO (adj.) – ritmic.

RITMO (s. m.) – ritm.

RITORNELLO (s. m.) – 1. ritornelă, refren; 2. strofă de rămas-bun la o baladă.

RIVERBERAZIONE (s. f.) – reverberaţie.

RIVISTA (s. f.) – (spectacol de) revistă; attrice di rivista – actriţă de revistă (sân. varieté).

ROCCHIO – CHI (s. m.) – volum (de voce).

ROCK (s. m. invar.) – rock.

ROMANESCA – ESCHE (s. f.) – (ist.) muzică şi dans vioi de origine populară.

ROMANTICISMO (s. m.) – romantism.

ROMANZA (s. f.) – romanţă.

RONDELLO (s. m.) – rondel (bucată muzicală din sec. al XVII-lea).

RONDINO (s. m.) – rondino.

RONDÒ (s. m.) – rondo.

ROTTA (s. f.) – instrument muzical cu coarde.

RUBATO (adj.) – rubato, fără tempo rigid: tempo rubato – timp furat, mijloc de împărţire ritmică şi tensională a unei fraze.

RULLARE (v. i.) – a răsuna (despre tobă).

RULLIO (s. m.) – răsunet prelungit de tobă.

RULLO (s. m.) – bătaie de tobă.

RUMBA (s. f.) – rumbă.

RUOLO (s. m.) – rol.

S SALITA (s. f.) – suire/ ridicare/ înălţare a tonului/ vocii.

SALMEGGIARE (v. i.) –(a) a cânta psalmi; a psalmodia; a cânta la biserică.

SALMISTA – ISTI (s. m. f.) – 1. psalmist; 2. psaltire, carte de psalmi.

SALMO (s. m.) – psalm.

SALMODIA (s. f.) – psalmodie.

SALMODIARE (v. t.) – a psalmodia.

SALMODICO – ODICI (adj.) – (lit.) psalmodic.

SALTARELLA (s. f.) – dans de perechi, de origine populară italiană, cunoscut încă din sec. al

XIV-lea.

În sec. al XVI-lea fuzionează cu pavana, ducând la formarea şi dezvoltarea suitei preclasice.

SALTATO (adv.) – saltato, saltând-o.

SALTERELLO (s. m.) – ciocănel la instrumentele cu claviatură.

SALTERIO (s. m.) – psalterion (instrument cu coarde).

SALTO (s. m.) – trecere de la o notă la alta.

SAMBA (s. f.) – samba.

SAMBUCA (s. f.) – (lit.) 1. harfă (la caldeeni); 2. cimpoi.

SARABANDA (s. f.) – sarabandă (dans spaniol).

SARDANA (s. f.) – dans catalan (în cerc); muzica acestuia.

SARRUSSOFONO (s. m.) – sarusofon (un fel de clarinet).

SASSOFONISTA – ISTI (s. m.) – saxofonist.

SASSOFONO (s. m.) – saxofon (presc.

Sass.).

SAXHORN (s. m.) – saxhorn (sân. flicorno).

SAXOFONO (s. m.) – saxofon.

SCACCIAPENSIERI (s. m. invar.) – armonică de gură; drâmbă.

SCALA (s. f.) – gamă, scară.

SCAMPATA (s. f.) – charivari.

SCANDIRE – 1. (v. t.) a scanda: scandire dei verşi – a scanda versuri; 2. (s. m.) lo scandire – scandare.

SCÂNTINARE (v. i.) –(a) a ieşi din ton.

SCAPPAMENTO (s. m.) – ciocănel (la pian).

SCARABILLARE (v. t.) – a ciupi coardele unui instrument.

SCARRUCOLARE (v. i.) –(a) a face triluri, rulade.

SCARRUCOLIO (s. m.) – rulade, triluri.

SCENA (s. f.) – 1. scenă: salire sulla scena – a urca pe scenă; compărire/ entrare în scena – a apărea, a intra în scenă; essere di scena – a-i veni rândul să intre în scenă; direttore di scena – director de scenă; messa în scena – punere în scenă; andare în scena – a reprezenta (în premieră); 2. Pl.) culise: dietro le scene – în culise; 3. scenă (dintr-un act): la scena finale del primo atto – scena finală din actul întâi; la scena madre – a) scena principală; b) scenă culminantă; 4. scenă, act: fare scena – a cuceri publicul; avere scena – a avea siguranţă în joc; non avere scena – a nu fi în rol.

SCENARIO (s. m.) – 1. scenariu: allestire gli scenari per un opera lirica – a monta decorurile pentru o operă lirică; 2. schemă/ tramă de bază a unei piese din seria Commedia dell'arte.

SCENARISTA – ISTI (s. m. f.) – scenarist – a.

SCENDERE (v. i.) – (e) a scădea în intensitate: La voce è scesa di tono – Vocea a coborât.

SCENEGGIARE (v. t.) – a adapta pentru scenă/ ecran/ televiziune.

SCENICAMENTE (adv.) – din punct de vedere scenic: opera ben risolta scenicamente – operă reuşită din punct de vedere scenic.

SCENICO (adj.) – scenic.

SCHERZANDO (s. m.) – scherzando.

SCHERZO (s. m.) – scherzo.

SCHIŢARRARE (v. i.) –(a) a zdrăngăni la chitară.

SCHIŢARRATA (s. f.) – zdrăngăneală la chitară.

SCIALUMO (s. m.) – chalumeau.

SCIOLTO (adj.) – sciolto.

SCIVOLATO (adj.) – note scivolate – note alunecate pe clapele pianului.

SCIVOLO (s. m.) – tril.

SCORDAMENTO (s. m.) – dezarcodare.

SCORDARSI (v. r.) – a se dezacorda (sân. pierdere l'acordatura).

SCORDATO (adj.) – dezacordat.

SCORDATURA (s. f.) – 1. dezacordare; 2. acordare diferită a unui instrument muzical astfel încât să uşureze interpretarea unor anumite compoziţii muzicale.

SCORNEGGIARE (v. i.) – (înv.) a suna repetat din corn.

SCORNETTARE (v. t.) – a suna mereu din trompetă.

SCOZZESE (adj. invar) – (în expresie) danza/ ballo scozzese – ecoseză.

SCRICCHIOLARE (v. i.) – a ţârlâi, a scârţâi: îl violino scriechiola – vioara scârţâie.

SCRITTURA (s. f.) – scriitură.

SCRIVERE (v. t.) – a scrie, a compune o operă: scrivere una sinfonia – a scrie o simfonie.

SECENTISMO (s. m.) – manierism, baroc.

SECONDA (s. f.) – secundă (interval între două sunete).

SECONDA DONNA (s. f.) – soprana à două.

Apare pentru prima dată la Rossini, unde al doilea rol de femeie era de obicei pentru mezzo-soprană.

SECONDARIO (adj.) – minor.

SEDICESIMO (s. m.) – 1. şaisprezecime; 2. (depr.) de mică valoare: pianista în sedicesimo – pianist de mâna a şaptea.

SEGA (s. f.) – ferăstrău.

SEGARE (v. t.) – (în expr.) segare îl violino – a zdrăngăni la vioară.

SEGHIDIGLIA (s. f.) – seguidilla.

SEGNATURA (s. f.) – (în expresie) segnatura în chiave – armătură.

SEMIBREVE (s. f.) – notă, pauză întreagă, patru pătrimi.

SEMIMINIMA (s. f.) – pătrime.

SEMITONO (s. m.) – semiton (sân. mezzotono).

SENTIRE (v. i.) – 1. a auzi, a asculta; 2. a simţi, a trăi, a admira: sentire la musica – a trăi muzica.

SEQUENZA (s. f.) – progresie, sir.

SEQUENZIALE (s. m.) – (bis.) carte de imnuri liturgice.

SERATA (s. f.) – serată: serata musicale – serată muzicală; una serata a teatro – o seară la teatru; serata di gala – seară de gală; serata bianca – spectacol de varieteu decent (sân. accademia).

SERENATA (s. f.) – 1. serenadă; 2. formă arhaică de cantată; 3. compoziţie instrumentală în mai multe părţi, intermediară între suită şi simfonie.

SERIALE (adj.) – (în expresie) muzica seriale – muzică serială, serialism.

SERIO (adj.) – grav, lipsit de comic: opera seria – operă cu subiect dramatic.

SERPENTONE (s. m.) – serpent (un fel de trombon).

SESTA (s. f.) – sextă: sesta maggiore – sextă majoră.

SESTETTO (s. m.) – sextet: sestetto strumentale – sextet instrumental.

SESTINA (s. f.) – (ist. lit) sextină.

SESTINO (s. m.) – un fel de clarinet.

SESTO (s. m.) – intervallo di sesto – sextă.

SETTICLAVIO (s. m.) – totalul celor şapte chei muzicale.

SETTIMA (s. f.) – septimă.

SETTIMINO (s. m.) – septet, compoziţie pentru şapte voci sau şapte instrumente.

SFIATARSI (v. r.) – (despre instrumentele de suflat) a răguşi.

SFIATATO (adj.) – răguşit: cantante sfiatato – cântăreţ răguşit.

SFIORETTARE (v. i.) –(a) a face triluri.

SFIORETTATURA (s. f.) – înfloritură (în cântec).

SFORZANDO (adv.) – sforzando.

SFORZATO (adv.) – sforzato, accentuare bruscă, marcată, pătrunzătoare sau acord marcat.

SFRINGUELLARE (v. i.) – (glumeţ, depr.) a cânta cu triluri.

SFUMARE (v. t.) – a nuanţa: sfumare un suono – a nuanţa un sunet.

SFUMATO (adj.) – capacitatea de nuanţare à tonului ŞI (s. m. invar.) – şi.

SICILLIANA (s. f.) – siciliană (dans şi melodie populară) SILLABATO (adj.) – cântat monosilabic consecvent în care cuvintele sunt scandate rapid sub formă declamatorie (se opune cântatului vocalizat).

SILOFONISTA – ISTI (s. m.) – cântăreţ la xilofon.

SILOFONO (s. m.) – xilofon.

SIMBOLISMO (s. m.) – simbolism.

SINCOPATO (adj.) – sincopat.

SINCOPATURA (s. f.) – folosirea sincopei.

SINCOPE (s. f.) – sincopă; subire/ provocare una sincope – a sincopa.

SINFONIA (s. f.) – 1. simfonie: le sinfonie di Beethoven – simfoniile lui Beethoven; 2. simfonism.

SINFONICO (adj.) – simfonic: pezzo, concerto sinfonico – fragment, concert simfonic; orchestra sinfonica – orchestră simfonică.

SINFONIETTA (s. f.) – simfonietă.

SINFONISMO (s. m.) – 1. caracter al muzicii simfonice, simfonism; 2. muzică simfonică: îl sinfonismo tedesco dell'Ottocento – muzica simfonică germană a sec. al XIX-lea.

SINFONISTA – ISTI (s. m. f.) – simfonist.

SINGLE (s. m. invar.) – single.

SINGSPIEL (s. m.) – singspiel.

SERINGA (s. f.) – (lit.) n-ai (sân. flauto di Pan).

SISTRO (s. m.) – sistru (instrument muzical la vechii egipteni).

SITO (s. m.) – clapă de atins; loc unde trebuie apăsată coarda.

SLOW (s. m. invar.) – slow.

SLOWFOX (s. m. invar.) – slow fox.

SMORZANDO (s. m.) – semn indicând atenuarea treptată a tonului, interpretare vocală cu fraze sentimental pronunţate, înduioşătoare.

SMORZARSI (v. r.) – (despre sunete) a se atenua, a se stinge.

SMORZO (s. m.) – surdină; ciocănel de pian cu pâslă.

SMUSICARE (v. i.) –(a) a cânta capricios/ dezordonat.

SOFFIARE (v. i.) – a sufla: soffiare nella tromba – a sufla în trompetă.

SOGGETTO (s. m.) – temă de bază.

SOL (s. m. invar.) – sol: sol maggiore – sol major; sol minore – sol minor; sol bemolle – sol bemol.

SOLFA (s. f.) – notaţie muzicală; solfegiu; muzică solfegiată; battere la solfa – 1. a bate tactul; 2. a executa prost/ şcolăreşte o bucată muzicală.

SOLFEGGIARE (v. t. / i.) – a solfegia.

SOLFEGGIAMENTO (s. m.) – solfegiere.

SOLFEGGIO (s. m.) – 1. solfegiu; 2. solfegiere.

SOLISTA (s. m. f.) – solist.

SOLISTICO (adj.) – solistic: eşecuzione solistica – execuţie solo (sân. eseguito da un solista, eseguito da soli).

SOLMISAZIONE/ SOLMIZZAZIONE (s. f.) – solmizaţie.

SOLO (s. m.) – solo; bucată executată solo.

SOMIERE (s. m.) – placă de orgă/ de pian.

SONABILE (adj.) – cantabil, care poate fi cântat.

SONACCHIARE (v. t. / i.) – a zdrăngăni, a scârţâi la un instrument.

SONAGLIARE (v. i.) –(a) (înv.) a suna din clopoţel.

SONAGLIATA (s. f.) – sunet de clopoţel.

SONAGLI (s. m. pl.) – clopoţei.

SONAGLIERA (s. f.) – clopoţei, talangă.

SONARE 1. (v. t.) – a) a cânta la un instrument: sonare îl pianoforte – a cânta la pian; b) a executa instrumental: sonare un valzer – a cânta un vals; sonare la Traviata – a executa Traviata; c) a exercita profesiunea de instrumentist: Sona alla Scala – Este angajat/ cântă la Scala; d) a bate: sonare îl tamburo – a bate toba; 2. (v. i.) (e, a) a cânta: Îl pianoforte şi è acordato e non sona più – Pianul s-a dezacordat şi nu mai cântă.

SONATA (s. f.) – 1. cântat (de instrumente); 2. sonată.

SONATINA (s. f.) – sonatină.

SONATORE – TRICE (s. m. f.) – instrumentist; sonatore di strumento a fiato – suflător.

SONICCHIARE (v. t. / i.) –(a) (fam.) a scârţâi, a zdrăngăni, a cânta prost la un instrument.

SONIO (s. m.) – sunet prelung şi neplăcut.

SONORITÀ (s. f.) – sonoritate: la sonorità di una voce – sonoritatea unei voci.

SONORIZZARE (v. t.) – a sonoriza.

SONORIZZAZIONE (s. f.) – sonorizare.

SONORO (adj.) – sonor.

SOPRACUTO (adj.) – (despre un sunet) foarte acut; ascuţit, pătrunzător.

SOPRADDOMINANTE (s. f.) – supradominantă.

SOPRANO (s. m. f. invar.) – sopran, soprană.

SORDELLINA (s. f.) – (înv.) un fel de cimpoi.

SORDINA (s. f.) – surdină.

SORDO – 1. (adj.) a) (despre un sunet) surd, adânc, prelung, jos; b) (despre o sală) fără rezonanţă, fără sonoritate; 2. (s. m.) surd.

SORDONE (s. m.) – sordun.

SOSPIRO (s. m.) – pauză.

SOSTENUTO (adj.) – sostenuto, solemn, grav.

SOTTODOMINANTE (s. f.) – subdominantă.

SOTTO LA MEDIANTE (s. f.) – submediantă (sân. la seconda scalina di una gamma maggiore o minore).

SOTTOVOCE (loc. adv.) – sotto voce.

SOSTITUTO (s. m.) – dirijor secund.

SPALCO, SPALCHI (s. m.) – (în expr.) cantante di spalco – cântăreţ de vază/ cu faimă.

SPALLA (s. f.) – (în expresie) violino di spalla – primviolonist.

SPARŢIRE (v. t.) – a alcătui partitura.

SPARŢITO (s. m.) – partitură; album de note.

SPASSAPENSIERI (s. m.) – drâmbă.

SPAZZOLE (s. f. pl.) – măturі/ măturele.

SPETTACOLO (s. m.) – spectacol.

SPETTATORE – TRICE (s. m. f.) – spectator – oare.

SPICCATO (adj.) – (indicaţie pentru vioară) spiccato, cu mişcări scurte, abrupte ale arcuşului.

SPIFFERARE (v. i.) –(a) a cânta din fluier/ la tilincă.

SPIFFERATA (s. f.) – cântat din fluier/ din tilincă.

SPINETTA (s. f.) – spinetă.

SPINETTAIO (s. m.) – fabricant de spinete, de clavecine etc.

SPIPPOLARE (v. t.) – (fam.) a compune/ a cânta cu uşurinţă.

SPIRITOSO (adj.) – spiritoso, vioi.

SPIRÙ (s. m.) – numele unui dans.

SPOSTARE (v. t.) – a transpune în alt ton.

SPRE ZZATURA (s. f.) – agogică, nuanţare de tempo şi ritm, servind la elucidarea tactului, la ordonarea motivelor, a structurii armonice şi à dinamicii.

Este obligatorie în belcanto şi în opera romantică.

SPUNTATO (adj.) – micşorat.

SPUNTO (s. m.) – prima măsură, măsura de început: dare lo spunto – a indica primele note.

SQUILLA (s. f.) – clopoţel, zurgălău.

SQUILLARE (v. i.) –(a) a suna, a răsuna; Le trombe squillano –

Trompetele răsună.

SQUILLO (s. m.) – 1. sunet, răsunet (de clopoţel, de trompetă); 2. calitatea metalică, pătrunzătoare à sunetului în poziţia înaltă, mai ales la vocile spinto.

STACCATO (s. m.) – staccato, separat.

Se realizează prin închiderea spaţiului dintre corzile vocale.

STAFFETTA (s. f.) – instrument muzical.

STAMBURAMENTO (s. m.) – batere din tobă.

STAMBURARE (v. i.) –(a) (depr.) a bate toba mult.

STAMBURATA (s. f.) – batere/ bătut din tobă.

STAMINA (s. f.) – rezistenţă, persistenţă.

STAMPITA (s. f.) – (înv.) estampida, cântec (acompaniat de muzică).

STANGHETTA (s. f.) – bară (la măsură).

STANZA (s. f.) – stanţă, strofă.

STECCA (s. f.) – notă falsă: fare una stecca – a lua nota fals.

STECCARE (v. i.) –(a) (glumeţ) a cânta fals.

STEREOFONIA (s. f.) – stereofonie.

STEREOFONICO (adj.) – stereofonic.

STILE (s. m.) – stil.

STILE AGITATO (s. m.) – stil mişcat, agitat, introdus în arta vocală de compozitorul Leonardo Vinci.

Se mai numeşte şi stile senzitivo.

STILE CONCITATO (s. m.) – stil vocal cu încordare nervoasă până la izbucniri isterice, cu repetări de cuvinte şi bâlbâieli, apărut la Monteverdi.

STILE DI ZBALZO (s. m.) – stil vocal cu salturi rapide de la un ton înalt la unul jos şi invers (termen introdus de Monteverdi).

STILE FIORITO (s. m.) – stil ornamentat (v. canto fiorito şi stile spianato).

STILE SPIANATO (s. m.) – stil monteverdian neornamentat atribuit personajelor terestre pentru a le deosebi de cele divine (pentru care s-a folosit stile fiorito, bogat ornamentat cu tirate –

pasaje, gorche – gârgâieli şi trille – triluri).

STONARE – 1. (v. t.) a cânta fals; a lua o notă fals: stonare îl sol – a cânta/ a lua fals nota sol; un cantante che stona – un cântăreţ care cântă fals; 2. (v. i.) – a distona.

STONATA (s. f.) – sunet fals, distonant.

STONATO – 1. part. trecut de la stonare; 2. (adj.) fals, distonant.

STONATURA (s. f.) – distonanţă, notă falsă.

STORIAIO (s. m.) – cântăreţ ambulant.

STORNELLARE (v. i.) –(a) a cânta cântece populare.

STORNELLATA (s. f.) – (cor de) cântece populare.

STORNELLO (s. m.) – cântec popular scurt care începe cu numele unei flori.

STORTA (s. f.) – (înv.) trompetă.

STRADIVARIO (s. m.) – vioară/ violă/ violoncel Stradivarius.

STRAMBOTTO (s. m.) – (înv.) încheierea unui cântec.

STRETTA (s. f.) – final vioi şi rapid.

STRETTO (adj.) – stretto: tempo stretto – tempo/ ritm vioi/ accelerat…

STRIMPELLAMENTO (s. m.) – scârţâit, zdrăngănit dintr-un instrument muzical.

STRIMPELLARE (v. t.) – a scârţâi/ zdrăngăni/ cânta prost la un instrument.

STRIMPELLATA (s. f.) – scârţâială/ zdrăngăneală din vioară.

STRIMPELLATORE – TRICE (s. m. f.) – scripcar/ muzicant prost.

STRIMPELLATURA (s. f.) – scârţâială/ zdrăngăneală la vioară/ pian.

STRIMPELLIO (s. m.) – scârţâială/ zdrăngănit insistent la vioară/ pian.

STRIMPELLO (s. m.) – (pop.) 1. scripcă; 2. zdrăngăneală/ scârţâială la pian/ vioară.

STRINGENDO (adv.) – stringendo, grăbind progresiv tempoul.

STRÂNGERE (v. t.) – a accelera ritmul.

STROFE/ STROFA (s. f.) – strofă.

STROMBAZZARE (v. i.) –(a) a suna din trâmbiţă.

STROMBAZZATA (s. f.) – sunet puternic din trâmbiţă, trâmbiţare puternică.

STROMBETTARE (v. i.) – a suna prost şi des din trâmbiţă/ goarnă.

STROMBETTATA (s. f.) – sunet de trompetă/ goarnă.

STROMBETTIO (s. m.) – sunet insistent de trompetă/ goarnă.

STROMENTO (s. m.) – (pop.) instrument.

STRUMENTALE (adj.) – instrumental: musica strumentale – muzică instrumentală; insieme strumentale – grup instrumental.

STRUMENTALITÀ (s. f.) – orchestraţie, instrumentaţie.

STRUMENTALIZZARE (v. t.) – a orchestra, a instrumenta.

STRUMENTARE (v. t.) – v. strumentalizzare.

STRUMENTATORE – TRICE (s. m. f. adj.) – (persoană) care compune muzică pentru instrumente.

STRUMENTAZIONE (s. f.) – instrumentaţie, orchestraţie.

STRUMENTINI (s. m. pl.) – instrumente de suflat (din lemn).

STRUMENTISTA – ISTI (s. m.) – instrumentist.

STRUMENTO (s. m.) – instrument: strumenti a fiato – instrumente de suflat; strumenti a corda – instrumente cu coarde.

STUDIARE (v. t.) – a studia, a învăţa: studiare îl violino – a studia/ a învăţa vioara.

STUDIO (s. m.) – studiu: studio di Chopin – studiu de Chopin (sân. composizione musicale).

SUITE (s. f. invar.) – suită.

SUL FIATO (loc. adv.) – v. canto sul fiato.

SUONARE – v. sonare.

SUONO (s. m.) – 1. sunet; 2. Pl.) instrumente muzicale; 3. (înv.) arie, cântec, melodie.

SUONI ARMONICI (s. m. pl.) – tonuri sau sunete superioare, date de vibraţia diferită a aerului în rezonatorii corporali şi cranieni SUPPLEMENTARE (adj.) – tono supplementare – subton.

SURRÉALISMO (s. m.) – suprarealism.

SVILUPPO (s. m.) – dezvoltare (a unei teme).
SWING (s. m.) – swing.
SYMPOSIUM (s. m. invar.) – simpozion.
T TACITURNITÀ (s. f.) – (înv.) pauză.
TAMBURAIO (s. m.) – persoană care lucrează/ vinde tobe.
TAMBURARE (v. t. / i.) –(a) a bate toba.
TAMBURATA (s. f.) – bătaie de tobă.
TAMBUREGGIAMENTO (s. m.) – bătaie lungă de tobă.
TAMBUREGGIARE (v. i.) –(a) a bate toba lung şi continuu.
TAMBURELLO (s. m.) – tobă mică, darabană; tamburină fără talgere.
TAMBURIERE (s. m.) – (înv.) persoană care lucrează/ vinde tobe.
TAMBURINARE (v. t. / i.) – a bate toba.
TAMBURINO (s. m.) – 1. tambur, toboşar; 2. (înv.) tobă mică, tamburină; 3. dans francez cu tamburine.
TAMBURO (s. m.) – 1. tobă: battere îl tamburo – a bate toba; 2. tambur, toboşar; 3. tambur.
TAMBURO GRANDE (s. m.) – tobă mare (sân. gran cassa).
TAMBURO MUTO (s. m.) – tom-tom cu două membrane.
TAMBURO PICCOLO (s. m.) – tobă mică (fără coarde).
TAMBURO PICCOLO CONCORDE (s. m.) – tobă mică de concert (cu coarde).
TAMBURO PROVENSALE (s. m.) – tobă provensală.
TAMBURO RULANTE (s. m.) – tobă de paradă (sân. cassa rulante).
TAM-TAM/ TAM-TAM (s. m. invar.) – tam-tam; gong chinezesc.
TANGO (s. m. invar.) – tangou.
TANTO (adv.) – tanto, prea mult, atât de mult.
TARANTELLA (s. f.) – tarantelă.
TARDO (adj.) – încet.
TARTASSARE (v. t.) – (fig.) a executa prost.
TASTARE (v. t.) – a atinge clapele (la pian).

TASTATURA (s. f.) – 1. ordinea clapelor (la o claviatură); 2. (înv.) claviatură.

TASTEGGIARE (v. t.) – a trece uşor cu degetele peste clapele unui instrument.

TASTIERA (s. f.) – claviatură.

TASTO (s. m.) – clapă.

TEATRO (s. m.) – teatru: teatro di musica/ lirico – operă.

TEMA – I (s. m.) – motiv; temă (sân. ideea melodica, motivo melodico).

TEMATICO (adj.) – tematic.

TEMPERA (s. f.) – calitate de sunet (a unui instrument, a unei voci).

TEMPERARE (v. t.) – a acorda un instrument muzical.

TEMPERAMENTO (s. m.) – temperare.

TEMPISTA – ISTI (s. m.) – executant precis (care observă riguros măsura).

TEMPO (s. m.) – timp, ritm, tempo, durata absolută à valorilor notelor: segnare/ battere il tempo – a bate măsura; tempo adagio, moderato, allegro – tempo adagio, moderato, allegro; tempo di valzer – ritm de vals.

Abateri de la interpretarea perfectă, mecanică à tempoului au fost indicate şi necesare în toate perioadele de evoluţie à artei vocale: «Qual va cantato à tempo dell'affetto del anima e non à quallo della mano» (Monteverdi) – Se va cânta după tempoul inimii şi nu după cel al mâinii.

TENDA (s. f.) – cortină: alzare/ calare la tenda – a ridica/ a lăsa cortina.

TENERE (v. t.) – a ţine, a prelungi: tenere una nota – a prelungi o notă.

TENORE (s. m.) – tenor: tenore di grazia/ leggero – tenor liric, uşor, pentru rolurile elegiace şi ornamentale (ca Tito Schipa sau Petre Munteanu); tenore drammatico/ di forza/ eroico – tenor dramatic.

TENOREGGIARE (v. i.) –(a) 1. (despre un bariton) a tinde spre vocea de tenor; 2. (glumeţ) a cânta ca un tenor.

TENORILE (adj.) – de tenor.

TENORINO (s. m.) – tenorino, tenor care cântă în falset.

TENTARE (v. t.) – (lit.) a atinge, a ciupi: tentare le corde di uno strumento – a atinge coardele unui instrument muzical.

TENUTA (s. f.) – ţinută, ţinere prelungită a unei note.

TENUTO (adj.) – (despre o notă) tenuto (ţinut, prelungit).

TERNARIO (adj.) – ternar.

TERZA (s. f.) – terţă.

TERZETTO (s. m.) – terţet.

TERZINA (s. f.) – terţină; triolet.

TERZINARE (v. t.) – a aranja o muzică de dans pe ritm de terţă.

TERZINO (s. m.) – un fel de clarinet.

TESSITURA (s. f.) – textură, ţesătură; registru mediu (pentru o voce).

TESTUGGINE (s. f.) – 1. instrument cu coarde; 2. corp de rezonanţă convex.

TESTURA (s. f.) – textură (împletirea părţilor într-o compoziţie muzicală).

TETRACORDO (s. m.) – 1. tetracord; 2. interval de cvartă.

TETRASTICO – ASTICI (s. m.) – catren.

TIBIA (s. f.) – (antic.) flaut.

TIMBALE (s. f. pl.) – timbale: timbale cubani.

TIMBALLO (s. m.) – timpan.

TIMBRARE (v. t.) – a timbra.

TIMBRICO (adj.) – referitor la timbrul vocal.

TIMBRO (s. m.) – timbru vocal, una dintre calităţile importante, naturale ale vocii.

TIMPANEGGIARE (v. i.) –(a) (rar) a cânta din timpan.

TIMPANISTA – ISTI (s. m.) – timpanist.

TIMPANO (s. m.) – timpan.

TIORBA (s. f.) – teorbă.

TIORBISTA – ISTI (s. m.) – cântăreţ din teorbă.

TIRAMANTICI (s. m. invar.) – suflător la orgă.

TIRATA (s. f.) – ţinută, variaţie (într-un interval).

TIRATEZZA (s. f.) – întindere (a unei coarde etc).

TOCCARE (v. t.) – a atinge: toccare le corde – a atinge coardele; toccare un tasto – a apăsa pe o claviatură.

TOCCAŢA (s. f.) – tocată.

TOCCATINA (s. f.) – toccatina, tocată de mici proporţii.

TOCCATORE – TRICE (s. m. f.) – (în expresie) toccatore di zampogna – cimpoier, cântăreţ la cimpoi.

TOCCO (s. m.) – tuşeu: dal tocco rafinato – cu tuşeul rafinat (sân. modo di suonare).

TOM-TOM (s. m. invar.) – tom-tom: tom-tom a una pella – tom-tom cu o membrană.

TONALE (adj.) – care ţine de ton, de tonalitate.

TONALITÀ (s. f.) – tonalitate.

TONICA (s. f.) – 1. tonică; 2. coardă principală a unui instrument.

TONO (s. m.) – ton: tono maggiore – ton major; tono minore – ton minor; tono alto – ton înalt; tono supplementare – subton; dare îl tono – a da tonul; alzare/ abbassare îl tono – a urca/ a coborî vocea; esser fuori di tono – a distona.

TOP (s. m. invar.) – top.

TOURNÉE (s. f. invar.) – turneu (sân. giro artistico).

TRAGEDIA (s. f.) – tragedie.

TRAGICOMMEDIA (s. f.) – tragicomedie.

TRAMA (s. f.) – (lit.) subiect, intrigă, acţiune (sân. Întreceio).

TRAMEZZO (s. m.) – pauză (între actele unei opere dramatice).

TRANSPORRE (v. t.) – a transpune (în alt ton).

TRANSPORTARE (v. t.) – a transpune (în alt ton) (sân. spostare în un altro tono).

TRANSPOSITORE – TRICE (s. m. f.) – cel care transpune/ transcrie o compoziţie în alt ton.

TRANSPOSIZIONE (s. f.) – transpunere, transpoziţie:

transposizione di un'aria per baritono, per tenore – transpoziţia unei arii pentru bariton, pentru tenor.

TRATARE (v. t.) – (înv.) (în expresie) tratare strumenti musicali – a cânta la instrumente muzicale.

TRE' CORDE (loc. adv.) – (indicaţie pentru pian) cu pedala de reducere a sunetului lăsată liberă.

TREMOLANDO (s. m.) – folosirea voită a vibraţiei rapide şi puternice cu rolul de a intensifica o notă iniţial dreaptă. Trecerea de la tonul drept la cel puternic vibrat pe aceeaţi notă are un efect dramatic şi de hotărâre.

Aproape toţi marii baritoni italieni folosesc tremolando pe vocala o din «nell'onda», pentru a demonstra hotărârea lui Rigoletto de a arunca cadavrul în apă.

Este un efect tradiţional, beleantist, care din păcate este folosit deseori la loc nepotrivit, ca de exemplu la sfârşitul unei arii, spre a impune aplauze mai puternice.

Caruso cântă în aria Una furtiva lagrima pe cuvintele «ah, cielo» o messa di voce cu tremolando, cu mare efect artistic şi expresiv (M. Duţescu) TREMOLARE (v. i.) – a cânta cu tremolo.

TREMOLO (s. m.) – tremolo, vibraţia exagerată, necontrolată, a vocii, datorată mai ales unei susţineri respiratorii insuficiente.

TRESCA (s. f.) – vechi dans ţărănesc foarte vioi.

TRESCONE (s. m.) – dans ţărănesc foarte vioi (un fel de tarantelă).

TRIADE (s. f.) – acordul dintre trei note.

TRIANGOLO – trianglu (instrument de percuţie).

TRICORDE/ TRICORDO (adj.) – cu trei coarde (despre un instrument).

TRIGONO/ TRIGONO (s. m.) – harpă triunghiulară.

TRILLEGGIARE (v. t. / i.) – a trilui; a scoate triluri dese.

TRILLO (s. m.) – 1. tril; 2. clinchet: îl trillo di un campanello – clinchetul unui clopoţel.

TRIMPELLARE (v. i.) – (înv.) a scârţâi/ zdrăngăni la vioară etc.

TRIMPELLINO (s. m.) – (glumeţ) lăutar care scârţâie la vioară.

TRIO (s. m.) – trio.

TRIPLA (s. f.) – (înv.) măsură în trei timpi.

TROMBA1 (s. f.) – 1. trâmbiţă, trompetă, goarnă: gli squilli della tromba – sunetul goarnei; 2. trompetist, trompet, trâmbiţaş: le trombe delle bande – trompeţii orchestrelor militare.

TROMBA2 (s. m. invar.) – trompet; trompetist; trâmbiţaş; gornist.

TROMBA À CHIAVE (s. f.) – trompetă cu clape (sân. cornetta a chiave).

TROMBA CROMATICA (s. f.) – trompetă cromatică.

TROMBA DI BACH (s. f.) – trompeta Bach sau trompeta supraacută.

TROMBA DI TIRARSI (s. f.) – trompetă cu culisă.

TROMBAIO (s. m.) – fabricant/ vânzător de trâmbiţe.

TROMBA MARINA (s. f.) – tromba marina.

TROMBA NATURALE (s. f.) – trompetă naturală.

TROMBARE (v. i.) –(a) a trâmbiţa.

TROMBATORE (s. m.) – (înv.) trâmbiţaş.

TROMBETTA (s. f.) – trompetă pentru copii.

TROMBETTATA (s. f.) – trâmbiţare (sân. îl trombare).

TROMBETTIERE (s. m.) – soldat trâmbiţaş; trompet.

TROMBETTISTA (s. m. f.) – trompetist într-o orchestră de jazz.

TROMBETTO (s. m.) – (înv.) trompet, trompetist.

TROMBONATA (s. f.) – sunet puternic de trombon.

TROMBOCINO (s. m.) – (dim.) trombon mic.

TROMBONE (s. m.) – 1. trombon; 2. trombonist.

TROMBONE À CILINDRE (s. m.) – trombon cu ventile.

TROMBONISTA – ISTI (s. m.) – trombonist într-o orchestră de jazz.

TROVATORE – TRICE (s. m. f.) – trubadur.

TROVIERO (s. m.) – truver.

TUBA (BASSA) (s. f.) – tubă.

TUBO SONORO (s. m.) – tub.

TUFFATO (adj.) – înmuiat: note tuffate – note cu sonoritate voalată.

TUTTI (s. m. pl.) – tutti, împreună.

TUTTO (adj.) – tot, întreg.

TWIST (s. m. invar.) – twist.

UNISMO – 1. (adj.) în/ la unison: all'unismo – la unison; 2. (s. m.) unison.

UNISONANZA (s. f.) – unisonanţă.

URLATORE – TRICE (s. m. f.) – cântăreţ de muzică uşoară, urlător; cântăreţ care mai mult strigă decât cântă…

USCITA (s. f.) – 1. modulaţie; tranziţie; 2. intrare în scenă (la teatru).

UT (s. m.) – de.

V VALORE (s. m.) – valoare: valore di una nota – valoarea unei note (sân. durata).

VALZER (s. m. invar.) – vals: valzer viennese – vals vienez.

VARIARE (v. t.) – a varia: variare un tema – a varia o temă.

VARIAZIONE (s. f.) – variaţiune: variazione sul tema – variaţiune pe temă.

VARIETÀ (s. m.) – varieteu: spettacolo di varietà – spectacol de varieteu (sân. rivista).

VARIO, VARI (adj.) – (în expr.) musica varia – muzică uşoară.

VATE (s. m.) – aed.

VAUDEVILLE (s. m. invar.) – vodevil (sân. farsa).

VELOCITÀ (s. f.) – velocitate.

VENTILABRO (s. m.) – supapă la tuburile orgii.

VERISMO (s. m.) – verism, gen de operă apărut spre sfârşitul sec. al XIX-lea, în care frumosul este înlocuit de adevăr.

Se caracterizează prin melodie şi armonie dramatică bogată, diferenţiată şi colorit local.

VERSIONE (s. f.) – versiune.

VIBRAFONISTA (s. m. f.) – vibrafonist.

VIBRAFONO (s. m.) – vibrafon.

VIBRAZIONE (s. f.) – vibraţie.

VIBRATO (adj.) – vibrato, vibraţia naturală à vocii care dă tonului viaţă, intensitate şi emoţie.

El trebuie să fie perfect omogen şi intensificat numai atunci când stilul şi textul cer acest lucru…

VIELLA (s. f.) – vielă.

VIGESIMANONA (s. f.) – registru de orgă.

VIGOROSO (adj.) – vigoroso.

VILLANELLA (s. f.) – 1. vilanelă (veche arie şi dans ţărănesc); 2. canţonetă (în vechea poezie italiană).

VILLOTTA (s. f.) – veche arie şi dans ţărănesc.

VIOLA (s. f.) – 1. violă; 2. cântăreţ la violă.

VIOLA DA GAMBA (s. f.) – viola da gamba.

VIOLA D'AMORE (s. f.) – viola d'amore.

VIOLA DISCANT (s. f.) – viola discant.

VIOLATORE – TRICE (s. m. f.) – cântăreţ la violă.

U UCCELLI (s. m. pl.) – birdwhistle, fluier mic din metal, ceramică sau material plastic, care, umplut cu apă, imită cântecul unor păsări.

UDIENZA (s. f.) – auditoriu.

UDIRE (v. t.) – a audia, a auzi: udire una melodia – a auzi o melodie.

UDIZIONE (s. f.) – audiţie.

UKULELE (s. m. sau f. invar.) – havaiană.

UMANESIMO (s. m.) – umanism.

UNA CORDA (loc. adv.) – (la pian) cu pedala de reducere a sunetului ridicată.

VIOLETTA (s. f.) – 1. violă (cu trei-patru coarde); 2. vioară (în sec. al XVI-lea).

VIOLINAIO (s. m.) – fabricant/ reparator de viori (sân. liutaio).

VIOLINATA (s. f.) – cântare din vioară.

VIOLINISTA (s. m. f.) – violonist.

VIOLINISTICO (adj.) – violonistic.

VIOLINO (s. m.) – 1. vioară: suonare îl violino – a cânta la vioară; composizione per violino e orchestra – compoziţie pentru vioară şi orchestră; 2. violonist: primo/ secondo violino – primul/ al doilea violonist; 3. chiave di violino – cheia sol.

VIOLINO DI FILA (s. m.) – violonist într-o formaţie.

VIOLINO DI SPALLA (s. m.) – a) prim-violonist, vioara întâi; b) violonistul al doilea.

VIOLISTA (s. m. f.) – 1. violă; 2. cântăreţ din violă.

VIOLONCELLISTA – ISTI (s. m.) – violoncelist.

VIOLONCELLO (s. m.) – 1. violoncel; 2. violoncelist (într-o orchestră).

VIOLONCELLO PRIMO – prim-violoncelist.

VIOLONE (s. m.) – contrabas (mai mic).

VIRTUOSITÀ (s. f.) – virtuozitate, măiestrie, dexteritate.

VIRTUOSO (s. m.) – virtuoz: un virtuoso del violino – un virtuoz al viorii.

VIVACE (adj.) – vivace: allegro vivace; vivo.

VOCALE (adj.) – vocal: concerto vocale e strumentale – concert vocal şi instrumental; musica vocale – muzică vocală.

VOCALITÀ (s. f.) – caracter vocal al unei compoziţii.

VOCALIZZARE (v. i.) –(a) a vocaliza, a face vocalize.

VOCALIZZAZIONE (s. f.) – vocaliză.

VOCALIZZO (s. m.) – 1. vocaliză; 2. vocalizare.

VOCE (s. f.) – 1. glas, voce: voce di tenore – voce de tenor). voce stonata – voce falsă; essere în voce – a fi în voce; voce bianca – voce de copil; pierdere la voce – a-şi pierde vocea; 2. sunetul unui instrument: piano che ha bella voce – pian care are un sunet frumos; 3. (în expresie) voce finta – falset; 4. ton: mezzavoce – semiton; crescere/ abbassare di una voce – a urca/ a coborî cu un ton; 5. cântăreţ: concorso per voci nuove – concurs pentru noi cântăreţi; 6. voce (ca intensitate, armonie): voce di soprano/ mezzosoprano/ baritono – voce de soprană/ mezzosoprană/ bariton.

VOCE DI TESTA (s. f.) – voce de cap, vocea naturală produsă în laringe prin vibraţia parţială, pasivă a corzilor vocale (a marginii lor).

VOCE DI PETTO (s. f.) – voce de piept, voce naturală care vine din piept şi nu din laringe şi care formează registrul de piept.

Vibraţia corzilor vocale se produce pe toată lungimea şi lărgimea lor.

VOCE DI CAPRA (s. f.) – voce puternic vibrată.

VOCE ÎN MASCHERA (s. f.) – voce bine impostată, focusată în mască, în rezonatorii feţei şi în cei cranieni.

VOCERO (s. m.) – bocet, cântec funebru (plătit).

VOLATA (s. f.) – pasaj vocalizat cu mare întindere în înălţime, contrar salturilor directe pe intervalle mari (canto di zbalzo).

VOLTA (s. f.) – volta – 1. dans vioi (în perechi); 2. diviziune a canţonei/ a baladei.

VOLUME (s. m.) – (în expresie) volume della voce – volum, plinătatea, opulenţa şi dinamica vocii…

X XILOFONISTA – ISTI (s. m.) – xilofonist (cântăreţ la xilofon) (variantă: silofonista).

XILOFONO (s. m.) – xilofon (variantă: silofono).

Z ZAMPOGNA (s. f.) – cimpoi; fluier câmpenesc (sân. fistola, seringa).

ZAMPOGNARE (v. i.) –(a) (rar) a cânta din cimpoi.

ZAMPOGNARO (s. m.) – cimpoier.

ZIMBALON (s. m.) – ţambal; sonatore di zimbalon – ţambalagiu.

ZINGARESCA (s. f.) – ţigănească (cântec, melodie).

ZUFOLARE – 1. (v. i.) (a) a cânta din fluier; 2. (v. t.) a fredona; a fluiera încet/ în surdină: zufolare un’aria – a fredona o arie.

ZUFOLATA (s. f.) – fluierat.

ZUFOLATORE (s. m.) – fluierar.

ZUFOLLO (s. m.) – fluierat continuu.

ZUFOLO (s. m.) – 1. fluier; 2. flaut cu şase găuri, flajolet.

ENGLISH – ROMANIAN LITTLE DICTIONARY OF MUSICAL THERMINOLOGY ♫ MIC DICŢIONAR ENGLEZ – ROMÂN DE TERMENI

MUZICALI

A A [ei] (s.) – la: A major – la major.

ABBREVIATION [ə, bri: vi eiʃən] (s.) – abreviaţie.

ABSOLUTE PITCH [æbsəlu': t'pitʃ] (s.) – 1. Înălţime absolută; 2. (sân. perfect pitch) abilitatea de a cânta sau de a recunoaşte înălţimea tonului după ureche.

ABSOLUTE MUSIC [æbsəlu': t'mju: zik] (s.) – muzică totală (al cărei model sonor nu este ilustrat sau dependent de un text sau de un program).

ACADEMIC [ækə demik] – 1. (adj.) academic; 2. (s.) membru al unui colegiu sau al unei universităţi; profesor, cadru de predare.

ACADEMICIAN [ə kædə miʃən] (s.) – academician.

ACADEMY [ə kædəmi] (s. pl. academies) – academie; universitate: academy of music – academie de muzică.

A CAPPELLA [α: kə pelə] (loc. adv.) – a capella.

A CAPRICCIO [α: kα: pritʃiou] (loc. adv.) – a capriccio.

ACCELERANDO [ækselə rændou] (adv. adj.) – accelerando.

ACCENT [æksəni] (s.) – accent (melodic); timp tare; accent mark – semn indicând accentul în notaţia muzicală.

ACCENTED [ək sentul] (adj.) – accentuat.

ACCIACCATURA [ætʃækə tuərə] (s. pl. acciaccature/ – uras) – 1. scurtă apogiatură; 2. notă scurtă de înfloritură, cu o jumătate de ton mai joasă, executată în acelaşi timp cu nota principală.

ACCIDENTAL [, æksi dentl] (s.) – accident.

ACCLAMATION [, æklə meiʃən] (s.) – aclamaţie (scurt cântec de răspuns în muzica antifonică).

ACCOLADE [ækəleid] (s.) – acoladă.

ACCOMPANIMENT [ə kΛmpəniməni] (s.) – acompaniament: to play one's own accompaniment – a se acompania; accompaniment on/ at the piano – acompaniament la pian.

ACCOMPANIST/ ACCOMPANYIST [ə kΛmpənist] (s.) – acompaniator; lady accompanist – acompaniatoare.

ACCOMPANY [ə kΛmpəni] (v. t.) – a acompania: to accompany

somebody on/ with the violin/ on the piano – a acompania pe cineva la vioară/ la pian.

ACCORD [ə ko: d] – 1. (s.) acord; consonanţă; unison, armonie 2. (v. t.) a acorda (un pian cu altul etc), a armoniza.

ACCORDATURA [əko: də tuərə] (s. pl. acordature/ – uras) – acordare (a instrumentelor).

ACCORDION [ə ko: djən] (s.) – acordeon; armonică.

ACCORDIONIST ə ko: djənist] (s.) – acordeonist.

ACCORDION PLAYER [ə ko: djən pleiər] (s.) acordeonist.

ACHROMATIC [, ækrou'mætik] (adj.) – acromatic, fără modulaţie.

ACHROMATICALLY [, ækrou'mætikəli] (adv.) – în mod acromatic.

ACOUSTIC (AL) [ə ku: stik (əl)] (adj.) – acustic.

ACOUSTICIAN [æku: s tiʃən] (s.) – acustician.

ACOUSTICS [ə ku: stiks] (s.) – acustică.

ACROSTIC [ə krostik] (s.) – acrostih.

ACT [ækt] – 1. (s.) act: a one act comedy – comedie într-un act; five-act play – piesă în cinci acte; 2. (v. i.) a interpreta: She will act în Traviata – Va juca în Traviata.

ACTING [æktiŋ] (s.) – interpretare, reprezentare.

ACT TUNE [ækt, tju: n] (s.) – bucată muzicală cântată între actele unei piese de teatru în Anglia sec. al XVII-lea – al XVIII-lea.

ACUTE [ə kju: t] (adj.) – acut (sân. shrill, high în pitch).

ADAGIETTO [ədɑ: dɜetou] (s. adj. adv.) – adagietto.

ADAGIO [ə dɑ: dɜiou] (s. adj. adv.) – adagio.

ADAGISSIMO [ɑ: dɑ: dɜi: səmou] (adj. adv.) – adagissimo, foarte lent.

ADAPTATION [, ædæp teiʃən] (s.) – 1. aranjament muzical: adaptation of a musical composition – aranjarea unei compoziţii muzicale; 2. adaptare: an adaptation of an opera for television – adaptarea unei opere pentru televiziune.

ADDITION [ə diʃən] (s.) – punct (prelungind o notă cu

jumătate).

AEOLIAN HARPţi: ouliðn hα: p] (s.) – harpă eoliană (sân. aeolian lyre, wind harp).

AEOLIAN MODEţi: ouliðn moud] (s.) – mod eolian (în muzica bisericească).

AEROPHONES [εðrðfounz] (s. pl.) – suflători, instrumente de suflat.

AFFETTUOSO [α: fetju: ousou] (s. adj. adv.) – affettuoso.

AFTER-ACT [α: fiðrækt] (s.) – epilog.

AFTER-BEAT [α: fiðbi: t] (s.) – contratimp: after-beat accompaniment – acompaniament în contratimp.

AGITATO [ædʒi tα: tou] (adj.) – agitato.

AGOGIC ACCENT [ð godʒik æksðni] (s.) – accent agogic.

AGOGICS [ð godʒiks] (s.) – agogică.

AGRÉMENT [ægre mα: ni] (s.) – ornament.

AIDA [α: i: dð] (s.) – Aida.

AIR [eðr] (s.) – 1. arie, melodie, cântec; 2. partea de soprano sau de falset; 3. (şi ayre) artă a cântecului în perioada elisabetană.

ALBERTI BASS [æl bð: ti beis] (s.) – bas Alberti.

ALBUM [ælbðm] (s.) – album: Her album of folk songs will be out next month – Albumul ei cu cântece pop va apărea luna viitoare.

ALEATORY [eiliðtðîi] (adj.) – aleatoric: aleatory music – muzică aleatorică.

AL FINE [æl şi: ni:] (loc. adv.) – al fine, la sfârşit.

ALLA BRÈVE [α: lð bri: vi:] (loc. adv.) – alla brève.

ALLA MARCIA [α: lð mα: tʃð] (loc. adv.) – alla marcia, în ritm de marş.

ALLARGANDO [ælð gα: ndou] (adj.) – allargando.

ALLEGRETTO [æli gretou] (s. adj.) – allegretto.

ALLEGRO [ð leigrou] (s. adj.) – allegro.

ALLEMANDE [ælðmα: nd] (s.) – allemandă.

ALL'OTTAVA [α: lð tα: vð] (loc. adv.) – all'ottava.

ALPENHORN [ælpðnho: n] (s.) – bucium.

ALPHORN [ælpho: n] (s.) – bucium.

ALT [ælt] – 1. (s.) sunet înalt; 2. (adj.) înalt.

ALTERATION [, o: ltə reiʃən] (s.) – alteraţie.

ALTERED CHORD [o: ltəd ko: d] (s.) – acord alterat (în care cel puţin un ton a fost modificat).

ALTHORN [æltho: n] (s.) – althorn, corn alto, alto (sân. alto horn).

ALTISSIMO [æl tisimou] (s. adj.) – altissimo.

ALTO [æltou] – 1. (s.) a) alto (voce, instrument); b) contralto; c) altist; d) violă. 2. (adj.) de alto, alto: alto saxophone – saxofon alto.

ALTO CLEF [æltou klef] (s.) – cheie de alto (sân. viola clef).

AMPLIFY [æmplifai] (v. t.) – a amplifica.

AMPLITUDE [æmplitju: d] (s.) – amplitudine.

ANACRUSIS [, ænə kru: sis] (s.) – anacruză.

ANDAMENTO [ændə mentou] (s.) – andamento (episod dintr-o fugă).

ANDANTE [æn dænti] (s. adj. adv.) – andante.

ANDANTINO [ændæn tinou] (s. adj. adv.) – andantino.

ANGLAISE [α: ŋ glæz] (s.) – 1. vechi dans ţărănesc englezesc; 2. formă de dans în stil rapid, făcând uneori parte din suita instrumentală a sec. al XVIII-lea.

ANGLICAN CHANT [ænglikən tʃα: ni] (s.) – cânt anglican (în muzica bisericească).

ANIMATO [æni meitou] (adj.) – animato.

ANSWER [α: nsər] (s.) – răspuns (într-o fugă).

ANTECEDENTS [ænti şi: dənts] (s. pl.) – antecedent.

ANTHEM [ænθəm] – 1. (s.) a) imn, cântec solemn, sacru: national anthem – imn naţional; b) antifon; cor, coral; 2. (v. t.) a celebra cu sau printr-un imn.

ANTHEME [ən θi: m] (s.) – antheme, motet anglican, cunoscut încă din sec. al XVI-lea, scris pentru cor, cu text în limba engleză.

ANTHOLOGY [æn θolədʒi] (s.) – antologie.

ANTICIPATION [æntisə peiʃən] (s.) – anticipaţie.

ANTIPHON [æntifən] (s.) – antifon.
ANTIPHONAL [æn tifənəl] – 1. (adj.) antifonic; 2. (s.) antifonar.
ANTIPHONARY [æn tifənəîi] (s. pl. antiphonaries) – antifonar.
ANTIPHONY [æn tifəni] (s.) – antifonie.
ANTISTROPHE [æn tistrəfi] (s.) – antistrofă.
ANVIL [ænvil] (s.) – nicovală (instrument de percuţie).
APHONOUS [ə founəz] (adj.) – afon (sân. voiceless).
APPASSIONATO [əpæsio neitou] (adj.) – appassionato.
APPOGGIATURA [əpədʒə tuərə] (s.) – apogiatură.
APRON (STAGE) [ei peən (steidʒ)] (s.) – avanscenă.
A PUNTA D'ARCO [α: punctə dα: kou] (loc. adv.) – a punta d'arco.
ARABESQUE [, ærə besk] (s.) – arabească (scurtă bucată pentru pian).
ARCHLUTE [α: tʃlju: t] (s.) – arciliuto.
ARCO [α: kou] (adv.) – arco, cu arcuşul.
ARIA [α: îiə] (s.) – 1. arie, melodie; 2. melodie pentru voce solo, cu acompaniament, într-o operă, un oratoriu etc.
ARIA DA CAPO [α: îiə də kα: pou] (s. pl. arias da capo) – aria da capo.
ARIETTA [æri etə] (s. pl. ariette/ – ttas) – ariettă.
ARIOSE [æri: ouz] (adj.) – melodios.
ARIOSO [α: îi ousou] – 1. (s.) arioso; 2. (adj. adv.) arioso, melodios.
ARPEGGIATION [α: pe dʒiei∫ən] (s.) – arpegiere; scrierea sau interpretarea arpegiilor: a page filled with arpeggiations – o pagină plină cu arpegii; learning the best fingering for arpeggiation – a învăţa cea mai bună digitaţie pentru arpegiere.
ARPEGGIO [α: pedʒiou] (s.) – arpegiu.
ARRANGE [ə reindʒ] (v. t.) – a aranja, a prelucra (sân. set).
ARRANGEMENT [ə reindʒməni] (s.) – aranjament (sân. setting, orchestration).
ARRANGER [ə reindʒər] (s.) – aranjor.

ARSIS [α: sis] (s. pl. arses) – mişcarea în sus cu bagheta în timpul dirijatului pentru a semnala timpul slab (în opoziţie cu thesis).

ART [α: t] (s.) – artă.

ARTIST [α: tist] (s.) – artist; bumt-cock artist – cântăreţ care execută cântece ale negrilor (fiind machiat ca un negru).

ARTISTIC [α: tistik] (adj.) – artistic.

ART SONG [α: t, soŋ] (s.) – cântec conceput mai ales pentru a fi interpretat în recital şi în care interferează subtil părţi vocale şi pentru pian.

ASSONANCE [æs∂n∂ns] (s.) – 1. asonanţă; 2. (rar) armonie.

A TEMPO [α: tempo] (loc. adv.) – a tempo.

ATHEN (a) EUM [, æθi ni: ∂m] (s.) – ateneu.

ATONAL [ætoun∂l] (adj.) – atonal.

ATONALISM [æ toun∂liz∂m] (s.) – atonalism.

ATONALITY [æ toun∂liti] (s.) – atonalitate.

ATONALLY [ætoun∂li] (adv.) – (în mod) atonal.

ATTACCA [∂ tæk∂] (v. imper.) – attacca.

ATTACCA SUBITO [∂ tæk∂ subitou] (v. imper.) – attacca subito.

ATTACK [∂ tæk] – 1. (s.) atac; început; 2. (v. i.) a ataca, a începe.

ATTUNE [∂ tjun] (v. i.) – (to) (înv.) a acorda (un instrument).

AU-BADE [o: bα: d] (s. pl. au-bades) – alboradă.

AUZIŢION [o: di∫∂n] (s.) – 1. audiţie; 2. simţul auzului, auz; 3. (amer.) audiţie, încercarea vocilor; concurs de cântăreţi.

AUDITORIUM [o: di to: îi∂m] (s.) – 1. auditoriu; 2. sală de concerte.

AUGMENT [ogment] (v. t.) – 1. a urca (nota de sus a unui interval sau a unui acord) cu jumătate; 2. a dubla valoarea notelor unei teme: in the fugue's development the subject is augmented – în dezvoltarea fugii subiectul este dublat.

AUGMENTATION [ogmentei∫∂n] (s.) – augmentare, modificarea unei teme prin creşterea duratei tuturor notelor.

AUGMENTED SIXTH [ogmentul sixθ] (s.) – sextă mărită.

AUTHENTIC [ou'θentik] (adj.) – 1. (despre un mod bisericesc)

autentic; 2. (despre o cadenţă) constând într-o armonie dominantă urmată de o tonică.

AVANT-GARDE [ə vɑ: ni gɑ: d] (s.) – avangardă.

B B [bi:] (s.) – şi: B flat – şi bemol; B natural – şi becar; B sharp – şi diez; B major – şi major; B minor – şi minor.

BABY GRAND (PIANO) [beibi grænd (plænou)] (s.) – pian de salon, pian cu coadă mică.

BACCHANALIA [, bækə neiljə] (s.) – bacanală.

BACH TRUMPET [bɑ: k trΛmpit] (s.) – trompetă Bach (cu trei valve, concepută mai ales pentru a interpreta părţile de trompetă înaltă din opera lui J.

S.

Bach şi a altor compozitori baroci).

BACKGROUND (MUSIC) [bækgraund (mju: zik] (s.) – acompaniament muzical.

BACKSTAGE [bæksteidʒ] (adj. adv.) – în culise.

BADINERIE [bædi: nə îi:] (s.) – badinerie.

BAGATELLE [bægə tel] (s.) – bagatelă.

BAGPIPE [bægpaip] (s.) – cimpoi.

BAGPIPER [bæg paipər] (s.) – cimpoier.

BAGPIPES [bægpaips] (s. pl.) – (scoţ.) cimpoi.

BALALAIKA [bælə Iaikə] (s.) – balalaică.

BALL [bo: l] (s.) – bal: fancy ball – bal mascat.

BALLAD [bæləd] (s.) – baladă; cântec bătrânesc: ballad of outlawry – cântec haiducesc; historical ballad – baladă istorică; popular ballad – baladă populară; drawing-room ballad – romanţă.

BALLADE [bæ lɑ: d] (s.) – baladă.

BALLADEER [bælə di: ər] (s.) – cântăreţ de balade.

BALLADIST [bælədist] (s.) – persoană care scrie, compune sau cântă balade.

BALLADIZE [bælədaiz] (v. i.) – a scrie sau a compune balade.

BALLAD OPERA [bæləd opərə] (s.) – teatru din Anglia sec. al XVIII-lea, constând în melodii populare şi dialoguri.

BALLATA [bə lɑ: tə] (s. pl. ballate) – ballata, poezie italiană din sec. al XIV-lea, alcătuită din strofe care încep şi se sfârşesc cu un refren, adesea pusă pe muzică şi acompaniată de dans.

BALLET [bælei] (s.) – balet: comedy ballet – balet comic; the brilliant ballets of Tschaikowsky – strălucitoarele balete ale lui Ceaikovsky.

BALLET SUITE [bælei sju: t] (s.) – suită de balet (muzică scrisă pentru balet, dar putând fi interpretată şi într-un concert orchestral.

BALLETT [bæ let] (s.) – compoziţie vocală în stil de dans asemănătoare madrigalului din sec. al XVII-lea.

BAND [bænd] (s.) – formaţie muzicală; orchestră, fanfară: strâng band – orchestră de coarde; brass band – fanfară; full band – orchestră mare; German band – muzicanţi ambulanţi; jazz band – orchestră de jaz.

BAND MASTER [bænd, mɑ: stər] (s.) – capelmaistru, dirijor de orchestră, şef de fanfară.

BANDORE [bændər] (s.) – fiecare dintre mai multe instrumente muzicale asemănătoare cu lăuta sau cu chitara (sân. pandora/ pandore).

BANDURA [bæn duərə] (s.) – bandură (instrument ucrainean din familia lăutei).

BANDURIA [bæn du: îiə] (s.) – instrument spaniol din familia chitarei, cu şase perechi de coarde duble.

BANJO [bændʒou] (s. pl. banjos/ banjoes) – banjo.

BANJOIST [bændʒouist] (s.) – banjoist.

BAR [bɑ:] (s.) – 1. bară: double bar – bară dublă; 2. măsură, tact.

BARCAROL (L) E [bɑ: kəroul] (s.) – barcarolă.

BARD [bɑ: d] (s.) – bard, aed.

BARDIC [bɑ: dik] (adj.) – de bard, al barzilor.

BARITONE/ BARYTONE [bæritoun] (s. adj.) – 1. bariton, baritonal; 2. (s.) fligorn bariton sau eufoniu (sân. euphonium).

BARITONE CLEF [bæritoun klef] (s.) – cheie de bariton (de la).

BAROQUE [bə rok] (s. adj.) – baroc.

BAROQUE ORGAN [bə rok o: gən] (s.) – orgă barocă (datând din perioada barocă a lui J.
S.
Bach).
BARREL ORGAN [bærəl'o: gən] (s.) – flaşnetă (sân. hand organ).
BASS [beis] – 1. (s.) bas: deep bass – bas profund; 2. (adj.) de bas: bass voice/ part/ sânger/ instrument – voce/ parte/ cântăreţ/ instrument bas.
BASS CLEF [beis, klef] (s.) – cheia de bas/ fa.
BASS DRUM [beis, dr Λm] (s.) – toba mare.
BASSET HORN [bæsit, ho: n] (s.) – corno di bassetto.
BASS FIDDLE [beis, fidəl] (s.) – v. double bass.
BASS HORN [beis, ho: n] (s.) – 1. bastubă; 2. bashorn.
BASSIST [beisist] (s.) – basist.
BASSO [bæsou] (s.) – bas.
BASSO CANTANTE [bæsou kα: n tα: nu:] (s. pl. bassi cantanţi) – bas cantabil, voce de bas mai înaltă decât basul profund.
BASSO CONTINUO [bæsou kən ti: nuou] (s.) – bas continuu, bas cifrat (sân. continuo).
BASSOON [bə su: n] (s.) – fagot.
BASSO PROFONDE [bα: sou prof Λndi:] (s. pl. bassi profondi) – bas profund.
BASS SAXOPHONE [beis sæksəfoun] (s.) – saxofon bas.
BASS STAFF [beis, stα: f] (s.) – portativ marcat cu cheie de bas.
BASSTUBE [beis, tu: b] (s.) – tubă.
BASS VIOL [beis vaiəl] (s.) – bas de violă, viola da gamba.
BASS VOICE [beis, vois] (s.) – voce de bas.
BATON [bætən] (s.) – baghetă (pentru dirijat).
BATTERY [bætəîi] (s. pl. batteries) – baterie.
BATTUTA [bə tju: tə] (s.) – battuta, accentuarea agogică à unor fragmente muzicale.
BEAT [bi: t] – 1. (v. t.) BEAT [bi: t] BEATEN [bi: în] – to beat the time – a bate măsura; 2. (s.) măsură, ritm; 3. (adj.) the beat generation

– generaţia beatnicilor.

BEATNIK [bi: tnik] (s.) – (fam.) beatnic, membru al generaţiei beat.

BEBOP [bi: bop] (s.) – bebop, bibap, bop (stil de jazz).

BEL CANTO [bɛl kæntou] (s.) – belcanto.

BELLY [beli] (s.) – faţă a unei viori.

BELTING [beltiŋ] (s.) – (amer.) tehnică vocală caracteristică muzicii uşoare, în care tonurile înalte sunt cântate cu voce de piept forţată în înălţime.

BEMOL [be mol] (s.) – bemol: double bemol – dublu bemol.

BERCEUSE [pron. fr.] (s.) – berceuse, cântec de leagăn (sân. lullaby).

BERGAMASCA [bergα: mask*ə*] (s. pl. bergamasche) – bergamască, muzica unui dans italian asemănător tarantelei.

BIG BAND [bighænd] (s.) – big band, formaţie de jaz de mărimea unei orchestre.

BINARY [bain*ə*îi] (adj.) – binar: binary form – formă binară.

BÂND [băind] – 1. (v. t.) BOUND [baund] a lega, a uni printr-un legato; 2. (s.) legătură.

BIRDWHISTLE [b*ə*: duist*ə*l] (s.) – birdwhistle, fluier mic din metal, din ceramică sau din material plastic, care prin umplerea cu apă poate imita cântecul privighetorii, al ciocârliei etc.

BIS [bis] (interj.) – bis.

BITONAL [baitoun*ə*l] (adj.) – bitonal.

BITONALITY [baitou'næliti] (s.) – bitonalitate.

BLACK-BOTTOM [blækbot*ə*m] (s.) – black-bottom, dans american din Mississippi, foarte răspândit între anii 1926 – 1927.

BLACK-EYED-SUSAN [blækaid-su: z*ə*n] (s.) – eroină a cântecelor populare engleze.

BLAST [blast, amer: blæst] (s.) – sunet puternic produs de un instrument de suflat: at the first blast of the trumpet – la primul sunet al trompetei.

BLOW [blou] BLEW [blu:] BLOWN [al*ə*un] – 1. (v. i.) a suna, a

răsuna: the horn was blowing – cornul răsuna; to blow with a horn – a suna din corn; 2. (v. t.) a) a sufla (în): to blow the horn – a sufla din corn; to blow the flute – a cânta din flaut; b) to blow up – a interpreta o bucată muzicală cu brio.

BLOWER [blou∂r] (s.) – trâmbiţaş, trompetist, gornist.

BLOW HOLE [blou, houl] (s.) – gaură de suflat, gura (orificiul) unui instrument.

BLUE NOTE [blu: nout] (s.) – (jaz) blue note.

BLUES [blu: z] (s. pl.) – blues.

BOARD [bo: d] (s.) – (sounding) board – burduf.

BOAT SONG [bout, soŋ] (s.) – barcarolă.

BOLERO [b∂ lɛ∂rou] (s.) – bolero.

BOMBARD [bombɑ: d] (s.) – bombardă.

BOMBARDON [bom bɑ: dn, amer: bomb∂d∂n] (s.) – bombardon, bastubă.

BONES [bouns] (s. pl.) – (fam.) castaniete; geamparale.

BONGO [boŋgou] (s. pl. bongos/ bongoes) – bongos.

BOOGIE-WOOGIE [bu: şi u: şi] (s.) – dans nordamerican care à preluat unele elemente de stil din blues.

BOOK [buk] (s.) – text, libret de operă, de operetă etc.

BOP [bop] (s.) – bop, stil de jaz (sân. be-bop, re-bop).

BOPPER [bop∂r] (s.) – 1. muzician specializat în bop; 2. fan al bopului (sân. bop-ster).

BOULON [bu: l∂n] (s.) – harfă a negrilor.

BOURDON [bu: d∂n] (s.) – burdon: a) tub de cimpoi; b) coarda groasă a unui instrument cu coarde; c) ton cu înălţime joasă, bas; d) tub de orgă cu tonalitate foarte joasă; e) clopoţelul cu sunetul cel mai grav.

BOURRÉE [burei] (s.) – bourrée (muzica unui vechi dans francez şi spaniol).

BOW [b∂u] (s.) – arcuş.

BOWER [b∂u∂r] (s.) – muzician, în special violonist, care cântă la un instrument cu coarde.

BOWING [bəuiŋ] (s.) – 1. arta de a cânta cu arcuşul; 2. maniera personală în care un muzician cântă la un instrument cu coarde.

BOW INSTRUMENT [bəu instruməni] (s.) – instrument cu coarde şi arcuş.

BOW-STRING [bəustriŋ] (s.) – coardă făcută de obicei din păr de cal pentru arcuşul din familia viorii şi violei.

BOX [boks] (s.) – (st.) box of dominoes – pian.

BRACE [breis] (s.) – 1. acoladă; 2. fiecare dintre fâşiile de piele din jurul tobei care întind membrana.

BRASS [brɑ: şi-l. (s.) alămuri; suflători în alamă; 2. (adj) care foloseşte alămurile.

BRASS BAND [brɑ: s, bænd] (s.) – fanfară.

BRASSINESS [brɑ: sinis] (s.) – sunet metalic al unui instrument sau al unei orchestre.

BRASS WINDS [brɑ: s, windz] (s. pl.) – alămuri.

BRAVURA [brə vuərə] – 1. (s.) a) bravură (pasaj sau operă care presupune un act de virtuozitate din partea interpretului); b) interpretare strălucită; 2. (adj.) (despre o compoziţie vocală, uneori şi instrumentală) strălucit.

BREAK [brek] (s.) – break, termen folosit în jaz pentru a defini o improvizaţie melodică, ritmică şi armonică liberă.

BREATHE [bri: θ] (v. t.) – a sufla în a cânta din.

BREATHING MARK [bri: θiŋ mɑ: k] (s.) pauză de respiraţie.

BREATHING PLACE [bri: θiŋ pleis] (s.) – cezură.

BRÈVE [bri: v] (s.) – 1. brève (cea mai lungă notă modernă); 2. (şi brevis) notă în notaţia medievală egală cu o jumătate sau o treime dintr-o longa.

BRIDAL MARCH [braidl mɑ: tʃ] (s.) – marş nupţial.

BRIDGE [bridʒ] (s.) – 1. căluş, scăunel: bridge of a violin – căluşul viorii; 2. punte (pasaj care leagă secţiunile sau părţile unei compoziţii muzicale).

BRIO [bri: ou] (s.) – brio, vioiciune (sân. vigour, spirit).

BROADEN [bro: dn] (s.) – to broaden the time – a executa mai

larg o măsură; to broaden one's style – a-şi îmbogăţi interpretarea, expresivitatea.

BRUSHES [brΛʃiz] (s. pl.) – mături, măturele.

BUCOLIC [bju'kɔlik] – 1. (adj.) bucolic, pastoral; 2. (s.) bucolică (sân. pastoral).

BUFFA [bu: fɔ] (s. pl. buffe) – 1. cântăreaţă care interpretează roluri comice într-o operă; 2. v. opera buffa.

BUFFO [bu: fou] (s. pl. buffi/ buffos) – 1. (în operă) partea comică, de obicei de bas; 2. cântăreţ de operă specializat în roluri comice.

BUGLE [bjugl] – 1. (s.) a) corn de vânătoare; b) (mil.) goarnă; c) (la pl.) saxhorni sau fligornuri; 2. (v. i.) a sufla din corn sau goarnă.

BUGLE CALL [bjuglko: l] (s.) – sunet de corn/ goarnă.

BUGLER [bjuglɔr] (s.) – (mil.) gornist.

BULL FIDDLE [bul, fidl] (s.) – (amer. st.) violoncel.

BURDEN [bɔ: dn] (s.) – refren.

BURLESQUE [bɔ: lesk] (s.) – 1. burlescă; 2. (amer.) teatru de varietăţi.

BURLETTA [bɔ: letɔ] (s.) – burlescă: a) dramă muzicală în versuri din sec. al XVIII-lea, asemănătoare operei comice; b) piesă în trei acte cu cel puţin cinci cântece din sec. al XIX-lea, semănând cu o burlescă BURLEYCUE [bɔ: likju:] (s.) – (amer.) burlescă.

BYZANTINE CHANT [baizɔntain tʃα: ni] (s.) – muzică bizantină.

C C [şi:] (s.) – de: C clef – cheia de de; C major – de major.

CABARET [kæbɔrei] (s.) – cabaret.

CABINET PIANO [kæbinit, pijænou] (s.) – pianină.

CACCIA [kα: tʃɔ] (s. pl. caccie) – caccia (formă muzicală din Italia sec. al XIV-lea pentru două voci în canon şi un tenor, pe un libret despre vânătoare sau despre zgomotele vieţii rurale).

CACOPHONY [kɔ kofɔni] (s.) – cacofonie.

CADENCE [kædɔns] – 1. (s.) cadenţă; ritm, tact; modulaţie (şi cadency); 2. (v. t.) a cadenţa.

CADENŢIAL [kɔ: denʃɔl] (adj.) – care constituie o cadenţă

muzicală.

CADENZA [kə dənzə] (s.) – cadenţă.

CAESURA [şi zjuərə] (s.) – cezură (şi cesura).

CALLIOPE [kə l-aiəpl] (s.) – (amer.) flaşnetă.

CALYPSO [kə lipsou] (s.) – (jaz) calypso.

CAMBIATA [kæmbi α: tə] (s.) – broderie, ton melodic ornamental, urmând tonul principal (sân. changing tone).

CANCAN [kæn kæn] (s.) – cancan CANNED MUSIC [kænd, mju: zik] (s.) – (amer. st.) muzică înregistrată pe discuri sau pe benzi.

CANON [kænən] (s.) – canon (sân. câtch, round).

CANTABILE [kan stabile]. – 1. (adv.) cantabile; 2. (adj) cantabil (sân. lyrical, singing); 3. (s.) bucată în stil cantabile.

CANTATA [kæn tα: tə] (s.) – cantată.

CANTICLE [kænticəl] (s.) – imn, cântare bisericească: Canticle of Canticles – Cântarea Cântărilor.

CANTILENA [kænti linə] (s.) – cantilenă.

CANTO [kæntou] (s.) – canto; soprano.

CANTOR [kænto: r] (s.) – cantor.

CANTUS [kæntəs] (s. şi pl.) – cântec, melodie bisericească.

CANTUS FIRMUS [kæntəs'fi: məs] (s.) – 1. (bis.) cânt gregorian, vechea muzică vocală tradiţională a bisericii creştine; 2. melodie fixă la care sunt adăugate părţi melodice.

CANZONE [kænzə noi] (s. pl. canzoni) – 1. canţonă; 2. orice fel de baladă.

CANZONET [kænzə net] (s.) – canţonetă (sân. song with patter).

CAPRICCIO [kə prin: ʃi: ou] (s.) – capriciu.

CAPRICCIOSO [kəprin: ʃi: ousou] (adj.) – capriccioso.

CAPRICE [kə prin: şi (s.) – capriciu.

CARIOCA [kæri oukə] (s.) – carioca, dans şi cântec brazilian din Rio de Janeiro, în măsură binară.

CAROL [kærəl] – 1. (s.) a) cântec vesel; cântec de laudă, imn; b) colindă; 2. (v. i.) a) a cânta cântece vesele; b) a colinda; 3. (v. t.) a cânta, a slăvi prin cântece.

CAROL SINGER [kærəl siŋər] (s.) – colindător.

CASSATION [kæ seiʃən] (s.) – casaţiune (suită instrumentală din sec. al XVIII-lea).

CASTANETS [kæstə nets] (s. pl.) – castaniete; geamparale.

CASTRATO [kæs trα: tou] (s. pl. castraţi) – castrat, cântăreţ din sec. al XVIII-lea, castrat înainte de pubertate pentru a-şi menţine vocea de sopran sau de contralto.

CÂT [kæt] (s.) – (amer.) jazbandist; pasionat al jazului.

CÂTcH [kætʃ] (s.) – câtch, cântec laic englezesc pentru două, trei sau mai multe voci, realizat adesea prin imitaţie şi prin canon.

CATCHY [kætʃi] (adj.) – (despre o melodie) care se reţine uşor, care te obsedează.

CATGUT [kætg Λt] (s.) – 1. (fam.) scripcă, vioară, lăută; instrument cu coarde, coardele; 2. coardă groasă făcută din intestinele unor animale.

CATLING [kætliŋ] (s.) – coardă, strună făcută din intestinele unor animale.

CAVATINA [kævə tinə] (s.) – cavatină.

CELESTA [şi lestə] (s.) – celestă.

CELLIST/ CELLIST [tʃelist] (s.) – violoncelist.

CELLO/ CELLO [tʃelou] (s.) – violoncel.

CEMBALO [sembəlou] (s.) – 1. orice instrument cu coarde; 2. clavicord, pian, harpsicord; 3. Ţambal.

CERVELAT [sə: vilæt] (s.) – un fel de fagot.

CHACONNE [ʃæ ko: n] (s.) – ciaconă.

CHALUMEAU [ʃælju: mou] (s. pl. chalumeaux) – 1. registrul jos al clarinetului; 2. chalumeau, instrument de suflat din lemn din sec. al XVII-lea, al XVIII-lea.

CHAMBER CONCERT [tʃei mbə konsət] (s.) – concert de cameră.

CHAMBER MUSIC [tʃei mbə mju: zik] (s.) – muzică de cameră.

CHAMBER OPERA [tʃei mbə opərə] (s.) – operă de cameră (scrisă pentru a fi interpretată într-un teatru mic, cu interpreţi puţini şi orchestră redusă).

CHANGE [tʃeindʒ] (s.) – 1. (jaz) variaţie, modulaţie; 2. melodie cântată de clopote.

CHANSON [ʃænsɔ̃n şi pron. fr.] (s.) – şansonetă.

CHANSONNETTE [, ʃænsɔ̃ net şi pron. fr.] (s.) – şansonetă.

CHANSONNIER [, ʃænsɔ̃ niɔ̃r şi pron. fr.] (s.) – şansonist.

CHANT [tʃɑ: ni] – 1. (s.) a) psalm; psalmodiere; b) orice cântec monoton; 2. (v. t.) a psalmodia.

CHANTANT [tʃɑ: niɔ̃ni şi pron. fr.] (adj.) – melodios.

CHANTER [tʃɑ: niɔ̃r] (s.) – 1. corist; 2. dascăl, cantor; 3. Poetic) cântăreţ; 4. fluier pentru melodie (la cimpoi).

CHANTERELLE [, tʃæntɔ̃ rel] (s.) – coarda mi la vioară.

CHANTERSHIP [tʃæntɔ̃: ʃip] (s.) – funcţia de cantor.

CHANTEY [tʃɑ: nu] (s.) – heirup, cântec marinăresc pentru cor.

CHANTING [tʃɑ: ntiŋ] (s.) – melopee.

CHANTOR [tʃɑ: niɔ̃r] (s.) – v. chanter.

CHANTRESS [tʃɑ: ntris] (s.) – cântăreaţă.

CHAPEL [tʃæpɔ̃l] (s.) – capelă.

CHARACTER PLECE [kæriktɔ̃ pl: şi (s.) – bucată scurtă, simplă, de obicei pentru pian, care s-a dezvoltat în sec. al XVIII-lea, adesea cu un caracter descriptiv sau improvizat.

CHARIVARI [ʃɑ: îi vɑ: îi] (s.) – charivari.

CHARLESTON [tʃɑ: îşiɔ̃n] (s.) – charleston.

CHART [tʃɑ: t] (s.) – (jaz) aranjament muzical.

CHEST NOTE [tʃest nout] (s.) – notă în registrul de piept.

CHEST OF VIOLS [tʃestɔ̃v vaiɔ̃ls] (s.) – partidă de viole, grup de mai multe viole, care cântă de obicei împreună ca un ansamblu.

CHEST REGISTER [tʃest registɔ̃r] (s.) – registru de piept (cel mai jos registru al vocii umane).

CHEST VOICE [tʃest vois] (s.) – voce/ registru de piept.

CHIME [tʃcum] – 1. (s.) a) joc de clopoţei, catillon; b) muzică, melodie; c) armonie; 2. (v. i.) (despre un instrument în orchestră) a intra, a-şi face intrarea.

CHITARRONE [ki: tɔ̃ ronei] (s. pl. chitarroni) – chitară mare, cu

gâtul lung şi cu două cutii de rezonanţă.

CHOIR [kwai∂r] – 1. (s.) a) cor, grup de coriști; capelă; b) ansamblu coral; ansamblu de cântece şi dansuri; 2. (v. t. / i.) (poetic) a cânta în cor.

CHOIR BOY [kwai∂, boi] (s.) – băiat de cor (mai ales în biserică).

CHOIR GIRL [kwai∂, g∂: l] (s.) – fată care cântă în cor.

CHOIR MASTER [kwai∂ mα: st∂r] (s.) – dirijor de cor.

CHOIR ORGAN [kwai∂ o: g∂n] (s.) – orgă de cor (care acompaniază corul bisericesc).

CHORAL [ko: r∂l] – 1. (adj.) coral, de/ pentru cor: choral society – societate corală; 2. (s.) corală.

CHORAL (E) [ko: rα: l (l)] (s.) – 1. corală: We heard a programme of Bach chorales – Am ascultat un program de corale de Bach; 2. grup de cântăreţi specializaţi în interpretarea coralelor.

CHORALE PRELUDE [ko: rα: îi prelju: d] (s.) – preludiu de corală (compoziţie muzicală pentru orgă bazată pe corală sau pe altă melodie imnică, de obicei în stil contrapunctic).

CHORALIST [ko: r∂list] (s.) – 1. corist; 2. compozitor de lucrări corale.

CHORD [ko: d] – 1. (s.) acord: common chord – triplu acord; consonant chord – acord consonant; dissonant chord – acord disonant; major chord – acord major; minor chord – acord minor; 2. (v. i.) a se armoniza, a se acorda.

CHORDAL [ko: d∂l] (adj.) – 1. armonic; 2. care se referă la muzica bazată mai curând pe mişcarea verticală decât pe polifonia liniară.

CHORD CHART [ko: d tʃα: t] (s.) – cifraj, ansamblu de simboluri care indică identitatea, secvenţa şi durata acordurilor în timpul acompaniamentului unei melodii.

CHORDED [ko: did] (adj.) – 1. cu coarde; 2. armonic.

CHORDOPHONE [ko: d∂ foun] (s.) – cordofon (instrument cu coarde din familia harpei, lăutei etc.).

CHORD ORGAN [ko: ci o: g∂n] (s.) – orgă electronică cu o

claviatură mică pentru mâna dreaptă şi un set de butoane pentru cea stângă, care, apăsate, produc un acord plin.

CHOREOGRAPHY [kori ∂grafi] (s.) – coregrafie.

CHORIC [korik] (adj.) – coral, de cor.

CHORINE [k∂ rin] (s.) – (amer., fam.) coristă.

CHORIST [korist] (s.) – corist.

CHORISTER [korist∂r] (s.) – 1. corist; 2. cantor; 3. (amer.) dirijor de cor.

CHORUS [ko: r∂s] – 1. (s.) a) (în teatrul antic) cor; b) cor; cântăreţi, corişti: în chorus – la unison; c) bucată, compoziţie pentru cor; corală; d) refren; 2. (v. t. / i.) a cânta în cor.

CHORUS BOY [ko: r∂s, boi] (s.) – corist sau dansator în corul unei comedii muzicale, al unui vodevil etc.

CHORUS GIRL [ko: r∂s, g∂l] (s.) – coristă sau dansatoare (într-o comedie muzicală sau într-o revistă).

CHORUS MASTER [ko: r∂s, mα: st∂r] (s.) – corepetitor (sân. assistant master).

CHROMA [kroum∂] (s.) – semn cromatic.

CHROMATIC [kr∂ mætik] (adj.) – cromatic: chromatic sign – accident.

CHROMATICISM [kr∂ mætisiz∂m] (s.) – cromatism, folosirea tonurilor cromatice.

CHROMATIC SCALE [kr∂ mætik, skeil] (s.) – gamă cromatică.

CHRONOMETER [kr∂ nomit∂r] (s.) – metronom.

CHURCH MODE [tʃ∂tʃ, moud] (s.) – mod gregorian (sân. Gregorian mode, ecclesiastical mode).

CHURCH MUSIC [tʃ∂tʃ mjuzik] (s.) – muzică bisericească/ religioasă.

CIPHER [saif∂r] (v. i.) – (despre o notă la orgă) a răsuna fără întrerupere.

CITHARA (siθ∂r∂] (s.) – citolă, citeră, ţiteră…

CITHER (N) (siθ∂ (n)] (s.) – 1. citolă; 2. un fel de liră sau chitară (sec. al XV-lea – al XVIII-lea).

CITOLE (sitoul] (s.) – citolă.

CITTERN (sitə: n] (s.) – citolă (sân. cither, cithern, gittern, zittern).

CLARIN [klə îi: n] (s.) – instrument mexican de suflat, asemănător trompetei.

CLARINET [klæri net] (s.) – clarinet; alto clarinet – clarinetul alto; E flat clarinet – clarinetul mic; bass clarinet – clarinetul bas; contrabass clarinet – clarinetul contrabas sau clarinetul pedală.

CLARINET (T) IST [klæri netist] (s.) – clarinetist.

CLARINO [klə îi: nou] (s.) – trompetă fără valve, folosită în sec. al XVII-lea – al XVIII-lea pentru a cânta pasaje rapide în registru înalt (sân. clarin trumpet).

CLARION [klæriən] (s.) – 1. Poetic) corn, goarnă; 2. sunetul goarnei, al cornului; 3. orice sunet asemănător cu al goarnei sau cu al cornului.

CLARIONET [klæriə net] (s.) – clarinet.

CLASSICAL [klæsikəl] (adj.) – clasic: classical music – muzică clasică.

CLASSICISM [klæsi, sizəm] (s.) – clasicism.

CLAUSULA [klouzələ] (s. pl. clausulae) – clausulă.

CLAUSULAR [klouzələr] (adj.) – referitor la clausulă.

CLAVE [kleiv] (s.) – claves, un fel de castaniete, instrument muzical din America latină.

CLAVECIN [klævisin] (s.) – clavecin.

CLAVICEMBALIST [klævi sembəlist] (s.) – clavicembalist.

CLAVICEMBALO [klævi sembəlou] (s.) – clavicembal.

CLAVICHORD [klævi, ko: d] (s.) – clavicord.

CLAVIER [klə viər] (s.) – 1. claviatură; 2. clavir; 3. orice instrument cu claviatură din familia pianului.

CLEF [klef] (s.) – cheie: F/ bass clef – cheia fa/ de bas; G/ treble/ violin clef – cheia sol; C clef – cheia de.

CLOSE [klouz] (s.) – cadenţă (sfârşitul unei fraze muzicale).

CLOSE HARMONY [klouz hα: məni] (s.) – poziţie armonică

strânsă, armonie în care vocile, cu excepţia basului, se unesc pentru o octavă sau uneori pentru un interval de decimă.

CLOSE POSITION [klouzpo ziʃ∂n] (s.) – distribuţie strânsă, aranjament în care vocile, cu excepţia basului, se unesc pentru o octavă.

CLUSTER [klast∂r] (s.) – cluster, efect sonor obţinut prin suprapunerea, pe plan vertical şi orizontal, a mai multor tonuri şi semitonuri, sau numai semitonuri.

CODA [koud∂] (s.) – coda.

COLLÈGE [koulidʒ] (s.) – colegiu.

COLLEGIUM MUSICUM [kou'lidʒi∂m'mjuzik∂m] (s.) – grup de muzicieni amatori, adesea aparţinând unei universităţi, care se întâlnesc pentru a studia şi a interpreta muzică veche sau puţin cunoscută.

COL LEGNO [kou'leiŋjou] (loc. adv) – (despre o interpretare cu arcuşul la un instrument cu coarde) col legno.

COLORATURA [kol∂r∂ tu∂r∂] – 1. (s.) coloratură, înfloritură; 2. (adj.) de coloratură.

COLORATURA SOPRANO [kol∂r∂ tu∂r∂ s∂ prα: nou] (s.) – soprană de coloratură.

COLOUR [kΛl∂r] (s.) – timbru.

COMBINATION TONE [komb∂ noiʃ∂n toun] (s.) – sunet combinatoriu (CFR. Paul Hindemith), ton combinat (rezultând din sunetul simultan al altor două tonuri).

COMBO [k∂mbou] (s.) – (fam.) combo, mică formaţie de jazz sau muzică de dans: a five plece combo – combo format din cinci instrumentişti.

COMEDIETTA [komidi: et∂] (s.) – comedie sau farsă într-un act.

COMEDY [kom∂di] (s.) – comedie: comedy of character – comedie de caracter; comedy of intrigue/ situation – comedie de intrigă/ de situaţie; comedy of manners – comedie de moravuri; broad/ low/ slapstick comedy – farsă, comedie ieftină; light comedy –

comedie bufă.

COMEDY-BALLET [komədi, bælei] (s.) – comedie – balet.

COMIC OPERA [komik operə] (s.) – operă comică, operetă.

COMMA [koumə] (s.) – comă.

COMPACT-DISK [kom pækt disk] (s.) – compact-disk (CD).

COMPANION PLECE [kəm pæniən pl: s) (s.) – lucrare muzicală care este în strânsă legătură cu altă lucrare a aceluiaşi compozitor.

COMPARSA [kəm pɑ: sə] (s.) – comparsa, cântec şi dans folcloric din Cuba.

COMPASS [kʌmpəs] (s.) – ambitus (sân. range).

COMPLEMENT [komplə məni] (s.) – interval complementar, intervalul care completează o octavă când este adăugat unui interval dat.

COMPOSE [kəm pouz] (v. i. / t.) – a compune.

COMPOSER [kəm pouzər] (s.) – compozitor; muzician (sân. musician).

COMPOSITION [kompə ziʃən] (s.) – 1. compoziţie, arta compoziţiei, stil; 2. piesă muzicală.

COMPOUND INTERVAL [kom păund interval] (s.) – interval compus, interval mai mare decât o octavă, de 9 sau de 13 trepte.

COMPOUND TIME [kom păund taim] (s.) – timp concentrat, timp în care trei bătăi sunt numărate ca una; timp în care fiecare bătaie este divizibilă cu trei.

CON BRIO [kon birou] (loc. adv.) – con brio.

CONCATENATION [kon, kæti noiʃən] (s.) – înlănţuire.

CONCENT [kən sent] (s.) – (rar, înv.) armonie.

CONCENTUS [kən sentəs] (s.) – (fig.) unison, armonie, potrivire.

CONCERT [konsə: t] – 1. (s.) a) concert (ca spectacol): to give a concert – a da un concert; concert performer – concertist; b) recital: The violonist has given concerts all over the world – Violonistul a dat concerte în întreaga lume; 2. (adj.) a) construit sau destinat concertelor: concert hall – sală de concerte; b) interpretat la concerte: concert music – muzică de concert; c) interpretând sau capabil să

interpreteze în concerte: a concert pianist – pianist de concert.

CONCERTANTE [konsə: tɑ: nu] – 1. (adj.) concertant, virtuoz: a concertante part for solo violin – parte concertantă pentru vioară solo; 2. (s.) lucrare simfonică din sec. al XVIII-lea cu secţiuni pentru instrumente solo.

CONCERTATO [konsə: tɑ: tou] (adj.) – concertant.

CONCERTED [kon'sə: tid] (adj.) – aranjat pe mai multe voci; orchestrat, aranjat pentru orchestră: concerted music – bucată pentru ansamblu muzical.

CONCERTGOER [konsə: t, gouər] (s.) – amator de concerte, obişnuit al concertelor.

CONCERT GRAND [konsə: t grænd] (s.) – plan de concert.

CONCERT HALL [konsə: t ho: l] (s.) – 1. sală de concerte; 2. (fam.) şantan, music-hall, varieteu.

CONCERTINA [konsə tinə] (s.) – concertină.

CONCERTINO [kontʃə ti: nou] (s.) – 1. concertino; 2. grupul de instrumente solo într-un concerto grosso; 3. partea dintr-un concerto grosso cântată de aceste instrumente.

CONCERTIZE [konsə: taiz] (v. i.) – a da concerte, recitaluri (mai ales în turneu).

CONCERT MASTER [konsət'mɑ: stər] (s.) – concertmaistru, prim-violonist al unei orchestre simfonice.

CONCERTO [kən tʃətou] (s.) – concert (lucrare muzicală).

CONCERTO GROSSO [kən tʃətou gro: sou] (s. pl. concerti/ – tos grossi/ – ssos) – concerto grosso.

CONCERT PITCH [konsə: t, pitʃ] (s.) – ton puţin mai înalt decât cel obişnuit, folosit la acordarea instrumentelor pentru concert.

CONCERT STUCK [konsət, st ʌk] (s.) – piesă (muzicală).

CONCERT TOUR [konsət, tu: r] (s.) – turneu de concerte.

CONCORD [konko: d] (s.) – concordanţă, consonanţă, armonie.

CONCORDANT [kon ko: dəni] (adj.) – armonios.

CONCORDIOUS [kon ko: diəs] (adj.) – (înv.) armonios.

CONCRETE [konkri: t] (adj.) – concret: concrete music – muzică

concretă.

CON DOLORE [kond*ə* lourei] (loc. adv.) – con dolore.

CONDUCT [kon dΛkt] – 1. (v. t.) a conduce, a dirija: Toscanini conducted the orchestra – Toscanini a dirijat orchestra; 2. (v. i.) a fi dirijor, a lucra ca dirijor, a ţine bagheta…

CONDUCTOR [k*ə*n dΛkt*ə*r] (s.) – dirijor; conductor of a band/ an orchestra – capelmaistru.

CONDUCTRESS [k*ə*n dΛktris] (s.) – dirijoare.

CONGA [koŋg*ə*] (s.) – 1. conga (dans); 2. tam-tam, tobă.

CONJOINT DEGREE [kondɜ*ə*int di gri:] (s.) – secundă.

CONJUNCT [k*ə*n dɜΛnkt] (adj.) – conjunct.

CON MAESTÀ [kon mais la] (loc. adv.) – con maestà, maiestuos.

CON MOTO [kon moutou] (loc. adv.) – con moto, animat.

CONSERVATOIRE [k*ə*n's*ə*: v*ə*tw*ə*r] (s.) – Conservator.

CONSERVATORY [k*ə*n's*ə*v*ə*tri] (s.) – (amer.) Conservator.

CONSISTENT [k*ə*n sist*ə*ni] (adj.) – consecvent.

CONSOLE [konsoul] (s.) – consolă.

CONSONANCE [kons*ə*nans] (s.) – consonanţă, armonie.

CONSONANT [kons*ə*nant] (adj.) – armonios, consonant.

CON SORDINO [konso: din nou] (loc. adv.) – con sordino, cu surdină.

CONSORT [konso: t] (s.) – 1. grup de instrumentişti şi cântăreţi care interpretează mai ales muzică veche; 2. grup de instrumente din aceeaşi familie, cântând în concert CON SPIRITO [konspi ritou] (loc. adv.) – con spirito, viguros.

CONTEST [kontest] (s.) – concurs: musical contest – concurs muzical.

CONTRABASS [kontr*ə* beis] – 1. (s.) contrabas; 2. (adj.) de contrabas: contrabass trombone – trombon contrabas.

CONTRABASSIST [kontr*ə* beisist] (s.) – contrabasist.

CONTRABASSOON [kontr*ə* b*ə*su: n] (s.) – contrafagot (sân. double bassoon).

CONTRABASSOONIST [kontr*ə* b*ə*su: nist] (s.) contrafagotist

CONTRADANCE [kontrə dæns] (s.) – contradans (şi contredanse).

CONTRALTO [kon træltou] – 1. (s. pl. contraltos/ contralti) – contralto; 2. (adj.) de contralto.

CONTRA-OCTAVE [kontrə oktiv] (s.) – contraoctavă.

CONTRAPUNTAL [kontrə pΛntəl] (adj.) – contrapunctic, polifonic.

CONTRAPUNTIST [kontrə pΛntist] (s.) – contrapunctist.

CONTRA-TENOR [kontrə tenər] (s.) – contra-tenor.

CONTRAVIOLINO [, kontrəvaiə linou] (s. pl. contraviolini) – contrabas.

CONCRETEMPS [ko: ntretɑ: ŋ şi pron. fr.] (s.) – contratimp, sincopare.

COOL-JAZZ [ku: ldʒæz] (s.) – cool jazz, stil de jaz modern.

COPULA [kopjulə] (s.) – pasaj de legătură.

COR ANGLAIS [ko: r ɑ: ŋglei] (s.) – corn englez.

CORD [ko: d] (s.) – coardă (groasă).

CORN [ko: n] (s.) – muzică demodată, sentimentală.

CORNEMUSE [ko: nə mju: z] (s.) – cimpoi din Italia şi din Franţa.

CORNET [ko: nit] (s.) – 1. cornet; cornet cu pistoane; fligorn sopran (sân. cornett, cornetto); 2. cornetist.

CORNET-À-PISTONS [ko: nitə pistənz] (s.) – cornet cu pistoane (sân. keyed bugle).

CORNET (T) IST [ko: netist] (s.) – cornetist.

CORNY [ko: ni] (adj.) – muzică siropoasă, ieftină, proastă: corny dinner music – muzică monotonă, pentru ambianţă.

CORYPHAEUS [kori fi: əs] (s. pl. coryphaei) – corifeu.

COTILL (I) ON [kə tiljən] (s.) – cotillon.

COTTAGE PIANO [kotidʒ, pl ænou] (s.) – pianină.

COUNTERBASS [kauntə beis] (s.) – contrabas.

COUNTERMEASURE [kauntə, meʒər] (s.) – contramăsură.

COUNTERPART [kauntə pɑ: t] (s.) – contrapartidă.

COUNTERPOINT [kauntə, point] (s.) – contrapunct; arta contrapunctului, arta armoniei.

COUNTER SUBIECT [kauntə, sʌbɜikt] (s.) – contrasubiect.

COUNTER-TENOR [kauntə tenər] (s.) – 1. alto; 2. altist sau falsetist; 3. rol de altist.

COUNTER TIME [kauntə taim] (s.) – contratimp.

COUNTRY DANSE [kʌntri, dɑ: ns] (s.) – contradans, engleză.

COUNTRY SONG [kʌntri, soŋ] (s.) – cântec popular, country.

COMPLET [kʌplit] (s.) – cuplet.

COWBELL [kaubel] (s.) – cow-bell, instrument idiofon cu sunet nedeterminat; (amer.) clopoţel.

COWKEEPER'S TUNE [kau, kipəz tju: n] (s.) – doina păstorilor.

CRACKLE [krækl] (v. i.) – a cânta cu tremolo; a arpegia, a face arpegii (la un instrument cu coarde).

CREMBALUM [krembələm] (s.) – drâmbă, drângă.

CREMONA [kri mounə] (s.) – vioară de Cremona.

CRESCENDO [kri ʃendou] (s. adj. adv.) – crescendo.

CRESCENT [kresəni] (s.) – instrument de percuţie de origine turcească format dintr-o bucată de metal în formă de semilună, cu un pavilion în vârf şi de care atârnă clopoţei (sân. Chinese crescent, Chinese pavilion, jingling Johnny, pavillon chinois, Turkish crescent).

CROMA [kroumə] (s.) – optime.

CROMORNE [krou'mə: n] (s.) – (şi crum-horn) cromornă (instrument muzical renascentist).

CROOK [kru: k] (s.) – piesă tubulară înserată în tubul mare al unor instrumente de suflat pentru a schimba înălţimea sunetului (sân. shank).

CROON [kru: n] – 1. (v. i.) a cânta încet, a fredona, a lălăi: to croon to a baby – a cânta unui copil; 2. (v. t.) a fredona, a lălăi: The sânger became famous crooning hit tunes – Cântăreţul a devenit faimos fredonând melodii celebre; 3. (s.) fredonare, îngânare (pentru sine) a unei arii.

CROONER [kru: nər] (s.) – 1. cântăreţ sentimental; 2. cântat catifelat şoptit, uneori pe falset sau identic acestuia şi care impune o

amplificare prin microfon (în limbajul muzicii pop).

CROTCHET (krotʃit] (s.) – pătrime.

CROWD [kraud] (s.) – (şi crwth) vechi instrument muzical celt, cu coarde întinse pe o ramă dreptunghiulară, la care se cânta cu arcuşul.

CROWDER [kraud*ə*r] (s.) – (fam.) viorist, violonist, ceteraş.

CUE [kju:] (v. i.) – a însera ceva într-o bucată muzicală: to cue în a violin section – a însera într-o parte de vioară.

CURTAIN (k*ə*: în] (s.) – cortină: to drop/ to caise the curtain – a coborî/ a ridica cortina.

CURTAIN MUSIC (k*ə*: în mjuzik] (s.) – muzică interpretată înainte de a se ridica sau de a se coborî cortina, sau între acte.

CYMBAL [simb*ə*l] (s.) – 1. tal (g) ei; cinel; chimval; 2. Ţambal.

CYMBALIST [simb*ə*list] (s.) – 1. Ţimbalist, cinelist; 2. Ţambalagiu.

CYMBALOM [simb*ə*l*ə*m] (s.) – ţiteră din Ungaria.

CZÁRDÁS (tʃα: dα: ʃ] (s.) – ceardaş.

D D [di:] (s.) – re.

DA CAPO [dα: kα: pou] (adv.) – da capo.

DAMPER [dæmp*ə*r] (s.) – surdină.

DAMPER PEDAL [dæmp*ə* ped*ə*l] (s.) – pedala de la pian care ridică surdina permiţând coardelor să vibreze (sân. loud pedal).

DANCE [dα: ns] – 1. (v. i.) a dansa; 2. (s.) a) dans, horă; b) dance music – muzică de dans; He likes the composer's country-dances – Îi plac compoziţiile country ale compozitorului; c) bal.

DANCE BAND [dα: nsbænd] (s.) – grup muzical de mărime variabilă (de la combo la orchestră) care este specializat în interpretarea muzicii de dans.

DANCE FORM [dα: ns, fo': m] (s.) – formă de dans, formă binară folosită în părţile suitei din sec. al XVIII-lea.

DÉBUT/ DEBUT [deibu:] (s.) – debut: to make one's debut – a debuta.

DEBUTANT/ DEB [debju: tα: ŋt/ deb] (s.) – debutant.

DECACHORD [dekəko: d] (s.) – decacord, harfă cu zece coarde.

DECIPHER [di saifər] (v. t.) – a descifra.

DECLAMATION [deklə meiʃən] (s.) – frazare corectă, declamaţie.

DECRESCENDO [di: kri ʃendou] (s. adj. adv.) – decrescendo.

DEGREE [di gri:] (s.) – interval; grad.

DEMI-QUAVER [demi, kweivər] (s.) – şaisprezecime.

DEMI-SEMI-QUAVER [demi, semi kweivər] (s.) – treizecidoime.

DÉNOUEMENT [dei nu: mo: ŋ] (s.) – deznodământ.

DEPUTIZE [depjutaiz] (v. i.) – a dubla, a înlocui (pe cineva).

DESCÂNT – 1. [deskænt] (s.) discant; soprano, variaţiune, triluri; 2. (v. i.) [dis kænt] a cânta (mai ales cu voce de soprană), a face variaţiuni sau triluri.

DESK [desk] (s.) – 1. pupitru; 2. locul în orchestră: a first-desk flutist – flautist din rândul întâi.

DEVELOP [di veiəp] (v. i.) – a dezvolta (o temă).

DEVELOPMENT [di veiəpməni] (s.) – dezvoltare.

DIAPAZON [dajə peizən] (s.) – 1. diapazon (registru, ton, instrument); 2. registrul principal al orgii.

DIAPAZON NORMAL PITCH [dajə peizən no: məl pitʃ] (s.) – standard de înălţime în care la este stabilit la 435 de vibraţii pe secundă.

DIATONIC [daiə tounik] (adj.) – diatonic.

DIESIS [daiəsiz] (s. pl. dieses) – diez (sân. sharp).

DIFFERENŢIA [, difə renʃiə] (s. pl. differentiae) – (în muzica medievală) cadenţă.

DIFFERENŢIAL TONE [, difə renʃiəl toun] (s.) – ton combinat a cărui frecvenţă este egală cu diferenţa dintre frecvenţele celor două tonuri care l-au produs.

DIMINUENDO [di, minju'endou] (s. adj. adv.) – diminuendo.

DIMINUTION [, diminju: ʃən] (s.) – diminuare, repetarea unei teme cu reducerea la jumătate sau la sfert a notelor originalului.

DIRECT [di rekt] (v. t. / i.) – a dirija.

DIRECTION [di rekʃ*ə*n] (s.) – simbol sau frază care indică într-o partitură tempoul, stilul, modul etc.

DIRECTOR [di rekt*ə*r] (s.) – 1. dirijor; 2. regizor.

DIRGE [d*ə*: dɜ] – 1. (s.) cântec funebru, lamentaţie; elegie; 2. (v. i.) a cânta un cântec funebru, de jale.

DISALLOWANCE [, dis*ə* l-au*ə*ns] (s.) – succesiune greşită de acorduri.

DISCANT [dis kænt] (s.) – 1. (şi discantus) stil polifonic din sec. al XIII-lea, cu măsură metrică strictă în toate părţile vocale, în contrast cu măsura liberă a orgii; 2. descânt.

DISCO [diskou] (s.) – (fam.) 1. discotecă; 2. stil de muzică pop pentru dans.

DISCOGRAPHER [dis ko: gr*ə*f*ə*r] (s.) – discograf.

DISCOGRAPHY [dis ko: gr*ə*fi] (s.) – discografie (şi diskography).

DISCOPHILE [disk*ə* fil] (s.) – discofil (şi diskophile).

DISCORD – 1. (s.) [disko: d] dezacord, disonanţă; 2. (v. i.) [dis ko: d] a fi discordant sau disonant.

DISCORDANCE [dis ko: d*ə*ns] (s.) – disonanţă.

DISCORDANT [dis ko: d*ə*ni] (adj.) – discordant, strident: discordant note – notă discordantă.

DISCOTHEQUE [disko: tek] (s.) – discotecă (clădire).

DISCUR [di z*ə* şi pron. fr.] (s.) – dizeur.

DIZEUZE [di z*ə*: z şi pron. fr.] (s.) – dizeuză.

DISHARMONIOUS [disɑ: mo: ni*ə*s] (adj.) – discordant.

DISHARMONIZE [di sɑ: monaiz] (v. t. / i.) – a face sau a fi discordant.

DISHARMONY [di sɑ: m*ə*ni] (s.) – discordanţă.

DISJUNCT [dis dɜʌnkt] (adj.) – disjunct.

DISK [disk] (s.) – disc (sân. record).

DISK-JOCKEY [disk dɜoki] (s.) – (amer.) disc-jockey.

DISSONANCE [dison*ə*ns] (s.) – disonanţă (şi dissonancy).

DISSONANT [dison*ə*ni] (adj.) – disonant, discordant.

DISTANCE [dist*ə*ns] (s.) – interval între două note: the distance

of a fourth – interval de cvartă.

DISTUNE [dis tju: n] (v. t.) – a dezacorda (un instrument).

DITTY [diți] – 1. (s.) cântec (simplu, scurt): popular ditty – cântec popular; 2. (v. i. Înv.) a cânta; 3. (v. t. Înv.) a pune pe note sau a celebra prin muzică.

DIVA [div∂] (s.) – divă, primadonă.

DIVERTIMENTO [, div∂: ti mentou] (s. pl. divertimenti) – divertisment.

DIVERTISSEMENT [di vɛrtis mă] (s.) – (rar) divertisment.

DIVISION [di viʒ∂n] (s.) – diviziune (linie melodică ornamentală din sec. al XVII-lea – al XVIII-lea).

DIXIELAND [diksilænd] (s.) – stil de jaz.

D.

Mus.

— Doctor în Music.

DO [dou] (s.) – de.

DODECAPHONIC [doudeka fonik] (adj.) – dodecafonic (sân. twelvenote).

DODECAPHONISM [doudeka foniz∂m] (s.) – dodecafonism.

DODECAPHONIST [doudeka fonist] (s.) – dodecafonist.

DODECAPHONY [doude kafouni] (s.) – dodecafonie (sân. the twelve note system).

DOLCE [doltʃi] – 1. (adj.) dolce; 2. (s.) registru de orgă.

DOLOROSO [de: l∂ rousou] (adj.) – doloroso, trist.

DOMINANT [domin∂ni] – 1. (s.) dominantă; 2. (adj.) de dominantă: the dominant chord – acordul dominant.

DOODLESACK [du: d∂l, sæk] (s.) – cimpoi (şi dudelsack).

DORIAN MODE [de: îi∂n moud] (s.) – mod dorian.

DOT [dot] – 1. (s.) punct; 2. (v. t.) a puncta.

DOTTED [dotid] (adj.) – cu punct (despre note).

DOUBLE [dΛb∂l] – 1. (adj.) dublu: double flat – dublu bemol; double sharp – dublu diez; 2. (s.) a) (teatru) dublură; b) (rar) variaţie; 3. (v. t.) a dubla (printr-un ton) fie la unison, fie cu o octavă mai sus sau

mai jos; 4. (v. i.) a cânta la un al doilea instrument: The saxophonist doubles on drums – Saxofonistul dublează la tobe.

DOUBLE-ACTIONED HARP [dΛbəl, ækʃənd hɑ: p] (s.) – harpă cu pedală.

DOUBLE BAR [dΛbəl, bɑ:] (s.) – linie dublă pe portativ.

DOUBLE BASS [dΛbəl, beis] (s.) – contrabas (sân. bass fiddle, bass viol, strâng bass).

DOUBLE BASSOON [dΛbəlbə su: n] (s.) – contrafagot.

DOUBLE COUNTERPOINT [dΛbəl kauntə, point] (s.) – contrapunct dublu.

DOUBLE FUGUE [dΛbəl, fju: g] (s.) – contrafugă, fugă cu două subiecte dezvoltate simultan, sau cu două subiecte dezvoltate mai întâi independent şi apoi împreună.

DOUBLE MOVEMENT [dΛbəl mu: unəni] (s.) – măsură dublă.

DOUBLE REED [dΛbəl, îi: d] (adj.) – cu ancie dublă.

DOUBLE SHARP [dΛbəl ʃa: p] (s.) – dublu diez.

DOUBLE-STOP [dΛbəl stop] (v. i.) – a cânta concomitent pe două coarde ale viorii; a cânta dublu coarde.

DOUBLE STOPS [dΛbəl stops] (s.) – dublu coarde.

DOUBLING [dΛbliŋ] (s.) – dublare.

DOWN BEAT [daun, bit] (s.) – 1. timp tare; 2. prima măsură.

DOWN BOW [daun, bəu] (s.) – lovitură cu vârful arcuşului pe coarde, indicată prin semnul Π.

DRAMA [drɑ: mə] (s.) – dramă.

DRONE-PIPE [droun paip] (s.) – bas (la cimpoi).

DRUM [dr Λm] – 1. (s.) a) tobă, darabană: big/ kettle drum – tobă mare; small/ şi de drum – tobă mică; to beat the drum – a bate toba; the drum beats – toba bate; b) bătaie a tobei; c) toboşar; d) drums – baterie; 2. (v. i.) a cânta la tobă, a bate toba; 3. (v. t.) a executa (un ritm etc.) la tobă.

DRUM BEAT [dr Λm, bi: t] (s.) – bătaie/ răpăit de tobă.

DRUMHEAD [drΛmhed] (s.) – pielea (membrana) de pe tobă.

DRUM MAJOR [dr Λm, meidʒər] (s.) – tambur major.

DRUMMER [dr Λmɔ̂r] (s.) – toboşar.

DRUMSTICK [drΛmstik] (s.) – beţişor de tobă.

DUAN [dju: ɔ̂n] (s.) – (poetic) cânt, canto.

DUET [dju: et] (s.) – duet, duo.

DUCTTIST [dju: etist] (s.) – duetist.

DUCTTO [dju: etou] (s.) – duet.

DULCET [dΛlsit] – 1. (adj.) dulce, plăcut, melodios; 2. (s.) registru de orgă asemănător cu sunetul dulcianei.

DULCIANA [dΛlsi ænɔ̂] (s.) – pedală de orgă care produce sunete subţiri, incisive, asemănătoare cu cele produse de coarde.

DULCIMER [dΛlsimɔ̂r] (s.) – 1. Ţambal: dulcimer player – ţambalagiu; 2. Ţiteră, hack brett; timpanon.

DUO [dju: ou] (s.) – duo, duet.

DUODECIMO [, dju: ou'desimou] (s.) – duodecimă (sân. twelth).

DUODECUPLE SCALE [du: ɔ̂ dekiɔ̂pɔ̂l skeil] (s.) – scară cu douăsprezece tonuri cromatice, în care fiecare ton este considerat o treaptă individuală şi niciunul ca ton alterat pe scara diatonică.

DUPLE [dju: pl] (adj.) – dublu (cu două sau mai multe bătăi într-o măsură): duple meter – metru dublu.

DUPLE RHYTHM/ TIME [dju: pl riθɔ̂m/ taim] (s.) – măsură în doi timpi, măsură binară (sân. duple measure; two-part time).

DUTY BUGLE [dju: ti, bjugl] (s.) – corno signale.

E Eţi:] (s.) – mi: key of E flat – cheia mi bemol.

EAR ţiɔ̂r] (s.) – ureche, auz: to have an ear for music – a avea ureche muzicală; to play by ear – a cânta după ureche; The two bars of music were constantly singing in his ear – Fragmentul de cântec îi suna mereu în urechi; to educate the ear – a-şi forma urechea.

EARLESS [-iɔ̂lis] (adj.) – afon, fără ureche muzicală.

ECCLESIASTICAL MODE [ikli: zi: æstikɔ̂l moud] (s.) – mod gregorian.

ECHAPPÉE [eʃæ pei] (s.) – ton melodic ornamental care urmează tonul principal cu o treaptă mai jos sau mai sus şi care începe printr-un salt.

ECHO [ek∂u] (s. pl. echoes) – 1. ecou; 2. repetiţie; 3. parte sau pedală a unei orgi mari (echo organ/ stop) care produce efecte de ecou.

EGLOGUE [e klo: g] (s.) – eglogă (sân. pastoral poem). ÉCOSSAISE [eko sæz] (s.) – ecoseză (sân.

Scotch dance/ tune).

EIGHTFOLD [ei t, fould] (s.) – (înv.) octavă.

EIGHTH [eiθ] (s.) – octavă.

EIGHTH NOTE [eiθ, nout] (s.) – optime.

ELECTRIC GUITARţi: lektrik şi tα: r] (s.) – chitară electrică.

ELECTRIC ORGANţi: lektrik o: g∂n] (s.) – orgă electrică.

ELECTRONIC MUSICţi: lek trounik mju: zik] (s.) – muzică electronică.

ELECTROPHONEţi: lektr∂ foun] (s.) – electrofon (orice instrument muzical al cărui sunet e produs cu ajutorul curentului electric).

ELEGIAC [, eli dɜai∂k] (adj.) – elegiac.

ELEGY [elidɜi] (s.) – elegie (sân. dirge).

ELEVATE [el∂veit] (v. t.) – a ridica vocea în înălţime sau a creşte volumul vocii.

ELEVATION [, eli vei∫∂n] (s.) – coloratură, calitate a vocii.

ELEVEN KEYED ţi levn ki: d] (adj.) – (despre flaut) cu unsprezece clape.

EMBELISHMENT [em beli∫m∂ni] (s.) – 1. ornament; 2. ton auxiliar.

EMBOUCHURE [, α: mbu'∫u∂r] (s.) – muştiuc, ambuşură.

EMPHASIZE [emf∂saiz] (v. t.) – a da măsura la.

ENCORE [Λŋko: r] – 1. (s.) bis: He chose a Chopin nocturne for his encore – A ales o nocturnă de Chopin pentru bis; 2. (interj.) bis; 3. (v. t.) a bisa.

ENGLISH HORN [iŋgli∫ ho: n] (s.) – corn englez.

ENHARMONIC [enhα: monik] (adj.) – enarmonic.

ENHARMONY [en hα: moni] (s.) – enarmonie. (THE)

ENLIGHTENMENT [în laitəµmənі] (s.) – Iluminismul.

ENSEMBLE [Λn sΛmbəl] (s.) – 1. ansamblu: a strâng ensemble – un ansamblu de coarde; 2. tutti (pasaj executat de întreaga orchestră şi solist, cor etc).

ENTERTAINER [, entə teinər] (s.) – dizeur, dizeuză (sân. bar sânger, discur/ dizeuze).

ENTR-ACTE [ontrækt] (s.) – antract.

ENTRADA [en traθə] (s.) – intradă.

ENTRANCE [entrəns] (s.) – 1. intrarea unei voci sau a unui instrument; 2. modul în care se face intrarea: a sloppy entrance – o intrare neglijentă; 3. intrare pe scenă.

EPIC [epik] – 1. (adj.) a) epic; b) eroic; 2. (s.) compoziţie epică.

EPILOGUE [epi, log] (s.) – epilog.

EPISODE [epi, soud] (s.) – 1. episod; 2. interludiu.

EPITHALAMION [, epiθə leimiən] (s. pl. epithalamia) – epitalam.

EPODE [epoud] (s.) – 1. epodă; 2. refren.

ESTAMPIE [es tɑ: mpi:] (s.) – estampidă.

ETHNOMUSICOLOGICAL [eθnou'mju: zi kolodʒikəl] (adj.) – referitor la etnomuzicologie.

ETHNOMUSICOLOGIST [eθnoumju: zi kolodʒist] (s.) – etnomuzicolog.

ETHNOMUSICOLOGY [eθnoumju: zi kolodʒi:] (s.) – etnomuzicologie. ÉTUDE [e tju: d] (s.) – studiu.

EUPHONIC (AL) [ju: fonik (əl)] (adj.) – eufonic.

EUPHONIOUS [ju: fonіəs]. (adj.) – eufonic: a sweet, euphonious voice – o voce dulce, eufonică.

EUPHONIUM [ju: fonіəm] (s.) – eufoniu, fligorn bariton (sân. baritone).

EUPHONY [ju: fəni] (s.) – eufonie.

EURHYTHMIC [ju: riθmik] (adj.) – euritmic (şi eurythmic).

EURHYTHMICS [ju: riθmiks] (s. pl. ca sg.) – euritmie, arta de a interpreta prin mişcările corpului ritmul compoziţiilor muzicale (inventată de elveţianul Emile-Jacques Daleroze).

EVENSONG [-i: unsoŋ] (s.) – cântec de seară în Biserica anglicană.

EXECUTE [eksi, kju: t] (v. t.) – a executa: to execute a violin concerto with supreme virtuosity – a interpreta un concert de vioară cu o rară virtuozitate (sân. perform, play off, recite).

EXECUTION [eksi kju: ʃ*ə*n] (s.) – execuţie, tehnică, dexteritate: The pianist's execution of the sonata was brilliant – Execuţia sonatei de către pianist a fost strălucită.

EXERCISE [eks*ə*, saiz] (s.) – exerciţiu (sân. study) EXPOSITION [ekspə zi*ʃə*n] (s.) – expoziţie, prima parte a fugii sau a sonatei.

EXPRESSION [ik spre*ʃə*n] (s.) – expresie; intonaţie.

EXPRESSIONISM [ik spre*ʃə*niz*ə*m] (s.) – expresionism.

EXPRESSIVE ORGAN [, ik spresiv o: g*ə*n] (s.) – armoniu.

EXTEMPORIZATION [ikstemp*ə*rai zei*ʃə*n] (s.) – improvizaţie.

EXTEMPORIZE [ik ştemp*ə*raiz] (v. t. / i.) – a improviza (sân. improvise).

EXTEMPORIZER [ik ştemp*ə*raiz*ə*r] (s.) – improvizator.

F F [el] (s.) – 1. fa: scale în F major – gama în fa major; F clef – cheia fa/ de bas; F sharp – fa diez; F flat – fa bemol; 2. f-hole – ureche (de vioară, de violoncel etc).

FA [fɑ:] (s.) – 1. (nota) fa; 2. (nota) subdominantă.

FABURDEN [fæb*ə*: d*ə*n] (s.) – fauxbourdon.

FADO [fɑ: du:] (s.) – fado, cântec popular portughez.

FAH [fɑ:] (s.) – (nota) fa.

FAIRY SCENE/ PLAY [fɛ*ə*îi şi în/ plei] (s.) – feerie.

FAKE [feik] (v. t.) – (jaz) 1. a improviza: to fake an accompaniment – a improviza un acompaniament; 2. a cânta fără partitură.

FAKE BOOK [feik bu: k] (s.) – (jaz) carte care conţine melodii sau progresii armonice de bază pentru diferite cântece.

FALL [fo': l] FELL [fel] FALLEN [fo': l*ə*n] (v. t.) – to fall a note – a coborî o notă.

FALSE [fo': ls] (adj. adv.) – fals.

FALSETTO [fo': l setou] (s.) – falsetto.

FANDANGO [fæn dængou] (s.) – fandango.

FANFARE [fænfɛ∂r] (s.) – fanfară, arie cântată de trompete.

FANTASIA [fæn teizi∂] (s.) – fantezie (sân. reverie).

FANTASIST [fænt∂sist] (s.) – compozitor de fantezii.

FANTASY [fænt∂şi] (s.) – fantezie.

FARANDOLE [fær∂ndoul] (s.) – farandolă, muzica unui dans provensal.

FARCE [fα: şi (s.) – farsă.

FARCICAL [fα: sik∂l] (adj.) – de farsă; burlesc.

FAUXBOURDON [foub∂: don] (s.) – faux bourdon, tehnică compoziţională din sec. al XV-lea.

FEMININE CADENCE [fem∂nin kæd∂ns] (s.) – cadenţă în care acordul final cade pe o bătaie slabă.

FERMATA [fɛ∂ mα: t∂] (s.) – fermată; coroană; simbolul fermatei.

FESTIVAL [festiv∂l] (s.) – festival: a music festival – un festival de muzică.

FI [fi:] (s.) – silabă de solmizaţie folosită pentru semitonul dintre a patra şi a cincea treaptă.

FIDDLE [fid∂l] – 1. (s.) a) scripcă, vioară; b) orice instrument muzical de forma viorii (violă, violoncel, contrabas); 2. (v. t. / i.) (fam.) a cânta la scripcă; to play first fiddle – a cânta la vioara I; to play second fiddle – a cânta la vioara a II-a.

FIDDLE BOW [fid∂l, b∂u] (s.) – arcuş de vioară (din păr de cal).

FIDDLE CASE [fid∂l, keis] (s.) – toc/ cutie de vioară.

FIDDLE MAKER [fid∂l, meik∂r] (s.) – lutier.

FIDDLER [fidl∂r] (s.) – (fam.) scripcar, viorist (de stradă), lăutar.

FIDDLESTICK [fid∂l, stik] (s.) – (fam.) arcuş.

FIDDLE STRINGS [fid∂l, striŋz] (s.) – strune, coarde de vioară.

FIDDLING [fid∂liŋ] (s.) – cântatul la vioară.

FIDICINAL [fi disin∂l] (adj.) – referitor la coarde sau la instrumentele cu coarde.

FIELD MUSIC [fi: ld mju: zik] (s.) – 1. muzicieni (mai ales gornişti, toboşari şi flautişti) care cântă muzică de marş în lipsa fanfarei; 2. muzica pe care aceştia o cântă.

FIFE [faif] – 1. (s.) fluier sau flaut (folosit împreună cu toba în timpul marşurilor); 2. (v. i.) a cânta din fluier; 3. (v. t.) a cânta (ceva) la fluier.

FIFER [faifər] (s.) – flautist; cântăreţ din fluier, fluierar.

FIFTH [fifθ] (s.) – (interval de) cvintă (sân. quint).

FIGURANT [figjurəni] (s.) – figurant.

FIGURANTE [, figju'rɑ: ni] (s.) – figurantă.

FIGURATE [figjurit] (adj.) – încărcat, complicat, înzorzonat.

FIGURATION [, figju'reiʃən] (s.) – 1. figuraţie, tratare ornamentală a unui pasaj, tratare contrapunctică foarte înflorită; 2. cifraj, notarea părţii de bas.

FIGURE [figər] – 1. (v. t.) a nota cifre reprezentând acompaniamentul (unui pasaj); a înflori, a scrie (un pasaj) cu înfloriturі; 2. (s.) motiv; figură.

FIGURED BASS [figədbeis] (s.) – bas cifrat.

FINALE [fi: nɑ: li] (s.) – final, coda.

FINGER [fiŋgər] – 1. (v. i.) a) a bate măsura; b) a avea digitaţie bună; c) a cânta la un instrument cu degetele; 2. (s.) digitaţie.

FINGER BOARD [fiŋgəbo: d] (s.) – 1. limbă, gât (la instrumentele cu coarde); 2. claviatură, clape.

FINGER HOLE [fiŋgəhəul] (s.) – gaură; clapă, clapetă (la instrumentele de suflat) FINGERING [fiŋgəriŋ] (s.) – 1. digitaţie; 2. indicarea digitaţiei.

FIORITURA [, fjori tjuərə] (s. pl. fioriturae) – fioritură, înfloriturǎ.

FIPPLE [faipəl] (s.) – cep mic în partea de sus a unui fluier, cu o fantă prin care suflă fluierarul.

FIPPLE-FLUTE [faipəl, fiu: t] (s.) – orice instrument asemănător cu fluierul.

FIRST [fə: st] – 1. (adj.) primul instrument sau prima voce: first

alto; first horn – prim-altist; primcorn; 2. (s.) a) prima voce sau primul instrument din orchestră sau din cor; b) conducătorul unei părţi sau a unui grup de interpreţi.

FLAG [flæg] (s.) – coadă la o notă.

FLAGEOLET [, flædɜ∂ let] (s.) – flajeolet.

FLAMENCO [flɑ: meŋkou] (s.) – flamenco, stil de muzică instrumentală sau vocală originară din sudul Spaniei.

FLAT [flæt] – 1. (adv.) cu un semiton mai jos; disonant: to sing flat – a cânta disonant; 2. (s.) bemol: The flat of B is B flat – Bemolul lui şi este şi bemol; 3. (adj.) a) fals, disonant, discordant; b) bemol (izat): D flat – re bemol; minor, jos, grav: flat fifth – cvintă redusă; flat third – terţă minoră; 4. (v. t.) a bemoliza.

FLATNESS [flætnis] (s.) tonalitate prea joasă (a unui sunet).

FLOURISH [flΛriʃ] – 1. (v. i.) a) a preludia; b) a intona un acord final; c) a face variaţii sau înfloriturі; 2. (s.) a) preludiu; b) acord final; c) (sunet de) fanfară; d) fioritură, variaţie; vocal flourish – ruladă.

FLOURISHING [flΛriʃiŋ] (s.) – fanfară.

FLUE [fiu:] (s.) – deschizătura din partea de sus a unui tub prin care iese aerul.

FLUE PIPE [fiu: paip] (s.) – tub de orgă cu deschizătură în partea de sus.

FLUE STOP [fiu: stop] (s.) – şir de tuburi de orgă.

FLŰGELHORN [fiu: g∂l, ho: n] (s.) – instrument de suflat din alamă, cu trei valve, acordat în si bemol şi folosit mai ales în fanfare.

FLUSH [flΛʃ] (s.) – tril.

FLUTE [fiu: t] – 1. (s.) a) flaut, fluier: vertical flute – flaut drept; alto flute – flautul alto; oktave flute – flautul mic; bassflute – flautul bas; shepherd's flute – fluier; transverse/ German flute – flaut care se ţine orizontal pe buze; concert flute – flaut de concert; the Magic Flute – Flautul fermecat; b) registru, timbru de flaut (la orgă); 2. (v. t.) a cânta la flaut sau la fluier.

FLUTED [fiu: tid] (adj.) – flautat: fluted notes – note flautate.

FLUTER [fiu: t∂r] (s.) – 1. persoană care face flaute; 2. (înv.)

flautist.

FLUTE PLAYER [fiu: t'pleiər] (s.) – flautist.

FLUTING [fiu: tiŋ] (s.) – 1. arta de a cânta la flaut; 2. sunet de flaut.

FLUTIST [fiu: tist] (s.) – flautist (şi flautist).

FLUTTER [fl ʌtər] (s.) – interferenţă în sunet reprodusă de pe un disc sau de pe o bandă, cauzată de o înregistrare defectuoasă.

FLUTY [fiu: ti] (adj.) – ca de flaut (şi flutey).

FOLKLORE [fəuk, lo: r] (s.) – folclor.

FOLKLORIC [fəuk, lo: rik] (adj.) – folcloric.

FOLKLORIST [fəuk, lo: rist] (s.) – folclorist.

FOLKLORISTIC [fəuklo: ristik] (adj.) – folcloristic, folcloric.

FOLK MUSIC [fəuk, mjuzik] (s.) – muzică pop.

FOLK MUSIC BAND [fəuk, mjuzik bænd] (s.) – taraf.

FOLK ROCK [fəuk, rok] (s.) – stil muzical care combină rockul şi folkul.

FOLK SINGER [fəuk, siŋgər] (s.) – cântăreţ folk.

FOOTLIGHTS [fut, laits] (s. pl.) – rampă, luminile rampei: to appear before the footlights – a-şi face apariţia pe scenă; to get over the footlights – a plăcea publicului.

FORK [fo': k] (s.) – diapazon.

FORM ÎN MUSIC [fo': min mju: zik] (s.) – formă muzicală.

FORTE [fo': tei] (adj., adv.) – forte.

FORTEPIANO [fo': tei, pl ænou] (adj., adv.) – fortepiano, puternic şi imediat încet.

FORTISSIMO [fo': tisi, mou] (adj., adv.) – fortissimo.

FORZANDO [fo': tsɑ: ndou] (adj., adv.) – sforzando.

FOUR-HANDED [fo': „hændid] (adj.) – pentru/ la patru mâini.

FOUR PART [fo': „pa: t] (adj.) – pentru patru voci.

FOUR PART HARMONY [fo': „pa: t'hɑ: məni] (s.) – armonie în patru linii melodice.

FOURTH [fo': θ] (s.) – cvartă.

FOXTROT [foks, trot] (s.) – foxtrot.

FRENCH HARP [frontʃ, hɑ: p] (s.) – (dial.) armonică.

FRENCH HORN [frontʃ, ho: n] (s.) – corn de armonie.

FRENCH PITCH [frontʃ, pitʃ] (s.) – diapazon (ca standard de înălţime).

FREQUENCY [în: kwənsi] (s.) – frecvenţă.

FRET [fret] (s.) – fiecare dintre bucăţile de fildeş încrustate pe gâtul chitarei sau mandolinei (care uşurează găsirea tonurilor şi a semitonurilor).

FROG [frog] (s.) – capră (la arcuş).

FUGAL [fju: gəl] (adj.) – în stil de fugă.

RUGATE [fju: geit] (s.) – piesă în stilul fugii, dar fără să respecte regulile acesteia.

RUGAT-O [fju: gɑ: tou] (s.) – parte a unei compoziţii în stilul fugii, dar fără să fie o fugă.

FUGHETTA [fju: getə] (s.) – fugă mică.

FUGUE [fju: g] (s.) – fugă.

FUGUIST [fju: gist (s.) – compozitor de fugi.

FUNDAMENTAL [fʌndəmentəl] – 1. (adj.) (d. un acord) fundamental; 2. (s.) (numit şi fundamental note/ tone) a) acord fundamental; b) generatorul unei serii de armonii.

FUNDAMENTAL BASS [fʌndəmentəl beis] (s.) – bas fundamental.

FUNK [fʌŋk] (s.) – stil de blues în jazul modern.

FUTURISM [fju: tʃərizəm] (s.) – futurism.

FYTTE [fit] (s.) – (lit. Înv.) cânt, canto.

G G [dʒi:] (s.) – sol: G minor – sol minor.

GALA [gɑ: lə] (s.) – gală: a gala featuring opera stars in their most famous scenes – o gală cu artişti de operă în cele mai faimoase roluri ale lor.

GALLIARD [gæljəd] (s.) – galliardă (şi gaillarde).

GALOP [gæləp] (s.) – galop (sân. gal (l) opade).

GALOUBET [gælu: bei] (s.) – galoubet, tip de flaut cu trei găuri,

la care se cântă cu o mână, în timp ce cu cealaltă se bate o tobă mică.

GAMUT [gæmət] (s.) – 1. gamă; 2. scară, diapazon.

GAPPED-SCALE [gæpd skeil] (s.) – scară formată prin omisiunea unor tonuri din gama completă.

GAVOTTE [gəvot] (s.) – gavotă (şi gavot).

G CLEF [dʒi: „klef] (s.) – cheia sol.

GENTE [ʒɑ: ŋr] (s.) – gen: the twelvetone genre of musical composition – genul dodecafonic al compoziţiei muzicale.

GIG [gig] – 1. (s.) angajament de o seară (al unui muzicant); 2. (v. i.) a cânta cu angajament provizoriu.

GIGUE [dʒi: g] (s.) – gigă (sân. jig).

GIOCOSO [dʒo: kousou] (adj. adv.) – giocoso, jucăuş.

GLASS HARMONICA [glæshɑ: monikə] (s.) – armonică de sticlă, instrument muzical format din boluri de sticlă de diferite mărimi, ale căror margini sunt puse în vibraţie de bătaia degetelor.

GLEE [gli:] (s.) – 1. cântec pentru trei sau patru voci solo (fără acompaniament) (sân. part song); 2. (înv.) instrument muzical.

GLEE CLUB [gli: kl Λb] (s.) – grup organizat pentru a cânta muzică corală.

GLEEMAN [gli: mæn] (s.) – (ist.) cântăreţ ambulant, menestrel.

GLIDE [glaid] – 1. (v. i.) a face un glissando, a lega notele; 2. (s.) glissando.

GLISSANDO [gli sɑ: ndou] (s. adv.) – glissando.

GLOCKENSPIEL [glokən, spi: l] (s.) – (celesta) glockenspiel.

GLOTTIS [glotis] (s.) – glotă.

GOB STICK [gob, stik] (s.) – (amer. st.) clarinet.

GOLIARDIC [gouli ɑ: dik] (adj.) – goliardic.

GONG [goŋ] (s.) – gong.

GO-PAK [goupæk] (s.) – dans popular din Ucraina.

GOSPEL [gospəl] – 1. (s.) stilul gospel; 2. (adj.) gospel hymn – imn gospel; gospel sânger – cântăreţ gospel.

GOSPEL SONG [gospəlsoŋ] (s.) – cântec, melodie, cântare în stilul (jazului) gospel GOTHIC [gouθik] (adj.) – gotic.

GRACE – 1. (NOTE) [greis Cnout)] (s.) – înfloritură, apogiatură, notă de coloratură; 2. (v. t.) a înflori, a cadenţa.

GRACIOSO [greiʃi: ousou] (s.) – 1. gracioso, de un comic facil; 2. personaj din comedia spaniolă, asemănător cu clovnul.

GRADUAL [grædu: ∂l] (s.) – 1. cânt antifonic; 2. carte de cântece corale pentru liturghii.

GRADUS [greid∂s] (s. pl. graduses) – lucrare constând în întregime sau parţial din exerciţii a căror dificultate creşte treptat.

GRAMOPHONE [græm∂, foun] (s.) – 1. patefon, gramofon: automatic/ electric gramophone – gramofon electric; 2. pick-up.

GRAMOPHONE RECORD [græm∂, foun, reko: d] (s.) – disc; placă de patefon.

GRAND [grænd] – 1. (adj.) a) mare, scris pentru orchestră sau ansamblu de mari dimensiuni: a grand fugue – fugă pentru orchestră; b) aplicat compoziţiilor care au formă completă; 2. (s.) pian mare.

GRAND FINALE [grænd fi na: li] (s.) – final grandios.

GRANDIOSO [grændi: ousou] (adj. adv.) – grandioso, maiestuos.

GRAND OPERA [grænd op∂r∂] (s.) – dramă cântată.

GRAND PIANO [grændpi ænou] (s.) – pian cu coadă.

GRAVE [grevei] (adj. adv.) – grave, încet, solemn.

GREGORIAN [gri go: îi∂n] (adj.) – gregorian: gregorian music – muzică gregoriană; gregorian chant – cânt gregorian; gregorian mode – mod gregorian.

GROSS EAR [grous, i∂r] (s.) – lipsă de ureche muzicală: to have a gross ear – a nu avea ureche muzicală.

GROUND [graund] (s.) – temă, motiv.

GROUND BASS [graund beis] (s.) – temă de bas.

GROUP [gru: p] (s.) – 1. musical group – formaţie; 2. secţiunea din orchestră unde se află instrumente din aceeaşi clasă.

G-STRING [dɜi: striŋ] (s.) – coarda sol.

GUARNERIES [gwa: neari∂s] (s. pl.) – vioară/ violoncel Guarnier.

GUIRO [gwi: rou] (s.) – guiro, instrument muzical sud-american.

GUITAR [gita: r] (s.) – chitară.
GUITARLIKE [gât*ə*: Iaik] (adj.) – ca de chitară.
GUITARIST [şi ta: rist] (s.) – chitarist.
GUT [gΛt] (s.) – coardă (pentru vioară etc).
H H [ei dɜ] (s.) – nota şi în notaţia germanică.
HABANERA [, hæb*ə* nɛ*ə*r*ə*] (s.) – habaneră/ havaneră (dans cubanez).
HAIR [hɛ*ə*r] (v. t.) – a pune păr (la arcuş).
HALF CADENCE [, hα: f kæd*ə*ns] (s.) – cadenţă terminată cu armonie dominantă.
HALF NOTE [, hα: f nout] (s.) – doime.
HALF REST [, hα: f rest] (s.) – pauză de o doime.
HALF STEP [, hα: f step] (s.) – semiton.
HALF TONE [hα: f, toun] (s.) – semiton.
HAMMER [hæm*ə*r] (s.) – ciocan (la pian).
HAND ORGAN [hænd, o: g*ə*n] (s.) – flaşnetă, caterincă.
HARD BOP [hα: d, bop] (s.) – hard bop, stil de jaz modern.
HARD-ROCK [hα: d, rok] (s.) – hard-rock.
HARMONIC [hα: monik] – 1. (adj.) armonic: harmonic tones – tonuri armonice; 2. (s.) armonică; ton armonic; armonie.
HARMONICA [hα: monik*ə*] (s.) – 1. armonică, acordeon; 2. muzicuţă, armonică de gură (sân. mouth organ).
HARMONIC MINOR SCALE [hα: monik main*ə* skeil] (s.) – v. minor scale.
HARMONICON [hα: monik*ə*n] (s.) – 1. muzicuţă; 2. orchestrion.
HARMONICS [hα: moniks] (s. pl. ca sg.) – 1. ştiinţa/ arta armoniei; 2. parţialele tonului fundamental; 3. sunetul ca de flajeolet al unei coarde (mai ales la vioară).
HARMONIC TONE [hα: monik toun] (s.) – ton armonic.
HARMONIC TRIAD [hα: monik, trai*ə*d] (s.) – triplu acord major.
HARMONIOUS [hα: moni*ə*s] (adj.) – armonios, plin de armonie.
HARMONIOUSLY [hα: mouni*ə*sli] (adv.) – armonios, melodios.
HARMONIOUSNESS [hα: moni*ə*snis] (s.) – 1. armonie, acord; 2.

unison, acord.

HARMONIPHON [hɑ: monif*ə*n] (s.) – oboi cu clape.

HARMONISATION [hɑ: m*ə*n-ai zei∫*ə*n] (s.) – armonizare.

HARMONIST [hɑ: monist] (s.) – specialist în armonie, maestru al armoniei.

HARMONIUM [hɑ: mouni*ə*m] (s.) – armoniu, fisarmonică, orgă de cameră.

HARMONIUM PLAYER [hɑ: mouni*ə*m, plei*ə*r] (s.) – organist.

HARMONIZE [hɑ: m*ə*naiz] – 1. (v. t.) a amplifica armoniile, a armoniza (o melodie); 2. (v. i.) a se armoniza (tonuri, sunete).

HARMONY [hɑ: m*ə*ni] (s.) – armonie.

HARP [hɑ: p] – 1. (s.) harpă: Aeolian harp – harpă eoliană; to play (on) the harp – a cânta la harpă; harp player – harpist; 2. (v. i.) a cânta la harpă.

HARPER [hɑ: p*ə*r] (s.) – harpist.

HARPERESS [hɑ: p*ə*res] (s.) – harpistă.

HARPIST [hɑ: pist] (s.) – harpist (profesionist).

HARP PEDAL [hɑ: p, pedl] (s.) – pedală de harpă.

HARPSICHORD [hɑ: psi, kod] (s.) – harpsicord, (tip de) clavecin.

HAUTBOY [uoboi] (s.) – (arh.) oboi.

HAWAIAN [h*ə* wai*ə*n] (adj.) – Hawaian guitar – havaiană (sân. ukulele).

HEAD NOTE [hæd, nout] (s.) – notă în registrul de cap.

HEAD REGISTER [hæd regist*ə*r] (s.) – registru acut.

HEAD VOICE [hæd, vois] (s.) – voce/ registru de cap.

HEAR [hi*ə*r] HEARD [h*ə*: d] (v. t.) – a auzi, a asculta: to hear a recital – a asculta un recital.

HEARING [hi*ə*riŋ] (s.) – 1. auz; 2. audiţie: first hearing – primă audiţie.

HEEL [hi: l] (s.) – gât (la vioară etc.).

HELDENTENOR [held*ə*n, ten*ə*r] (s.) – tenor cu voce puternică, impresionantă, capabil să interpreteze operele wagneriene (sân. heroic tenor).

HELICON [helic*ə*n] (s.) – helicon, fligorn contrabas; F helicon – suzafon.

HEP [hæp] (adj.) – (amer.) extaziat, pierdut (în timpul execuţiei unei bucăţi de jaz).

HEP CÂT [hæpkæt] (s.) – (amer.) 1. jazbandist, instrumentist de jaz; 2. fanatic al jazului.

HEP SET [hæpset] (s.) – (amer.) tineretul admirator fanatic al jazului.

HEPSTER [hepst*ə*r] (s.) – (amer.) 1. jazbandist; 2. fanatic al jazului.

HEPTACHORD [hept*ə*ko: d] (s.) – heptacord.

HERO [hi*ə*rou] (s.) – erou, protagonist, personaj principal.

HEROIC [hi rouik] (adj.) – eroic.

HEROIC TENOR [hi rouik ten*ə*r] (s.) – v. heldentenor.

HEROINE [herouin] (s.) – eroină, protagonistă, personaj principal.

HETEROPHONIC [, hetero founik] (adj.) – heterofonic.

HETEROPHONY [, het*ə* rol*ə*ni] (s.) – heterofonie.

HEXACHORD [heks*ə*ko: d] (s.) – hexacord.

HI-FI [hai fai] – 1. (s.) înaltă fidelitate; 2. (adj.) de înaltă fidelitate (prescurtare de la highfidelity).

HIGH [hai] (adj.) – înalt, acut.

HIGH-FIDELITY [haifi deliti] – 1. (s.) înaltă fidelitate; 2. (adj.) de înaltă fidelitate HIGH-KEYED [hai ki: d] (s.) – (despre un cântec) pe un ton înalt.

HILL-AND-DALE [hil*ə*n deil] (adj.) – (despre un disc de patefon) ondulat, deformat.

HILLBILLY MUSIC [hil, bili mju: zik] (s.) – muzică în stil american, muzică de cowboy.

HIT [hit] (s.) – (fam.) şlagăr, hit.

HOCKET [hokit] (s.) – hoquetus, tehnică în compoziţia muzicală medievală în care două sau trei părţi vocale interpretează scurte fraze în alternări rapide.

HOLD [hould] – 1.

HELD [held] (v. t.) a) a cânta (o anumită voce, parte dintr-un cor etc.); b) a ţine (o notă); 2. (s.) semn de (pre) lungire, fermata.

HOMOPHONE [ho înðfoun] (s.) – omofon, semn grafic care reprezintă acelaşi ton.

HOMOPHONIC [homo fðnik] (adj.) – omofonic: homophonic music – muzică omofonică.

HOMOPHONY [ho mofðni] (s.) – omofonie, muzică omofonică.

HOOK [nu: k] (s.) – steguleţ (la note).

HORA [ho: rð] (s.) – horă.

HORN [ho: n] (s.) – corn; cornet; hunting horn – goarnă, corn de vânătoare; French horn – corn de armonie; alto horn – fligorn alto; tenor horn – fligorn tenor; shepherd's horn – bucium; valve horn – corn cromatic sau cu ventile.

HORN BAND [ho: n bænd] (s.) – gornişti, trompeţi.

HORN BLOWER [ho: n, alðuðr] (s.) – gornist, trompet.

HORNPIPE [ho: npaip] (s.) – 1. instrument asemănător cu cavalul; 2. dans vioi (al ţăranilor englezi).

HOT [hoţ] (adj.) – (despre jaz) hoţ (bazat pe ritmuri vii şi pe improvizaţie).

HUM [hΛm] (v. t.) – a fredona, a murmura.

HUMANISM [hju: mðnizðm] (s.) – umanism.

HUMORESQUE [hju: mð resk] (s.) – humorescă.

HUNTING HORN [hΛntiŋ, ho: n] (s.) – corn de vânătoare.

HURDY-GURDY [hð: di gð: di] (s. pl. hurdy-gurdies) – flaşnetă, caterincă.

HYMN [him] – 1. (s.) a) imn/ cântec religios, octoih; b) cântec de slavă sau de bucurie (sân. anthem); 2. (v. i.) a cânta un cântec religios.

HYMNAL [himnðl] – 1. (adj.) imnic; 2. (s.) culegere de imnuri (sân. hymn book).

HYMNARIUM [him nα: îiðm] (s. pl. hymnaria) – culegere de imnuri.

HYMNARY [himnðîi] (s. pl. hymnaries) – culegere de imnuri.

HYMNIST [himnist] (s.) – compozitor de imnuri.

HYMNODY [himnədi] (s.) – 1. compunerea sau interpretarea de imnuri sau de muzică sacră; 2. imnuri colective (mai ales într-o religie).

HYMNOLOGY [him nolodʒi] (s.) – 1. studiul imnurilor, istorie, clasificare etc; 2. compunerea de imnuri; 3. imnurile în ansamblu.

HYPOAEOLIAN MODE [, haipoui: ouliən moud] (s.) – mod hipoeolian.

HYPODORIAN MODE [, haipou'douri: ən moud] (s.) – mod hipodorian.

HYPOIONIAN MODE [, haipouai: ouni: ən moud] (s.) – mod hipoionian.

HYPOLYDIAN MODE [, haipou'lidi: ən moud] (s.) – mod hipolidian.

HYPOPHRYGIAN MODE [, haipou'fridʒi: ən moud] (s.) – mod hipofrigian.

I ICKY MUSIC [iki, mju: zik] (s.) – (amer. st.) muzică dulceagă, sentimentală, demodată (considerată astfel de către partizanii stilului bebop).

IDIOPHONE [idi: ə foun] (s.) – idiofon, instrument muzical format dintr-un material sonor asemănător cu al gongului sau al armonicii de sticlă.

IDYL (L) [idil] (s.) – idilă; eglogă.

IDYLLIC ţi dilik] (adj.) – idilic.

IDYLLIST [idilist] (s.) – compozitor de idile.

IMITATION [, îmi teiʃən] (s.) – imitaţie, variaţie, reluare a melodiei.

IMMUSICALţi: mju: zikəl] (adj.) – nemuzical.

IMPRESSIONISM [im preʃənizəm] (s.) – impresionism.

IMPROMPTU [im promptju:] (s.) – impromptu.

IMPROVISATION [, imprəvai zeiʃən] (s.) – improvizaţie.

IMPROVISE [imprə, vaiz] (v. i.) – a improviza (sân. extemporize).

IMPROVISED [imprə, vaizd] (adj.) – improvizat.

InAND-OUTER [înənd autər] (s.) – (fam.) instrumentist/ cântăreţ care nu este totdeauna în formă.

INCANTATION [inkæn teiʃən] (s.) – incantaţie.

INCIDENTAL MUSIC [inşi dentəl mju: zik] (s.) – muzică compusă pentru a puncta sau a acompania părţi ale acţiunii unei piese de teatru, sau care face trecerea între scene.

NCISION [în siɜən] (s.) – inciză.

INFLECT [în flekt] (v. t.) – a modula.

INFLEXION [în flekʃən] (s.) – modulaţie, inflexiune tonală.

INGANNO [în gannou] (s.) – cadenţă întreruptă.

INHARMONIC [, inhα: monik] (adj.) – discordant, nearmonios, strident.

INHARMONIOUS [, inhα: mouniəs] (adj.) – discordant, nearmonios, strident.

INHARMONIOUSNESS [, inhα: mouniəsnis] (s.) – discordanţă, distonanţă, lipsă de armonie.

INIŢIAL [i-niʃəl] (s.) – notă iniţială, ton iniţial (al unei melodii pe o singură voce).

INNER PART [înə, pα: t] (s.) – voce/ melodie mijlocie (de alto sau de tenor).

InNOMINE [în nomi: noi] (s.) – numele mai multor compoziţii instrumentale polifonice englezeşti din sec. al XVI-lea – al XVII-lea folosind un antifon pentru Sfânta Treime drept cantus firmus.

INSTRUMENT [instrumənі] – 1. (s.) instrument muzical: brass instrument – instrument de alamă; wind instrument – instrument de suflat; chord/ strâng instrument – instrument cu coarde; to play (on) an instrument – a cânta la un instrument; 2. (v. t.) a orchestra, a instrumenta.

INSTRUMENTAL [instru'mentəl] (adj.) – instrumental.

INSTRUMENTALIST [instru'mentəlist] (s.) – instrumentist.

INSTRUMENTALLY [instru'mentəli] (adv.) – instrumental.

INSTRUMENTAL PERFORMER [instru'mentəl pə fo': mər] (s.) –

instrumentist.

INSTRUMENTAŢION [instrumentei∫ə*n*] (s.) – orchestraţie, instrumentaţie.

INTERACT [intə*r*ækt] (s.) – interludiu; muzică de antract.

INTERLUDE [intə, lu': d] (s.) – interludiu.

INTERMEZZO [, intə metsou] (s. pl. intermezzi/ intermezzos) – intermezzo.

INTERNAŢIONAL PITCH [intə: næ∫ənəl pit∫] (s.) – v. diapazon normal pitch.

INTERPRET [în'tə: prit] (v. t.) – a interpreta, a executa.

INTERPRETATION [în tə: prin tei∫ə*n*] (s.) – interpretare, execuţie.

INTERPRETATIVE [intə: preţətiv] (adj.) – interpretativ.

INTERVAL [intəvəl] (s.) – interval: discordant interval – interval discordant; harmonic interval – interval armonic; melodic interval – interval melodic.

INTERVALLIC [intə vælik] (adj.) – referitor la intervale.

INTONATE [intouneit] (v. t.) – a intona; a cânta.

INTONATION [, intou'noi∫ə*n*] (s.) – intonaţie; intonare, psalmodie.

INTONE [în toun] (v. t.) – a intona; a psalmodia.

INTRADA [în trα: də] (s.) – intradă, pasaj introductiv, intrare.

INTRIGUE [în tri: g] (s.) – intrigă: comedy of intrigue – comedie de intrigă.

INTRODUCE [intrə dju: ş*i* (v. t.) – to introduce light and shade into – a nuanţa.

INTRODUCTION [intrə dΛk∫ə*n*] (s.) – uvertură, introducere.

INTROIT [în trouit] (s.) – 1. parte a unui psalm cântată de cor în momentul începerii Misei catolice; 2. psalm cântat de corul Bisericii luterane sau anglicane pentru a celebra Sfânta Comuniune; 3. cântec coral de răspuns la începerea unui serviciu religios.

INVENŢION [în ven∫ə*n*] (s.) – invenţiune, scurtă parte contrapunctică bazată pe un subiect dat.

INVERSION [în və: ʃən] (s.) – derivare: inversion of a chord – acord derivat.

INVERT [în və: t] (v. t.) – to invert a chord – a răsturna un acord.

INVERTED MORDANT [în və: tid mo: dəni] (s.) – mordant derivat, înfloritură melodică bazată pe alternarea rapidă a unui ton principal şi a unuia secundar.

IONIAN MODE [i-ouni: ən'moud] (s.) – mod ionian.

IRISH NIGHTINGALE [aiəîiʃ, naitingeil] (s.) – (st.) tenor irlandez (care cântă mai ales balade).

ISORHYTHM [aisəriθəm (s.) – isontm, structură caracteristică motetului Ars Nova, constând într-o frază ritmică repetată, de obicei de tenor, de-a lungul întregii compoziţii muzicale.

ISOTONIC [aisə tounik] (adj.) – caracterizat prin tonuri egale.

IVORIES [aivərâs] (s. pl.) – clape/ claviatură de pian etc: to tickle the ivories (fam.) – a cânta la pian.

J JAM [dʒæm] (v. i.) – (jaz) a participa la o întâlnire la care muzicienii cântă pentru propria plăcere.

JAM SESSION [dʒæm seʃən] (s.) – 1. Întâlnire a unui grup de cântăreţi de jaz care cântă pentru propria plăcere; 2. O interpretare de jaz impromptu sau un spectacol oferit de cântăreţi de jaz care de obicei nu cântă împreună.

JAMISSARY MUSIC [dʒæmi seri mju. zik] (s.) – muzică militară turcească.

JAZZ [dʒæz] – 1. (s.) jaz; 2. (adj.) de jaz; 3. (v. i.) a executa muzică de jaz; a dansa pe muzică de jaz; 4. (v. t.) a cânta în stil de jaz.

JAZZ BAND [dʒæz, bænd] (s.) – jazband, orchestră de jaz.

JAZZ MAN [dʒæz, mæn] (s. pl. jazzmen) – instrumentist de jaz.

JAZZ SINGER [dʒæz, siŋər] (s.) – cântăreţ a cărui tehnică vocală este asemănătoare cu a unui instrument muzical şi al cărui cântec, prin improvizaţie, melodică, frazare şi subtilitate ritmică transmite accentele jazului.

JAZZ UP [dʒæz Λp] (v. t.) – (fam. adesea peior.) a interpreta în stil/ manieră de jaz.

JAZZY [dʒæzi] (adj.) – (st.) (ca) de jaz.

JEW'S/ JEWS HARP [dʒu: z ha: p] (s.) – drâmbă (şi jaw's harp).

JIG [dʒig] – 1. (s.) gigă; 2. (v. i.) a executa o gigă.

JIGGER [dʒigər] (s.) – dansator de gigă.

JIGGISH [dʒigiʃ] (adj.) – referitor la gigă.

JIGLIKE [dʒiglaik] (adj.) – ca de gigă.

JINGLE [dʒiŋgəl] – 1. (s.) zdrăngănit (de pian); 2. (v. t.) a zdrăngăni (la pian).

JINGLING JOHNNY [dʒiŋgliŋ dʒoni] (s.) – v. crescent.

JIVE [dʒaiv] – 1. (s.) a) jaz; b) jargon al interpreţilor de jaz; c) conversaţie între interpreţii de jaz; 2. (v. i.) a interpreta muzică de jaz; a dansa după muzică de jaz.

JONGLER [dʒoŋglər şi pron. fr.] (s.) – jongler, cântăreţ rătăcitor din Evul Mediu.

JOTA [houtə] (s.) – jota, muzica unui dans spaniol în trei timpi.

JUBILUS [dʒu: bələs] (s. pl. jubili) – (în muzica Bisericii catolice) jubilaţie, grup melodic de tonuri cu care este cântat ultimul-a din al doilea şi al treilea aleluia (şi jubilatio).

JUKE BOX [dʒu: k boks] (s.) – tonomat.

JUMP [dʒʌmp] (adj.) – (jaz) caracteristic jazului.

JUXTAPOSITION [dʒʌkstəpə ziʃən] (s.) – juxtapunere.

K K – v.

K.

V.

K. – 1.

Kirkpatrick (referitor la catalogul cronologic al sonatelor lui Domenico Scarlatti, alcătuit de Ralph Kirkpatrick, harpsicordist american; litera este folosită împreună cu un număr de identificare pentru fiecare operă); 2.

Köchel (referitor la catalogul cronologic al operelor lui Mozart realizat de Ludwig von Köchel, muzicolog austriac; litera este folosită împreună cu un număr de identificare pentru fiecare operă) (şi K.

V.).

KABUKI [kɑ: bu: ki] (s.) – dramă populară din Japonia sec. al XVII-lea, cu costume elaborate, dialog ritmat, interpretare stilizată, muzică şi dans, în care atât rolurile masculine cât şi cele feminine erau jucate de actori bărbaţi.

KANSAS CITY STYLE [kænzəs siti stail] (s.) – stil de jaz dezvoltat în Kansas City, Missouri, la începutul anilor 1930, caracterizat prin puternice accente de blues şi printr-o bătaie mai slabă decât cea a jazului New Orleans sau Chicago.

KAPELLMEISTER [kɑ: pel maistər] (s.) – 1. capelmaistru; 2. dirijor de fanfară.

KARAOKE [kæri: ouki:] (s.) – karaoke.

KAZACHOK [kəzɑ: tʃok] (s. pl. kazachki) – cazacioc (şi kazatsky, kazatske).

KAZOO [kə zu:] (s.) – jucărie muzicală în forma unui tub deschis la ambele capete şi cu o gaură laterală acoperită cu o membrană (sân. mârliton).

KEEN [ki: n] (adj.) – (despre sunet, voce) ascuţit.

KETTLE DRUM [ketəl dr ʌm] (s.) – 1. timpan (sân. timbal); 2. tobă mare, în forma unei jumătăţi de sferă, din alamă sau din cupru, pe care este întinsă o membrană a cărei tensiune poate fi modificată prin manete sau pedale.

KETTLE DRUMMER [ketəl dr ʌmər] (s.) – toboşar.

KEY [ki:] – 1. (s.) a) clapă; b) tonalitate: to transpose a plece to a higher key – a trece o piesă într-o tonalitate mai înaltă; What key is this ar set în?

— În ce tonalitate este scrisă această arie?; c) cheie, gamă: major key – cheie majoră, ton major; minor key – cheie minoră, ton minor; the key of C – gama de chromatic key – gamă cromatică; d) key signature – armătură; 2. (v. t.) a acorda: to key up the strings of an instrument – a acorda un instrument.

KEY ACTION [ki: ækʃən] (s.) – mecanismul clapelor (unui pian).

KEYBOARD [ki: „bo: d] (s.) – claviatură.

KEYED [ki: d] (adj.) – 1. acordat; 2. (despre pian) (prevăzut) cu

clape.

KEYNOTE [ki: nout] – 1. (s.) tonică, notă fundamentală; 2. (v. t.) a da tonul.

KIT [kit] (s.) – poche/ pochette; (înv.) vioară mică, de buzunar, folosită de maeştrii de dans din sec.

al XVII-lea – al XVIII-lea (sân. pochette, sourdine).

KITHARA [kiθ∂r∂] (s.) – instrument din Grecia antică, având o cutie de rezonanţă din lemn foarte elaborată şi două braţe unite printr-o stinghie de care erau prinse coardele.

KNACKERS [næk∂z] (s. pl.) – castaniete.

KOTO [koutou] (s.) – instrument muzical japonez cu multe strune fixate pe o cutie de rezonanţă convexă şi ciupite cu un plectru.

K.V. (abrev.) – Köchel-Verzeichnis, lista cronologică a operelor lui Mozart (cu un număr de identificare pentru fiecare operă).

KYRIE ELEISON [kiri: ei clei: son] (s.) – kyrie eleison.

L LA [lα:] (s.) – la.

LABIAL [leibi: ∂l] (adj.) – labial, cu sunetele produse de trecerea aerului prin muştiuc (ca la flaut sau la tuburile orgii).

LAMENT/ LAMENTATION [l∂ment/ læm∂n tei∫∂n] (s.) – lamentaţie.

LANDINI CADENCE [lα: n din kæd∂ns] (s.) – cadenţă Landini.

LANGUETTE [længwet] (s.) – lamelă subţire de metal fixată la gura unor tuburi de orgă.

LARGANDO [lα: gα: ndou] (adj.) – (al) largando.

LARGE [lα: dɜ] (s.) – cea mai lungă notă în notaţia măsurilor.

LARGHETTO [lα: getou] (s. adj.) – larghetto, mai puţin încet decât largo.

LARGO [lα: gou] (s. adj.) – largo, încet.

LAUD [loud] (s.) – laudă, cântec sau imn de rugăciune.

LAUTENCLAVICYMBAL [lot∂n klα: vi t∫i: mb∂l] (s.) – harpsicord cu strune din intestine de animale şi nu din metal.

LAY [lei] (s.) – cântec scurt; baladă.

LEADER [li: d∂r] (s.) – 1. dirijor, şef de pupitru, conducător de

orchestră; 2. primul violonist dintr-o orchestră, primul cornetist într-o fanfară, prima soprană dintr-un cor, cărora li se încredinţează de obicei şi interpretări solo…

LEADING MOTIV [li: diŋ moutiv] (s.) – laitmotiv.

LEADING TONE [li: diŋ, toun] (s.) – a şaptea treaptă a gamei (şi leading note).

LEANING NOTE [li: niŋ nout] (s.) – notă diatonică.

LEDGER LINE [ledʒ*ə*, lain] (s.) – linie deasupra sau dedesubtul portativului (şi leger line).

LEGATO [li gα: tou] (s. adj.) – legato.

LEIT-MOTIF/ MOTIVE [laitmou, tif] (s.) – laitmotiv.

LENTAMENTE [lent*ə* mentei] (adv.) – lentamente, lent.

LENTANDO [len tandou] (adj.) – tentând-o.

LENTISSIMO [len tis*ə*mou] (adj. adv.) – lentissimo, foarte lent.

LENTO [lentou] (s. adj.) – lento, încet.

LETTER NAME [let*ə* neim] (s.) – notaţie alfabetică (a notelor).

LIBRETTIST [îi bretist] (s.) – libretist.

LIBRETTO [îi bretou] (s. pl. librettos/ libretti) – libret.

LIED [li: d] (s. pl. lieder) – lied (sân. song).

LIGHT MUSIC [lait mju: zik] (s.) – muzică uşoară.

LIGHT OPERA [lait op*ə*r*ə*] (s.) – operetă.

LILIBULLERO [lili: b*ə* li: rou] (s.) – 1. refrenul unui cântec satiric despre irlandezii catolici, foarte popular în Anglia în timpul şi după Revoluţia de la 1688; 2. cântecul, melodia pe care acesta era cântat.

LILT [lilt] – 1. (v. t. / i.) a cânta într-un ritm vioi; 2. (s.) a) ritm săltăreţ; b) cântec cu ritm vioi, săltăreţ.

LINE [lain] (s.) – linie (a portativului).

LIP [lip] – 1. (s.) a) muştiuc; b) poziţia buzelor şi a limbii pe un instrument de suflat: He has the greatest lip of any jazz trumpeter I've ever heard – Are cea mai bună poziţie a buzelor dintre toţi trompetiştii de jazz pe care i-am auzit vreodată; 2. (v. i.) a pune buzele pe muştiucul unui instrument de suflat: to lip well – a avea o poziţie bună a buzelor pe muştiuc; to lip badly – a nu avea o poziţie bună a buzelor pe

muştiuc.

LIRA DA BRACCIO [li: rədd brα: tʃou] (s. pl. liras da braccio) – lira da braccio, instrument muzical cu multe coarde din sec. al XV-lea – al XVI-lea, la care se cânta cu arcuşul şi care era folosit pentru improvizaţii polifonice.

LISTEN FOR [lisən for] (v. i.) – a asculta cu atenţie (un moment/ pasaj dintr-o bucată muzicală).

LONG (a) [loŋ (gə)] (s.) – longa, cea mai lungă a doua notă în măsura medievală.

LOW [lou] (adj.) – jos, grav: low note – notă joasă, gravă.

LOW PITCH [loupitʃ] (s.) – v. diapazon normal pitch.

LOW-PITCHED [loupitʃt] (adj.) – acordat în registru jos: a low-pitched aria for the basso – o arie în registru jos pentru bas.

LULLABY [lΛləbai] – 1. (s. pl. lullabies) cântec de leagăn; 2. (v. t.) a cânta un cântec de leagăn.

LUTANIST [lju: tənist] (s.) – lutist, cântăreţ din lăută (şi lutenist).

LUTE [lju: t] – 1. (s.) lăută; iute player – lutist; 2. (v. i.) a cânta din lăută; 3. (v. t.) a) a interpreta la lăută: a man skilled at luting Elizabethan ballads – un om specializat în interpretarea baladelor elisabetane la lăută; b) a exprima un sentiment prin intermediul lăutei: The minstrel eloquently luted his melancholy – Menestrelul şi-a exprimat elocvent tristeţea la lăută.

LUTIST [lju: tist] (s.) – 1. lutist; 2. fabricant de lăute.

LYDIAN [lidiən] (adj.) – 1. lidian; 2. uşor şi dulce.

LYDIAN MODE [lidiən moud] (s.) – mod lidian.

LYRE [l-aiər] (s.) – liră.

LYRIC [lirik] (adj.) – liric; de operă (şi lyrical).

LYRIC DRAMA [lirik drα: mə] (s.) – (spectacol de) operă.

LYRICIST [lirisist] (s.) – persoană care scrie versurile cântecelor.

LYRICIZE [lirisaiz] (v. i.) – a cânta versurile unui cântec.

LYRICS [liriks] (s.) – textul unui cântec.

LYRISM [lirizəm] (s.) – (rar) cântatul din liră.

LYRIST [l-aiərist] (s.) – 1. cântăreţ la liră; 2. poet liric.

M MADRIGAL [mædrigəl] (s.) – madrigal: madrigal composer – madrigalist.

MADRIGALIAN [, mædri geiliən] (adj.) – de madrigal.

MADRIGALIST [mædrigəlist] (s.) – compozitor sau interpret de madrigaluri.

MAIESTUOSO [, mɑ: es tozou] (adv. s.) – maiestuoso.

MAESTRO [mɑ: estrou] (s.) – maestru: Toscanini, Monteux, and other great maestros – Toscanini, Monteux şi alţi mari maeştri.

MAGNETOPHONE [mæg ni: təfoun] (s.) – magnetofon.

MAGNIFICAT [mæg nifikæt] (s.) – magnificat.

MAJOR [meidʒər] – 1. (adj.) major: major third – terţă majoră; major sixth – sextă majoră; 2. (s.) ton major.

MAJOR KEY [meidʒə, ki:] (s.) – ton major (sân. major mode).

MAJOR MODE [meidʒə, moud] (s.) – 1. ton major; 2. gamă majoră.

MAJOR SCALE [meidʒə, skeil] (s.) – gamă majoră.

MAJOR TRIAD [meidʒə, traiəd] (s.) – triplu acord major.

MAMBO [mæmbou] (s.) – mambo.

MANDOLA [mæn doulə]/ MANDORA [mæn de: rə] (s.) – mandolă/ mandoră.

MANDOLIN [mændolin] (s.) – mandolină.

MANDOLINIST [mændəlinişt] (s.) – cântăreţ la mandolină.

MANNERISM [mænə, rizəm] (s.) – manierism.

MANUAL [mænjuəl] (s.) – claviatură (mai ales la orgă).

MARCATO [mɑ: kɑ: tou] (adj.) – marcato (despre note sau coarde într-o partitură).

MARCH [mɑ: tʃ] (s.) – marş: wedding/ bridal march – marş nupţial; funeral march – marş funebru.

MĀRIMBA [mə rimbə] (s.) – marimbafon.

MARTELÉ [mɑ: təlei] (adj.) – martellato.

MARTELLATO [mɑ: tə" lɑ: tou] (adj.) – (despre note sau coarde

într-o partitură) martellato.

MASK [mæsk] (s.) – mască, manifestare artistică din sec. al XVI-lea şi al XVII-lea, la curtea engleză, conţinând o alternanţă de dansuri, mimări, interpretări de piese, în cor sau solo, prezentări de măşti sau de costume, mai ales cu ocazia căsătoriilor.

MASQUERADE [mΛskə reid] (s.) – mascaradă.

MASS [mæs] (s.) – misă.

MASTER CHORD [mɑ: stəko: d] (s.) – acord dominant.

MASTERPIECE [mɑ: stəpl: şi (s.) – capodoperă.

MASTER SINGER [mɑ: stə, siŋər] (s.) – (ist.) maestru cântăreţ (sân.

Meistersinger).

MAZ (O) URKA [mə zə: kə] (s.) – mazurcă.

MEANTONE SYSTEM [mi: ntoun sistəm] (s.) – sistem de acordare a instrumentelor cu claviatură folosit înainte de descoperirea acordării prin temperare egală şi considerat practic doar pentru acele tonalităţi nu mai mari de doi bemoli sau doi diezi.

MEASURE [meзər] (s.) – măsură, tact; timp.

MEDIANT [mediəni] (s.) – mediantă.

MEDLEY [medli] (s.) – potpuriu de muzică uşoară.

MELISMA [mi-lismə] (s. pl. melismata) – 1. melismă, melodie, cântec; 2. coloratură.

MELISMATIC [meiliz mætik] (adj.) – melismatic, melodic.

MELLOW [melou] (adj.) – (despre un sunet) dulce, moale: mellow toned – plăcut la auz.

MELODEON [mi: loudiən] (s.) – 1. melodion; 2. (un fel de) acordeon.

MELODIA [mə loudiə] (s.) – tub de orgă din lemn cu tonuri dulci, moi.

MELODIC [mi: lodik] (s.) – v. minor scale.

MELODICALLY [mi: lodikəli] (adv.) – melodic.

MELODIC MINOR SCALE [mi: lodik mainə: skeil] (s.) – v. minor scale.

MELODICS [mi: lodiks] (s. pl. ca sg.) – melodică.

MELODION [mi: loudi∂n] (s.) – v. melodeon.

MELODIOUS [mi: loudi∂s] (adj.) – 1. melodios, suav, dulce; 2. muzical.

MELODIOUSLY [mi: loudi∂sli] (adv.) – melodios.

MELODIOUSNESS [mi: loudi∂snis] (s.) – muzicalitate.

MELODIST [meloudist] (s.) – 1. compozitor de melodii; 2. cântăreţ de lieduri; interpret de melodii; 3. culegere de cântece.

MELODIZE [meloudaiz] – (şi melodise) 1. (v. t.) a face melodios; 2. (v. i.) a compune melodii, a cânta melodii.

MELODRAMA [mel∂, drα: m∂] (s.) – melodramă.

MELODY [mel∂di] (s.) – 1. melodie, arie, cântec, lied; 2. temă; 3. caracter melodic.

MELOMANIA [mel∂ mein∂] (s.) – melomanie.

MELOMANIAC [, mel∂ mein∂k] (s.) – meloman.

MELOPHONE [mel∂foun] (s.) – melofon (instrument muzical).

MELOPHONIC [mel∂, fonik] (adj.) – muzical.

MELOPOEIA [, mel∂ pl: j∂] (s.) – melopee.

MELOS [mel∂s] (s.) – cântec, melodie.

MEMBRANOPHONE [membrα: n∂ foun] (s.) – orice instrument muzical din familia tobei.

MENO MOSSO [meinou mosou] (adj. adv.) – meno mosso, mai lent.

MENSURABLE [men∫un∂al] (adj.) – (înv.) ritmat.

MENSURALIST [men∫un∂list] (s.) – compozitor de muzică ritmată.

MENSURAL MUSIC [men∫un∂l'mju: zik] (s.) – muzică polifonică din sec. al XIII-lea în care fiecare notă are o valoare strict determinată.

MENSURAL NOTATION [men∫un∂l, no tei∫∂n] (s.) – notaţie ritmată (sistem de notaţie muzicală folosit în sec. al XIII-lea – al XVI-lea în care erau folosite simboluri pentru note ca longa şi brève şi în care lipseau barele de măsură).

METALLOPHONE [m∂ tæl∂, foun] (s.) – metalofon (instrument

asemănător cu un pianoforte, la care ciocănelele de lemn sunt înlocuite cu bare metalice, sau cu un xilofon la care barele de lemn sunt înlocuite cu bare metalice).

METER [mi: tɔr] (s.) – metru.

METRICS [metriks] (s. pl. ca sg.) – metrică.

METRONOME [metrɔnoum] (s.) – metronom.

MEZZA VOCE [metsɔ voutʃei] (s.) – mezza voce.

MEZZO FORTE [metsou fo': ti:] (s.) – mezzo forte.

MEZZO PIANO [metsoupi α: nou] (s.) mezzo piano.

MEZZO-SOPRANO [metsouso prα: nou] – 1. (s. pl. mezzo-sopranos/ soprani) mezzo-soprană; 2. (adj.) de mezzo-soprană.

MEZZO-SOPRANO CLEF [metsouso prα: nou klef] (s.) – cheie de mezzo-soprană.

MI [mi:] (s.) – mi.

MICRO-GROOVE (RECORD) [maikrɔ, gru: v Creko: d)] (s.) – microsion.

MICROPHONE [maikrɔ, foun] (s.) – microfon.

MICROPHONISM [maikrɔ, founizɔm] (s.) – microfonie.

MICROTONAL [maikrɔ tounɔl] (adj.) – referitor la un microinterval.

MICROTONALITY [maikrɔ tounæliti] (s.) – microtonalitate.

MICROTONE [maikrɔ, toun] (s.) – microinterval (orice interval mai mic decât un semiton, de exemplu sfert de ton).

MIDDLE [miciɔl] (s.) – de mijlociu, nota indicată de prima linie a portativului de bas și de prima linie sub portativul de sol.

MIKE [maik] (s.) – (fam.) microfon.

MINIM [minim] (s.) – doime.

MINOR [mainɔr] – 1. (adj.) minor; 2. (s.) ton minor, acord minor etc.

MINOR CHORD [mainɔ ko: d] (s.) – acord minor.

MINOR KEY [mainɔ ki:] (s.) – ton minor.

MINOR MODE [mainɔ moud] (s.) – 1. gamă minoră; 2. ton minor.

MINOR SCALE [main∂ skeil] (s.) – 1. gamă armonică minoră (sân. harmonic minor scale); 2. gamă melodică minoră (sân. melodic minor scale).

MINOR THIRD [main∂ θ∂: d] (s.) – terţă minoră.

MINOR TRIAD [main∂ trai∂d] (s.) – triplu acord minor.

MINSTREL [minstr∂l] (s.) – 1. menestrel; 2. Poetic) rapsod, bard, trubadur.

MINSTREL SHOW [minstr∂l ∫ou] (s.) – (în America sec. al XVIII-lea) spectacol cu dialoguri comice, dansuri şi cântece, interpretate de o trupă de actori cu feţele vopsite în negru.

MINSTRELSY [minstr∂îşi] (s.) – 1. menestreli; 2. arta menestrelilor; 3. poezii, cântece, balade: a collection of Scottish minstrelsy – o colecţie de balade scoţiene.

MINUET [, minju'et] (s.) – menuet.

MÂRLITON [mârli toun] (s.) – v. kazoo.

MISTUNE [mis tjun] (v. t.) – a acorda greşit; a dezacorda.

MIXOLYDIAN MODE [, miks∂ lidi∂n moud] (s.) – mod mixolidian.

MIXTURE [mikst∫∂r] (s.) – mixtură.

M.

M. - Master of Music.

M.

Mus.

— Master of Music.

M.

Mus.

Ed.

— Master of Music Education.

MODAL [moud∂l] (adj.) – modal.

MODE [moud] (s.) – 1. tonalitate, mod: major mode – mod major; 2. (ist.) schemă ritmică.

MODERATO [mod∂ rα: tou] (adj. adv.) – moderato.

MODERNISM [mod∂, niz∂m] (s.) – modernism.

MODERN JAZZ [mod∂n dзæz] (s.) – fiecare dintre stilurile de jaz dezvoltate după anii 1940, caracterizate prin creşterea complexităţii armonice şi ritmice (sân. progressive jazz).

MODULATE [modju, leit] – 1. (v. t.) a modula; 2. (v. i.) a trece dintr-o tonalitate într-alta.

MODULATION [modju'lei∫∂n] (s.) – 1. modulaţie; 2. (rar) melodie.

MOLTO [moltou] (adv.) – molto, forte: molto allegro, molto adagio.

MONOCHORD [monou, ko: d] (adj.) – monocord.

MONODIC (AL) [mo n∂dik (∂l)] (adj.) – monodic.

MONODY [mon∂di] (s. pl. monodies) – 1. monodie, compoziţie monodică; 2. monofonie.

MONOPHONIC [mon∂ founik] (adj.) – monofonic.

MONOPHONY [mo n∂founi] (s. pl. monophonies) – 1. monofonie; 2. monodie.

MONOTONE [mon∂toun] – 1. (s.) melodie pe un singur ton; 2. (v. t.) a cânta pe un singur ton.

MOOD [mu: d] (s.) – ton, tonalitate; mod: minor mood – mod minor.

MOOD MUSIC [mu: d mju: zik] (s.) – muzică alcătuită din cântece populare în aranjament orchestral, care creează o stare de relaxare.

MORDENT [mo: d∂ni] (s.) – mordant (şi mordant).

MOTET [mou'tot] (s.) – motet.

MOTIF [mou'tif] (s.) – motiv; leitmotiv.

MOTION [mou∫∂n] (s.) – progresie melodică. m^2. – mezzo piano.

M.

S.

M. – 1.

Master of Sacred Music; 2.

Master of Science în Music.

MOTTO [motou] (s. pl. motto (e) s) – 1. moto; 2. motiv.

MOUTH ORGAN [mauθ, o: g∂n] (s.) – 1. muzicuţă; 2. n-ai.

MOUTHPIECE [mauθ, pl: şi (s.) – muştiuc (la fluier etc.).

MOVEMENT [mu: un∂ni] (s.) – 1. parte (a unei simfonii etc.); 2. tempo, timp; ritm (sân. time, measure).

MURMUR [m∂: m∂r] (v. i.) – a fredona.

MUSETTE [mju: zet] (s.) – 1. (un fel de) cimpoi (mic); 2. (un fel de) oboi.

MUSIC [mju: zik] – 1. (s.) a) muzică: collège/ school of music – conservator; music school – şcoală de muzică; orchestral music – muzică orchestrală; classical music – muzică clasică; symphonic music – muzică simfonică; military/ martial music – muzică militară; folk music – muzică folk; to be fond of music – a fi amator de muzică; fondness/ passion for music – melomanie, pasiune pentru muzică; vocal music – muzică vocală; sacred music – muzică religioasă; light music – muzică uşoară; to make music – a face muzică; b) lucrare muzicală; c) simţ muzical; d) note muzicale: to turn over the music – a întoarce notele; to play whithout music – a cânta fără note; to set to music – a pune pe note; e) (înv.) cor, orchestră; f) concert: chamber music – muzică de cameră; g) artă muzicală; h) armonie, eufonie; i) muzicanţi; 2. (v. t.) (înv.) a fermeca/ vrăji prin muzică.

MUSICA FICTA [mju: zik∂ fikt∂] (s.) – folosirea tonurilor cromatice alterate în muzica contrapunctică din sec. al X-lea – al XVI-lea (sân. musica falsa).

MUSICAL [mju: zik∂l] – 1. (adj.) a) muzical: musical ear – ureche muzicală; musical evening – serată muzicală; b) melodios; 2. (s.) operetă, comedie muzicală.

MUSICAL ART [mju: zik∂l α: t] (s.) – muzică, arta muzicii.

MUSIC (AL) BOX [mju: zik (∂l), boks] (s.) – cutie muzicală; tonomat.

MUSICAL COMEDY [mju: zik∂l, komidi] (s.) – operetă, comedie muzicală.

MUSICALE [mju: zi kα: l] (s.) – (amer.) serată muzicală (în casa cuiva).

MUSICAL INSTRUMENT [mju: zik∂l'instrum∂ni] (s.) –

instrument muzical.

MUSICALLY [mju: zikoli] (adv.) – din punct de vedere muzical.

MUSICALNESS [mju: zikəinis] (s.) – caracter melodios, armonios; muzicalitate.

MUSIC BOOK [mju: zik buk] (s.) – caiet de muzică.

MUSIC CASE [mju: zik keis] (s.) – dosar de carton pentru note.

MUSIC DESK [mju: zik desk] (s.) – pupitru pentru note.

MUSIC HALL [mju: zik, ho: l] (s.) – 1. sală de concert; 2. varieteu, café-concért, concert de estradă.

MUSICIAN [mju: ziʃən] (s.) – 1. muzician; 2. (înv.) compozitor muzicant; 3. interpret.

MUSICIANSHIP [mju: ziʃənʃip] (s.) – 1. competenţă muzicală; 2. muzicalitate; 3. talent muzical.

MUSIC LOVER [mju: zik, lʌvər] (s.) – meloman.

MUSIC MAD [mju: zik mæd] (s.) – meloman pasionat, muzicoman.

MUSIC-MASTER [mju: zik, mɑ: stər] (s.) – profesor de muzică.

MUSIC-MISTRESS [mju: zik, mistris] (s.) – profesoară de muzică.

MUSICOLOGICAL [mju: zikə lodʒikəl] (adj.) – muzicologic.

MUSICOLOGIST [mju: zi kolədʒist] (s.) – muzicolog.

MUSICOLOGY [mju: zi kolədʒi] (s.) – muzicologie.

MUSICOMANIA [mju: ziko meiniə] (s.) – muzicomanie.

MUSIC PAPER [mju: zik, peipər] (s.) – hârtie de note muzicale.

MUSIC RACK/ STAND [mju: zik, ræk/ stænd] (s.) – pupitru pentru note.

MUSIC STOOL [mju: zik, stu: l] (s.) – taburet pentru pian.

MUSIC TEACHER [mju: zik, ti: tʃər] (s.) – profesor de muzică.

MUSIC WIRE [mju: zik, waiər] (s.) – coardă/ strună de metal.

MUTATION [mju: teiʃən] (s.) – mutaţie.

MUTE [mju: t] – 1. (s.) surdină (sân. sordino); 2. (v. t.) a reduce intensitatea sunetului.

N NAIL VIOLIN [neil, vaiəlin] (s.) – Nagelgeige.

NAME BAND [neim, bænd] (s.) – (amer.) orchestră de muzică

uşoară bine cunoscută; formaţie populară condusă de un dirijor popular.

NATURAL [nætʃrəl] – 1. (adj.) a) fără diezi sau bemoli; b) în cheia de/ C; 2. (s.) a) becar; b) cheia de/ C.

NATURALISM [nætʃrəlzəm] (s.) – naturalism.

NECK [nek] (s.) – gât (de vioară etc.).

NEOCLASSICISM [, ni: ou'klæsisizəm] (s.) – neoclasicism.

NEUME [nu: m/ nju: m] (s.) – neumă, fiecare dintre simbolurile de la una la patru note folosite în notaţia muzicală a Evului Mediu, dar utilizate astăzi doar în cărţile liturgice ale bisericii catolice pentru a nota cântul gregorian.

NEUMATIC/ NEUMIC [nju: mætik; 'nju: mik] (adj.) – referitor la neumă.

NEW ORLEANS STYLE [nju: o: li: ənz stail] (s.) – stilul de jaz New Orleans.

NIGHT PLECE [naipţi: şi (s.) – nocturnă.

NINTH [nainθ] (s.) – noime.

NOCTURNE [noktən] (s.) – nocturnă.

NOEL [nou'el] (s.) – colindă, cântec de Crăciun.

NONET [nou'net] (s.) – nonet.

NONHARMONIC TONE [nonhα: mounik toun] (s.) – ton nonarmonic.

NON TROPPO [non tropou] (loc. adv.) – non troppo.

NOODLE [nu: dl] (v. t.) – a acorda un instrument executând cu titlu de încercare fragmente de arii.

NOSE FLUTE [nouz, fiu: t] (s.) – instrument muzical în care se suflă cu nasul (în Siam etc.).

NOTATION [nou'teiʃən] (s.) – notaţie: musical notation – notaţie muzicală.

NOTE [nout] – 1. (s.) notă, sunet, coardă: to strike all the notes at orice – a lovi toate clapele deodată (la pian etc.); to give the note – a da tonul; key note – tonică; 2. (v. t.) a scrie note muzicale.

NOTELESS [noutlis] (adj.) – nemuzical, afon.

NOTTURNO [nɔ tu: nou] (s. pl. notturni) – 1. compoziţie muzicală din sec. al XVIII-lea pentru orchestra de cameră, asemănătoare cu serenada sau divertismentul; 2. nocturnă.

NOVELETTE [, novə let] (s.) – noveletă, piesă mică în care predomină expresia lirică sau epică. Termenul a fost introdus în muzică de Robert Schumann după numele cântăreţei englezoaice Clara Novello…

NUMBER [nΛmbər] (s.) – (fam.) bucată muzicală de jaz.

NUMBER OPERA [nΛmbə opərə] (s.) – operă în care ariile, ansamblurile, recitativele şi celelalte secţiuni sunt separate una de cealaltă.

NUT [nΛt] (s.) – (la instrumentele din familia viorii) 1. bucată de ebonită pe deasupra căreia trec coardele; 2. piesa mobilă din partea de jos a arcuşului cu ajutorul căreia se reglează părul acestuia.

O OAT [out] (s.) – fluier sau caval din pai de ovăz.

OBBLIGATO [, obli gɑ: tou] (s. adj.) – obligato (şi obligato).

OBLIQUE MOTION [əblik mouʃən] (s.) – mişcare relativă a doua părţi melodice în care una rămâne pe loc sau se mişcă relativ puţin şi cealaltă progresează mai mult).

OBOE [oubou] (s.) – oboi, oboe d'amore; baryton oboe – oboiul bariton; piccolo oboe – oboiul mic; oboe player – oboist (sân. hautboy).

OBOIST [ouboist] (s.) – oboist.

OCARINA [okə rinə] (s.) – ocarină (sân. sweet potato).

OCTACHORD [oktəko: d] (s.) – octacord.

OCTACHORDAL [oktəko: dəl] (adj.) – cu opt coarde sau cu opt tonuri.

OCTAVE [oktiv] – 1. (s.) a) octavă; b) tub de orgă care are un ton mai sus decât înălţimea normală a cheii folosite; 2. (adj.) acordat cu o octavă mai sus.

OCTET (TE) [ok tot] (s.) – octet.

OCTUPLET [ok tΛplit] (s.) – octet, grup de opt note care se cântă în acelaşi timp cu şase note de valoare egală.

ODE [oud] (s.) – odă.

ODEUM [ou'di: ∂m] (s. pl. odeums/ odea) – 1. sală de concert; 2. (în Grecia şi Roma antică) odeon, clădire acoperită destinată muzicii.

OFF-BEAT [o: f bi: t] (s.) – 1. măsură neaccentuată, anacruză; 2. contratimp.

OFFERTORY [ouf∂: tori] (s. pl. offertories) – ofertoriu.

OLIO [ouliou] (s.) – potpuriu.

OLIPHANT [olifant] (s.) – olifant, corn de fildeş (în Evul Mediu).

OPEN [oup∂n] (adj.) – 1. (despre un tub de orgă) deschis la un capăt; 2. (despre o coardă) liberă (neapăsată de deget); 3. (despre o notă) emisă de un astfel de tub sau de o asemenea coardă, iar la instrumentele de suflat fără ajutorul unei chei etc.

OPEN POSITION [oup∂n po zi∫∂n] (s.) – aranjament al unui acord cu intervale mari între părţi.

OPERA [op∂r∂] (s.) – 1. operă (lucrare, clădire); 2. text de operă, libret.

OPERA BOUFFE [op∂r∂, bu: f] (s. pl. opera bouffes/ operas bouffe) – operă bufă.

OPERA BUFFA [op∂r∂, bu: f∂] (s. pl. opera bouffas) – operă bufă.

OPÉRA COMIQUE [op∂r∂ komik] (s. pl. operas comique/ opera comiques) – operă comică.

OPERA HOUSE [op∂r∂, haus] (s.) – (teatru de) operă.

OPERA SERIA [op∂r∂, şi: îi∂] (s. pl. opera serias/ operas seria) – operă dramatică din Italia sec. al XVIII-lea cu subiect clasic şi caracterizată prin folosirea ariei da capo şi a recitativului.

OPERATIC [op∂ rætik] (adj.) – de operă.

OPERATIZE [op∂r∂taiz] (v. t.) – a adapta (un text) pentru operă.

OPERETTA [op∂ ret∂] (s.) – operetă (sân. musical comedy).

OPERETTIST [, op∂ retist] (s.) – compozitor de operete.

OPHICLEIDE [o fi, klaid] (s.) – oficieid.

OPUS [oup∂s] (s. pl. opera) – opus (sân. musical composition).

ORATORIO [or∂ to: nou] (s.) – oratoriu.

ORCHESTRA [o: kistr∂] (s.) – 1. orchestră (de instrumentişti): member of an orchestra – orchestrant; strâng orchestra – orchestră de

coarde; symphony/ symphonic orchestra – orchestră simfonică; director of an orchestra – dirijor; 2. orchestră (spaţiul rezervat orchestrei la teatru): orchestra stall – fotoliu de orchestră.

ORCHESTRAL [o: kistr∂l] (adj.) – orchestral.

ORCHESTRATE [o: kistreit] (v. t.) – a orchestra.

ORCHESTRATION [o: kis trei∫∂n] (s.) – orchestraţie, orchestrare.

ORCHESTRELLE [o: kes trei] (s.) – (amer.) 1. orchestră mică; 2. orchestră de estradă.

ORCHESTRINA [o: kis trin∂] (s.) – orgă automată; orchestrion.

ORCHESTRION [o: kestri∂n] (s.) – orchestrion.

ORGAN [o: g∂n] (s.) – 1. orgă (sân. pipe organ); full organ – organo pleno; portative organ – orga mică; positive organ – orga mijlocie sau pozitivă; American organ – armoniu; mouth organ – muzicuţă; street organ – flaşnetă; 2. (înv.) orice instrument muzical, mai ales de suflat.

ORGAN BLOWER [o: g∂n, blou∂r] (s.) – persoană sau mecanism care acţionează foalele orgii.

ORGAN GRINDER [o: g∂n graind∂r] (s.) – flaşnetar.

ORGANIST [o: g∂nist] (s.) – organist ORGAN PIPE [o: g∂n, paip] (s.) – tub de orgă.

ORGAN PLAYER [o: g∂n plei∂r] (s.) – organist.

ORGANUM [o: g∂-n∂m] (s. pl. organa/ organums) – organum.

ORNAMENT [o: n∂m∂ni] – 1. (s.) ornament; 2. (v. t.) a ornamenta: to ornament a musical composition – a ornamenta o compoziţie muzicală.

OSSIA [ou: şi: ∂] (conj.) – ossia.

OSTINATO [osti nα: tou] (s.) – ostinato.

OTTAVA [ou'tα: v∂] (adv.) – ottava, cu o octavă mai sus sau mai jos decât apare pe portativ (abrev. 8 va).

OUD [u: d] (s.) – lăută arabă.

OVERBLOW [ouv∂ al∂u]OVERBLEW [ouv∂ blu]OVERBLOWN [ouv∂ al∂un]1. (v. t.) a sufla la un instrument de suflat pentru a

produce un sunet secundar; 2. (v. i.) a sufla foarte puternic la un instrument astfel încât să producă sunete secundare şi nu fundamentale.

OVERBLOWN [ouvə alən] (adj.) – cu un ton mai sus.

OVERTONE [ouvə toun] (s.) – sunet secundar; armonie superioară.

OVERTURE [ouvətjuər] (s.) – uvertură.

P PAEAN [pl: ən] (s.) – pean (şi pean).

PANDORA [pæn dourə] (s.) – pandoră (şi pandore).

PANPIPE [pænpaip] (s.) – n-ai (şi Pan's pipes, Panpipes).

PANTOMIME [pæntoumaim] (s.) – pantomimă.

PANTONAL [pæn tounəl] (adj.) – pantonal.

PANTONALITY [pæntou'næliti] (s.) – pantonalitate.

PARAPHRASE [pærə, freiz] (s.) – parafrază.

PARLANDO [pɑ: lɑ: ndou] (adj.) – parlando.

PARODY [pɑ: rə di] (s. pl. parodies) – parodie; Parody Mass – folosirea, în sec. al XVI-lea, a unor materiale împrumutate în aranjamentul muzical al Misei.

PART [pɑ: t] (s.) – 1. parte: the allegro part of the first movement – partea allegro a primei secţiuni; partitură, voce: for/ în/ of several parts – pe mai multe voci; orchestral part – partitură pentru orchestră; song in three parts – cântec pentru trei voci; 2. rol: leading part – rol principal; secondary/ minor part – rol secundar.

PARŢIAL (TONE) [pɑ: ʃəl (toun)] (s.) – (lit.) unul dintre tonurile pure, făcând parte dintr-un ton complex; tonul fundamental sau armonic.

PARTITA [pɑ: titə] (s.) – 1. (od.) partită; 2. grup de variaţiuni.

PARTITION [pɑ: tiʃən] (s.) – partitură.

PART MUSIC [pɑ: t, mju: zik] (s.) – muzică pe mai multe voci.

PART SONG [pɑ: t, soŋ] (s.) – cântec pe mai multe voci, compoziţie pentru mai multe voci (de obicei fără acompaniament).

PASSACAGLIA [pɑ: sə kɑ: liə] (s.) – passacaglia.

PASSAGE [pæsidʒ] (s.) – 1. pasaj; 2. parte.

PASSAGE WORK [pæsidɜ wo: k] (s.) – scriitură adesea străină materialului tematic al unei opere şi care are un caracter decorativ sau de virtuozitate: passage-work consisting of scales, arpeggios, trills and doubleoctaves – scriitură constând în game, arpegii, triluri şi contraoctave.

PASSING MODULATION [pα: siŋ modju'lei∫∂n] (s.) – modulaţie de trecere (v. transient modulation).

PASSING NOTE [pα: siŋ nout] (s.) – notă de legătură (şi passing tone).

PASSION [pæ∫∂n] (s.) – pasiune.

PASTICHE [, pæs ti: ∫] (s.) – pastişă.

PASTORALE [, pæst∂ rα: li] (s.) – pastorală.

PATTER SONG [pæt∂, se: ŋ] (s.) – cântec comic, al cărui umor se bazează pe pronunţarea rapidă a cuvintelor şi care apare de obicei în opera comică sau în operetă.

PAUSE [po: z] (s.) – 1. coroană: to make a pause on a note – a ţine o notă; 2. pauză.

PAUSE ON/ UPON [po: z on/ ∂, pon] (v. i. cu prep.) – a prelungi (o notă muzicală).

PAVAN [p∂ vα: n] (s.) – pavană (şi pavane, pavin).

PEAL [pl: l] (s.) – acord impresionant (la orgă).

PEDAL [ped∂l] – 1. (s.) a) pedală; b) pedalier (la orgă); 2. (adj.) cu pedală; 3. (v. i.) a pedaliza.

PEDAL BOARD [ped∂l, bo: d] (s.) – claviatură de pedală.

PEDAL KEYBOARD [ped∂l'ki: bo: d] (s.) – pedalier (la orgă, la harpsicord etc).

PEDAL NOTE [ped∂l nout] (s.) – notă susţinută de pedală.

PEDAL POINT [ped∂l, point] (s.) – 1. ton susţinut de o parte de bas, în timp ce cealaltă parte progresează fără el; 2. pasaj în care acesta apare.

PEG [peg] (s.) – cui (de vioară etc.) (sân. pin).

PEGBOX [peghoks] (s.) – capătul gâtului unui instrument cu coarde, de care sunt fixate cuiele pentru acordat.

PENNANT [penəni] (s.) – v. book.

PENTACHORD [pentəko: d] (s.) – pentacord.

PENTATONIC SCALE [pentə tounik skeil] (s.) – scară pentatonică, având cinci tonuri la o octavă, ca cele cinci clape negre la octava de pian.

PERCUSSION [pə kʌʃən] (s.) – 1. percuţie; 2. instrument de percuţie.

PERCUSSIONIST [pə kʌʃənist] (s.) – muzician care cântă la percuţie.

PERFECT [pə. fikt] (adj.) – 1. termen folosit pentru consonanţele la unison: octavă, cvintă, cvartă pentru a le distinge de sextă şi terţă, numite imperfect; 2. termen aplicat intervalelor armonice sau melodice ale unei octave, cvinta şi cvarta în forma lor normală, pentru a le opune celor mărite sau diminuate.

PERFECT CADENCE [pə. fikt kædəns] (s.) – cadenţă în care acordul de tonică îşi are sunetul fundamental atât în bas cât şi în sopran.

PERFECT PITCH [pə. fikt pitʃ] (s.) – v. absolute pitch.

PERFORM [pə fo': m] (v. t. / i.) – a interpreta.

PERFORMANCE [pə fo': məns] (s.) – interpretare muzicală.

PERFORMER [pə fo': mər] (s.) – executant; interpret.

PERIOD [pləîiəd] (s.) – perioadă. p. f – più forte.

PHILHARMONIC [, filə monik] – 1. (adj.) filarmonic: Philharmonic Societies – societăţi filarmonice; philharmonic concerts – concerte filarmonice; 2. (s.) filarmonică.

PHILHARMONIC PITCH [, filə monik pitʃ] – standard de înălţime în care la-ul este stabilit la 440 de vibraţii pe secundă.

PHONOGRAPH [founə, grα: f] (s.) – fonograf.

PHRASE [freiz] – 1. (s.) frază; 2. (v. t.) a fraza.

PHRASING [freiziŋ] (s.) – frazare; to observe the phrasing of – a fraza.

PHRYGIAN [fridʒiən] (adj.) – frigian: phrygian mode – mod frigian.

PIANETTE [plə net] (s.) – pianină mică.

PIANISM [plənizəm] (s.) – 1. arta şi tehnica unui pianist; 2. interpretarea unui pianist: an evening of first-rate pianism – o seară de virtuozitate pianistică.

PIANISSIMO [plə nisimou] (adv. adj. s.) – pianissimo, foarte uşor.

PIANIST [plənist] (s.) – pianist.

PIANISTIC (AL) [plə nistik (əl)] (adj.) – pianistic.

PIAN01 [plα: nou] (adv.) – piano, uşor.

PIAN02 [plα: nou] (s.) – pian; pianoforte: to play the piano – a cânta la pian.

PIANO DUET [plα: nou djuet] (s.) – compoziţie muzicală pentru doi pianişti la două piane sau la unul singur.

PIANOFORTE [piæ, nou'fo: ti] (s.) – pianoforte; pian.

PIANOLA [plə noulə] (s.) – pianolă.

PIANO-PLAYER [plα: nou, pleiər] (s.) – 1. pianist; 2. mecanism de acordare a claviaturii.

PIANO QUARTET [plα: nou kwo: tit] (s.) – cvartet de pian, compoziţie muzicală pentru pian şi alte trei instrumente (de obicei vioară, violă şi violoncel); grup instrumental format dintr-un pianist şi alţi trei instrumentişti (de obicei violist, violonist şi violoncelist); grup de patru pianişti care cântă muzică pentru patru piane.

PIANO QUINTET [plα: nou kwintet] (s.) – cvintet de pian (compoziţie muzicală, grup de instrumentişti).

PIANO ROLL [plα: nou rol] (s.) – rulou de hârtie cu găuri prin care se pun în mişcare clapele cu ajutorul aerului.

PIANO WIRE [plα: nou, waiər] (s.) – coardă de pian.

PIB-GORN [pibgo: n] (s.) – instrument de suflat scoţian primitiv, asemănător cu cavalul (sân. pib-corn, stockhorn).

PIBROCH [pl: bro: k] (s.) – (scoţ.) muzică marţială pentru cimpoi, uneori şi cu caracter elegiac.

PICCARDI THIRD [pikə: di θə: d] (s.) – terţă majoră în acordul final al tonicii unei compoziţii scrise în cheie minoră (foarte folosită în

regiunea Picardiei).

PICCOLO [pik*ə*, lou] (s.) – 1. piculină, piccolo (fluier mic); 2. pianină mică.

PICCOLOIST [pik*ə* louist] (s.) – cântăreţ la piccolo.

PICK [pik] – 1. (s.) plectru, pană (sân. plectrum); 2. (v. t.) (amer.) a ciupi coardele.

PICK OUT [pik aut] – (v. t. cu part. adv.) a găsi/ a reconstitui o melodie după ureche (la un instrument muzical).

PLECE [pl: şi (s.) – bucată, fragment: night plece – nocturnă.

PIN [pin] (s.) – cui (de vioară etc.).

PIPE [paip] – 1. (s.) a) fluier, caval; long shepherd's pipe – caval; shepherd's pipe – tilincă; b) (pl.) cimpoi; c) fluierat; cântat; d) camerton: pitch pipe – camerton pentru coruri; tuning pipe – camerton pentru coarde; e) tub de orgă; 2. (v. t.) a cânta (o melodie) la fluier, caval, flaut, cimpoi; a fluiera.

PIPED MUSIC [paip, mju: zik] (s.) – (peior.) muzică liniştită (înregistrată şi cântată mereu într-un local).

PIPE ORGAN [paip, o: g*ə*n] (s.) – orgă.

PIPER [paip*ə*r] (s.) – flautist; cimpoier; fluierar.

PISTON [pist*ə*n] (s.) – piston.

PITCH [pit∫] – 1. (v. t.) a acorda; a instruna 2. (s.) înălţime (a tonului).

PITCH PIPE [pit∫paip] (s.) – tub micuţ cu care se reglează înălţimea sau se acordează un instrument muzical (suflându-se în el).

PIÙ [plu:] (adv.) – più, mai mult: più allegro. pizz. – pizzicato.

PIZZICATO [pitsi katou] (adj. adv. s. pl. pizzicaţi) – pizzicato.

PLAGAL [pleig*ə*l] (adj.) – (despre un mod gregorian) care are finalul la mijlocul ambitusului.

PLAGAL CADENCE [pleig*ə*l kæd*ə*ns] (adj.) – cadenţă în care acordul tonicii este precedat de cel al subdominantei.

PLAINSONG [plein, soŋ] (s.) – 1. cântec bisericesc: Cantus Planus (la catolici); 2. melodie corală (gregoriană) (sân. plainchant); 3. cântec simplu, pentru o singură voce.

PLAY [plei] – 1. (s.) execuţie, interpretare; 2. (v. t.) a cânta, a interpreta, a executa (la un instrument): to play an ar/ a tune – a cânta o melodie; to play the violin/ the piano – a cânta la vioară/ la pian; 3. (v. i.) a) a interpreta, a cânta: to play from music – a cânta după note; b) a se preta la interpretare (bună sau rea).

PLAY BACK [plei, bæk] (s.) – play back.

PLAYER [pleiər] (s.) – interpret, executant; muzicant.

PLAYER PIANO [pleiə, pia: nou] (s.) – pian automat.

PLAY OFF [plei o (:) f] (v. i. cu prep.) a cânta de la început până la sfârşit.

PLECTRUM [plektrəm] (s. pl. şi plectra [plektrə]) – plectru (şi plectron).

PLUCK [pl ʌk] (v. t.) – a ciupi (coardele).

PLUNK [plʌnk] – 1. (s.) sunet (al coardelor); acord; 2. (v. i.) (despre chitară etc.) a suna, a cânta.

POCO [poukou] (adv.) – poco, puţin: poco presto.

POCO A POCO [poukou ɑ: poukou] (loc. adv.) – poco a poco, puţin câte puţin: poco a poco accelerando.

POEM [pouim] (s.) – poem: a symphonic poem – un poem simfonic.

POINT [point] (s.) – vârf (de arcuş).

POISE [poiz] (s.) – concentrarea tonului şi fluiditate expresivă fără încordare musculară.

POLACCA [pou'lækə] (s.) – polcă, poloneză.

POLKA [polkə] (s.) – polcă.

POLONAISE [, polə neiz] (s.) – poloneză.

POLYPHONIC [, poli fonik] (adj.) – polifonic.

POLYPHONY [po lifoni] (s.) – polifonie, contrapunct.

POLYRHYTHM [poliriθəm] (s.) – ocurenţa simultană a ritmurilor contrastive.

POLYRHYTHMIC [poliriθmik] (adj.) – poliritmic.

POLYRHYTHMICALLY [poliriθmikəli] (adv.) – în mod poliritmic.

PONTICELLO [ponti tʃelou] (s.) – căluş (la instrumentele cu

coarde).

POP [pop] – 1. (s.) (fam.) a) muzică pop; b) şlagăr, cântec de succes; 2. (adj.) (despre un cântec) foarte cunoscut: pop music – muzică pop; pop singers – cântăreţi pop.

POP CONCERT [pop konsət] (s.) – concert de muzică pop şi de arii clasice, cântat de o orchestră simfonică.

POPULAR SINGER [popiələ siŋər] (s.) – cântăreţ profesionist specializat în cântece populare.

POPULAR SONG [popiələ soŋ] (s.) – cântec scris pentru a fi popular pentru scurt timp, dar care uneori este suficient de bun pentru a deveni parte a unui repertoriu permanent.

PORTAMENTO [po: tə mentou] (s. pl. portamenti/ portamentos) – portament.

PORTATIVE (ORGAN) [po: tə tiv (o: gən)] (s.) – mică orgă portativă, folosită în Evul Mediu şi în Renaştere.

POSITION [pə ziʃən] (s.) – 1. poziţie a tonurilor într-un acord; 2. poziţie a degetelor pe coarde.

POST HORN [poust, ho: n] (s.) – corno di postiglione.

POSTLUDE [poustlu: d] (s.) – piesă sau parte conclusivă.

POTPOURRI [, pou'puri] (s.) – potpuriu.

POUND [păund] (v. t.) – to pound the piano – a zdrăngăni la pian.

POUND ON [păund on] (v. i. cu prep.) – to pound on the piano – a zdrăngăni la pian.

POUND OUT [păund aut] (v. t. cu part. adv.) – a zdrăngăni la pian.

PRACTISE [præktis] (v. t.) – a exersa la.

PREAMBLE [prin: æmbl] (s.) – preambul.

PRELUDE [prelju: d] – 1. (s.) preludiu, uvertură; 2. (v. t.) a) a executa preludiul sau uvertura; b) a însoţi cu un preludiu sau cu o uvertură; 3. (v. i.) a preludia, a începe să cânte.

PREPARATION [prepə reiʃən] (s.) – 1. pregătirea unei disonanţe prin introducerea tonului disonant ca ton consonant în acordul

precedent; 2. tonul astfel introdus.

PREPARE [prin peir] (v. t.) – a conduce spre (o discordanţă, o înfloritură etc.), prin tonuri preliminare.

PRESIDE [prizaid] (v. i.) – a conduce, a dirija: to preside at the organ, piano etc. – a cânta la orgă, pian etc.

PRESTISSIMO [pres tisimou] (adv. adj. s.) – prestissimo, foarte repede.

PRESTO [prestou] (adj. adv. s.) – presto, repede.

PRICK SONG [prik soŋ] (s.) – 1. (od.) muzică scrisă; 2. discant.

PRIMA DONNA [prin: mə donə] (s. pl. prima donnas) – primadonă.

PRIME [praim] (s.) – 1. sunet fundamental: superfluous prime – semiton cromatic; 2. unison.

PRIMO [prin: mou] (s.) – 1. partea dintr-un duet de pian cântată la claviatura de sus; 2. prima parte sau partea conducătoare dintr-un ansamblu.

PRINCIPAL [prinsipəl] (s.) – 1. solist; 2. temă, leitmotiv într-o fugă (opus răspunsului); 3. joc principal al orgii (după care se acordă celelalte).

PROGRAM (ME) [prougræm] (s.) – program: a programme of American and French music – un program de muzică americană şi franţuzească.

PROGRAM (ME) MUSIC [prougræm, mju: zik] (s.) – muzică programatică.

PROGRESSION [peə greʃən] (s.) – secvenţă (a părţilor); progresie (a acordurilor sau a tonurilor).

PROGRESSIVE JAZZ [peə gresiv dʒæz] (s.) – jaz progresiv, caracterizat prin combinarea elementelor de jaz şi de non-jaz în aranjamentele orchestrale disonante.

PROLOGUE [proulog] (s.) – prolog.

PROMENADE CONCERT [, promi nɑ: d, konsət] (s.) – concert de promenadă.

PROSE [prous] (s.) – proză, imn liturgic.

PROSODY [prosədi] (s.) – prozodie.

PROTAGONIST [prou'tegənist] (s.) – protagonist.

PSALM [sɑ: m] (s.) – psalm, imn.

PSALMIST [sɑ: mist] (s.) – psalmist.

PSALMODIZE [sɑ: mədədz] (v. i.) – a psalmodia.

PSALMODY [sɑ: mədi] (s.) – psalmodie.

PSALTERY [sɑ: ltəîi]/ PSALTRY [sɑ: ltri] (s.) – psalterion.

PULSATILE [pʌlsə, tail] – 1. (adj.) (despre instrumente) de percuţie; 2. (s.) instrument de percuţie.

PULSE [pʌls] (s.) – ritm, cadenţă, mişcare ritmică.

PUT [put] – 1. (v. i.) to put to concert pitch – a acorda după diapazon; 2. (v. t.) a recita cu acompaniament muzical: to put a poem to music – a recita un poem pe fond muzical.

Q QUADRILLE [kwo dril] – 1. (s.) cadril; 2. (v. i.) a cânta sau a dansa un cadril.

QUADRUPLE [kwo drupəl] (adj.) – în patru timpi.

QUADRUPLE COUNTERPOINT [kwo drupəl'kauntə, point] (s.) – contrapunct invertibil, presupunând patru voci transpozabile.

QUADRUPLE [kwo drupəl, fju: g] (s.) – 1. fugă cu patru subiecte dezvoltate simultan; 2. fugă cu un subiect şi trei contrasubiecte dezvoltate la început individual şi la sfârşit împreună.

QUADRUPLET [kwo drʌplit] (s.) – grup de patru note cu valoare egală cântate într-un timp necesar în mod normal pentru trei.

QUADRUPLE TIME [kwo drupəl, taim] (s.) – măsură de patru pătrimi.

QUALITY [kwoliti] (s.) – timbru: the quality of a voice – timbrul vocii.

QUANTITY [kwontiti] (s.) – lungimea sau durata unei note.

QUART [kwo: t] (s.) – cvartă.

QUARTAL HARMONY [kwo: təl'hɑ: moni] (s.) – armonie bazată pe acorduri construite din pătrimi, nu din treimi.

QUARTER NOTE [kwo: tə, nout] (s.) – pătrime (sân. crotchet).

QUARTER (-NOTE) REST [kwo: tə, (nout) rest] (s.) – pauză de o

pătrime.

QUARTER TONE [kwo: tə, toun] (s.) – sfert de ton.

QUARTET (TE) [kwo: tot] (s.) – cvartet, cvatuor: string quartet – cvatuor de viori sau de alte instrumente cu coarde.

QUATRAIN [kwo: trein] (s.) – catren.

QUAVER [kweivər] – 1. (s.) a) tremolo, tril; b) optime; 2. (v. t.) a cânta cu triluri (tremolo), a cânta cu voce tremurătoare; 3. (v. i.) a face triluri, a cânta cu tremolo.

QUAVERING [kweivəriŋ] (s.) – tremolo.

QUICKSTEP [kwik, step] (s.) – quickstep, foxtrot accelerat.

QUIETUS [kwa-i: təs] (s.) – pană (pentru harpă etc.).

QUINT [kwint] (s.) – 1. cvintă (sân. fifth); 2. coarda mi (la vioară).

QUINTET (TE) [kwin tot] (s.) – 1. cvintet; 2. grup de cinci.

QUINTUPLE COUNTERPOINT [kwin tu: pəl'kountəpoint] (s.) – contrapunct invertibil, cu cinci voci transpozabile.

QUINTUPLET [kwin tΛplit] (s.) – cvintolet, grup de cinci note cu valoare egală, cântate în timpul necesar de obicei pentru trei note.

QUIRE [kwaiər] (s.) – cor (mai ales bisericesc).

QUODLIBET [kwodlə bet] (s.) – quodlibet, compoziţie umoristică alcătuită din două sau mai multe melodii independente şi complementar armonice, de obicei fragmente preluate din melodii foarte cunoscute, cântate împreună într-un aranjament polifonic.

QUODLIBETIC [kwodlə beţik] (adj.) – referitor la quodlibet.

QUODLIBETICALLY [kwodlə beţikəli] (adv.) – referitor la quodlibet.

R RAG [ræg)] – 1. (s.) compoziţie muzicală în ragtime; 2. (v. i.) a cânta ragtime.

RAGA [rα: gə)] (s.) – formulă melodică din muzica hindusă, având forma, ritmul şi ornamentaţia prestabilite de tradiţie.

RAG TIME (MUSIC) [ræg, taim (mju: zik)] (s.) – muzică sincopată de jaz (de obicei pentru pian). rall. – rallentando.

RALLENTANDO [rα: lən tα: ndou)] (adj.) – rallentando,

încetinind.

RANGE [reindɜ)] (s.) – ambitus (sân. compass).

RANK [ræŋk] (s.) – şirul ţevilor de orgă, de acelaşi fel şi de aceeaşi coloratură.

RANKET [ræŋkit] (s.) – Rackett, instrument de suflat cu ancie dublă din sec. al XVI-lea – al XVII-lea (sân. rankett, rackett, saussage bassoon).

RANZ-DES-VACHES [, rα: n (s) dei vα: ʃ] (s.) – cântec ciobănesc elveţian, yodler.

RAP [ræp] (s.) – rap.

RASP [rα: se] (v. i.) – a zdrăngăni/ scârţâi (la vioară etc.).

RATcHET [rætʃit] (s.) – morişcă, castanietă.

RE [rei] (s.) – re.

REALISM [îiəlizəm] (s.) – realism.

REALIZATION [îiəîi zeiʃən] (s.) – 1. citirea sau notarea întregii armonii şi ornamentaţii indicate de tonul fundamental; 2. partitura unui bas cifrat.

REALIZE [îiəlaiz] (v. t.) – a citi sau a nota integral armonia şi ornamentaţia indicate de basul cifrat.

REBAB [îi: bα: b] (s.) – rebab, vioară cu una sau trei coarde.

REBEC (K) [îi: bek] (s.) – (ist.) rebec, vioară renascentistă.

RECAPITULATE [îi: kə pitʃəleit] (v. t.) – a relua expoziţia în partea de sonată.

RECAPITULATION [îi: kə, pitʃə leiʃən] (s.) – reluarea modificată a expoziţiei după partea de dezvoltare în sonată.

Recit. – recitative.

RECITAL [îi sitəl] (s.) – recital.

RECITATIVE [, resitə tiv] (s. adj.) – recitativ.

RECITATIVO [, resitə tivou] (s. pl. recitativi/ recitativos) – recitativ.

RECITATIVO ACCOMPAGNATO [, resitə tivou əkΛmpə njα: tou] (s. pl. recitativi accompagnati) – v. recitativo stromentat-o.

RECITATIVO SECCO [, resitə tivou sekou] (s. pl. recitativi secchi)

– recitativ de operă, de obicei într-un stil declamatoriu simplu, acompaniat de un instrument cu claviatură.

RECITATIVO STROMENTAT-O [, resitə tivou stroumən tɑ: tou] (s. pl. recitativi stromentaţi) – recitativ expresiv, dramatic, cu acompaniament orchestral.

RECITING NOTE [îi saitiŋ, nout] (s.) – notă ţinută/ lungită.

RECORD – 1. [îi ko: d] (v. t.) a înregistra; 2. [reko: d] (s.) disc, placă; înregistrare pe bandă: gramophone records – plăci de gramofon…

RECORDER [îi ko: dər] (s.) – 1. aparat de înregistrare, magnetofon; 2. flaut drept sau cu dop.

RECORD LIBRARY [reko: d, lailorəîi] (s.) – discotecă.

RECORD PLAYER [reko: d, pleiər] (s.) – (amer.) picup.

REED [îi: d] (s.) – 1. fluier (de trestie, de caval); 2. ancie (la instrumentele de suflat): the reed of a bassoon – ancia unui fagot; 3. registru, tub de orgă.

REEDED [îi: did] (adj.) – prevăzut cu muştiuc.

REED INSTRUMENT [îi: d instrumənti] (s.) – instrument de suflat cu ancie dublă sau triplă.

REED ORGAN [îi: d, o: gən] (s.) – harmonium, armoniu, orgă mică.

REED PIPE [îi: d, paip] (s.) – 1. fluier, caval; 2. tub de orgă.

REED STOP [îi: d, stop] (s.) – set de tuburi de orgă.

RE-ENTER [îi: entər] (v. i.) – a-şi face intrarea, a intra (despre un instrument).

REFRAIN [îi frein] (s.) – 1. refren; 2. melodie.

REGGAE [regel] (s.) – reggae, stil de muzică jamaicană, cu ritm sincopat şi versuri cu mesaj social.

REGISTER [redʒistər] (s.) – 1. registru, întindere a vocii, ambitus; 2. totalitatea tonurilor vocii umane.

REHEARSAL [îi hə: səl] (s.) – repetiţie.

REHEARSE [îi hə: şi (v. t.) – a repeta: We must rehearse the symphony orice more before tomorrow's performance – Trebuie să

mai repetăm o dată simfonia înaintea concertului de mâine.

REINTERPRET [îi: în'tə: prit] (v. t.) – a reinterpreta.

RELATIVE [relətiv] (adj.) – relativ (la aceeaşi cheie).

RELATIVE MAJOR [relətiv meidʒər] (s.) – cheie majoră a cărei tonică este a treia treaptă a unei chei minore date.

RELATIVE MINOR [relətiv mainər] (s.) – cheie minoră a cărei tonică este a şasea treaptă a unei chei majore date.

RELATIVE PITCH [relətiv pitʃ] (s.) – 1. Înălţimea unui ton aşa cum este ea determinată prin relaţia cu celelalte tonuri dintr-o gamă; 2. abilitatea de a identifica sau interpreta un sunet determinând mental distanţa dintre înălţimea sa şi cea a unui sunet deja cântat.

RENDER [rendər] (v. t.) – a interpreta; a executa.

RENDERING [rendəriŋ] (s.) – interpretare.

RENDITION [ren diʃən] (s.) – interpretare, redare; reprezentare; transpunere.

REORCHESTRATE [îi: o: kistreit] (v. t.) – a reorchestra.

REORCHESTRATION [îi: o: ki streiʃən] (s.) – reorchestraţie.

REPEAT [îi pl: t] (s.) – semnul repetării; repetare, reluare.

REPERTOIRE [repə, twɑ: r] (s.) – repertoriu.

REPETEND [repi tend] (s.) – frază sau sunet care sunt repetate.

RÉPÉTITEUR [repeti tə: r] (s.) – corepetitor (la operă).

REPLICA [replikə] (s.) – repetare, reluare.

REPLICATE [replikit] (s.) – ton cu una sau mai multe octave mai sus de tonul dat.

REPRISE [îi prin: z] (s.) – repriză, reluare (a unei teme etc.).

REQUIEM [rekwi, əm] (s.) – recviem.

RESCORE [îi: sko: r] (v. t.) – a reorchestra, a rearanja; (cu genitivul) a schimba orchestraţia sau aranjamentul.

RESOLUTION [rezə lju: ʃən] (s.) – trecere în consonanţă.

RESOLVE [îi zolv] (v. t.) – a face o disonanţă să treacă în consonanţă.

RESONANCE [rezənəns] (s.) – rezonanţă.

RESONANT [rezənəni] (adj.) – răsunător, sonor.

RESONATOR [rezə, neitər] (s.) – rezonator.

RESPONSORY [râs ponsəîi] (s.) – (aprox.) antifon; răspuns.

REST [rest] (s.) – pauză: semibreve rest – pauză de notă întreagă; minim rest – pauză de doime; crotchet rest – pauză de pătrime; quaver rest – pauză de optime; semiquaver rest – pauză de şaisprezecime; demi-semi-quaver rest – pauză de treizecidoime.

RESTRÂNG [îi: striŋ] (v. i.) – a schimba corzile ta, a pune corzi noi la.

RETARDATION [, ritα: deiʃən] (s.) – încetinire (a mişcării).

REVERBERATION [, rivə: bəreiʃən] (s.) – reverberaţie.

REVERIE [revəîi] (s.) – reverie (şi revery).

REVIVAL (THE) [îi vaivəl] (s.) – Renaşterea.

REVUE [îi viu:] (s.) – (spectacol de) revistă; varieteu.

RHAPSODE [ræpsoud] (s.) – rapsod.

RHAPSODIC (AL) [ræp sodik (əl)] (adj.) – rapsodic.

RHAPSODIST [ræpsədist] (s.) – rapsod.

RHAPSODIZE [ræpsə, daiz] (v. t.) – a compune/ a scrie sub formă de rapsodie.

RHAPSODY [ræpsədi] (s.) – rapsodie: Liszt's Hungarian Rhapsodies – rapsodiile ungare ale lui Liszt.

RHUMBA [rΛmbə] (s.) – rumba (şi rumba).

RHYTHM [riθəm] (s.) – 1. ritm: duple/triple rhythm – ritm dublu/ triplu; 2. cadenţă, măsură.

RHYTHM AND BLUES [riθəmən blu: z] (s.) – muzică de blues ritmată.

RHYTMIC (AL) [riθmik (əl)] (adj.) – ritmic; cadenţat, măsurat.

RHYTHMIC (S) [riθmik (s)] (s.) – ritmică.

RHYTHMICALLY [riθmikəli] (adv.) – (în mod) ritmic, cadenţat, măsurat.

RHYTHMLESS [riθəmlis] (adj.) – neritmat, lipsit de ritm, aritmic.

RIBS [ribs] (s. pl.) – eclisă.

RICERCAR [, îi: tʃə kα: r] (s.) – ricercar, compoziţie asemănătoare fugii din sec. al XVI-lea – al XVII-lea (şi ricercare,

ricercata).

RICKY-TICKY [riki, tiki] (adj.) – în stilul jazului sentimental (amintind de anii ’20); în stilul jaz retro.

RICKY-TIDE [riki, taid] (s.) – jaz sentimental (amintind de anii ’20); (aprox.) jaz retro.

RIDDLE CANON [rid*ə*l kæn*ə*n] (s.) – canon pentru care doar o parte a notelor este dată, restul notelor, ca şi intrările şi înălţimile părţilor fiind indicate prin inscripţii criptice şi sugestii.

RÂDE [raid] – RODE [roud] – RIDDEN [rid*ə*n] (v. t.) – (jaz) a face o improvizaţie.

RIDOTTO [îi dotou] (s.) – bal public sau dans din mascarade, popular în sec. al XVIII-lea.

RIFF [rif] – (jaz) 1. (s.) frază melodică, adesea repetată constant, care formează acompaniamentul sau o parte a acompaniamentului unui solist; 2. (v. i.) a cânta o astfel de frază melodică.

RIGADOON [, rig*ə* du: n] (s.) – rigodon, vechi dans francez (şi rigaudon).

RINFORZANDO [rinfo: tsα: ndou] (adj. adv.) – rinforzando, sforzando.

RING [riŋ] (s.) – timbru (al glasului); intonaţie.

RING ÎN [riŋ în] – RANG ÎN [ræŋ în] – RUNG ÎN [rΛŋ în] (v. i. cu part. adv) – a ataca uvertura.

RIPIENO [îi pieno] – 1. (s. pl. ripienos/ ripieni [îi pieni]) ripieno, instrument (ist) suplimentar; întărire, suplimentare a orchestrei 2. (adj.) tutti.

RISE [raiz] (s.) – ridicare a vocii cu un semiton. rit. – ritardando. ritard. – ritardando.

RITARDANDO [, ritα: dændou] – 1. (adv. adj.) ritardando; 2. (s. pl. ritardandos/ ritardandi [, ritα: dændi]) bucată în stil ritardando.

RITENUTO [rit*ə* nu: tou] – 1. (adv. adj.) ritenuto, cu reţinere; 2. (s. pl. ritenutos/ ritenuti [rit*ə* nu: ti]) (tempo) ritenuto; pasaj cântat cu reducere imediată a tempo-ului.

RITORNELLO [rit*ə* nelou] (s. pl. ritornellos/ ritornelli [rit*ə* neli])

– 1. ritornelă (scurt refren sau interludiu muzical în cadrul unei piese vocale); 2. secţiune tutti într-un concert grosso, într-o arie etc.

ROCKABILITY [, rok*ə* biliti] (s.) – caracter, stil de rockand-roll.

ROCK-AND-ROLL [rok*ə*n roul] (s.) – (amer.) rockand-roll.

ROCK-AND-ROLLER [rok*ə*n roul*ə*r] (s.) – amator/ pasionat de muzică rock; dansator de rock.

ROLE/ RÔLE (s.) – rol.

ROLLER [roul*ə*r] (s.) – cilindru dinţat (la ariston etc.).

ROMANCE [r*ə* mæns] (s.) – romanţă.

ROMANCING [rou'mænsiŋ] (s.) – compunere de romanţe.

ROMAN STRÂNG [roum*ə*n striŋ] (s.) – coardă foarte fină (pentru viori).

ROMANTICISM [rou'mænti, siz*ə*m] (s.) – romantism.

ROMANZA [rou'mænz*ə*] (s.) – romanţă.

RONDEAU [ron dou] (s. pl. rondeaux) – 1. cântec monofonic din sec. al XIII-lea, constând în două fraze, fiecare repetată de mai multe ori şi care a devenit polifonic în sec. al XIV-lea – al XV-lea; 2. formă muzicală din sec. al XVII-lea, constând într-un refren alternând cu cuplete şi care s-a dezvoltat în sec. al XIX-lea în forma de rondo a sonatei.

RONDO [rondou] (s.) – rondo, ultima parte a sonatei; compoziţie muzicală bazată pe rondo.

ROOT [ru: t] (s.) – 1. sunet fundamental al unui ton compus sau al unei armonii; 2. cel mai jos sunet al unui acord în terţe.

ROOT NOTE [ru: t, nout] (s.) – notă fundamentală a unui acord.

ROOT POSITION [ru: t po zi∫*ə*n] (s.) – poziţia unei triade în care basul este tonul fundamental.

ROSIN [rozin] – 1. (s.) a) (fam.) băutură pentru muzicanţi; b) sacâz (pentru arcuş); 2. (v. t.) a freca/ a da arcuşul cu sacâz.

ROTE [rout] (s.) – (şi rota, rotta, rotte) vechi instrument cu coarde (v. crowd).

ROTE SONG [rout, soŋ] (s.) – cântec de învăţat pe de rost (pentru copii).

ROUGH [rΛf] (adj.) – discordant.

ROULADE [ru: lα: d] (s.) – ruladă (pe aceeaşi silabă).

ROUND DANCE [raund, dα: ns] (s.) – 1. dans în cerc, (aprox.) horă; 2. vals.

ROUNDELAY [raunddi, lei] (s.) – 1. (înv.) rondo; cântec scurt cu refren; 2. dans în cerc.

RUBATO [ru: bα: tou] – 1. (adj. adv.) rubato; 2. (s. pl. rubatos/ rubati [ru: bα: ti]) stil rubato; pasaj cântat în stil rubato.

RUBEBA [ru: beib*ə*] (s.) – rebec, vioară medievală.

RUMBA [rΛmb*ə*] – 1. (s.) rumbă; 2. (v. i.) a dansa rumba.

RUN [rΛn] (s.) – ruladă.

S SACKBUT [sækb Λt] (s.) – 1. saqueboute, un fel de trombon din epoca medievală; 2. (Biblie) instrument muzical cu coarde arhaic (şi sacbut, saghut).

SACRIST [seikrist] (s.) – copist al muzicii pentru cor, angajat de catedrala catolică.

SALON MUSIC [s*ə* lon mju: zik] (s.) – muzică de salon, cu caracter simplu, agreabil, adesea sentimental, interpretată de obicei de o orchestră mică.

SALSA [sα: ls*ə*] (s.) – muzică pop latino-americană, în care predomină ritmuri cubaneze cu elemente de jaz şi rock.

SALTÂND-O [sα: l tα: ndou] (adj. adv.) – (despre interpretarea la un instrument cu coarde) saltând-o, cântând stacato fiecare notă.

SALTARELLO [sælt*ə* relou] (s.) – muzica unui dans italian vivace.

SAMBA [sæmb*ə*] (s.) – samba.

SAMBUCA [sæm bju: k*ə*] (s.) – 1. sambuca, un fel de harfă (cu patru strune), folosită în Grecia antică; 2. flaşnetă medievală.

SAMISEN [sæmi sen] (s.) – instrument muzical japonez, asemănător cu chitara, cu gâtul foarte lung şi cu trei coarde, la care se cântă cu plectrul.

SANTIR [sα: nu: r] (s.) – instrument muzical persan, asemănător cu ţambalul.

SARABAND [særə, bænd] (s.) – sarabandă, una dintre părţile suitei clasice.

SARDANA [sɑ: dɑ: nə] (s.) – muzica unui dans catalan.

SARRUSOPHONE [sə ru: zəfoun] (s.) – sarusofon, instrument de suflat cu ancie dublă din familia oboiului, folosit mai ales în fanfarele militare.

SAUTILLÈ [se: ti: jei] (adj. adv.) – saltând-o.

SAW [se:] – 1. (v. t.) SAWED [se: d] SAWN [se: n] a cânta (o melodie) la vioară; 2. (s.) ferăstrău.

SAX [sæks] (s.) – (fam.) saxofon.

SAXCORNET [sæksko: nit] (s.) – saxhorn.

SAXHORN [sæks, ho: n] (s.) – saxhorn, fligorn; bass saxhorn – fligorn bas.

SAXOPHONE [sæksə, foun] (s.) – saxofon: saxophone player – saxofonist.

SAXOPHONIST [sæk sofənist] (s.) – saxofonist.

SAXOTROMBA [, sæksəţtroumbə] (s.) – saxotrombă.

SAXTUBA [sækstjubə] (s.) – saxtubă (saxhorn de dimensiuni mai mari).

SAX VALVE [sæks, vælv] (s.) – clapă (la instrumentele de alamă).

SCALE [skeil] (s.) – 1. gamă: diatonic scale – gamă diatonică; the scale of C major – gama de major; form of scale – modalitate; 2. portativ; 3. scară.

SCAN [skæn] (v. t.) – a scanda.

SCANSION [skænʃən] (s.) – scandare.

SCAT SINGING [skæt, siŋiŋ] (s.) – improvizaţie vocală de jaz, în care se folosesc silabe sugestive.

SCENARIO [şi nɑ: nou] (s.) – scenariu.

SCENARIST [şi: nərist] (s.) – scenarist.

SCENE [şi în] (s.) – scenă (parte dintr-un act).

SCENIC (AL) [şi: nik (əl)] (adj.) – scenic.

SCHERZANDO [skɛə tsændou] (adj. adv.) – scherzando, jucăuş.

SCHERZO [skɛ∂ tsou] [skɛ∂ tsou] (s. pl. scherzos/ scherzi) – scherzo, pasaj jucăuş.

SCHMAL (T) Z [∫mælts] (s.) – muzică dulceagă, siropoasă; romanţe. schola cantorum [sko: l∂ kæn to: r∂m] (s. pl. scholae cantorum) – 1. cor ecleziastic sau cor şcolar; 2. parte a unei biserici, catedrale etc. destinată corului.

SCHOOL [sku: l] (s.) – şcoală; sistem; teorie.

SCHRYARI [∫rai∂ rai] (s.) – instrument de suflat din sec. al XVI-lea – al XVII-lea, cu ancie dublă fixată într-un cilindru şi care scoate un sunet ascuţit.

SCOOPING [sku: piŋ] (s.) – atacul tonurilor înalte cu ajutorul celor inferioare, adică luarea tonului de dedesubt şi nu direct cu respectarea curată à intervalului.

SCORDATURA [sko: d∂ tu: r∂] (s.) – acordarea unui instrument muzical altfel decât de obicei, pentru a uşura interpretarea unor anumite compoziţii.

SCORE [sko: r] – 1. (s.) a) partitură; b) background pentru un film, o piesă, o comedie muzicală; 2. (v. t.) a orchestra, a aranja pe note/ în partitură.

SCORING [sko: riŋ] (s.) – orchestrare (a unei compoziţii).

SCOTCH SNAP [skot∫snæp] (s.) – ritm lombard.

SCRAPE [skreip] – 1. (v. t. /i) a scârţâi (cu arcuşul); to scrape (upon) the violin – a scârţâi la vioară; 2. (s.) scârţâială.

SCRAPER [skreip∂r] (s.) – scripcar.

SCRATCHY [skræt∫i] (adj.) – nesigur, inegal: a scratchy performance – o execuţie inegală.

SCREECH [skri: t∫] (v. i.) – a cânta cu voce ascuţită.

SCRUBBER [skr Λb∂r] (s.) – (st.) amatoare de jaz, fanatică a muzicii de jaz.

SECCO [sekou] (adj.) – (despre notele sau pasajele dintr-o partitură) secco, cântate abrupt şi fără rezonanţă.

SECOND [sec∂nd] – 1. (s.) a) secundă (ton sau interval) în gama diatonică: major/ minor second – secunda majoră/ minoră; b) vocea a

doua; vioara a doua; alto: second trombone – trombon alto; c) partea a doua a unei bucăţi; 2. (adj.) al doilea: the second violin – vioara a doua.

SECONDO [şi: kondou] (s. pl. secondi) – 1. a doua parte dintr-un duet, de obicei de pian; 2. interpretul acestei a doua părţi.

SECTION [sek∫ə*n*] (s.) – parte a orchestrei sau a fanfarei care cuprinde toate instrumentele din aceeaşi clasă: He loved the old records featuring Duke Ellington's rhythm sections – Îi plăceau discurile vechi care cuprindeau părţile ritmice ale muzicii lui Duke Ellington.

SEGNO [seinjo] (s. pl. segni) – 1. semn; 2. semn la începutul sau la sfârşitul unei secţiuni care indică faptul că aceasta trebuie repetată.

SEGUE [segwα:] – 1. (v. i.) a continua neîntrerupt cu următoarea secţiune sau compoziţie; 2. (s.) tranziţie neîntreruptă între două secţiuni muzicale sau două compoziţii; 3. (adj. adv.) (despre o secţiune muzicală sau o compoziţie) a) cântat fără pauză; b) cântat în aceeaşi manieră sau în acelaşi stil ca şi secţiunea precedentă.

SEGUIDILLA [segə diljə] (s.) – seguidilla, muzica unui dans spaniol în trei timpi.

SEMIBREVE [semi, bri: v] (s.) – notă întreagă.

SEMIQUAVER [semi, kweivə*r*] (s.) – şaisprezecime.

SEMITONAL [semi tounə*l*] (adj.) – semitonal.

SEMITONALLY [semi, tounə*l*i] (adv.) – în mod semitonal.

SEMITONE [semi, toun] (s.) – semiton (sân. half step, half tone).

SEMITONIC [semi tonik] (adj.) – de semiton.

SEND [send] SENT [sent] (v. t.) – 1. (despre muzică) a înnebuni, a-i plăcea la nebunie, a înfiora: his playing really sends me – interpretarea lui mă înnebuneşte pur şi simplu; 2. (amer.sl.) a executa minunat (muzică de jaz): to send it (wayout wide) – a-şi vrăji ascultătorii (printr-o execuţie îndrăcită).

SENDER [sendə*r*] (interj.) – (fam.) exclamaţie care creează antren (în muzica uşoară).

SENTENCE [sentə*n*s] (s.) – frază muzicală; perioadă.

SEPTET [sep tot] (s.) – septet (şi septette).

SEPTUOR [septju∂r] (s.) – septuor, septet.

SEPTUPLET [sep tju: plit] (s.) – septolet (şi septolet).

SEQUENCE [sikw∂ns] (s.) – secvenţă, bucată melodică sau armonică repetată de trei sau mai multe ori, la înălţimi diferite, cu sau fără modulaţie.

SERENADE [seri neid] – 1. (s.) – serenadă; 2. (v. t.) a cânta o serenadă (cuiva).

SERENATA [ser∂ nα: t∂] (s.) – 1. formă arhaică de cantată, adesea cu un caracter imaginativ sau dramatic; 2. compoziţie instrumentală în mai multe părţi, intermediară între suită şi simfonie.

SERINETTE [ser∂ net] (s.) – flaşnetă mică folosită pentru a învăţa păsările să cânte.

SERPENT [s∂: p∂ni] (s.) – serpent.

SESTET [ses tot] (s.) – sextet.

SET [set] – 1. (v. t.) SET [set] SET [set] a) a pune pe note, a scrie partitura pentru; b) a pune cuvintele pe muzică; 2. (s.) a) grup de piese cântate de o formaţie (d. e. Într-un bar de noapte); b) periada în care aceste piese sunt cântate.

SEVENTH [sev∂nθ] (s.) – 1. septimă; 2. interval de septimă.

SEVENTH CHORD [sev∂nθ ko: d] (s.) – acord format prin suprapunerea a trei terţe.

SEXTET (TE) [seks tot] (s.) – sextet.

SEXTOLET [sekstou, let] (s.) – sextolet.

SEXTUPLET [sekstjuplet] (s.) – sextolet.

SEXTUPLE TIME [seks tjup∂l taim] (s.) – metru muzical cu măsura de şase bătăi. sf. / sfz. – sforzando.

SFORZANDO [sfo: tsα: ndou] (adj. adv.) – sforzando (şi forzando, sforzato).

SHAKE [∫ei k] 1. (v. t. / i.) SHOOK [∫u: k] SHAKEN [∫ei k∂n]a face triluri; 2. (s.) tril.

SHANK [∫ænk] (s.) – v. crook.

SHANTY [∫ænti] (s.) – cântec al mateloţilor (de obicei în cor).

SHARP [∫α: p] – 1. (s.) diez: sharps and flats – diezi şi bemoli; 2.

(v. t.) a ridica tonul (unei note etc.); 3. (adj.) a) diez, cu un semiton deasupra cheii: C sharp – de diez; b) (despre o notă) prea sus; 4. (adv.) pe un ton prea ridicat: You're singing a little sharp – Cânţi un pic prea sus.

SHARPNESS [ʃɑ: pnis] (s.) – (în expr.) sharpness of hearing – acuitate (sân. keenness of hearing).

SHAWM [ʃo: m] (s.) – instrument medieval, un fel de oboi.

SHEET MUSIC [ʃi: t mju: zik] (s.) – compoziţie muzicală tipărită pe foi volante.

SHIFT [ʃift] (s.) – bătaie, măsură: at the half shift – la a doua mişcare, poziţie; whole shift – a treia poziţie, mişcare.

SHIFTING [ʃiftiŋ] – 1. (s.) atingere cu degetele a coardei unei viori; 2. (adj.) shifting keyboard – claviatura mobilă (a unui pian).

SHOFAR [ʃoufə*r*] (s.) – corn de berbec folosit ca instrument de suflat în timpurile biblice mai ales pentru a da semnalul de război şi a anunţa anumite întruniri religioase; în timpurile moderne este folosit la sinagogă (şi shophar).

SHORTNESS [ʃo: tnis] (s.) – scurtime.

SHRIEK [ʃîi: k] (v. i.) – (despre un instrument muzical) a scoate un sunet tare, ascuţit.

SHRILL [ʃril] (adj.) – acut: shrill music – muzică ţipătoare, stridentă.

ŞI [şi:] (s.) – şi.

SICILIANO [şi, sili ɑ: nou] (s.) – siciliană, muzica unui dans din Sicilia.

SIDE DRUM [said, dr ʌm] (s.) – tobă mică.

SIFFLEUR [şi fiə*r*] (s.) – suflător (instrumentist).

SIGHT [site] (s.) – (în expr.) to play (music) at sight – a cânta (o bucată) la prima vedere.

SIGHT-READ [site, îi: d].

SIGHT-READ [site, red] (v. t.) – a cânta sau executa la prima vedere (o partitură): to sight-read music from a score – a cânta la prima vedere o partitură.

SIGHTSMAN [saitsmən] (s. pl. sightsmen) – persoană care citeşte o partitură la prima vedere.

SIGNATURE [signətʃər] (s.) – indicarea semnelor de transpunere, armătură.

SILENCER [sauənsər] (s.) – surdină.

SIMPLE [timpəl] (adj.) – simplu, necompus, fără semitonuri: simple tone – ton simplu.

SIMPLE INTERVAL [timpəl'intəvəl] (s.) – interval simplu, de o octavă sau mai puţin.

SIMPLE TIME [timpəl taim] (s.) – ritm simplu, cu măsura de două sau trei bătăi (sân. simple measure).

SINFONIA [sinfou'ni: ə] (s. pl. sinfonie) – simfonie.

SINFONIETTA [sinfə nietə] (s.) – 1. simfonietă, scurtă simfonie; 2. orchestră simfonică mică, adesea compusă doar din instrumente cu coarde; 3. simfonie cu mai puţine instrumente decât de obicei.

SING [siŋ] SANG [sæŋ] SUNG [sʌŋ] – 1. (v. t.) a cânta (vocal) un cântec: to sing baritone – a cânta bariton; to sing from music – a cânta după note; to sing by ear – a cânta după ureche; to sing something to the tune of – a cânta ceva pe o melodie; to sing în tune – a cânta corect; to sing out of tune – a cânta fals; to sing out – (fam.) a zbiera; 2. (v. i.) a se acompania: to sing to the guitar – a se acompania la chitară, a cânta acompaniat de chitară.

SINGABLE [siŋəbəl] (adj.) – 1. care poate fi cântat; 2. uşor de cântat; melodios.

SINGER [siŋər] (s.) – cântăreţ.

SINGING [siŋiŋ] – 1. (s.) a) canto; cântare, cântat: singing lesson – lecţie de canto; b) cântare, intonare, interpretare; 2. (adj.) cântător, muzical.

SINGING MAN [siŋiŋ mæn] (s. pl. singing men) – cântăreţ.

SINGING MASTER [siŋiŋ mɑ: stər] (s.) – profesor de muzică.

SINGING SCHOOL [siŋiŋ sku: l] (s.) – şcoală de canto.

SINGLE [siŋgəl] (s.) – single, disc cu o singură melodie pe fiecare parte.

SING SONG [siŋ, soŋ] – 1. (s.) a) melopee; b) lălăit, lălăială; c) concert improvizat; cor de amatori; 2. (v. t.) a cânta monoton.

SINGSPIEL [siŋʃpl: l] (s.) – singspiel, piesă germană din sec. al XVIII-lea.

SISTRUM [sistrəm] (s.) – sistru, instrument egiptean antic de percuţie.

SIX-EIGHT [sikseit] (s.) – măsură de şase optimi (6/8).

SIXTEENTH [siks, ti: nθ] (s.) – şaisprezecime (sân. semiquaver).

SIXTEENTH NOTE [siks, ti: nθ, nout] (s.) – (amer.) şaisprezecime.

SIXTH [siksθ] (s.) – 1. sextă: chord of the sixth – acord de sextă; 2. interval de sextă.

SIXTH CHORD [siksθ ko: d] (s.) – inversiunea unei triade, în care a doua notă este în bas.

SIXTY-FOURTH-NOTE [siksti fo': θ nout] (s.) – şaizecipătrime (sân. hemidemisemiquaver).

SCHIFFLE [skifəl] (s.) – muzică populară asemănătoare folkului american (spre sfârşitul anilor '60).

SCHIP [skip] (s.) – interval melodic mai mare de o secundă.

SCHIRL [skə: l] – 1. (v. i.) a cânta la cimpoi; 2. (s.) sunet de cimpoi.

SCHIT [skit] (s.) – fantezie burlescă, piesă satirică.

SLUR [stər] – 1. (v. i.) a lega (note, tonuri); 2. (s.) legato, legătură, trăsură de unire.

SLURRED [stə: d] (adj.) – legato.

S.M.B.

— Bachelor of Sacred Music – licenţiat în muzică sacră.

SMD – Doctor of Sacred Music – doctor în muzică sacră.

SMM – Master of Sacred Music – master în muzică sacră.

SMORZANDO [smo: tsα: ndou] (adj.) – smorzando.

SNARE DRUM [snedə dr Λm] (s.) – tobă mică cu coarde încrucişate pe a doua faţă (cea de jos) pentru a produce reverberaţii ale sunetului.

SE [sou] (s.) – sol.

SOFT PEDAL1 [soft ped∂l] (s.) – pedală de reducere a volumului sunetului, la pian (sân. una corda pedal).

SOFT PEDAL2 [soft ped∂l] – 1. (v. i.) a folosi pedalele de reducere a volumului; 2. (v. t.) a reduce sunetul prin folosirea acestei pedale.

SOL [sol] (s.) – sol.

SOL-FA [sol fɑ:] – 1. (s.) a) solfegiu; b) solfegiere; 2. (v. t. / i.) a solfegia.

SOL-FAING [sol fɑ: iŋ] (s.) – solfegiere, solfegiu.

SOLFÈGE [sol feɜ] (s.) – solfegiu.

SOLFEGGIO [sol fedʒiou] (s. pl. solfeggios/ solfeggi) – solfegiu.

SOLMIZATION [solmi zei∫∂n] (s.) – solmizaţie, sistem de folosire a unor silabe (mai ales silabele solfa) pentru a reprezenta sunetele pe scară.

SOLO [soulou] – 1. (adj. adv.) solo: violin solo – solo de vioară; 2. (s. pl. solos/ soli) solo: She sang a solo at the concert – A cântat un solo la concert; 3. (v. i.) a interpreta sau a oferi ceva solo: He's going to solo on the trumpet – O să dea un solo de trompetă.

SOLOIST [soulouist] (s.) – solist.

SOLOISTIC [soulou'istik] (adj.) – solistic.

SONATA [s∂ nɑ: t∂] (s.) – sonată.

SONATA FORM [s∂ nɑ: t∂ fo': m] (s.) – formă de sonată, formă muzicală cuprinzând o expoziţie, în care apar temele principale, o dezvoltare, o recapitulare a elementelor din expoziţie şi o coda.

SONATA-RONDO [s∂ nɑ: t∂ rondou] (s.) – sonatărondo, formă muzicală care combină caracteristici muzicale ale sonatei şi ale rondoului.

SONATINA [son∂ tin∂] (s.) – sonatină.

SONG [soŋ] (s.) – cântec; cânt, canto: drinking song – cântec de beţie; mourning song – cântec de jale; love song – cântec de lume; sailor's song – cântec marinăresc; war song – cântec războinic; song book – carte de cântece; to sing a song – a cânta un cântec; to intone a

song – a intona un cântec; to burst forth/ to break into song – a începe să cânte.

SONG BOOK [soŋ, buk] (s.) – carte sau culegere de cântece.

SONGFUL [soŋful] (adj.) – melodios, muzical.

SONGSTER [soŋstər] (s.) – cântăreţ.

SONGSTRESS [soŋstris] (s.) – cântăreaţă.

SONG WRITER [soŋ, raitər] (s.) – compozitor, autor de cântece.

SONORITY [sə noriti] (s. pl. sonorities) – sonoritate.

SONOROUS [sə no: rəs] (adj.) – sonor.

SOPRANO [sə prɑ: nou] 1. (s. pl. sopranos/ soprani) soprană; 2. (adj.) de sopran.

SOPRANO CLEF [sə prɑ: nou klef] (s.) – cheie de sopran.

SOPRANO CORNET [sə prɑ: nou ko: nit] (s.) – fligorn sopranino.

SORDINO [se: din nou] (s. pl. sordini) – surdină (sân. mute).

SOSTENUTO [sostə nutou] (adj. s.) – sostenuto, susţinut.

SOSTENUTO PEDAL [sostə nutou pedəl] (s.) – pedală de pian care ridică surdinele permiţând ca tonul să fie susţinut în coardele lovite.

SOTTO-VOCE [sotou'voutʃel (adv.) – sotto-voce.

SOUND [saund] – 1. (v. i.) a suna: the trumpets sound – trompetele răsună; 2. (s.) sunet.

SOURDINE [suə di: n] (s.) – surdină (sân. sordino).

SOUSAPHONE [susə foun] (s.) – suzafon, formă de bastubă, similară heliconului, folosită în fanfare (numită după J.

P.

Sousa) (sân.

F helicone).

SOUSAPHONIST [susə founist] (s.) – cântăreţ la acest instrument.

SPACE [speis] (s.) – spaţiu între două linii ale portativului.

SPEECH [spi: tʃ] (s.) – ton (al orgii); sunet (al ţevilor de orgă).

SPICCATO [spi: kɑ: tou] (adj.) – (despre interpretarea la vioară) spiccato, cu mişcări scurte, abrupte ale arcuşului.

SPINET [spinit] (s.) – spinetă (harpsicord cu o singură claviatură).

SPIRITOSO [spin tousou] (adj.) – spiritoso, vioi.

SQUARE PIANO [skweəpl ænou] (s.) – pian mare, orizontal, asemănător cu spineta.

SQUIFFER [skwifər] (s.) – (st.) concertină, armonică hexaedrică.

STABAT MATER [stɑ: bɑ: t mɑ: tər] (s.) – muzica unui imn latinesc compus în sec. al XIII-lea, descriind suferinţa Fecioarei Maria înaintea crucii. stace. – staccato.

STACCATO [stə kɑ: tou] (adj. adv. s.) – staccato, sacadat: a staccato style of playing – o manieră de interpretare stacato.

STACCATO MARK [stə kɑ: tou mɑ: k] (s.) – semn de stacato.

STAFF [stɑ: f; amer. stæf] (s. pl. staves) – portativ (şi stave).

STAFF NOTATION [stɑ: înou, teiʃən] (s.) – scrierea notelor pe liniile portativului.

STAGE [steidʒ] – 1. (s.) scenă: to go off the stage – a ieşi de pe scenă; 2. (v. t.) a pune în scenă.

STANZA [stænzə] (s.) – stanţă, strofă.

STAVE [steiv] (s.) – portativ (şi staff).

STEEL BAND [şti: lbænd] (s.) – formaţie originară din Trinidad, care foloseşte tobe din oţel de diferite mărimi şi care sună la înălţimi diferite.

STEM [stem] (s.) – linia verticală a notei.

STEP [step] (s.) – 1. treaptă a portativului sau a gamei; 2.ntervalul dintre două trepte adiacente ale scării; secundă.

STEPWISE [stepwaiz] – 1. (adv.) de la un ton adiacent la altul: The melody ascends stepwise – Melodia urcă pas cu pas; 2. (adj.) crescând de la un ton la altul: stepwise melodic progression – progresie melodică treptată.

STEREO [steri: ou] – 1. (s.) sunet stereofonic; 2. (adj.) stereo.

STEREOPHONIC [steri: ou'founik] (adj.) – stereofonic.

STEREOPHONICALLY [steri: ou'founikəli] (adv.) – stereofonic.

STEREOPHONY [steri: oufəni] (s.) – stereofonie.

STICK [stik] (s.) – 1. arcuş; 2. baghetă (a dirijorului); 3. beţişor de tobă; 4. suflătoare de cimpoi.

STOMP [stomp] (s.) – melodie de jaz cu ritm bine marcat.

STOP [stop] – 1. (v. t.) a apăsa coardele/ clapele/ găurile unui instrument; 2. (s.) a) clapă, gaură (la suflători); coardă, cheie (la instrumentele cu coarde); pedală (la orgă); b) v. stop knob.

STOP KNOB [stopnob] (s.) – mâner, buton de registru (şi stop).

STOPPLE [stopl] (s.) – clapă (la ţeava de orgă).

STRADIVARIUS [, strædi vα: îi*ə*s] (s.) – (vioară) Stradivarius.

STRĂINE [streins] (s. pl.) – (poetic) melodie, motiv muzical, accent; stil: the străine of the harp – sunetele/ accentele harpei; martial străine – accente marţiale, melodii războinice.

STRETCH [stretʃ] (v. t.) – a încorda, a instruna (sân. tighten): to stretch the strings of a violin – a pune coarde la vioară.

STRETTA [stret*ə*] (s. pl. strette/ strettas) – 1. pasaj conclusiv cântat într-un tempo mai rapid; 2. stretto.

STRETTO [stretou] (s. pl. stretti/ strettos) – succesiunea rapidă a vocilor în subiectul unei fugi.

STRIDE PIANO [strαidpi ænou] (s.) – stil de jaz în care se cântă melodia la pian cu mâna dreaptă, în timp ce mâna stângă cântă doar o notă de bas sau octava pe bătaia puternică şi acordul pe bătaia slabă.

Stilul s-a dezvoltat în Harlem în anii 1920, parţial din ragtime.

STRIKE [strαik] STRUCK [str Λk] (v. t.) – a lovi, a atinge (clapele); a ciupi sau a atinge (strunele); a bate (toba); to strike the note – a da tonul (corului etc.); how does his playing strike you? – cum ţi se pare felul în care cântă? STRIKE UP [strαik Λp] (v. i.) – (despre muzică, orchestră etc.) a începe să cânte.

STRÂNG [striŋ] – 1. (s.) a) strună, coardă: metal strâng – strună de metal; single strâng – monocord; pluck strâng – coardă ciupită; struck strâng – coardă lovită; bowed strâng – coardă frecată; b) (pl.) instrumente cu coarde: to touch the strings – a cânta (din harpă etc.); 2. (v. t.) preţ şi pte.

STRUNG a) a pune o coardă/ strună la; b) a acorda strunele.

STRÂNG BAND [striŋ, bænd] (s.) – orchestră de coarde.

STRÂNG BASS [striŋ, beis] (s.) – v. double bass.

STRÂNGED [striŋd] (adj.) – 1. cu/ de coarde: strâng instrument – instrument cu coarde; a five strânged banjo – un banjo cu cinci coarde; 2. (arh.) produs de coarde: strânged melodies – melodii la instrumente cu coarde.

STRINGENDO [strin dʒendou] (adj. adv.) – grăbind tempoul progresiv.

STRÂNG ORCHESTRA [striŋ, o: kistrə] (s.) – orchestră de coarde.

STRÂNG PLAYER [striŋ, pleiə] (s.) – persoană care cântă la instrumente din familia viorii.

STRING QUARTET [striŋkwo: tot] (s.) – cvartet de coarde.

STROPHE [stroufi] (s.) – partea din vechea odă corală grecească cântată de cor în timp ce se mişca de la dreapta le stânga.

STROPHIC [stroufik] (adj.) – (despre un cântec) având aceeaşi muzică pentru fiecare stanţă succesivă.

STRUM [str ʌm] – 1. (v. i.) a zdrăngăni, a cânta prost (la pian etc.); 2. (v. t.) a zdrăngăni la (pian etc.); 3. (s.) zdrăngănit.

STUDY [stʌdi] – 1. (s.) studiu, exerciţiu: violin study – studiu de vioară; 2. (v. t.) a studia.

STYLE [stail] (s.) – 1. stil, joc, tehnică: classic style – stil clasic; lack/ want of style – lipsă de stil; 2. ac (de gramofon).

STYLE GALANT [pron. fr.] (s.) – stil muzical european rococo de la jumătatea sec. al XVIII-lea.

STYLUS [stailəs] (s.) – ac de gramofon.

SUBBASS [sʌbbeis] (s.) – pedală de orgă care produce cel mai jos sunet.

SUBCONTRAOCTAVE [sʌbkontrə oktiv] (s.) – octava dintre a treia şi a patra treaptă a gamei de.

SUBDOMINANT [sʌb dominəni] (s.) – subdominantă.

SUBITO [su: bitou] (adv.) – brusc, abrupt: subito pianissimo.

SUBIECT [sʌbdʒikt] (s.) – subiect, fraza principală sau motivul

melodic principal dintr-o compoziţie muzicală, mai ales dintr-o fugă.

SUBMEDIANT [sΛb-mi: di: ∂ni] (s.) – submediantă.

SUBTONIC [sΛb tounik] (s.) – subton, al şaptelea ton al gamei, următorul sub tonica de deasupra.

SUITE [swi: t] (s.) – suită.

SUPERDOMINANT [su: p∂ domin∂ni] (s.) – supradominantă.

SURD [s∂: d] (v. t.) – a surdina.

SURRÉALISM [s∂ îi∂liz∂m] (s.) – suprarealism.

SUSPEND [s∂s pend] (v. t.) – a prelungi (un sunet) până la următorul acord.

SUSPENSION [s∂s pen∫∂n] (s.) – 1. prelungirea unui ton dintr-un acord până la acordul următor, producând de obicei o disonanţă temporară; 2. tonul astfel prelungit.

SWEET [swi: t] (adj.) – 1. (despre jaz sau muzica de big band) cu bătaie regulată, tempo moderat, lipsă de improvizaţie, ton cald şi melodie clară, liniară; 2. armonios, melodios, dulce.

SWELL [swel] – 1. (v. t.) SWELLED [sweld] SWELLED/ SWOLLEN [swoul∂n] a intensifica (o notă): to swell a musical tone – a intensifica un ton muzical; 2. (s.) a) intensificare; b) crescendo şi diminuendo; semnul acestora (o); c) foale (la orgă).

SWING [swiŋ] – 1. (s.) (şi swing music) a) stil de jaz, popular prin anii 1930; b) element ritmic care îi face pe dansatori să se mişte în ritm de jaz; 2. (adj.) care ţine de swing: a swing record – un disc swing; 3.

SWUNG SWUNG (v. t.) a interpreta (o piesă muzicală) în stilul swing.

SYLLABIC [şi læbik] (adj.) – cu fiecare silabă cântată pe câte o singură notă.

SYMBOLISM [simb∂, liz∂m] (s.) – simbolism.

SYMPATHETIC STRÂNG [timp∂ θetik striŋ] (s.) – strună subţire de metal folosită la instrumentele muzicale de odinioară, care vibra împreună cu coardele ciupite sau frecate pentru a amplifica sunetul.

SYMPATHY [timp∂θi] (s.) – rezonanţă.

SYMPHONETTE [simţə net] (s.) – orchestră simfonică mică specializată în bucăţi clasice uşoare sau în muzica de salon.

SYMPHONIA [sim founiə] (s.) – fiecare dintre instrumentele muzicale medievale, d. e. flaşneta.

SYMPHONIC [sim fonik] (adj.) – simfonic: symphonic musicmuzică simfonică.

SYMPHONICALLY [sim fonikəli] (adv.) – din punct de vedere simfonic.

SYMPHONIC POEM [sim fonik pouim] (s.) – poem simfonic, formă de poem adaptată pentru orchestra simfonică, în care „intriga" literară este tratată în detaliu; a fost iniţiat de Franz Liszt la jumătatea sec. al XIX-lea şi dezvoltat mai ales de Richard Strauss.

SYMPHONIE CONCERTANTE [pron. fr.] (s.) – simfonie concertantă, piesă orchestrală din sec. al XVIII-lea, cu mai multe instrumente solo, semănând în formă cu un concerto grosso, dar împărtăşind caracteristicile stilistice ale Şcolii Mannheim.

SYMPHONIOUS [sim founiəz] (adj.) – armonios.

SYMPHONISM [sim fonizəm] (s.) – simfonism.

SYMPHONIST [simfonist] (s.) – simfonist, autor de simfonii.

SYMPHONIZE [simţə naiz] (v. i.) – a cânta sau a răsuna armonios împreună (şi symphonise).

SYMPHONY [simfoni] – 1. (s.) a) simfonie; b) (înv.) armonie; 2. (adj.) simfonic: symphony orchestra – orchestră simfonică.

SYMPHONY ORCHESTRA [simfoni o: kistrə] (s.) – orchestră simfonică.

SYNCOPATE [sinkə, peit] (v. t.) – a sincopa.

SYNCOPATED [sinkə peind] (adj.) – sincopat: syncopated rhythm – ritm sincopat.

SYNCOPATION [sinkə peiʃən] (s.) – sincopă, sincopare.

SYRINX [sirinks] (s. pl. syringes) – n-ai.

SYSTEM [sistəm] (s.) – 1. distribuire a partiturilor; nomenclatură; 2. pupitru.

T TABLA [tæblə] (s.) – tobe mici, tamburine pe care se cântă cu

mâinile (în India).

TABLATURE [tæblətʃər] (s.) – tablatură, notaţie muzicală arhaică (sec. al XV-lea – al XVI-lea).

TABLE [teibəl] (s.) – cutie de rezonanţă.

TABOR [teibər] – 1. (s.) (ist.) tobă mică folosită împreună cu goarna (şi taber); 2. (v. t. / i.) a bate toba (şi tabour).

TABORER [teibərer] (s.) – toboşar (şi tabourer).

TABORET [tæbə rit] (s.) – (ist.) tobă foarte mică (şi tabouret).

TABORIN [tæbə rin] (s.) – (ist.) tobă mică.

TABRET [tæbrit] (s.) – 1. tobă foarte mică; 2. (înv.) toboşar.

TACET [teiset] (v. i. imperativ) – nu cânta! (ca indicaţie pentru o voce sau pentru un instrument).

TACTUS [tæktu: şi (s.) – unitatea metrică de bază în muzica medievală.

TAIL [teil] (s.) – coadă: tail of a note – coada unei note.

TAILPIECE [teil, pl: şi (s.) – cordar.

TALKING MACHINE [to: kiŋ mə ʃm (s.) – gramofon.

TAMBOUR [tæmbuər] (s.) – (înv.) tambur, tobă.

TAMBOURA [tæm buərə] (s.) – tambură, instrument indian cu coarde (care ţine acompaniamentul/ isonul) (şi tambura, tambur, tampar, tanbur).

TAMBOURIN [tæmburin] (s.) – 1. tobă tubulară (folosită în sudul Franţei); 2. muzică pentru tambourin; 3. dans acompaniat de tambourin.

TAMBOURINE [tæmburin] (s.) – tamburină; dairea.

TAMBOURINIST [tæmburinist] (s.) – cântăreţ la tamburină.

TAM-TAM [tʌmt ʌm] (s.) – 1. gong; 2. v. tomtom.

TANGO [tæŋgou] – 1. (s.) tangou; 2. (v. i.) a dansa tangou.

TANTO [tɑ: ntou] (adv.) – prea mult, atât de mult.

TAPE-MACHINE [teipmə ʃm (s.) – magnetofon.

TAPE-RECORDER [teipri ko: dər]] (s.) – magnetofon.

TARANTELLA [, tærən telə] (s.) – tarantelă.

TARDO [tɑ: dou] (adj.) – încet.

TAROGATO [tα: rou'gətou] (s.) – taragot, instrument de suflat maghiar, care avea la început ancie dublă, iar acum are muştiuc de clarinet.

TE [tei] (s. invar.) – şi.

TECHNIQUE [tek ni: k] (s.) – joc, stil, tehnică (sân. style, execution).

TE-DEUM [tei deəm] (s.) – Te Deum.

TELHARMONIUM [telhα: mouniəm] (s.) – instrument cu claviatură care, cu ajutorul curentului electric, alternativ transmite muzică prin liniile telefonice.

TELLTALE [telteil] (s.) – măsură care indică presiunea aerului la orgă.

TEMPER [tempər] (v. t.) – a tempera.

TEMPERAMENT [tempərəmənі] (s.) – temperare, acordarea unui instrument cu claviatură în aşa fel încât şi se poată cânta la el în orice cheie fără o altă acordare ulterioară.

TEMPERED [tempəd] (adj.) – temperat.

TEMPLE BLOCKS [tempəl, bloks] (s.) – nucă de cocos.

TEMPO [tempo] (s. pl. tempi) – timp, tempo. ten. – tenuto.

TENOR [tenər] (s. adj.) – tenor; voce de tenor, instrument tenor.

TENOR CLEF [tenəklef] (s.) – cheie de tenor.

TENOR HORN [tenəho: n] (s.) – instrument de suflat cu valve; tenorul din familia cornetului.

TENORINO [tenou'îi: nou] (s. pl. tenorini) – tenorino, tenor care cântă în falset.

TENOR VIOLIN [tenə, vaiəlin] (s.) – violă.

TENTH [tenθ] (s.) – a treia octavă; decimă.

TENUTO [ti nju: tou] – 1. (adj.) ţinut, susţinut; cu valoare întreagă; 2. (adv.) tenuto.

TERCET [tə: sit] (s.) – terţet.

TERNARY FORM [tə: nəîi fo': m] (s.) – formă ternară, formă muzicală în trei secţiuni, a treia fiind de obicei identică cu prima.

TERZETTO [tə tsetou] (s. pl. terzettos/ terzetti) – terţet, trio

vocal (sân. three-part song).

TESSITURA [tesi tuəɾə] (s.) – registru mediu (pentru o voce sau pentru o compoziţie) (sân. texture).

TETRACHORD [tetrə, ko: d] (s.) – 1. tetracord (liră antică cu patru coarde); 2. cvartă.

TETRADIAPAZON [tetrə, daiə peizən] (s.) – octavă cvadruplă.

TETRASTICH [tetrə, stik] (s.) – catren.

TEXT BOOK [tekst, buk] (s.) – libret.

THEATRE [θiətəɾ] (s.) – teatru.

THEMATIC [θi mætik] (adj.) – tematic.

THEME [θi: m] (s.) – temă, motiv.

THEME SONG [θi: m, soŋ] (s.) – 1. melodie principală (într-un film); 2. melodie dominantă într-o operetă sau într-o compoziţie muzicală.

THEORBO [θi o: bou] (s.) – (înv.) teorbă, lăută, alăută.

THEORBIST [θi o: bist] (s.) – cântăreţ la teorbă.

THESIS [θi: sis] (s. pl. theses) – mişcarea în jos cu bagheta, la dirijat, pentru a indica timpul tare (în opoziţie cu arsis).

THICK REGISTER [θik redʒistəɾ] (s.) – registru de piept, grav/ de bas al vocii (sân. chest register).

THIN REGISTER [θin redʒistəɾ] (s.) – registru de cap (sân. head register).

THIRD [θə: d] (s.) – terţă: major third – terţă majoră; flat/ minor third – terţă minoră.

THIRD STREAM [θə: dstrim] (s.) – stil muzical care combină elemente de jaz şi de muzică clasică în încercarea de a dezvolta un limbaj muzical nou.

THIRTY-SECOND NOTE [θə: ti sekənd nout] (s.) – treizecidoime (sân. demi-semi quaver).

THIRTY-SECOND REST [θə: ti sekənd rest] (s.) – pauză de treizecidoime.

THOROUGH-BASS [θʌrə, beis] (s.) – 1. bas (profund sau continuu); 2. sistem de notări armonice (şi through-bass).

THREE-EIGHT TIME [θri: ei t taim] (s.) – (măsură de) trei optimi (3/8).

THREE-FOUR TIME [θri: „fo': taim] (s.) – (măsură de) trei pătrimi (3/4).

THREE PART TIME [θri: „pα: t'taim] (s.) – v. triple time.

THREE-QUARTER TIME [θri: „kwo: t*ə* taim] (s.) – măsură de trei pătrimi (sân. three-four time, waltz time).

THREE-STRINGED [θri: stiŋd] (adj.) – tricord, cu trei coarde.

THROUGH-COMPOSED [θru: k*ə*m pouză] (adj.) – cu muzică diferită pentru fiecare vers.

THRUM [θr Λm] – 1. (v. i.) a zdrăngăni (la pian etc.); 2. (s.) zdrăngănit.

TI [ti:] (s. pl. tis) – şi (şi te).

ŢIE [tai] – 1. (v. t.) a lega între ele (notele); 2. (s.) legato.

TIER [tai*ə*r] (s.) – şir de tuburi (de orgă).

TIERCE [ti*ə*s] (s.) – terţă.

TIMBAL/ TYMBAL [timb*ə*l] (s. pl. timpani) – timpan (sân. kettle drum).

TIMBRE [tæmb*ə*r] (s.) – timbru.

TIMBREL [timbr*ə*l] – (înv.) 1. (s.) tamburină; tobă mică; 2. (v. t.) (rar) a cânta o melodie acompaniindu-se la tamburină.

TIME [taim] – 1. (s.) a) lungime, durată (sân. measure, movement); b) tact, măsură, ritm: to beat time – a bate măsura; to keep time – a păstra/ a ţine măsura/ cadenţa; to get out of time – a pierde tactul.

TIMEKEEPER [taim, ki: p*ə*r] (s.) – persoană care ţine/ bate tactul.

TIME SIGNATURE [taim, signit∫*ə*r] (s.) – fracţie care indică măsura.

TIME UP [taim Λp] (v. t. cu part. adv.) – a intona.

TIME VALUE [taim, vælju:] (s.) – lungime, durată, valoare (a unei note).

TIMIŞT [taimist] (s.) – instrumentist/ muzicant care bate/

păstrează tactul/ măsura (pentru o formaţie).

TIMPANIST [timpɔnist] (s.) – timpanist.

TIMPANO [timpɔnou] (s. pl. timpani – adesea ca sg.) – timpan (şi tympano).

TIN-PAN ALLEY [tin, pæn æli] (s.) – (amer. fam.) 1. cartier al compozitorilor şi interpreţilor de muzică uşoară; 2. lumea compozitorilor şi interpreţilor de muzică uşoară; 3. muzică uşoară.

TIN WHISTLE [tin, wist] (s.) – flajolet.

TIRADE [tai reid/ ti reid/ ti rɑ: d] (s.) – ruladă; mişcare.

TITLE ROLE [taitɔl roul] (s.) – rolul principal într-o operă, care dă şi titlul acesteia: She sang the title role în Carmen – A avut rolul principal în Carmen.

TO [tu: tɔ] (prep.) – acompaniat de in sunetele: They danced to the music – Au dansat pe muzică.

TOCCAŢA [tɔ kɑ: tɔ] (s. pl. toccate) – tocată.

TOMTOM [tomtom] (s.) – tam-tam (cu două membrane); single read toms – tam-tam cu o membrană.

TONAL [tounɔl] (adj.) – tonal.

TONALIST [tounɔlist] (s.) – persoană care foloseşte tonalitatea, mai ales tonalitatea tradiţională în locul atonalităţii în compoziţiile muzicale.

TONALITY [tou'næliti] (s.) – tonalitate.

TONALLY [tounɔli] (adv.) – (în mod) tonal, după modalităţi tonale, respectând reguli tonale.

TONE [toun] – 1. (s.) a) ton, sunet: high tone – ton înalt; (whole) tone – ton întreg; low tone – ton jos; b) oricare dintre cele nouă melodii în care sunt cântaţi psalmii gregorieni; 2. (v. t.) a acorda (un instrument).

TONE CLUSTER [toun, klʌstɔr] (s.) – grup de note adiacente cântate la instrumente cu claviatură cu pumnul, antebraţul sau cu umărul.

TONE COLOR [toun, kʌlɔr] (s.) – timbru (al unui instrument).

TONE PAINTING [toun peintiŋ] (s.) – descriere muzicală, prin

mijloace melodice, armonice sau ritmice a cuvintelor unui text sau a elementelor narative dintr-un program muzical.

TONE POEM [toun pouim] (s.) – poem simfonic.

TONE QUALITY [toun, kwoliti] (s.) – calitate a sunetului.

TONE ROW [toun rou] (s.) – serie de tonuri în care niciunul nu este dublat şi în care tonurile pot apărea în aceeaşi secvenţă (sân. twelve-tone row, note row).

TONETTE [to net] (s.) – gen de fluier mic; flaut simplu; (aprox.) piculină.

TONGUE [tʌŋ] (v. t.) – a produce note în staccato (la un instrument de suflat).

TONIC [tonik] – 1. (s.) tonică; 2. (adj.) tonic: a tonic chord – un acord tonic.

TONIC SOL-FA [tonik solfɑ:] (s.) – sistem caracterizat prin accentuarrea tonalităţii sau a cheii, în care tonurile sunt indicate prin iniţialele solfegiului şi nu prin semnele convenţionale ale portativului.

TOOT [tu: t] – 1. (v. t. / i.) a suna din corn, trompetă; 2. (s.) sunet de corn, de trompetă.

TOP [top] (s.) – top.

TOP NOTE [top, nout] (s.) – notă înaltă.

TOUCH [tʌtʃ] – 1. (v. t.) (înv.) a atinge uşor (clapele, coardele); 2. (s.) tuşeu.

TOUR [tuər] (s.) – turneu.

TOUT ENSEMBLE [tutɑ: n sɑ: mbl] (s.) – ansamblu instrumental etc; tutti.

TRAGEDY [trædʒidi] (s.) – tragedie.

TRAGI-COMEDY [, trædʒi komidi] (s.) – tragi-comedie.

TRANSCRIBE [træn skraib] (v. t.) – a transpune, a transcrie.

TRANSCRIPTION [træn skripʃən] (s.) – transpunere, transcriere: to make a transcription for the piano – a transcrie o bucată pentru pian.

TRANSIENT MODULATION [trænziəni modjuleiʃən] (s.) – modulaţie temporară (sân. passing modulation).

TRANSIENT NOTE [trænzi∂ni, nout] (s.) – notă de trecere.

TRANSITION [træn zi∫∂n] (s.) – modulaţie (fără schimbarea modului).

TRANSPOSE [træns pouz] (v. t.) – a transpune, a transcrie.

TRANSPOSER [træns pouz∂r] (s.) – muzician care transpune/ transcrie lucrări muzicale.

TRANSPOSING INSTRUMENT [træns pouziŋ instrum∂ni] (s.) – instrument/ dispozitiv care transpune automat sunetele în altă gamă.

TRANSPOSING PIANO [træns pouziŋ pl ænou] (s.) – pian care efectuează automat/ mecanic transpunerea în altă gamă.

TREBLE [treb∂l] – 1. (s.) falset; 2. (adj.) ascuţit, înalt, de falset.

TREBLE CLEF [treb∂l, klef] (s.) – cheie de sol (sân. violin clef).

TREBLE STAFF [treb∂l, stα: f] (s.) – portativ cu cheia sol.

TRE' CORDE [trei ko: dei [(s.) – (indicaţie pentru pian) cu pedala de reducere a sunetului lăsată liberă.

TREMOLO [trem∂lou [(s.) – tremolo.

TRIAD [trai∂d] (s.) – acord triplu, format din trei tonuri.

TRIANGLE [traiangl] (s.) – trianglu.

TRICHORD [træiko: d] – 1. (s.) tricord (instrument cu trei coarde); 2. (adj.) cu trei coarde.

TRIFLE [traifl] (s.) – divertisment, spectacol muzical uşor.

TRIGON [traig∂n] (s.) – liră sau harfă triunghiulară folosită în vechea Grecie.

TRILL [tril] – 1. (s.) tril; (fam.) geamparale; 2. (v. t.) a cânta în/ cu triluri.

TRIO [tri: ou] (s.) – trio.

TRIOLE [trai: oul] (s.) – triolet.

TRIPLE FUGUE [trip∂l, fju: g] (s.) – fugă triplă (cu trei teme).

TRIPLET [triplit] (s.) – triolet; terţet.

TRIPLE TIME [trip∂l, taim] (s.) – măsură în trei timpi (sân. triple measure, triplex).

TRIPLEX [tripleks] (s.) – compoziţie alcătuită din trei părţi; măsură în trei timpi.

TRITONE [trai, toun] (s.) – 1. interval de trei tonuri; 2. cvartă mărită.

TROLL [troul] – 1. (v. t.) a cânta un canon; 2. (s.) canon.

TROMBONE [trom boun] (s.) – trombon: slide trombone – trombon cu culisă; key/ valve trombone – trombon cu ventile.

TROMBONIST [trom bounist] (s.) – trombonist.

TROPPO [tropou] (adv.) – troppo, prea.

TROUBADOUR [tru: bəduər] (s.) – trubadur.

TROVATORE [trouvɑ: to: îi] (s.) – Il Trovatore – Trubadurul (de Verdi).

TROUVÈRE [tru: vɛər] (s.) – truver.

TRUMPET [trʌmpit] – 1. (s.) trompetă, trâmbiţă, surlă: marine trumpet – tromba marina; slide trumpet – trompetă cu culisă; old trumpet – trompetă naturală; keyed trumpet – trompetă cu clape; valve trumpet – trompetă cromatică; to blow/ sound the trumpet – a trâmbiţa; the trumpet calls/ sounds – trompeta sună; 2. (v. i.) a suna din trâmbiţă, din trompetă.

TRUMPETER [trʌmpitər] (s.) – 1. trompet; 2. trompetist, trâmbiţaş.

TRUMPET MAJOR [trʌmpit meidʒər] (s.) – trompet major.

TRUMPET PLAYER [trʌmpit plɛiər] (s.) – v. trumpeter.

TUBA [tju: bə] (s. pl. tubas/ tubae) – 1. tubă; 2. tub de orgă care emite sunete foarte puternice; 3. veche trompetă romană.

TUBA PLAYER [tju: bə plɛiər] (s.) – tubasist (suflător/ muzician care cântă la tubă).

TUBBY [tʌbi] (adj.) – cu sunet înfundat, dogit.

TUBAPHONE [tju: bə, foun] (s.) – instrument asemănător cu glockenspielul dar cu tuburi de metal în loc de bare.

TUCK [tʌk] (s.) – (înv.) 1. fanfară (alcătuită din trompete); 2. (scoţ.) ropot/ sunet/ bătaie de tobe: by tuck of drum – a) prin/ cu bătăi de tobă; b) la sunetul/ chemarea tobelor.

TUCKET [tʌkit] (s.) – (înv.) trâmbiţare, sunet de trompetă.

TURN [tʌm] (s.) – sunet scos de banjo sau de un instrument

similar.

TUNABLE [tju: nðal] (adj.) – care se poate acorda.

TUNE [tju: n] – 1. (s.) a) melodie, cântec, arie: to sing a tune – a cânta o arie; to play a tune – a cânta o arie la un instrument; give us a tune! – cântăne ceva! (din gură sau la un instrument); to call the tune – a da tonul; b) acord, armonie: rising tune – ton urcător; notes that are în tune – note concordante; the piano is în (good) tune – pianul e acordat; the piano is out of tune – pianul e dezacordat; to sing în tune – a cânta corect; to sing out of tune – a cânta fals; to put an instrument în tune – a acorda un instrument; to put an instrument out of tune – a dezacorda un instrument; to get out of tune – a se dezacorda; to fall out of tune – a începe să cânte fals (orchestra, corul); 2. (v. i.) a) to tune up – a-şi acorda instrumentele (orchestra); b) (fam. despre un cântăreţ) a începe să cânte.

TUNEFUL [tju: nful] (adj.) – melodios, armonios, muzical.

TUNEFULLY [tju: nfuli] (adv.) – (în mod) melodios/ armonios/ armonic/ muzical.

TUNEFULNESS [tju: nfulnis] (s.) – caracter melodios.

TUNELESS [tju: nlis] (adj.) – 1. nemelodios; nearmonios; discordant; (despre voce) lipsit de sonoritate, fără viaţă; 2. dezacordat: In the corner stood a tuneless piano – În colţ stătea un pian dezacordat.

TUNER [tju: nðr] (s.) – acordor (de piane).

TUNE UP [tju: n' Λp] (v. i. cu part. adv.) – (despre orchestră) a-şi acorda instrumentele.

TUNING [tju: niŋ] (s.) – 1. acordare: to give the tuning – a da tonul; 2. acordor: tuning key/ hammer – acordor de pian; tuning cone – acordor de orgă…

TUNNING FORK [tju: niŋ, fo': k] (s.) – diapazon (instrument).

TUNING PEG/ PIN [tju: niŋ, peg/ pin] (s.) – cheie/ cui de întins coardele.

TURKISH MUSIC [tð: kiʃ mju: zik] (s.) – muzică (militară) turcească, meterhanea (executată mai ales cu instrumente de percuţie:

trianglu, cimbale, timpane, tobe mari).

TURN [tə: n] (s.) – grupet.

TUTTI [tuti] (s. pl. tuttis; adj.) – tutti.

TUTTO [tu: tou] (adj.) – tutto, tot, întreg.

TWANG [twæŋ] – 1. (v. i.) a zbârnâi, a vibra (o coardă); a suna, a răsuna (trâmbiţa etc.); 2. (v. t.) a face să vibreze (coardele); a ciupi (coardele unui instrument); 3. (s.) ciupire (ca acţiune): He grave his guitar strings a twang – A ciupit coardele chitarei.

TWEEDLE [twi: dl] – 1. (v. t. / i.) a scârţâi (la vioară); a zdrăngăni (la pian); 2. (s.) scârţâit; zdrăngănit.

TWELVEMO [twelvmou] (s.) – duodecimă (sân. duodecimo).

TWELVE NOTE [twelv, nout] – 1. (s.) gamă dodecafonică; 2. (adj.) dodecafonic.

TWELVE TONE [twelv, toun] (adj.) – dodecafonic: a twelve tone composer – un compozitor dodecafonic.

TWELVE TONE TECHNIQUE [twelv, toun tek ni: k] (s.) – dodecafonie, dodecafonism.

TWIST [twist] (s.) – twist.

TWO-BEAT [tu: bi: t] (adj.) – cu patru bătăi pe măsură, a doua şi a patra fiind accentuate.

TWO-FOUR (PLECE) [tu: fo': (pl: s)] (s.) – piesă/ bucată în măsura de două pătrimi (2/4).

TWO-PART TIME [tu: pα: t'taim] (s.) – v. duple time.

TWO-FOUR TIME [tu: fo': taim] (s.) – măsură de două pătrimi (2/4).

TWOSOME [tu: səm] (s.) – dans de perechi; joc de doi.

TYMPANIST [timpənist] (s.) – timpanist; toboşar.

TYROLIENNE [ti, rouli en] (s.) – 1. tiroleză, dans popular tirolez; 2. muzică populară tiroleză.

TZIGANE [tsi gα: n] (adj.) – tzigane music – muzică ţigănească.

U u.c. – una corda.

UKULELE [, ju: kə leili] (s.) – (şi ukelele) havaiană (sân. Hawaian guitar) UNACCENTED BEAT [Λnæk sentul bi: t] (s.) –

timp slab.

UNACCENTED OCTAVE [Ʌnæk sentul oktiv] (s.) – octavă micşorată.

UNACOMPANIED [Ʌnə kƱmpənici] (adj.) – fără acompaniament: sonata for unacompanied violin – sonată pentru vioară solo; passage for unacompanied piano – parte pentru pian solo; to sing/ play unacompanied – a cânta fără acompaniament.

UNA CORDA [unə koudə] (s.) – una corda, cu pedala de reducere a sunetului ridicată.

UNDERSONG [Ʌndə, soŋ] (s.) – acompaniament; refren; melodie secundară.

UNDERSTUDY [Ʌndə, stadi] (s.) – cântăreţ din ansamblu care este dublura primadonei sau à primului solist.

UNISON [ju: nisən] (s.) – 1. unison; 2. armonie.

UNMUSICAL [Ʌn mju: zikəl] (adj.) – 1. (despre voce, melodie etc.) nemuzical, nearmonios, nemelodios, discordant; 2. lipsit de muzicalitate; 3. (despre o persoană) afon, fără ureche muzicală; nemuzical, căruia nu-i place muzica.

UNMUSICALLY [Ʌn mju: zikəli] (adv.) – (în mod) nemuzical, nearmonios, discordant, strident.

UNMUSICALNESS [Ʌn mju: zikəinis] (s.) – nemuzicalitate, lipsă de muzicalitate.

UN PERFORMABILE [Ʌnpə: fo': məbəl] (adj.) – de neexecutat, greu de interpretat.

UNSTRÂNG [Ʌn striŋ] UNSTRUNG [Ʌn str Ʌŋ] (v. t.) – a destinde strunele: to unstrâng a violin – a destinde strunele unei viori…

UNTUNABLE [Ʌn tju: nəbəl] (adj.) – (despre un instrument muzical) imposibil de acordat, care nu se poate acorda, fals.

UNTUNE [Ʌn tju: n] (v. t.) – a dezacorda: Changes în weather can untune a violin – Schimbările vremii pot dezacorda o vioară.

UNTUNEFUL [Ʌn tju: nful] (adj.) – nearmonios, nemelodios.

UNVOCAL [Ʌn voukəl] (adj.) – (despre un cântec) nemuzical.

UPBEAT [Ʌp, bi: t] (s.) – 1. timp slab, neaccentuat; 2. prima notă

a unei compoziţii (cântată în momentul în care dirijorul ridică bagheta); 3. anacruză.

UP-BOW [Λpbou] (s.) – (la un instrument cu coarde) lovitură cu baza arcuşului, indicată în partituri cu semnul V (opus lui down-bow).

UPPER PARŢIALS [Λpə pα: ʃəlz] (s. pl.) – armonice.

UPRIGHT PIANO [Λp, rait pl ænou] (s.) – pianină.

UT [u: t] (s.) – (înv.) de.

V V. – violin.

VALUE [vælju] (s.) – valoare, durată: time value.

VALVE TROMBONE [vælvtromboun] (s.) – trombon care în loc de culisă are trei sau patru valve.

VAMP [væmp] – (jaz) 1. (s.) acompaniament improvizat; 2. (v. t.) a improviza; 3. (v. i.) a acompania după ureche.

VAMPER [væmpər] (s.) – improvizator.

VARIATION [[vɛəîi eiʃən] (s.) – variaţiune: theme with variation – temă cu variaţiuni; variation on a theme by – variaţiuni pe o temă de.

VARIETY (-SHOW) [və raiti, ʃou)] (s.) – (spectacol de) varieteu, music-hall.

VARŞOVIENNE [vα: sə viɛn] (s.) – varşoviană (dans).

VARY [veiri] (v. t.) – a altera (o melodie sau o temă) prin modificări sau înfloriturі, fără a-i schimba esenţa.

VAUDEVILLE [voudəvil] (s.) – 1. (amer.) operetă; 2. vodevil; 3. (înv.) cântec comic, cuplet.

VAUDEVILLIST [voudəvilist] (s.) – autor de vodeviluri (şi vaudevillian).

VELOCE [ve loutʃi] (adj.) – veloce, repede.

VELOCITY [vi lo: siti] (s.) – velocitate.

VENT [vent] (s.) – clapă (la instrumentele de suflat).

VENTAGE [ventidɜ] (s.) – v. vent.

VERISM [virizəm] (s.) – verism.

VERSE [və: şi (s.) – 1. partea unui cântec de după introducere şi de dinaintea corului; 2. partea care trebuie cântată solo.

VERSET [və: sit] (s.) – parte scurtă pentru orgă în Misa catolică.

VERSION [və: ʃən] (s.) – versiune.

VIBRAHARP [vailorə, hα: p] (s.) – vibrafon, instrument muzical de percuţie, asemănător cu marimbafonul, cu bare de metal în locul barelor de lemn şi cu un set de rezonatori electrici care susţin sunetele sau vibraţia.

VIBRAŢIHONE [vailorəfoun] (s.) – vibrafon.

VIBRATE [vai breit] (v. i.) – a vibra.

VIBRATION [vai breiʃən] (s.) – vibraţie.

VIBRATO [vi brα: tou] (s.) – vibrato; tremolo.

VIBRATOR [vai breitər] (s.) – ancie (la orgă).

VICTROLA [viktroulə] (s.) – (amer.) patefon, picup.

VIGOROSO [, vi: gou'rousou] (adj.) – vigoroso.

VILLANELLA [vilə nelə] (s. pl. villanelle) – vilanelă, cântec popular italian fără acompaniament.

VINA [vi: nα:] (s.) – instrument muzical cu coarde format dintr-o baghetă lungă la care sunt ataşate două sau trei tigve pentru a mări rezonanţa.

VIOL [vaiəl] (s.) – (înv.) violă: descânt viol – viola discant; bass viol – violoncel; double bass viol – contrabas; treble viol – viola sopran; tenor viol – viola tenor.

VIOLA [vi oulə] (s.) – 1. violă mare, alto; 2. violă.

VIOLA CLEF [vi oulə, klef] (s.) – cheie de alto (sân. alto clef).

VIOLA DA BRACCIO [vi oulə də brα: tʃI, ou] (s.) – (od.) viola da braccio, violă ţinută pe umăr.

VIOLA DA GAMBA [vi oulə də gæmbə] (s.) – viola da gamba, (aprox.) violoncel.

VIOLA D'AMORE [vi oulə də mourei] (s.) – viola d'amore.

VIOLIN [vaiə lin] (s.) – vioară, violină: first violin – vioara întâi; second violin – vioara a doua; to play the violin – a cânta la vioară; violin player – violonist.

VIOLIN BOW [vaiə lin, bou] (s.) – arcuş.

VIOLIN CASE [vaiə lin, keis] (s.) – cutie de vioară.

VIOLIN CLEF [vaiə lin, klef] (s.) – cheie de sol (sân. treble clef).

VIOLINIST [vaiə linişt] (s.) – violonist: first violinist – prim violonist.

VIOLIN-MAKER [vaiə lin meikər] (s.) – lutier.

VIOLIST [vaiəlist] (s.) – altist; violist; instrumentist care cântă la violă sau la un instrument vechi de tipul violei.

VIOLONCELLIST [, vaiələn tʃelist] (s.) – violoncelist, celist.

VIOLONCELLO [, vaiələn tʃelou] (s.) – violoncel: violoncello player – violoncelist.

VIOLONE [vaiə loun] (s.) – 1. vioară mare; contrabas; 2. pedală de orgă cu sunet asemănător cu al violoncelului.

VIRGINAL [vədʒinəl] (s.) – virginal (tip de clavecin din sec. al XVI-lea – al XVII-lea).

VIRTUOSA [və: tʃu ousə] (s. pl. virtuose) – virtuoză.

VIRTUOSIC [və: tʃu ouzik] (adj.) – de virtuoz, cu caracter de virtuozitate.

VIRTUOSITY [və: tʃu ousiti] (s.) – virtuozitate, măiestrie.

VIRTUOSO [və: tʃu ousou] – 1. (s. pl. virtuoşi) virtuoz; 2. (adj.) cu virtuozitate: a virtuoso performance – o interpretare plină de virtuozitate.

VIRTUOSOSHIP [və: tʃu ouzəʃip] (s.) – virtuozitate, măiestrie.

VIVACE [vi vα: tʃi] (adj. adv.) – vivace.

VOCAL [voukəl] (adj.) – vocal: vocal chords – coardele vocale.

VOCALIST [voukəlist] (s.) – solist vocal, cântăreţ.

VOCALIZATION [, voukəl-ai zeiʃən] (s.) – vocalizare.

VOCALIZE [voukə, laiz] (v. i.) – a face vocalize.

VOCAL MUSIC [voukəl'mju: zik] (s.) – muzică vocală.

VOCAL PERFORMER [voukəl pə fo': mər] (s.) – solist vocal.

VOCAL SCORE [voukəl sko: r] (s.) – partitură cu indicarea vocilor in extenso; partitură vocală/ pentru cântăreţi.

VOICE [vois] – 1. (s.) a) voce, glas: to be in (good) voice – a fi în voce/ formă; melodious voice – voce melodioasă; sweet voice – glas dulce; voiceless – fără glas; to have a voice – a avea voce; bass voice – voce de bas; chest voice – voce de piept; head voice – voce de cap;

soprano voice – voce de soprană; b) cântăreţ, voce; 2. (v. t.) a acorda, a armoniza (o orgă).

VOICE PART [vois pɑ: t] (s.) – partidă/ parte vocală.

VOLÉE [volei] (s.) – ruladă, tiradă.

VOLTA [volt*ə*] (s. pl. volte) – volta, dată: prima volta – prima dată.

VOLTI [voulţi] (v. imper.) – volti!, instrucţiune de întoarcere a paginii.

VOLUME [volju: m] (s.) – volum, amploare: to give volume to the tone – a da drumul la voce.

VOX ANGELICA [voks æn dʒelik*ə*] (s.) – pedală cu tonuri tremurătoare (la orgă) (şi vox caelestis).

VOX HUMANA [voks hju: mɑ: n*ə*] (s.) – pedală cu tonuri asemănătoare vocii umane (la orgă).

W WAIL [weil] (v. i.) – (jaz) a cânta excepţional.

WALKING BASS [woukiŋ, beis] (s.) – (în partitura de jaz pentru pian) acompaniament cu mâna stângă, constând într-un ritm continuu pe o măsură de patru bătăi.

WALTZ [wo: lts] – 1. (s.) vals; 2. (v. i.) a valsa.

WALTZ TIME [wo: ltstaim] (s.) – v. three-quarter time.

WARBLE [wo: b*ə*l] – 1. (v. i.) a cânta cu modulaţii sau melodios; a face triluri; 2. (v. t.) a cânta melodios; a cânta în versuri; 3. (s.) cântec melodios.

WARBLER [wo: al*ə*r] (s.) – cântăreaţă care cântă cu modulaţii sau melodios.

WAX [wæks] (s.) – (fam.) placă de gramofon sau de patefon.

WEDDING MARCH [wediŋ mɑ: tʃ] (s.) – marş nupţial.

WEDDING SONG [wediŋ soŋ] (s.) – cântec de nuntă.

WHITE NOTE [wait, nout] (s.) – 1. notă întreagă; 2. doime.

WHOLE NOTE [houl, nout] (s.) – (amer.) notă întreagă.

WHOLE NOTE REST [houl, nout rest] (s.) – pauză de notă întreagă.

WHOLE STEP [houl, step] (s.) – interval de două semitonuri ca

A-B sau B-Ce; secundă majoră (sân. whole tone).

WHOLE TONE SCALE [houl, toun skeil] (s.) – scară formată numai din intervale de semitonuri ca C-D-E-Fe, Ce, Se, C.

WIND [wind] (s.) – the winds – suflătorii, instrumentele de suflat.

WIND [wind] WINDED [windid] WOUND [waund] (v. t.) – a sufla, a trâmbiţa: to wind the horn – a sufla din corn.

WINDBAG [wind, bæg] (s.) – burduf de cimpoi.

WIND INSTRUMENT [wind instrum*ə*ni] (s.) – instrument de suflat.

WIRE BRUSHES [wai*ə*, brΛʃiz] (s.) – mături/ măturele.

WOLF [wulf] (s. pl. wolves) – disonanţă stridentă la instrumentele cu claviatură sau cu coarde.

WOOD [wud] (s.) – 1. instrument de suflat din lemn; 2. totalitatea instrumentelor de suflat din lemn dintr-o orchestră; 3. the woods – suflătorii, cântăreţii la instrumentele de suflat (din lemn) dintr-o orchestră.

WOODWIND [wud, wind] – 1. (s.) instrument de suflat (flaut, clarinet, oboi, fagot şi uneori saxofon); the woodwinds – secţiunea din orchestră sau din formaţie care cuprinde aceste instrumente; 2. (adj.) referitor la aceste instrumente.

WREST [rest] (s.) – cheie de acordat (piane, harpe etc.).

WREST PIN [rest, pin] (s.) – căluş.

WRITE [rait] WROTE [rout] WRITTEN [rit*ə*n] (v. i.) – a nota.

WRITING [raitiŋ] (s.) – scriitură: The writing fails to utilize the resources of the orchestra – Scriitura nu reuşeşte să valorifice resursele orchestrei.

X XYLOPHONE [zail*ə*, foun] (s.) – xilofon: xylophone player – xilofonist.

XYLOPHONIC [zail*ə* founik] (adj.) – referitor la xilofon.

XYLOPHONIST [zail*ə*, founist] (s.) – xilofonist.

Y YANKEE DOODLE [jæŋgki: du: d*ə*l] (s.) – cântec pe o melodie, se pare, britanică, popular în rândurile armatei americane în timpul

Războiului de Independenţă.

YODEL [joudəl] – 1. (v. t. / i.) a cânta cu iodlere; 2. (s.) iodler (şi yodle).

Z

ZAPATEADO [zɑ: pə tiɑ: dou] (s.) – zapateado, dans spaniol.

ZARZUELA [zɑ: zweilə] (s.) – operă spaniolă cu dialoguri vorbite şi adesea cu temă satirică.

ZIGANKA [zi gɑ: ŋkə] (s.) – ţigănească (muzică sau dans).

ZITHER [ziθər] (s.) – ţiteră, citeră (sân. rar cithern).

ZITHERN [ziθə: n] (s.) – 1. v. cittern; 2. Ţiteră (şi zittern).

ZOUK [zu: k] (s.) – stil de muzică de dans originară din Guadalupe şi Martinica, cântată la chitară electrică şi la sintetizator.

DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI ROMÂN – FRANCEZ – ITALIAN – ENGLEZ

A ABREVIAŢIE (s. f.) A CAPPELLA (loc. adv. loc. adj.) A CAPRICCIO (loc. adv.) ACCELERANDO (adv.) ACCENT – E (s. n.) ACCENTUAT (adj.) ACCIDENT – E (s. n.) ACLAMAŢIE (s. f.) ACOLADĂ (s. f.) ACOMPANIA (v. t.) ACOMPANIAMENT – E (s. n.) ACOMPANIATOR – OARE (s.) ACORD – UN (s. n.) ACORDA (v. t.) ACORDAJ – E (s. n.) ACORDARE (s. f.) ACORDEON – OANE (s. n.) ACORDEONIST – A (s.) ACORDOR1 – ORI (s. m.) ACORDOR2 – OARE (s. n.) ACROMATIC (adj.) ACROSTIH – UN (s. n.) ACT – E (s. n.) ACUITATE (s. f.) ACUSTIC (adj.) ACUSTICĂ (s. f.) ACUSTICIAN – A (s.) ACUT (adj.) ADAGIETTO (adv.) ADAGIO (s. n. adv.) ADAGISSIMO (adv.) ADAPTA (v. t.) ADAPTARE (s. f.) ADDOLCENDO (adv.) ADDOLORANDO (adv.) ADIRATO (adv.) AD LIBITUM (loc. adv.) AED (s. m.) AFFETTUOSO (adv. adj.) AFON – A (s. adj.) AFTERBEAT (adv.) AGITATO (adv.) AGOGICĂ (s. f.) ALĂMURI (s. f. pl.) Abbreviation (s. f.) A cappella (loc. adv.) A capriccio (loc. adv.) Accelerando (adv.) Accent (s. m.) Accentué (adj.) Accident (s. m.) Acelamation (s. f.) Accolade (s. f.) Accompagner (v. t.) Accompagnement (s. m.) Accompagnateur – trice (s.) Acord (s. m.) Acorder (v. t.) Acordage (s. m.) Acord (s. m.) Acordéon; piano bretelles (s. m.) Acordéoniste (s. m.) Acordeur (s. m.) Acordoir (s. m.)

Nechromatique (adj.) Acrostiche (s. m.) Acte (s. m.) Acuité (s. f.) Acoustique (adj.) Acoustique (s. f.) Acousticien – enne (s.) Strident – e (adj.) Adagietto (adv.) Adagio (s. m. adv.) Adagissimo (adv.) Adapter (v. t.) Adaptation (s. f.) Addolcendo (adv.) Addolorando (adv.) Adirato (adv.) Ad libitum (loc. adv.) Aède (s. m.) Affettuoso (adv. adj.) Aphone (s. adj.) Afterbeat (adv.) Agitato (adv.) Agogique (s. f.) Cuivres (s. m. pl.) Abbreviazione (s. f.) A cappella (loc. adv.) A capriccio (loc. adv.) Accelerando (adv.) Accento (s. m.) Accentat-o/ accentuato (adj.) Accidente (s. m.); alterazione (s. f.) Acelamazione (s. f.) Graffa (s. f.) Accompagnare; secondare (v. t.) Accompagnamento (s. m.) Accompagnatore (s. m.) Acordo (s. m.) Acordare; affiatare (v. t.) Acordamento (s. m.) Acordatura (s. f.) (fis) armonica (s. organetto (s. m.) Fisarmonicista (s. m.) Acordatore (s. m.) Abbreviation (s.) A cappella (loc. adv.) A capriccio (loc. adv.) Accelerando (adv.) Accent (s.) Accented (adj.) Accidental (s.) Acelamation (s.) Accolade; brace (s.) Accompany (v. t.) Accompaniment; back ground; undersong (s.) Accompanist (s.) Chord; acord (s.) Tune; put în tune; attune; key; pitch (v. t.) Tuning (s.) Tuning; acordatura (s.) Acordion; melodion; harmonica (s.) Acordionist (s.) Tuner (of a musical instrument) (s.) Tuning key/ cone (s.) Achromatic (adj.) Acrostic (s.) Act (s.) Sharpness/ keenness of hearing (s.) Acoustic (al) (adj.) Acoustics (s. pl.) Acoustician (s.) Acute; shrill (adj.) Adagietto (adv.) Adagio (s. adv.) Adagissimo (adv.) Adapt (v. t.) Adaptation (s.) Addolcendo (adv.) Addolorando (adv.) Adirato (adv.) Ad libitum (loc. adv.) Bard; sânger (s.) Affettuoso (adv. adj.) Aphonous; earless (s. adj.) Afterbeat (adv.) Agitato (adv.) Agogics (s. f.) Brass (winds) (s. pl.) à f.); Acordatoio (s. m.); chiave (s. f.) per acordare Acromatico (adj.) Acrostolio (s. m.) Atto (s. m.) Acuità (s. f.) Acustico (adj.) Acustica (s. f.) Specialista (s.) în acustica Alto (adj.) Adagietto (adv.) Adagio (s. m. adv.) Adagissimo (adv.) Adattare (v. t.) Adattamento (s. m.) Addolcendo (adv.) Addolorando (adv.) Adirato (adv.) Ad libitum (loc. adv.) Aedo; ale (s. m.) Affettuoso (adv. adj.) Afono (s. adj.) Afterbeat (adv.) Agitato (adv.) Sprezzatura (s. f.) Ottoni (s. m. pl.)

ALBORADĂ (s. f.) ALBUM – E (s. n.) ALEATORIC (adj.) AL FINE (loc. adv.) ALLA BRÈVE (loc. adv.) ALLA MARCIA (loc. adv.) ALLARGANDO (adv.) ALLEGRETTO (s. n. adv.) ALLEGRO (s. n. adv.) ALLEMANDĂ (s. f.) ALL'OTTAVA (loc. adv.) ALTERA (v. t.) ALTERAT (adj.) ALTERAŢIE (s. f.) ALTISSIMO (adv.) ALTIST – A (s.) ALTO (s. m.) AMBITUS – UN (s. n.) AMBUŞURĂ (s. f.) AMOROSO (adv.) AMPLIFICA (v. t.) AMPLITUDINE (s. f.) ANACRUZĂ (s. f.) ANCIE (s. f.) ANDAMENTO (adv.) ANDANTE (s. n. adv.) ANDANTINO (adv.) ENGLEZĂ (s. f.) ANIMATO (adv.) ANIMATOR – OARE (s.) ANSAMBLU – UN (s. n.) ANTECEDENT – E (s. n.) ANTICIPAŢIE (s. f.) ANTIFON – OANE (s. n.) ANTIFONIC (adj.) ANTIFONIE (s. f.) ANTISTROFĂ (s. f.) ANTOLOGIE (s. f.) ANTRACT – E (s. n.) APERTO (adj. invar. adv.) A PIACERE (loc. adv.) APOGIATURĂ (s. f.) APOTEOZĂ (s. f.) APPASSIONATO (adv.) A PUNTA D'ARCO (loc. adv.) ARABEASCĂ (s. f.) ARANJA (v. t.) ARANJOR – OARE (s.) ARANJAMENT – E (s. n.) ARCILIUTO (s. n.) ARCO (adv.) ARCUŞ – UN (s. n.) ARIE (s. f.) ARIA DA CAPO (s. f.) ARIETTĂ (s. f.) ARIOSO (adv.) ARISTON – OANE (s. n.) Aubade (s. f.) Album (s. m.) Aléatoire (adj.) Al fine (loc. adv.) À la brève (loc. adv.) Alla marcia (loc. adv.) Allargando (adv.) Allégretto (s. m.), allegretto (adv.) Allégro (s. m.), allegro (adv.) Allemande (s. f.) All'ottava (loc. adv.) Altérer (v. t.) Altéré (adj.) Altération (s. f.) Altissimo (adv.) Altiste (s.) Alto, contralto (s. m.) Ambitus; dessus (s. m.) Embouchure (s. m.) Amoroso (adv.) Amplifier (v. t.) Amplitude (s. f.) Anacr (o) use (s. f.) Anche (s. f.) Andamento (adv.) Andante (s. m. adv.) Andantino (adv.) Anglaise (s. f.) Animato (adv.) Animateur – trice (s.) Ensemble (s. m.) Antécédent (s. m.) Anticipation (s. f.) Antienne (s. f.) Antiphonique (adj.) Antiphonie (s. f.) Antistrophe (s. f.) Anthologie (s. f.) Entracte (s. m.) Ouvert (adj.) A piacere (loc. adv.) Appoggiature (s. f.) Apothéose (s. f.) Appassionato (adv.) A punta d'arco (loc. adv.) Arabesque (s. m.) Arranger (v. t.) Arrangeur – euse (s.) Arrangement (s. m.) Arciliuto (s. m.) Arco (adv.) Archet (s. m.) Air (s. m.) Aria da capo (s. f.) Ariette (s. f.) Arioso (s. m.) Ariston (s. m.); serinette (s. f.) Alba (s. f.) Album (s. m.) Aleatorio (adj.) Al fine (loc. adv.) Alla brève (loc. adv.) Alla marcia (loc. adv.)

Allargando (adv.) Allegretto (s. m. adv.) Allegro (s. m. adv.) Allemanda (s. f.) All'ottava (loc. adv.) Alterare (v. t.) Alterato (adj.) Alterazione (s. f.) Altissimo (adv.) Contralto (s. m.) Alto (s. m.) Ambito (s. m.) Bocchino (s. m.) Amoroso (adv.) Amplificare (v. t.) Amplitudine (s. f.) Anacrusi (s. f. invar.) Ancia (s. f.) Andamento (adv.) Andante (s. m. adv.) Andantino (adv.) Contraddanza (s. f.) Animato (adv.) Animatore – trice (s.) Compagnia (s. f.) di cantanţi Proposta (s. f.) Anticipazione (s. f.) Antifona (s. f.) Antifonale (adj.) Antifonia (s. f.) Antistrofe (s. f.) Antologia (s. f.) Intervallo (s. m.) Aperto (adj.) A piacere (loc. adv.) Appoggiatura (s. f.) Apoteosi (s. f.) Appassionato (adv.) A punta d'arco (loc. adv.) Arabesco – eschi (s. m.) Arrangiare (v. t.) Arrangiatore (s. m.) Arrangiamento (s. m.) Arciliuto (s. m.) Arco (adv.) Archetto, arco (s. m.) Aria (s. f.) Aria da capo (s. f.) Arietta (s. f.) Arioso (s. m. adv.) Ariston (s. m.) Au-bade (s.) Album (s.) Aleatory (music) (adj.) Al fine (loc. adv.) Alla brève (loc. adv.) Alla marcia (loc. adv.) Allargando (adv.) Allegretto (s. adv.) Allegro (s. adv.) Allemande (s.) All'ottava (loc. adv.) Alter (v. t.) Altered (adj.) Alteration (s. f.) Altissimo (adv.) Alto; counter tenor (s.) Alto; tenor violin (s.) Compass (s.) Embouchure (s.) Amoroso (adv.) Amplify (v. t.) Amplitude (s.) Anacrusis; off-beat (s.) Reed; vibrator (s.) Andamento (adv.) Andante (s. adv.) Andantino (adv.) Country music (s.) Animato (adv.) Entertainer (s.) Ensemble (s.) Antecedents (s. pl.) Anticipation (s. f.) Antiphon (g) (s.) Antiphonal (adj.) Antiphony (s.) Antistrophe (s.) Anthology (s.) Entr-acte; interact (s. m.) Aperto (adj.) A piacere (loc. adv.) Appoggiatura (s.) Apotheosis (s.) Appassionato (adv.) A punta d'arco (loc. adv.) Arabesque (s.) Arrange, set (v. t.) Arranger (s.) Arrangement (s.) Archlute (s.) Arco (adv.) Bow (s.) Aria, ar (s.) Aria da capo (s. f.) Arietta (s.) Arioso (s.) Serinette (s.)

ARMĂTURĂ (s. f.) ARMONICĂ (s. f.) ARMONICĂ DE GURĂ (s. f.) ARMONIC (adj.) ARMONICIST (cântăreţ la armonică) (s. m.) ARMONIE (s. f.) ARMONIOS (adj.) ARMONIST (s. m.) ARMONIU – NII (s. n.) ARMONIZA (v. t.) ARMONIZARE (s. f.) ARPEGIA (v. i.) ARPEGGIANDO/ ARPEGGIATO (adv.) ARPEGIERE (s. f.) ARPEGIU – GII (s. n.) ARTĂ (s. f.)

ARTICULARE (s. f.) ARTIST – A (s.) ARTISTIC (adj.) ASONANŢĂ (s. f.) A TEMPO (loc. adv.) ATONAL (adj.) ATONALISM (s. n.) ATONALITATE (s. f.) ATTACA (v. imper.) AUDIA (v. t.) AUDITORIU, RII (s. n.) AUDIŢIE (s. f.) AUGMENTARE (s. f.) AUZ – UN (s. n.) AUZI (v. t.) AVANGARDĂ (s. f.) Armături; armure (s. f.) Acordéon (s. m.) Harmonica (s. m.) Harmonique (adj.) Harmoniciste (s. m.) Harmonie (s. f.) Harmonieux – euse (adj.) Harmoniste (s. m.) Harmonium, orgue expressif, orgue d'anches (s. m.) Harmoniser (v. t.) Harmonisation (s. f.) Arpéger (v. t.) Arpeggiando (adv.) Arpège (s. m.) Arpège (s. m.) Art (s. m.) Articulation (s. f.) Artiste (s.) Artistique (adj.) Assonance (s. f.) A tempo (loc. adv.) Atonal – e – als/ – aux (adj.) Atonalité (s. f.) Atonalité (s. f.) Attaquer (v. t.) Auzitionner (v. t.) Auditorium (s. m.) Auzition (s. f.) Augmentation (s. f.) Oreille (s. f.) Entendre, ouir (v. t.) Avant-garde (s. m.) Segnatura (s. f.) în chiave (Fis) armonica (s. f.) Scacciapensieri (s. m.) Armonico (adj.) Fisarmonicista (s. m.) Armonia (s. f.) Armonico (adj.) Maestro di armonia (s. m.) Armonio (s. m.); armonium (s. m. invar) Armonizzare (v. t.) Armonizzazzione (s. f.) Arpeggiare (v. i.) Arpeggiato (s. m. adj.) Arpeggio (s. m.) Arpeggio (s. m.) Arte (s. m.) Articolazione (s. f.) Artista (s.) Artistico (adj.) Assonanza (s. f.) A tempo (loc. adv.) Atonale (adj.) Atonalità (s. f.) Atonalità (s. f.) Attaca (v. t.) Ascoltare (v. t.) Auditorio (s. m.) (a) udizione (s. f.) Aumento (s. m.) Orecchio (s. m.) Udire, sentire (v. t.) Avanguardia (s. f.) Key signature (s.) Acordion (s.) Harmonica; mouth organ (s.) Harmonious (adj.) Acordion player (s.) Harmony; harmonics (s.) Harmonious (adj.) Harmonist (s.) Harmonium; expressive/ reed organ (s.) Harmonize (v. t.) Harmonisation (s.) Make an arpeggiation Arpeggiato (adv.) Arpeggiation (s.) Arpeggio (s.) Art (s.) Articulation (s.) Artist (s.) Artistic (adj.) Assonance (s.) A tempo (loc. adv.) Atonal (adj.) Atonalism (s.) Atonality (s.) Attaca (v. imper.) Hear (v. t.), listen to Auditorium (s.) Auzition (s.) Augmentation (s.) Ear, hearing (s.) Hear (v. t.) Avant-garde (s.) B BACANALĂ (s. f.) BACKGROUND (s. n.) BADINERIE (s. f.) BAGATELĂ (s. f.) BAGHETĂ (s. f.) BAHIC (adj.) BAL – UN (s. n.) BALADĂ (s. f.) BALAFON – OANE (s. n.) BALALAICĂ (s. f.)

Bacchanales (s. f. pl.) Background (s. m.) Badinerie (s. f.) Bagatelle (s. f.) Baguette (s. f.) (de chef d'orchestre) Bachique (adj.) Bal (s. m.) Ballade (s. f.) Balafon (s. m.) Balalaïka (s. f.) Baccanale (s. m.) Background (s. m.) Badinerie (s. f. invar.) Bagattella (s. f.) Bacchetta (s. f.) (del direttore d'orchestra) Bacchico (adj.) Ballo (s. m.) Ballata (s. f.) Marimbafono (s. m.) Balalaica (s. f.) Bacchanalia (s.) Background (s.) Badinerie (s.) Bagatelle (s.) (Conductor's) baton; stick (s.) Bacchic (adj.) Ball (s.) Ballad (e); lay (s.) Marimbaphone (s.) Balalaika (s.)

BALET – E (s. n.) BALLATA (s. f.) BANDURĂ (s. f.) BANJO – UN (s. n.) BANJOIST – A (s.) BARĂ (s. f.) BARCAROLĂ (s. f.) BARD (s. m.) BARITON (s. m. / n.) BARITONAL (adj.) BAROC (s. n.) BAS (s. m.) BAS CANTABIL (s. m.) BAS CIFRAT (s. m.) BAS CONTINUU (s. m.) BAS FUNDAMENTAL (s. m.) BASIST (s. m.) BAS OBSTINAT (s. m.) BATE (v. i.) BATERIE (s. f.) BATERIST (s. m.) BĂTAIE (s. f.) BEAT (adj. invar.) BEBOP (s. n.) BECAR (s. m.) BELCANTO (s. n.) BEMOL (s. m.) BEMOLIZA (v. i.) BERGAMASCĂ (s. f.) BIG BAND (s. n.) BINAR/ BIPARTIT (adj.) BIS (interj.) BISA (v. t.) BITONAL (adj.) BITONALITATE (s. f.) BIZANTIN (adj.) BLOCK CHORDS (s. n. pl.) BLUES – UN (s. n.) BLUETĂ (s. f.) BOLERO – UN (s. n.) BOMBARDĂ (s. f.) BOMBARDON – OANE (s. n.) BONGOS (s. n.) BOP (BE-BOP, REBOP) (s. n.) BOSTON (s. n.) BOURRÉE – UN (s. n.) BRAVURĂ (s. f.) BREAK (s. n.) BREVĂ (s. f.) BRIO (s. n.) BRODERIE (s. f.) BUCATĂ (s. f.) BUCIUM – E (s. n.) Ballet (s. m.) Ballade (s. f.) Bandure (s. f.) Banjo (s. m.) Banjoïste (s.) Barre (s. f.) Barcarolle (s. f.) Barde (s. m.) Baryton (s. m.) Baryton (adj.) Baroque (s. m.) Basse (s. f.) Basse-taille (s. f.) Basse chiffrée (s. f.) Basse-continue (s. f.); continuo (s. m.) Basse-contre (s. f.) Bassiste (s. m.) Basse obstinée (s. f.) Battre (v. t.) Batterie (s. f.) Batteur – euse (s.) Battement (s. m.) Beat (adj. invar.) (Be) bop (s. m.) Bécarre (s. m.) Bel canto (s. m.) Bémol (s. m.) Bémoliser (v. t.) Bergamasque (s. f.) Big band (s. m.) Binaire (adj.) Bis (interj.) Bisser (v. t.) Bitonal – e – als/ – aux (adj.) Bitonalité (s. f.) Byzantin (adj.) Block chords (s. m. pl.) Blues (s. m.) Bluette (s. f.) Boléro (s. m.) Bombarde (s. f.) Bombardon (s. m.) Bongo (s. m.) Bop, be-bop (s. m. invar.) Boston (s. m.) Bourrée (s. f.)

Bravoure (s. f.) Break (s. m. invar.) Brève (s. f.) Brio (s. m.) Échappée (s. f.) Pièce (s. f.); morceau (s. m.) Cor (s. m.) (du berger) Balletto (s. m.) Ballata (s. f.) Bandola/ bandura (s. f.) Bangio/ banjo (s. m.) Banjoista (s.) Barra (s. f.) Barcarola (s. f.) Bardo (s. m.) Baritono (s. m.) Baritonale (adj.) Barocco (s. m.) Basso (s. m.) Basso cantante (s. m.) Basso cifrato (s. m.) (Basso) continuo (s. m.) Fondamentale (s. m.) Basso (s. m.) Basso ostinato (s. m.) Battere (v. t.) Batteria (s. f.) Batterista – isti (s. m.) Battuta (s. f.) Beat (adj. invar.) Be-bop (s. m.) Bequadro (s. m.) Belcanto (s. m.) Bemolle/ bimolle (s. m.) Bemolizzare (v. t.) Bergamasca (s. f.) Grande gruppo (s. m.) orchestrale di jazz Binario (adj.) Bis (interj.) Bissare (v. t.) Bitonale (adj.) Bitonalità (s. f.) Bizantino (adj.) Block chords (s. m. pl.) Blues (s. m. invar.) Bluetta (s. f.) Bolero (s. m.) Bombarda (s. f.) Bombardone (s. m.) Bongos (s. m. pl.) Bop (s. m. invar.) Boston (s. m.) Bourrée (s. f.) Bravura (s. f.) Break (s. m. invar.) Brève (s. f.) Brio (s. m.) Cambiata (s. f.) Pezzo (s. m.) Buccina rustica (s. f.); Ballet (s.) Ballata (s.) Bandura (s.) Banjo (s.) Banjo player (s.) Bar (s.) Barcarol (l) e (s.) Bard (s.) Barytone/ baritone (s.) Baritone (adj.) Baroque (s.) Bass; basso (s.) Basso cantante (s.) Figured bass (s.) Th (o) rough bass (s.) Fundamental bass (s.) Bass sânger (s.) Obstinate bass (s.) Beat (v. t.) Battery (s.) Drummer (s.) Beat (s.) Beat (adj.) Bebop (s.) Natural (s.) Bel canto (s.) Flat; bemol (s.) Flat (v. t.) Bergamasca (s.) Big band (s.) Binary (adj.) Bis (interj.); encore Encore (v. i.) Bitonal (adj.) Bitonality (s.) Byzantine (adj.) Block chords (s. pl.) Blues (s.) Bluette (s.) Bolero (s.) Bombard (s.) Bombardon (s.) Bongo (s.) Bop, be-bop, re-bop (s.) Boston (s.) Bourrée (s.) Bravura (s.) Break (s.) Brève (s.) Brio (s.) Cambiata (s.) Plece (s.) Alp (en) horn (s.)

BUCIUMA (v. i.) BUCOLIC (adj.) BUCOLICĂ (s. f.) BUFĂ (adj.) BUGLĂ (s. f.) BURDUF – UN (s. n.) BURLESCĂ (s. f.) BURLETĂ (s. f.) Sonner (v. i.) du cor Bucolique (adj.) Bucolique (s. f.) Bouffe (adj.) Bugle (s. m.) Soufflet (s. m.) Burlesque (s. f.) Burletta (s. f.) corno (s. m.) Suonare (v. t.) îl corno/ la buccina Bucolico (adj.) Bucolica (s. f.) Buffa (adj. f.) Trompetta di cuoio che emette un suono più dolce di quello del corno Mantice (s. m.) Burlesca (s. f.) Burletta (s. f.) Blow (v. t.) the ale

(en) horn Bucolic (adj.) Bucolics (s. pl.) Bouffe/ buffa (adj.) Bugle (s.) Top; sounding windsbag (s.) Burlesque (s.) Burletta (s.) board; C CABARET – E (s. n.) CACCIA (s. f.) CACOFONIE (s. f.) CADENŢA (v. t.) CADENŢĂ (s. f.) CADRIL – UN (s. n.) CAFÉ-CONCÉRT (s. n.) CALANDO (adv.) CALYPSO (s. n.) CALMO (adv.) CALOROSO (adv.) CAMERĂ (s. f.) (muzică de) CANCAN – UN (s. n.) CANON – OANE (s. n.) CANTABIL (adj.) CANTABILE (adv.) CANTABILITATE (s. f.) CANTANDO (adv.) CANTATĂ (s. f.) CANTAUTOR – OARE (s.) CANTILENĂ (s. f.) CANTO – UN (s. n.) CANTOR (s. m.) CANTUS FIRMUS (s. n.) CANŢONĂ (s. f.) CANŢONETĂ (s. f.) CAPELĂ (s. f.) CAPELMAISTRU (s. m.) CAPODOPERĂ (s. f.) CAPRICCIOSO (adv.) Cabaret (s. m.) Chasse (s. f.) Cacophonie (s. f.) Cadencer (v. t.) Cadence (s. f.) Quadrille (s. m.) Café-concért (s. m.) Calando (adv.) Calypso (s. m.) Calmo (adv.) Caloroso (adv.) (musique de) chambre (s. f.) Cancan (s. m.) Canon (s. m.) Chantant (adj.) Cantabile (adv.) Cantabile (s. m.) Cantando (adv.) Cantate (s. f.) Chansonnier – ière (s.) Cantilène (s. f.) Chant (s. m.) Chantre (s. m.) Chant grégorien (s. m.) Canzone, chanson (s. f.) Chansonette (s. f.) Capella; petite orchestre (s. f.) Chef de musique (s. m.) Chef d œuvre (s. m.) Capriccioso (adv.) Cabaret (s. m.) Caccia (s. f.) Cacofonia (s. f.) Cadenzare (v. t.) Cadenza (s. f.) Cvadriglia (s. f.) Caffé notturno/ concerto/ – chantant (s. m.) Calando (adv.) Calipso (s. m.) Calmato (adv.) Caloroso (adv.) (Musica da) camera (s. f.) Cancan (s. m.) Canone (s. m.) Cantabile (adj.) Cantabile (adv.) Canontà (s. f.) Cantando (adv.) Cantata (s. f.) Cantautore (s. m.) Cantilena; nenia (s. f.) Canto (s. m.) Cantore (s. m.) Canto fermo (s. m.) Canzone (s. f.) Canzonetta (s. f.) Cappella; fanfara (s. f.) Capomusica; maestro di cappella (s. m.) Capolavoro (s. m.) Capriccioso (adv.) Cabaret (s.) Caccia (s.) Cacophony (s.) Cadence (v. t.) Cadence; cadenza; close (s.) Quadrille (s.) Café-concért (s.) Calando (adv.) Calypso (s.) Calmo (adv.) Caloroso (adv.) Chamber (music) (s.) Cancan (s.) Canon; câtch (s.) Cantabile; singing (adj.) Cantabile (adv.) Singing (s.) Cantando (adv.) Cantata (s.) Chansonnier (s.) Cantilena (s.) Canto; singing; vocal music (s.) Cantor (s.) Cantus firmus (s.) Canzone (s.) Canzonet; song with patter (s.)

Chapel; musical band (s.) Band master; choir master (s.) Masterpiece (s.) Capriccioso (adv.)

CAPRICIU – II (s. n.) CARIOCA (s. f.) CASAŢIUNE (s. f.) CASETOFON – OANE (s. n.) CASTANIETE (s. f. pl.) CATERINCĂ (s. f.) CATREN – ENE (s. n.) CAVAL – E (s. n.) CAVATINĂ (s. f.) CĂLUŞ – UN (s. n.) CÂNT – UN (s. n.) CÂNTA1 (v. i.) (din gură) CÂNTA2 (v. i.) (la un instrument) CÂNTARE (s. f.) CÂNTĂREAŢĂ1 (s. f.) CÂNTĂREAŢĂ2 (s. f.) (de operă) CÂNTĂREŢ (s. m.) CÂNTEC – E (s. n.) CD – ROM (s. n.) CEARDAŞ – UN (s. n.) CELESTĂ (s. f.) CEMBALO (s. n.) CETERAŞ (s. m.) CETERĂ (s. f.) CEZURĂ (s. f.) CHALUMEAU (s. n.) CHARIVARI (s. n.) CHARLESTON (s. n.) CHEIE1 (s. f.) CHEIE2 (de acordat) (s. f.) CHIMVAL – E (s. n.) CHITARĂ (s. f.) CHITARIST (s. m.) CHORUS – UN (s. n.) CIACCONĂ (s. f.) CIFRA (v. t.) CIFRAJ – E (s. n.) CIMBAL – E (s. n.) CIMBALIST (s. m.) CIMPOI – OAIE (s. n.) CIMPOIER (s. m.) CINEL – E (s. n.) CIOCĂNEL (s. n.) pian) CITARIST (s. m.) CITERĂ (s. f.) CITOLĂ (s. f.) CLAPĂ (s. f.) CLARINET – E (s. n.) (la Capriccio; caprice (s. m.) Carioca (s. m.) Cassation (s. f.) Minicassette (s. m.) Castagnettes (s. f. pl.) Orgue de barbarie (s. f.) Quatrain (s. m.) Flûte champêtre (s. m.) Cavatine (s. f.) Chevalet (s. m.) Chant (s. m.) Chanter (v. t. / i.) Jouer (v. t. / i.) Chant (s. m.); chanson (s. f.) Chanteuse (s. f.) Cantatrice (s. f.) Chanteur (s. m.) Chant (s. m.); chanson (s. f.) CD – ROM; DOC (s. m.) Csárdás/ czárdás (s. m.) Célesta (s. m.) Clavecin (s. m.) Violoniste (s. m.) Violon (s. m.) Césure (s. f.) Chalumeau (s. m.) Charivari (s. m.) Charleston (s. m.) Clef/ clé (s. f.) Cheville (s. f.) Cymbale (s. m.) Guitare (s. f.) Guitariste (s. m.) Chorus (s. m.) Chacón (n) e (s. f.) Chiffrer (v. t.) Chiffrage (s. m.) Cymbale (s. m.) Cymbaliste; cymbalier – ière (s.) Cornemuse; musette; dondaine (s. f.); biniou (s. m.) Cornemuseur/ cornemuseux (s. m.) Cymbale (s. m.) Marteau (s. m.) Cithariste (s. m.) Cithare (s. f.) Citole; cistre (s. f.) Touché (s. f.) Clarinette (s. f.) Capriccio (s. m.) Carioca (s. f.) Cassazione (s. f.) Registratore riproduttore musicassette (s. m.) Castagnette (s. f. pl.) Organo di Barberia (s. m.) Tetrastico (s. m.) Grosso flauto (s. m.) Cavatina (s. f.) Ponticello (s. m.) Canto (s. m.) Cantare (v. t. / i.) S cu) onare (v. i.) Canto (s. m.); cantata (s. f.) Cantante

(s. f.) Cantante (s. f.) Cantante (s. m.) Canto (s. m.) CD – ROM (s. m.) Ciarda (s. f.) Celesta (s. f.) Cembalo (s. m.) Violonista (s. m.) Violino (s. m.) Cesura (s. f.) Scialumo (s. m.) Scampata (s. f.) Charleston (s. m.) Chiave (s. f.) Pirolo (s. m.) Cembalo (s. m.) Chitarra (s. f.) Chitarrista – isti (s. m.) Coro (s. m.) Ciaccona (s. f.) Cifrare (v. t.) Cifratura (s. f.) Cembali (s. m. pl.) Cimbalaio (s. m.) Cornamusa; gaida, zampognia (s. f.); piffero (s. m.) Zampognaro (s. m.) Cembalo (s. m.) Martelletto; percussore (s. m.) Ceteratore; citarista – isti (s. m.) Citera (s. f.) Citola (s. f.) Tasto (s. m.) Clarino; clarinetto (s. m.) Capriccio; caprice (s.) Carioca (s.) Cassation (s.) Tape recorder (s.) Castanets (s. pl.) Barrel/ street organ (s.) Quatrain; tetrastich (s.) Long shepherd's pipe; hornpipe (s.) Cavatina (s.) Bridge; wrest pin (s.) Song; cantus (s.) Sing (v. t.) Play (v. i.) Song (s.) Singer; chanteuse (s.) Prima-donna; diva (s.) Singer; vocalist; (de operă) opera sânger (s.) Song; tune; melody (s.) CD – ROM (s.) Czárdás (s.) Celesta (s.) Cembalo (s.) Fiddler; crowder (s.) Fiddle; crowd (s.) C (a) esura (s.) Chalumeau (s.) Charivari (s.) Charleston (s.) Clef; key (s.) Tuning peg/ pin (s.) Cymbal; cembalo (s.) Guitar (s.) Guitar player (s.) Chorus (s.) Chaconne (s.) Figure (v. t.) Figuration (s.) Cymbal (s.) Cymbalist (s.) Bagpipe; doodlesack; musette (s.); pipes (s. pl.) Bagpiper (s.) Cymbal (s.) Hammer (s.) Zither player (s.) Zither (s.) cittern, cithara; gittern; zittern (s.) Key (s.) Clari (o) net (s.) citole;

CLARINET ALTO (s. n.) CLARINET BAS (s. n.) CLARINET CONTRABAS/ PEDALĂ (s. n.) CLARINET MIC (s. n.) CLARINETIST (s. m.) CLASIC (adj.) CLASICISM (s. n.) CLAUZULĂ (s. f.) CLAVECIN – E (s. n.) CLAVECINIST – A (s.) CLAVIATURĂ (s. f.) CLAVIATURIST (s. m.) CLAVICEMBALO/ CLAVICIMBAL – UN (s. n.) CLAVICORD – UN (s. n.) CLAVIR – E (s. n.) CLOPOȚEI (s. m. pl.) COADĂ (s. f.) (la notă) COARDĂ (s. f.) COARDE FRECATE (s. f. pl.) COARDE LOVITE (s. f. pl.) COARDE CIUPITE (s. f. pl.) COBZAR (s. m.) COBZĂ (s. f.) CODA (s. f.) COLASCIONE (s. n.) COLINDA (v. i.) COLINDĂ (s. f.) COLINDĂTOR – OARE (s.) COL LEGNO (loc. adv.) COLORATURĂ (s. f.) COMĂ (s. f.) COMBO (s. n.) COMEDIE (s. f.) COMMODO (adv.) COMPOZITOR – OARE

(s.) COMPOZIŢIE (s. f.) COMPUNE (v. t.) CON BRIO (loc. adv.) CONCERT1 – E (s. n.) (spectacol) CONCERT2 – E (s. n.) (piesă) CONCERTA (v. i.) CONCERTANT (adj.) CONCERTINĂ (s. f.) CONCERTINO (s. n.) CONCERTIST – A (s.) CONCERTO-GROSSO (s.

Clarinette alto (s. f.) Clarinette basse (s. f.) Clarinette contrebasse/ pedale (s. f.) Petite clarinette (s. f.) Clarinettiste (s. m.) Classique (adj.) Classicisme (s. m.) Clausule (s. f.) Clavecin (s. m.) Claveciniste (s.) Clavier (s. m.) Claviériste (s. m.) Clavecin (s. m.) Clavicorde (s. m.) Pianoforte (s. m.) Grélots (s. m. pl.) Queue (s. f.) Corde (s. f.) Cordes frottées (s. f. pl.) Cordes frappées (s. f. pl.) Cordes pincées (s. f. pl.) Joueur du luth (s. m.) (Sorte de) luth (s. m.) Coda (s. f.) Colachon (s. m.) Chanter (v. t.) des noëls Noël Chanteur – euse de noëls (s.) Col legno (loc. adv.) Coloration (s. f.) Comma (s. m.) Combo (s. m.) Comédie (s. f.) Commodo (adv.) Compositeur – trice (s.) Composition (s. f.) Composer (v. t.) Con brio (loc. adv.) Concert (s. m.) Concerto (s. m.) Donner des concerts Concertant (adj.) Concertina (s. m.) Concertino (s. m.) Concertiste (s.) Concerto grosso (s. m.) Clarinetto contralto (s. m.) Clarone; clarinetto basso (s. m.) Clarinetto contrabasso, contra-clarone (s. m.) Clarinetto piccolo (s. m.) Clarinettista – isti (s. m.) Classico (adj.) Classicismo (s. m.) Clausola (s. f.) (Clavi) cembalo (s. m.) Cembalista – isti (s. m.) Tastiera (s. f.) Sonatore di tastiera Clavicembalo (s. m.) Clavicordo (s. m.) Pianoforte (s. m.) Sonagli (s. m. pl.) Coda (s. f.) Corda (s. f.) Corde fregate (s. f. pl.) Corde colpite (s. f. pl.) Corde pizzicate (s. f. pl.) Liutista – isti (s. m.) Liuto (s. m.) Coda (s. f.) Colascione (s. m.) Cantare (v. t.) canzoni natalizie Canto tradizionale natalizio Persona che va cantando le canzoni natalizie Col legno (loc. adv.) Colore (s. f.) della voce Comma – i (s. m.) Gruppo orchestrale di jazz composto da tre’ fino a otto suonatori Commedia Adagio; piano; lentamente (adv.) Compositore – trice (s.) Composizione (s. f.) Comporre (v. t.) Con brio (loc. adv.) Concerto (s. m.) Concerto (s. m.) Concertare (v. t.) Concertante (adj.) Concertina (s. f.) Concertino (s. m.) Concertista – isti (s.) Concerto grosso (s. m.) Alto clarinet (s.) Bass clarinet (s.) Contrabass clarinet (s.)

E flat clarinet (s.) Clarinettist (s.) Classic (adj.) Classicism (s.) Clausula (s.) Clavecin (s.) Clavecin player (s.) Keyboard, manual (s.) Keyboard player (s.) Clavicembalo (s.) Clavichord (s.) Clavier (s.) Chime (s.) Tail (s.) Strâng (s.) Bowed strings (s. pl.) Struck strings/ wires (s. pl.) Plucked strings (s. pl.) Kobsa player (s.) Kobsa (s.) Coda; finale (s.) Lute (s.) Carol (v. i.) (Christmas) Carol (s.) Carol sânger (s.) Col legno (loc. adv.) Coloratura (s.) Comma (s.) Combo (s.) Comedy (s.) Commodo (adv.) Composer; musician (s.) Composition (s.) Compose (v. t. / i.) Con brio (loc. adv.) Concert (s.) Concerto (s.) Concertize (v. i.) Concertant; concertato (adj.) Concertina (s.) Concertino (s.) Concert preformer (s.) Concerto grosso (s.)

n.) CONCERTMAISTRU (s. m.) CONCORDANŢĂ (s. f.) CON DOLORE (loc. adv.) CONCRETĂ (muzică) CONFLICT – E (s. n.) CONGA (s. f.) CONJUNCT (adj.) CON MAESTÀ (loc. adv.) CON MOTO (loc. adv.) CONSECVENT (adj.) CONSERVATOR – OARE (s.) CONSOLĂ (s. f.) CONSONANT (adj.) CONSONANŢĂ (s. f.) CON SORDINO (loc. adv.) CON SPIRITO (loc. adv.) CONTRABAS – AŞI (s. m.) CONTRABASIST (s. m.) CONTRACÂNT – UN (s. n.) CONTRADANS – UN (s. n.) CONTRAFAGOT – UN (s. n.) CONTRAFUGĂ (s. f.) CONTRALTĂ (s. f.) CONTRALTO (s. m.) CONTRAMĂSURĂ (s. f.) CONTRAOCTAVĂ (s. f.) CONTRAPARTIDĂ (s. f.) CONTRAPUNCT – E (s. n.) CONTRAPUNCTA (v. i.) CONTRAPUNCTIC (adj.) CONTRAPUNTIST – A (s.) CONTRASUBIECT – E (s. n.) CONTRATEMĂ (s. f.) CONTRATENOR (s. m.) CONTRATIMP – I (s. m.) COR – UN (s. n.) CORAL (adj.) CORALĂ (s. f.) CORDAR – E (s. n.) COREGRAFIE (s. f.) COREPETITOR – OARE (s.) CORIFEU (s. m.) CORIST – A (s.) CORN – I (s. m.) Chef d'orchestre (s. m.) Concordance (s. f.) Con dolore (loc. adv.) (musique) concrète (adj.) Intrigue (s. f.) Conga (s. f.) Conjoint (adj.) Con maestà (loc. adv.) Con moto (loc. adv.) Conséquent (adj.) Conservatoire (s. m.) Console (s. f.) (d'orgue) Consonant (adj.) Consonance (s. f.) Con sordino (loc. adv.) Con spirito (loc. adv.) Contrebasse (s. f.) Contrebassiste (s. m.) Contre-chant (s. m.) Contredanse, anglaise (s. f.) Contre-basson (s. m.) Contre-fugue (s. f.) Contralto (s. m.) Contralto; haute-contre (s. m.) Contre-mesure (s. f.)

Contre-octave (s. f.) Contrepart (s. m.) Contrepoint (s. m.) Composer selon les règles du contrepoint Contrapuntique (adj.) Contrapuntiste/ contrapointiste/ contrepointiste (s.) Contre-sujet (s. m.) Contre-thème (s. m.) Contre-ténor (s. m.) Concretemps (s. m.) Chœur (s. m.) Choral – e – als/ – aux (adj.) Choral (s. m.) Cordier (s. m.) Choréographie (s. f.) Accompagnateur – trice (s.) (du pianiste) Coryphée (s. m.) Choriste (s.) Cor (s. m.) Maestro concertatore (s. m.) Concordanza (s. f.) Con dolore (loc. adv.) (musica) concreta (adj.) Trama (s. f.) Conga (s. f.) Congiunto (adj.) Con maestà (loc. adv.) Con moto (loc. adv.) Riposta (s. f.) Conservatorio (s. m.) Consolle (s. f.) Consono (adj.) Consonanza (s. f.) Con sordino (loc. adv.) Con spirito (loc. adv.) Contrabbasso (s. m.) Contrabbassista – isti (s. m.) Contraccanto (s. m.) Contraddanza (s. f.) Contraffagotto/ controfagotto, fagottone (s. m.) Contraffuga (s. f.) Contraltista (s. m.) Contralto (s. m.) Contrattempo (s. m.) Controttacordo (s. m.) Controparte (s. m.) Contrappunto (s. m.) Contrappunteggiare; contrappuntare (v. t.) Contrappuntistico (adj.) Contrappuntista – isti (s. m.) Controsoggetto (s. m.) Contrappunto (s. m.) Contrattenore (s. m.) Contrattempo (s. m.) Coro (s. m.) Corale (adj.) Corale (s. m.) Cordiera (s. f.) Coreografia (s. f.) Aiuto (s. m.) pianista accompagnatore Corifeo (s. m.) Corista – isti (s. m.) Corno (s. m.) Concert master (s.) Concord (s.) Con dolore (loc. adv.) Concrete (music) (adj.) Trama (s.) Conga (s.) Conjunct (adj.) Con maestà (loc. adv.) Con moto (loc. adv.) Consistent (adj.) Conservatoire (s.) Console (s.) Consonant (adj.) Consonance (s.) Con sordino (loc. adv.) Con spirito (loc. adv.) Doublebass (s.) Contrabassist (s.) Contre-chant (s.) Contredance (s.) Double bassoon; bassoon (s.) Double fugue (s.) Contralto (s.) Contralto (s.) Countermeasure (s.) Contra-octave (s.) Counterpart (s.) Counterpoint (s.) Compose în counterpoint Contrapuntal (adj.) Contrapuntist (s.) Counter subiect (s.) Counter theme (s.) Contra-tenor (s.) Concretemps; after-beat (s.) Choir; (bis.) quire (s.) Choral; choric (adj.) Choral (e) (s.) Tailpiece (s.) Choreography (s.) Asistent/ chorus master; (la operă) répétiteur (s.) Coryphaeus (s.) Chorister; choralist (s.) (French) horn (s.) contra

CORN CROMATIC/ CU VENTILE (s. m.) CORN DE BASSET (s. n.) CORN ENGLEZ (s. m.) CORNET – E (s. n.) CORNET À PISTONS (s. n.) CORNET MEDIEVAL (s. n.) CORNETIST (s. m.) CORNIST (s. m.) CORNO DA CACCIA (s. n.) CORNO DI POSTIGLIONE (s. n.) CORNO SIGNALE (s. n.) COROANĂ (s. f.) COTILION – OANE (s. n.) COUNTRY (adj.) (muzică) CRESCENDO (s. n. adv.) CREMONA (vioară de) CROMATIC (adj.) CROMATISM (s. n.) CROMORNA (s. f.) CUI – E (s. n.) CUPLET – E (s. n.) CUTIE (s. f.) (de rezonanţă) CVARTĂ (s. f.) CVARTET – E (s. n.) CVINTADECIMĂ (s. f.) CVINTET – E (s. n.) CVINTOLET – E (s. n.) Cor chromatique (s. m.) Cor de basset (s. m.) Cor anglais (s. m.) Cornet (s. m.) (à bouquin) Cornet à pistons (s. m.) Cornet à bouquin (s. m.) Cornettiste (s. m.) Corniste (s. m.) Cor de chasse (s. m.) Cor de poste (s. m.) Clairon (s. m.) Point d'orgue (s. m.) Cotillon (s. m.) Country (adj.) Crescendo (s. m. adv.) Crémone (s. f.) Chromatique (adj.) Chromatisme (s. m.) Cromorne (s. m.) Cheville (s. f.) Complet (s. m.) Caisse (s. f.); (la orgă) sommier (s. m.) Quarte (s. f.) Quatuor (s. m.); quartette (s. f.) Quinte-decime (s. f.) Quintette (s. f.) Quintolet (s. m.) Corno (a macchina) (s. m.) Corno di bassetto (s. m.) Corno inglese (s. m.) Cornetto (s. m.) Cornetto (s. m.) Cornetto (s. m.) Cornettista – isti (s. m.) Trombetta; trombettiere (s. m.) Corno da caccia (s. m.) Corno di postiglione (s. m.) Corno signale (s. m.) Corona; fermata (s. f.) Cotillione (s. m.) Country (adj.) Crescendo (s. m. adv.) Cremona (s. f.) Cromatico (adj.) Cromatismo (s. m.) Cromorna (s. f.) Bischero (s. m.) Complet (s. m.) Cassa armonica/ risonanza (s. f.) Quarta (s. f.) Quartetto (s. m.) Quintadecima (s. f.) Quintetto (s. m.) Quintuplice (s. m.) Valve horn (s.) Basset horn (s.) English horn; cor anglais (s.) Cornet; key (ed) bugle (s.) Cornet (à pistons) (s.) Cornett (s.) Key bugle player (s.) Horn player; bugler (s.) Hunting horn (s.) Posthorn (s.) Duty bugle (s.) Pause; fermata (s.) Cotill (I) on (s.) Country (adj.) Crescendo (s. adv.) Cremona (s.) Chromatic (adj.) Chromatism (s.) Cromorne; crum horn (s.) Pin; peg (s.) Complet (s.) Case; table (s.) Fourth; quart (s.) Quartet (te) (s.) Quintadecima (s.) Quintet (te) (s.) Quintuplet (s.) di D DA CAPO (loc. adv.) DAIREA – ELE (s. f.) DANS – UN (s. n.)

DARABANĂ (s. f.) DEBUT – UN (s. n.) DEBUTA (v. i.) DEBUTANT – A (s.) DECACORD – UN (s. n.) DECIMĂ (s. f.) DECK – UN (s. n.) Da capo (loc. adv.) Tambourin (s. m.) Danse (s. f.) Tambourin (s. m.) Début (s. m.) Débuter (v. i.) Débutant – e (s.) Décacorde (s. m.) Décime (s. f.) Deck (s. m. invar.) Da capo; daccapo (loc. adv.) Tamburello; taburetto (s. m.) Danza (s. f.) Taburetto (s. m.) Debutto (s. m.) Debuttare (v. i.) Debuttante; deb (s.) Decacordo (s. m.); arpa (s. f.) a dieci corde Decima (s. f.) Deck (s. m. invar.); registratore a cassette Da capo (loc. adv.) Tambourine (s.) Dance (s.) Drum (s.) Début/ debut (s.) Act for the first time Débutant – e; deb (s.) Decachord (s.) Tenth (s.) Deck (s.)

DECLAMAŢIE (s. f.) DECRESCENDO (s. n. adv.) DERIVARE (s. f.) DESCIFRA (v. t.) DEZACORD – UN (s. n.) DEZACORDA (v. t. / r.) DEZACORDAT (adj.) DEZNODĂMÂNT – INTE (s. n.) DEZVOLTA (v. t.) DEZVOLTARE (s. f.) DIAFONIE (s. f.) DIALOG – UN (s. n.) DIAPAZON – OANE (s. n.) DIATONIC (adj.) DICORD (adj.) DICTEU – UN (s. n.) DIEZ (s. m.) DIFUZOR – OARE (s. n.) DIGITAŢIE (s. f.) A NOTA DIGITAŢIA DIMINUARE (s. f.) DIMINUAT (adj.) DIMINUENDO (adv.) DINAMICĂ (s. f.) DIRIJA (v. t.) DIRIJOR – OARE (s.) DISC – UN (s. n.) DISCANT – UN (s. n.) DISC-JOCKEY (s. m.) DISCO (adj. invar.) DISCOFIL – A (s.) DISCOGRAFIC (adj.) DISCOGRAFIE (s. f.) DISCORDA (v. i.) DISCORDAT (adj.) DISCOTECĂ (s. f.) DISJUNCT (adj.) DISONANT (adj.) DISONANŢĂ (s. f.) DISTONA (v. i.) DIVĂ (s. f.) DIVERTISMENT – E (s. n.) DIVIZIUNE (s. f.) DIZEUR – EUZĂ (s.) DIXTUOR – OARE (s. n.) DO (s. m. invar.) DODECAFONIC (adj.) DODECAFONIE (s. f.) DODECAFONIST – A (s.) DOIME (s. f.) DOINĂ (s. f.) Declamation (s. f.) Decrescendo (s. m. adv.) Dérivation (s. f.) Déchiffrer (v. t.) Désaccord (s. m.) Désaccorder (v. t. / r.) Désaccordé (adj.) Dénoument (s. m.) Développer (v. t.) Développement (s. m.) Diaphonie (s. f.) Dialogue (s. m.) Diapazon; registre (s. m.) Diatonique (adj.) Dicorde (adj.) Écriture (s. f.) Dièse (s. m.) Diffuseur (s. m.) Doigté (s. m.) Doigter (v. t.) Diminution (s. f.) Diminué (adj.) Diminuendo (adv.) Dynamique (s. f.) Diriger (v. t.) Chef d'orchestre (s. m.) Disque (s. m.) Déchant (s. m.) Disc-jockey; animateur (s. m.) Disco (adj. invar.) Discophile (s. m.) Discographique

(adj.) Discographie (s. f.) Discorder (v. i.) Désaccordé (adj.) Discothèque; disco (s. f.) Disjoint (adj.) Dissonant (adj.) Dissonance (s. f.) Détonner (v. i.) Diva (s. f.) Divertissement; divertimento (s. m.) Division (s. f.) Discur – euse (s.) Dixtuor (s. m.) Do; ut (s. m. invar.) Dodécaphonique (adj.) Dodécaphonisme (s. m.) Dodécaphoniste (s.) Blanche (s. f.) Complainte (s. f.) Declamazione (s. f.) Decrescendo (s. m. invar.) Derivazione (s. f.) Descifrare (v. t.) Scordatura (s. f.) Scordare (v. t. / r.) Scordato; stonato (adj.) Epilogo (s. m.) Sviluppare (v. t.) Sviluppo (s. m.) Diafonia (s. f.) Dialogo (s. m.) Diapazon; corista (s. m.) Diatonico (adj.) Dicordo (adj.) Musica da annotare dall'ascolto Diesis (s. m.) Diffusore (s. m.) Digitazione; diteggiatura (s. f.) Digitare; diteggiare (v. t.) Diminuzione (s. f.) Diminuto (adj.) Diminuendo (s. m.) Dinamica (s. f.) Dirigere (v. t.) Direttore – trice d'orchestra (s. m.) Disco (s. m.) Discanto (s. m.) Disc-jockey (s. m.) Disco (adj. invar.) Discofilo (s. m.) Discografico (adj.) Discografia (s. f.) Scordare (v. i.) Scordato (adj.) Discoteca (s. f.) Disgiunto (adj.) Dissonante (adj.) Dissonanza (s. f.) Stonare (v. i.) Diva (s. f.) Divertimento (s. m.) Divisione (s. f.) Cantante (s.) Diecina (s. f.) Do (s. m. invar.) Dodecafonico (adj.) Dodecafonia (s. f.) Dodecafonista – isti (s.) Bianca, minima (s. f.) Cantilena (s. f.); l-ai Declamation (s.) Decrescendo (s. adv.) Inversion (s.) Decipher (v. t.) Discord (s.) Distune (v. t.) Out of tune (adj.) Dénoument (s.) Develop (v. t.) Development (s.) Diaphone (s.) Dialogue (s.) Diapazon; tuning fork (s.) Diatonic (adj.) Two-stringed (adj.) Dictation (s.) Sharp; diesis (s.) Loudspeaker (s.) Fingering; finger (s.) Finger (v. t.) Diminution (s.) Diminished (adj.) Diminuendo (s. adv.) Dynamics (s.) Conduct; direct (v. t.) Conductor – tress; director; leader (s.) Disc/ disk; record (s.) Descânt (s.) Disc-jockey (s.) Disco (adj.) Discophile (s.) Discographic (adj.) Discography (s.) Discord (v. i.) Out of tune (adj.) Discotheque; record library (s.) Disjunct (adj.) Dissonant (adj.) Dissonance (s.) Untune (v. i.) Diva (s.) Divertimento (s.) Division (s.) Discur – euse; entertainer (s.) Tenfold (s.) C; de (s.) Dodecaphonic; twelve note (adj.) Dodecaphonism; twelve tone technique (s.) Dodecaphonist (s.) Half/ white note; minim (s.)

Romanian elegiac song

DOINI (v. t. / i.) DOLCE (adv.) DOLCIANA (s. f.) DOLCISSIMO (adv.) DOLOROSO (adv.) DOMINANT (adj.) DOMINANTĂ (s. f.) DORIAN (adj.) DRAMATIC (adj.) DRAMĂ (s. f.) DRÂMBĂ (s. f.) DUALISM (s. n.) DUBLA (v. t.) DUBLARE (s. f.) DUBLU (adj.) DUBLU BEMOL DUBLU DIEZ DUET – E (s. n.) DUODECIMĂ (s. f.) DUO – UN (s. n.) DURATĂ (s. f.) Chanter (v. t.) des complaintes Dolce; doux (adj. adv.) Doucine (s. f.) Dolcissimo (adv.) Doloroso (adv.) Dominant (adj.) Dominante (s. f.) Dorien (adj.) Dramatique (adj.) Drame (s. m.) Guimbarde (s. f.) Dualisme (s. m.) Doubler (v. t.) Double (s. m.) Double (adj.) Double bémol Double dièse Ductto (s. m.) À la manière duodécimale Duo (s. m.) Durée (s. f.) Cantilenare (v. i.) Dolcemente (adv.) Dolciano (s. m.) Dolcissimo (adv.) Doloroso (adv.) Dominante (adj.) Dominante (s. f.) Dorico (adj.) Drammatico (adj.) Dramma – i (s. m.) Scacciapensieri; spassapensieri (s. m.) Dualismo (s. m.) Doppiare (v. t.) Reddoppiamento (s. m.) Doppio (adj.) Doppio bemolle Doppio diesis Ductto (s. m.) Duodecima (s. f.) Duo (s. m.) Durata (s. f.) Sing/ play Romanian elegiac songs Dolce (adv.) Dulciana (s.) Dolcissimo (adv.) Doloroso (adv.) Dominant (adj.) Dominant (note) (s.) Dorian (adj.) Dramatic (adj.) Drama (s.) Jew’s harp; crembalum (s.) Dualism (s.) Double (v. t.) Doubling (s.) Double; duple (adj.) Double flat Double sharp Duet (to) (s.) Duodecimo; twelvemo (s.) Duo (s.) (Time) value (s.) E ECLISĂ (s. f.) ECOSEZĂ (s. f.) ECOU – UN (s. n.) EGLOGĂ (s. f.) ELECTRIC (adj.) ELECTROFON – OANE (s. n.) ELECTRONIC (adj.) ELEGIAC (adj.) ELEGIE (s. f.) ENARMONIC (adj.) ENARMONIE (s. f.) ENTRATĂ/ INTRADĂ (s. f.) EOLIAN (adj.) EPIC (adj.) EPILOG – UN (s. n.) EPINETĂ (s. f.) EPISOD – OADE (s. n.) EPITALAM – UN (s. n.) EPODĂ (s. f.) EROIC (adj.) EROU (s. m.) EROINĂ (s. f.) ESPRESSIVO (adv.) ESTAMPIDE (s. f.) Éclisse (s. f.) Écossaise (s. f.) Écho (s. m.) Eglogue (s. f.) Électrique (adj.) Électrophone (s. m.) Électronique (adj.) Élégiaque (adj.) Élégie (s. f.) Enharmonique (adj.) Enharmonie (s. f.) Entrée (s. f.) Éolien (adj.) Épique (adj.) Épilogue (s. m.) Épinette (s. f.) Épisode (s. m.) Épithalame (s. m.) Épode (s. f.) Heroïque (adj.) héros (s.

m.) Heroïne (s. f.) Espressivo (adv.) Estampide (s. f.) Fascia (s. f.) Danza/ ballo scozzese (s. f.) Eco, echi (s. m.) Egloga (s. f.) Elettrico (adj.) Elettrofono (s. m.) Elettronico (adj.) Elegiaco (adj.) Elegia (s. f.) Enarmonico (adj.) Enarmonia (s. f.) Entrată (s. f.) Eolio (adj.) Epico (adj.) Epilogo (s. m.) Spinetta (s. f.) Intermezzo (s. m.) Epitalamio (s. m.) Epodo (s. m.) Eroico (adj.) Protagonista (s. m.) Protagonista (s. f.) Espressivo (adv.) (I) stampita (s. f.) Ribs (s. pl.) Ecossaise; Scotch dance/ tune (s.) Echo (s.) Eglogue (s.) Electric (adj.) Electrophone (s.) Electronic (adj.) Elegiac (adj.) Elegy; dirge (s.) Enharmonic (adj.) Enharmony (s.) Entrada (s.) Aeolian (adj.) Epic (adj.) Epilog (ne); after-act (s.) Spinet (s.) Episode (s.) Epithalamium (s.) Epode (s.) Heroic (adj.) Hero (s.) Heroine (s.) Espressivo (adv.) Estampie (s.)

ESTRADĂ (s. f.) ETNOMUZICOLOG – A (s.) ETNOMUZICOLOGIE (s. f.) EUFONIC (adj.) EUFONIE (s. f.) EUFONIU – II (FLIGORN BARITON) (s. n.) EXECUTA (v. t.) EXECUTANT – A (s.) EXECUŢIE (s. f.) EXERCIŢIU – II (s. n.) EXPOZIŢIE (s. f.) EXPRESIE (s. f.) EXPRESIONISM (s. n.) Café-concért (s. m.) Ethnomusicologue (s.) Ethnomusicologie (s. f.) Euphonique (adj.) Euphonie (s. f.) Saxhorn basse (s. m.) Exécuter (v. t.) Exécutant – e (s.) Exécution (s. f.) Étude (s. m.) Exposition (s. f.) Expression (s. f.) Expressionisme (s. m.) Spettacolo (s. m.) varietà Etnomusicologo (s. m.) Etnomusicologia (s. f.) di Promenade concert; music-hall (s.) Ethnomusicologist (s.) Ethnomusicology (s.) Euphonous (adj.) Euphony (s.) Euphonium, baritone (s.) Execute; perform (v. t.) Executant; performer (s.) Execution; performance (s.) Exercise; study (s.) Exposition (s.) Expression (s.) Expressionism (s.) Eufonico (adj.) Eufonia (s. f.) Eufonio, bombardino basso (s. m.) Eseguire (v. t.) Eşecutore (s. m.) Eşecuzione (s. f.) Esercizio (s. m.) Esposizione (s. f.) Espressione (s. f.) Espressionismo (s. m.) F FA (s. m. invar.) FABRICANT (s. m.) (de instrumente muzicale) FADO – UN (s. n.) FAGOT – UN (s. n.) FAGOTIST – A (s.) FAGOTTINO (s. n.) FAGOTTO D'AMORE (s. n.) FALS (adj. adv.) FALSET – E (s. n.) FALSETIST (s. m.) FANDANGO (s. n.) FANFARĂ (s. f.) FANTEZIE (s. f.) FARANDOLĂ (s. f.) FARSĂ (s. f.) FAUX BOURDON (s. n.) FEERIE (s. f.) FERĂSTRĂU – ALE

(s. n.) FESTIVAL – UN (s. n.) FIDULA (s. f.) FIGURAŢIE (s. f.) FIGURANT – A (s.) FIGURĂ (s. f.) FILARMONIC (adj.) FILARMONICĂ (s. f.) Fa (s. m. invar.) Facteur – trice (s.) Fado (s. m.) Basson (s. m.) Basson (iste) (s. m.) Fagotin (s. m.) Basson d'eglise (s. m.) Faux (adj. adv.) Fausset; haute-contre (s. m.) Haut-contre; trial (s. m.) Fandango (s. m.) Fanfare (s. f.) Fantaisie (s. f.) Farandole (s. f.) Farce (s. f.) Faux-bourdon (s. m.) Féerie (s. f.) Scie (s. f.) Festival (s. m.) Violon (s. m.) Figuration (s. f.) Figurant – e (s.) Figure (s. f.) Philarmonique (adj.) Philarmonie (s. f.) Fa (s. m. invar.) Armonicista (s.); (de spinete, clavecine etc.) spinettaio (s. m.) Fado (s. m.) Fagotto (s. m.) Fagotto; fagottista – isti (s. m.) Fagottino (s. m.) Fagotto d'amore (s. m.) Falso; stonato (adj.) Falsetto (s. m.); voce finta Alţi naturali (s. m. pl.) Fandango (s. m.) Banda; fanfara (s. f.) Fantasia (s. f.) Farandola (s. f.) Farsa (s. f.) Falso bordone (s. m.) Spettacolo fiabesco (s. m.) Sega (s. f.) Festival (s. m.) Fidula (s. f.) Comparsata (s. f.) Comparsa (s. f.) Figura (s. f.) Filarmonico – ci (adj.) Filarmonica – che (s. f.) F; fa (s.) Maker (s.) Fado (s.) Bassoon; faggot (s.) Bassoonist (s.) Tenoroon (s.) Fagotto d'amore (s.) False (adj.); out of tune Falsetto; treble (s.) Contra-tenor (s.) Fandango (s.) Brass band; fanfare (s.) Fantasy; fantasia (s.) Farandole (s.) Farce (s.) Faburden; fauxbourdon (s.) Fairy scene/ play (s.) Saw (s.) Festival (s.) Fiddle (s.) Figuration (s.) Figurant (s.) Figure (s.) Philharmonic (adj.) Philharmonic (orchestra) (s.)

FILARMONIST – A (s.) FINAL – UN (s. n.) FIORITURĂ (s. f.) FLAJOLET – E (s. n.) FLAMENCO (s. n.) FLAŞNETAR (s. m.) FLAŞNETĂ (s. f.) FLAUT – E (s. n.) FLAUTO D'AMORE (s. n.) FLAUTUL ALTO (s. n.) FLAUTUL BAS (s. n.) FLAUTUL DREPT (SAU CU DOP) (s. n.) FLAUTUL MIC (s. n.) FLAUTANDO/ FLAUTATO (adv. adj.) FLAUT DREPT (s. n.) FLAUTIST – A (s.) FLAUTO D'AMORE (s. n.) FLIGORN – UN (s. n.) FLIGORN ALTO (s. n.) FLIGORN BARITON (EUFONIU) (s. n.) FLIGORN BAS (s. n.) FLIGORN CONTRABAS (HELICON) (s. n.) FLIGORN SOPRAN (s. n.) FLIGORN SOPRANINO (s. n.) FLIGORN TENOR (s. n.) FLUIER – E (s. n.) FLUIERAR/ – AŞ FOLCLOR (s. n.) FOLCLORIC (adj.) FOLCLORISM (s. n.) FOLCLORIST – A (s.) FOLK (SONG) (adj. invar.) FONOGRAF – UN

(s. n.) FORMAŢIE (s. f.) FORMĂ MUZICALĂ (s. f.) FORTE (adv.) FORTEPIANO (adv.) FORTISSIMO (adv.) FORZATO (adv.) FOSĂ (s. f.) FOXTROT – UN (s. n.) Instrumentiste (s.) Final (e) (s. m.) Fioriture (s. f.) Flageolet (s. m.) Flamenco (s. m.) Joueur de l'orgue de barbarie (s. m.) Orgue de barbarie (s. f.) Flûte, grand flûte (s. f.) Flûte d'amour (s. f.) Flûte alto (s. f.) Flûte basse (s. f.) Flûte à bec/ douce (s. f.) Petite flûte (s. f.) Flûté (adj.) Flûte à bec (s. f.) Flûtiste (s. m.) Flûte d'amour (s. f.) Saxhorn, bugle (s. m.) Saxhorn alto, bugle alto, alto (s. m.) Saxhorn basse (s. m.) Saxhorn basse grave (s. m.) Saxhorn contrebasse, hélicon contrebasse (s. m.) Bugle, saxhorn soprano (s. m.) Petit bugle, saxhorn sopranino (s. m.) Bugle ténor, baryton en şi bemol (s. m.) Flûte de berger; flûtiau (s. m.) Joueur de flûte (s. m.) Folklore (s. m.) Folklorique (adj.) Folklorisme (s. m.) Folkloriste (s.) Folk (song) (adj.) Phonographe (s. m.) Formation (s. f.); ensemble (s. m.) Forme musicale (s. f.) Forte (adv.) Forte-piano (s. m. adv.) Fortissimo (s. m. adv.) Forzato (adv.) Fosse (d'orchestre) (s. f.) Fox-trot (s. m. invar.) Filarmonico (s. m.) Finale (s. m.) Fioritura (s. f.) Zuffolo; flauto a becco (s. m.) Flamenco (s. m.) Suonatore (ambulante) dell'organino (s. m.) Organetto a manovella/ di Barberia; organino (s. m.) Flauto (s. m.) Flauto d'amore (s. m.) Flauto piccolo, ottavino (s. m.) Flauto basso, albisifono (s. m.) Flauto diritto/ dolce (s. m.) Flauto piccolo, ottavino (s. m.) Flautato (adj.) Flauto diritto/ verticale/ dolce (s. m.) Flautista (s. m.) Flauto d'amore (s. m.) Flicorno/ fliscorno (s. m.) Flicorno alto (s. m.) Bombardino basso, eufonio (s. m.) Bombardone (s. m.) Helicon (s. m.) Flicorno/ fliscorno (s. m.) Flicornino, flicorno piccolo (s. m.) Flicorno tenore, bombardino, bariton (s. m.) Piffero; zuffolo (s. m.) Pifferaio; zuffolatore (s. m.) Folclore (s. m.) Folcloristico (adj.) Carattere folclorico (s. m.) Folclorista – isti (s.) Folk (adj.) Fonografo (s. m.) Complesso artistico (s. m.) Forma musicale (s. f.) Forte/ con forza (adv.) Fortepiano (adv.) Fortissimo (adv.) Forzato (adv.) Fossa (s. (dell'orchestra) Foxtrot (s. m.) Instrumentalist (s.) Finale (s.) Fioritura; flourish; grave note (s.) Flageolet; tin whistle (s.) Flamenco (s.) Organ man/ grinder (s.) Barrel/ street organ; hurdygurdy; hand organ (s.)

Flute; fife (s.) Flauto d'amore (s.) Alto flute (s.) Bassflute (s.) Recorder (s.) Oktave flute (s.) Fluted (adj.) Vertical flute (s.) Flutist (s.) Flugelhorn (s.) Bugle (horn) (s.) Alto horn (s.) Baritone, euphonium (s.) Bass saxhorn (s.) Helicone (s.) Cornet (s.) Soprano cornet (s.) Tenor horn (s.) Shepherd's flute/ pipe (s.) Piper; fifer (s.) Folklore (s.) Folkloristic (adj.) Folklore (s.) Folklorist (s.) Folksong (s.) Phonograph (s.) Musical group (s.) Form în music (s.) Forte (adv.) Fortepiano (adv.) Fortissimo (adv.) Forzando/ forzato (adv.) (Orchestra) pit (s.) Foxtrot (s.) f.)

FRAZA (v. i.) FRAZARE (s. f.) FRAZĂ (s. f.) FRECVENȚĂ (s. f.) FREDONA (v. t.) FREDONARE (s. f.) FRIGIAN (adj.) FIRULLATO (s. n.) RUGAT-O (s. n.) FUGĂ (s. f.) FUNDAMENTAL (adj.) FURIOSO (adv.) FUTURISM (s. n.) Phraser (v. t.) Phrasé (s. m.) Phrase (s. f.) Fréquence (s. f.) Fredonner; chantonner (v. t.) Fredonnement; chantonnement (s. m.) Phrygien (adj.) Firullato (s. m.) Fugué (adj.) Fugue (s. f.) Fondamental – e – aux (adj.) Furioso (adv.) Futurisme (s. m.) Fraseggiare (v. t.) Fraseggiamento; fraseggio (s. m.) Frase (s. f.) Frequenza (s. f.) Canterellare; canticchiare (v. t.) Canterellamento (s. m.) Frigio (adj.) Firullato (s. m.) Rugat-o (s. m.) Fuga (s. f.) Fondamentale (adj.) Furioso (adv.) Futurismo (s. m.) Phrase (v. t.) Phrasing (s.) (Musical) phrase (s.) Frequency (s.) Croon; hum; murmur (v. i.) Murmur; croon (s.) Phrygian (adj.) Firullato (s.) Fugued (adj.) Fugue (s.) Fundamental (adj.) Furioso (adv.) Futurism (s.) G GALĂ (s. f.) GAGLIARDĂ (s. f.) GALOP – UN (s. n.) GALOUBET (s. n.) GAMĂ (s. f.) GAVOTĂ (s. f.) GÂT (la instrumentele cu coarde) (s. n.) GEN – UN (s. n.) GIGĂ (s. f.) GIOCOSO (adv.) GLAS – UN (s. n.) GLISSANDO (adv.) GLOCKENSPIEL (s. n.) GLOTĂ (s. f.) GOARNĂ (s. f.) GOLIARDICE (cântece) (adj.) GONG – UN (s. n.) GORNIST (s. m.) GOSPEL (s. n.) GRAD – E (s. n.) GRAMOFON – OANE (s. n.) GRANDIOSO (adv.) GRAV (adj.) GRAVE (adv.) GRAZIOSO (adv.) GREGORIAN (adj.) GRUPET – E (s. n.) GUIRO (s. n.) GURĂ (s. f.) Gala (s. m.) Gaillarde (s. f.) Galop (s. m.) Galoubet (s. m.) Gamme (s. f.) Gavotte (s. f.) Chevillier (s. m.) Genre (s. m.) Gigue (s. f.) Giocoso (adv.) Voix (s. f.) Glissando (s. m. adv.)

Glockenspiel (s. m.) Glotte (s. f.) Clairon (s. m.); trompe (s. f.) (chants) goliards (adj.) Gong (chinois) (s. m.) Clairon; trompettiste (s. m.) Gospel (s. m.) Degré (s. m.) Gramophone (s. m.) Grandioso (adv.) Grave (adj.) Grave (adv.) Grazioso (adv.) Grégorien (adj.) Grupetto (s. m.) Guiro (s. m.) Bouche (s. f.) Gala (s. f.) Gagliarda (s. f.) Galoppo (s. m.) Colaccio (s. m.) Gamma (s. f.) Gavotta (s. f.) Codolo; manico – chi (s. m.) Genere (s. m.) Giga (s. f.) Giocoso (adj.) Voce (s. f.) Glissando (adv.) Glockenspiel (s. m.) Glottide (s. f.) Tromba; chiarina (s. f.) (canti) goliardici (adj.) Gong (chinese) (s. m.) Trombattiere (s. m.) Gospel (s. m.) Grado (s. m.) Grammofono (s. m.) Grandioso (adv.) Grave (adj.) Grave (adv.) Grazioso (adv.) Gregoriano (adj.) Gruppetto (s. m.) Guiro (s. m.) Bocca (s. f.) Gala (s.) Galliard (s.) Galop (s.) Galoubet (s.) Gamut (s.) Gavot (s.) Neck; heel (s.) Kind, class (s.) Jig; gigue (s.) Giocoso (adv.) Voice (s.) Glissando (adv.) Glockenspiel (s.) Glottis (s.) Duty bugle; (poet.) clarion (s.) Goliardic (songs) (adj.) (Chinese) gong (s.) Bugler; horn blower (s.) Gospel (s.) Degree (s.) Gramophone (s.) Grandioso (adv.) Grave; low (adj.) Grave (adv.) Gracioso (adv.) Gregorian (adj.) Turn (s.) Guiro (s.) Mouth (s.)

GUZLĂ (s. f.) Guzla (s. f.) Gusta/ guzla (s. f.) Guzla (s.) H HABANERĂ (s. f.) HACK BRETT (s. n.) HARD-ROCK – UN (s. n.) HARPĂ/ HARFĂ (s. f.) HARPĂ EOLIANĂ (s. f.) HARPIST – A (s.) HARPSICORD – UN (s. n.) HAVAIANĂ (s. f.) HELICON – OANE (s. n.) HEPTACORD – UN (s. n.) HETEROFON (adj.) HETEROFONIE (s. f.) HEXACORD – UN (s. n.) HIPODORIAN (adj.) HIPOEOLIAN (adj.) HIPOFRIGIAN (adj.) HIPOIONIAN (adj.) HIPOLIDIAN (adj.) HIPOMIXOLIDIAN (adj.) HIT – UN (s. n.) HOQUETUS (s. n.) HORĂ (s. f.) HOT (s. n.) HUMORESCĂ (s. f.) habanera (s. f.) Tympanon (s. m.) hard-rock (s. m.) harpe (s. f.) harpe éolienne (s. f.) harpiste (s.) Clavecin (s. m.) Ukulélé (s. m.) Hélicon (s. m.) Heptacorde (s. m.) Hétérophone (adj.) Hétérophonie (s. f.) Hexacorde (s. m.) Hypodorien (adj.) Hypoéolien (adj.) Hypophrygien (adj.) Hypoionien (adj.) Hypolydien (adj.) Hypomixolydien (adj.) hit (s. m.) Ho (c) ket (s. m.) Ronde (s. f.) hoţ (s. m.) Humoresque (s. f.) Habanera (s. f.) Salterio

tedesco (s. m.) Hard-rock (s. m.) Arpa (s. f.) Arpa eolia (s. f.) Arpista (s.) Arpicordo (s. m.) Chitarra Hawaiana (s. f.); ukulele (s. m. sau f. invar.) Helicon (s. m.) Eptacordo (s. m.) Eterofonico (adj.) Eterofonia (s. f.) Arpeggione (s. m.) Ipodorico (adj.) Ipoeolio (adj.) Ipofrigio (adj.) Ipoionico (adj.) Ipolidio (adj.) Ipomixolidio (adj.) Hit (s. m.) Occhetto (s. m.) Ballo tondo (s. m.) Hot (s. m.) Umoresca (s. f.) Habanera (s.) Dulcimer (s.) Hard-rock (s.) Harp (s.) Aeolian harp (s.) Harper (s. m.); harperess (s. f.) Harpsichord (s.) Hawaian guitar; (s.) Helicone (s.) Heptachord (s.) Heterophonic (adj.) Heterophony (s.) Hexachord (s.) Hypodorian (adj.) Hypoaeolian (adj.) Hypophrygian (adj.) Hypo ionian (adj.) Hypolydian (adj.) Hypomixolydian (adj.) Hit (s.) Hocket (s.) Round dance (s.) Hot (s.) Humoresque (s.) ukulele I IDILĂ (s. f.) IDILIC (adj.) ILUMINISM (s. n.) IMITAŢIE (s. f.) Idylle (s. f.) Idyllique (adj.) Siècle des Lumières (s. m.) Imitation (s. f.) Idillio (s. m.) Idilli (a) co (adj.) Illuminismo (s. m.) Imitazione (s. f.) Idyll (s.) Idyllic (adj.) Enlightenment (s.) Imitation (s.)

IMN – UN (s. n.) IMPOSTAŢIE (s. f.) IMPRESIONISM (s. n.) IMPRIMA (v. t.) IMPROMPTU – UN (s. n.) IMPROVIZA (v. t.) IMPROVIZAT (adj.) IMPROVIZAŢIE (s. f.) INCANTAŢIE (s. f.) INCIZĂ (s. f.) INFLEXIUNE (s. f.) INSTRUMENT – E (s. n.) INSTRUMENTA (v. t.) INSTRUMENTAL (adj.) INSTRUMENTAŢIE (s. f.) INSTRUMENTE CU COARDE (s. n. pl.) INSTRUMENTE DE PERCUŢIE (s. n. pl.) INSTRUMENTE DE SUFLAT (s. n. pl.) INSTRUMENTIST – A (s.) INTABULATURĂ (s. f.) INTERLUDIU – II (s. n.) INTERMEZZO – I (s. m.) INTERPRET – A (s.) INTERPRETA (v. t.) INTERPRETARE (s. f.) INTERVAL – E (s. n.) INTONA (v. t.) INTONAŢIE (s. f.) INTRA (v. i.) INTRADĂ (s. f.) INTRARE (s. f.) INTRIGĂ (s. f.) INTRODUCERE (s. f.) INVENŢIUNE (s. f.) IONIAN (adj.) ISON – UN (s. n.) Hymne (s. m.) Voccalisation (s. f.) Impressionisme (s. m.) Enregistrer (v. t.) Impromptu (s. m.) Improviser (v. t.) Improvisé (adj.) Improvisation (s. f.) Incantation (s. f.) Incise (s. f.) Inflexion (s. f.) Instrument (s. m.) Instrumenter (v. t.) Instrumental (adj.) Instrumentation (s. f.) Instruments à cordes (s. m. pl.) Instruments de percussion (s. m. pl.)

Instruments à vent (s. m. pl.) Instrumentiste (s.) Tablature (s. f.) Interlude (s. m.) Intermezzo (s. m.) Interprète (s.) Interpréter (v. t.) Interprétation (s. f.) Intervalle (s. m.) Entonner (v. t.) Intonation (s. f.) Entrer (v. i.) Entrée (s. f.) Entrée (s. f.) Intrigue (s. f.) Introduction (s. f.) Invention (s. f.) Ionien (adj.) Accompagnament (s. m.) Inno (s. m.) Impostazione (s. f.) Impressionismo (s. m.) Incidere; registrare (v. t.) Improvviso (s. m.) Improvvisare (v. t.) Improvvisato (adj.) Improvvisazione (s. f.) Incantesimo (s. m.) Incisione (s. f.) Inflessione (s. f.) Strumento (s. m.) (rar) strumentare (v. t.) Strumentale (adj.) Strumentazione (s. f.) Strumenti a corda (s. m. pl.) Strumenti a percussione (s. m. pl.) Strumenti a fiato (s. m. pl.) Strumentista – isti (s.) Intavolatura (s. f.) Interludio, intermedio (s. m.) Intermezzo (s. m.) Interprete (s.) Interpretare (v. t.) Interpretazione (s. f.) Intervallo (s. m.) Intonare (v. t.) Intonazione (s. f.) Entrare; attaccare (v. i.) Entrată (s. f.) Entrată (s. f.) Intrigo (s. m.) Introduzione (s. f.) Invenzione (s. f.) Ionico (adj.) Accompagnamento (s. m.) Hymn (s.) Vocalisation (s.) Impressionism (s.) Record; register (v. t.) Impromptu (s.) Improvise (v. i.) Improvised (adj.) Improvisation (s.) Incantation (s.) Incision (s.) Modulation (s.) (musical) instrument (s.) Instrument (v. t.) Instrumental (adj.) Instrumentation (s.) Strâng instruments (s. pl.) Percussion instruments (s. pl.) (wood) wind (s.) Instrumentalist (s.) Tablature (s.) Interlude (s.) Intermezzo (s.) Singer; performer (s.) Interpret; render (v. t.) Interpretation; rendering (s.) Interval (s.) Intone (v. t.) Intonation (s.) Enter (v. t.) Entrada; intrada (s.) Entrance (s.) Intrigue (s.) Introduction (s.) Invention (s.) Ionian (adj.) Accompaniment; subordinate part (s.) Î ÎNCORDA (v. t.) ÎNCORDAT (adj.) ÎNFLORITURĂ (s. f.) ÎNLĂNŢUIRE (s. f.) ÎNREGISTRA (v. t.) ÎNREGISTRARE (s. f.) Acorder (v. t.) Acordé (adj.) Fioriture (s. f.) Enchaînément (s. m.) Enregistrer (v. t.) Enregistrement (s. m.) Acordare (v. t.) (uno stromento musicale a corde) Acordato (adj.) Fioritura (s. f.) Incatenamento (s. m.) Registrare (v. t.) Registrazione (s. f.) Pitch; stretch; tighten (v. t.) Tightened (adj.) Fioritura; flourishing (s.) Concatenation (s.) Record; register (v. t.) Record; registering (s.)

INSTRUNA (v. t.) ÎNTINDERE (s. f.) ÎNTÂRZIERE (s. f.) Acorder (v. t.) (un instrument de musique) Ambitus (s. m.) Retard (s. m.) Acordare; încordare (v. t.) Estensione; durata (s. f.) Ritardo (s. m.) Pitch (v. t.); tune (up) Compass (s.) Delay (s.) J JAZ – UN (s. n.) JAZBAND (s. n.) JAZISTIC (adj.) JAZMAN (s. m.) JETÉ (adj.) JOC – UN (s. n.) JOC DE CLOPOŢEI (s. n.) JONGLER (s. m.) JOS (adj.) JOTA (s. f.) JUBILAŢIE (s. f.) JUXTAPUNERE (s. f.) Jazz (s. m.) Jazz-band (s. m.) Jazzique; jazzistique (adj.) Jazzman (s. m.) Jeté (adj.) Jeu (s. m.) (jeu de) timbres (s. m.) Jongler (s. m.) Grave (adj.) Jota (s. f.) Jubilation (s. f.) Juxtaposition (s. f.) Jazz; giazz (s. m. invar.) Jazz-band (s. m. invar.) Jazzistico (adj.) Jazzista – isti (s. m.) Gettato (adj.) Giocco (s. m.) Campanelli (s. m. pl.) Giullare (s. m.) Grave (adj.) Jota (s. f.) Giubbilazione (s. f.) Giustapposizione (s. f.) Jazz; jive (s.) Jazzband (s.) Jazz; jazzy (adj.) Jazz player/ man/ sânger (s.) Jeté (adj.) Play (s.) Orchestra bells (s.) Jongler (s.) Grave; low (adj.) Jota (s.) Jubilus (s.) Juxtaposition (s.) K KARAOKE (s. n.) KYRIE (ELEISON) (s. f.) Karaoke (s. m.) Kyrie (eleison) (s. m. invar.) Karaoke (s. m.) Chirie/ kyrie (eleison) (s. m. invar.) Karaoke (s.) Kyrie (eleison) (s.) L LA (s. m. invar.) LAMENTO – UN (s. n.) LARGHETTO (adv.) LARGO (s. n. adv.) LAUDĂ (s. f.) LĂUTAR (s. m.) LĂUTĂ (s. f.) La (s. m. invar.) Lamento (s. m.) Larghetto (s. m. adv.) Largo (s. m. adv.) Laudes (s. f. pl.) Ménetrier (s. m.) Luth (s. m.) La (s. m. invar.) Lamento; pianto (s. m.) Larghetto (adv.) Largo (adv.) Lauda (s. f.) Strimpellatore (s. m.) Liuto (s. m.) A; la (s. invar.) Lament (s.) Larghetto (adv.) Largo (adv.) Laud (s.) Fiddler (s.) Lute (s.)

CÂNTĂREŢ LA LĂUTA (s. m.) LEGAT01 (s. n.) LEGAT02 (adv.) LAITMOTIV – E (s. n.) LEMN1 (s. n.) (model chinezesc) LEMN2 (s. n.) (model american) LENTAMENTE (adv.) LENTISSIMO (adv.) LENTO (s. n. adv.) LIBRET – E (s. n.) LIBRETIST (s. m.) LIDIAN (adj.) LIED – UN (s. n.) LIED OHNE WORTE (s. n.) LINIE (s. f.) LIRA DA BRACCIO (s. f.) LIRĂ (s. f.) LIRIC (adj.) LIRISM (s. n.) LOMBARD (RITM) (adj.) LONGA (s. f.) LUTH (s. n.) LUTIER (s. m.) LUTIST (s. m.) Luthiste (s. m.) Liaison (s. f.) Legato (adv.) Laitmotive (s. m.) Bloc de bois (chinois) (s. m.) Bloc de

bois (cylindrique) (s. m.) Lentamente (adv.) Lentissimo (adv.) Lento (s. m. adv.) Livret; (înv.) libretto (s. m.) Librettiste (s. m.) Lydien (adj.) Lied (s. m. pl. lieds/ lieder), chanson (s. f.) Romance sans paroles (s. f.) Ligne (s. f.) Lira da braccio (s. f.) Lyre (s. f.) Lyrique (adj.) Lyrisme (s. m.) (manière) lombarde (adj.) Longue (s. f.) Luth (s. m.) Luthier (s. m.) Luthiste (s. m.) Liutista (s. m.) Legato (s. m. invar.) Legato (adv.) Leitmotiv (s. m. invar.) Blocco di legno (chinese) (s. m.) Nacchera cylindrica; cassa di legno (s. f.) Lentamente (adv.) Lentissimo (adv.) Lento (adv.) Libretto (s. m.) Librettista – isti (s. m.) Lidio (adj.) Lied (s. m. invar.), canzone (s. f.) Romanza senza parole (s. f.) Linea (s. f.) Lira da braccio (s. f.) Lira (s. f.) Lirico (adj.) Lirismo (s. m.) Alla zoppa (loc. adv.) Longa (s. f.) Liuto (s. m.) Liutaio (s. m.) Liutista (s. m.) Lutanist (s.) Legato; bând; ţie (s.) Legato; slurred (adv.) Leit-motif/ motive; leading motiv (s.) (chinese) wood block (s.) Tone block; wood cymbal (s.) Lentamente (adv.) Lentissimo (adv.) Lento (adv.) Libretto (s.) Librettist (s.) Lydian (adj.) Lied, song (s.) Song without words (s.) Line (s.) Lira da braccio (s.) Lyre (s.) Lyric (adj.) Lyrism (s.) Scotch snap (s.) Longa (s.) Lute (s.) Fiddle maker (s.) Lutist (s.) M MADRIGAL – E (s. n.) MADRIGALIST – A (s.) MAIESTUOSO (adv.) MAESTRU (s. m.) MAGNETOFON – OANE (s. n.) MAGNIFICAT (s. n.) MAJOR (adj.) MALAGUENA (s. f.) MAMBO (s. n.) MÂNCANDO (adv.) MANDOLĂ/ MANDORĂ (s. f.) MANDOLINĂ (s. f.) MANDOLINIST – A (s.) MANICORD – UN (s. n.) MANIERISM (s. n.) MARACAS – E (s. n.) MARCATO (adv.) Madrigal (s. m.) Madrigaliste (s. m.) Maiestuoso (adv.) Maestro (s. m.) Magnétophone (s. m.) Magnificat (s. m.) Majeur (adj.) Malaguéna (s. f.) Mambo (s. m.) Mâncando (adv.) Mandole/ mandore (s. f.) Mandoline (s. f.) Mandoliniste (s. m.) Manicorde/ manichordion (s. m.) Manierisme (s. m.) Maraca (s. f.) Marcato (adv.) Madrigale (s. m.) Madrigalista (s. m.) Maiestuoso (adv.) Maestro (s. m.) Magnetofono (s. m.) Magnificat (s. m.) Maggiore (adj.) Malaguena (s. f. invar.) Mambo (s. m.) Mâncando (adv.) Mandola/ mandora (s. f.) Mandolino (s. m.) Mandolinista (s. m.) Manicordo (s. m.) Manierismo (s. m.) Maracas (s. m.) Marcato (adv.) Madrigal (s.) Madrigalist (s.) Maiestuoso (adv.)

Maestro (s.) Magnetophone (s.) Magnificat (s.) Major (adj.) Malaguena (s.) Mambo (s.) Mâncando (adv.) Mandola/ mandora (s.) Mandolin (e) (s.) Mandolinist (s.) Manicordo (s.) Mannerism (s.) Maracas (s.) Marcato (adv.)

MĂRIMBĂ (s. f.) / MĀRIMBAFON (s. n.) MARŞ – UN (s. n.) MARTELLATO (adv.) MASCARADĂ (s. f.) MASCĂ (s. f.) MAŞINĂ DE VÂNT (s. f.) MAZURCĂ (s. f.) MĂSURĂ (s. f.) MĂTURI/ MĂTURELE (s. f. pl.) MEDIANTĂ (s. f.) MELISMATIC (adj.) MELISMĂ (s. f.) MELODIC (adj.) MELODICITATE (s. f.) MELODIE (s. f.) MELODIOS (adj.) MELODIST (s. m.) MELODRAMATIC (adj.) MELODRAMĂ (s. f.) MELOMAN – A (s.) MELOMANIE (s. f.) MELOPEE (s. f.) MENESTREL (s. m.) MENO MOSSO (loc. adv.) MENŢINUT (adj.) MENUET – E (s. n.) METRICĂ (s. f.) METRONOM – UN (s. n.) METRU (s. m.) MEZZA-VOCE (loc. adv.) MEZZO-FORTE (loc. adv.) MEZZO-PIANO (loc. adv.) MEZZO-SOPRAN – A (s.) MI (s. m. invar.) MICROFON – OANE (s. n.) MICROFONIE (s. f.) MICROINTERVAL – E (s. n.) MICROSION – OANE (s. n.) MIDDLE-JAZZ (s. n.) MINOR (adj.) MISSĂ (s. f.) MISTERIOSO (adv.) MIXOLIDIAN (adj.) MIXTURĂ (s. f.) MOD – UN (s. n.) MODAL (adj.) MODERATO (adv.) MODERNISM (s. n.) MODULA (v. i.) MODULAT (adj.) MODULAŢIE (s. f.) Marimba (s. m.) Marche (s. f.) Martelé (adj.) Mascarade (s. f.) Masque (s. f.) Éoliphone (s. m.) Mazurka (s. f.) Mesure (s. f.); mouvement (s. m.) Balais à jazz (s. m.) Médiante (s. f.) Melismatique (adj.) Melisme (s. f.) Mélodique (adj.) Mélodie (s. f.) Mélodie (s. f.) Mélodieux (adj.) Mélodiste (s. m.) Mélodramatique (adj.) Mélodrame (s. m.) Mélomane (s.) Mélomanie (s. f.) Mélopée (s. f.) Ménestrel (s. m.) Meno mosso (loc. adv.) Tenuto (adj.) Menuet (s. m.) Metrique (s. f.) Métronome (s. m.) Mètre (s. m.) Mezza-voce Mezzo-forte Mezzo-piano Mezzo-soprano; dessus (s. m.) Mi (s. m.) Microphone (s. m.) Microphonie (s. f.) Micro-intervalle (s. m.) Microsillon (s. m.) Middle-jazz (s. m.) Mineur (adj.) Messe (s. f.) Misterioso (adv.) Mixolydien (adj.) Mixture (s. f.) Mode (s. m.) Modal – e – aux (adj.) Moderato (adv.) Modernisme (s. m.) Moduler (v. i.) Modulé (adj.) Modulation (s. f.) bas-Marimba (fono) (s. m.) Marcia (s.

f.) Martellato (adj.) Mascherata (s. f.) Maschera (s. f.) Eolifono (s. m.) Mazurca – che (s. f.) Misura; battuta (s. f.) Spazzole (s. f. pl.) Mediante (s. f.) Melismatico (adj.) Melisma (s. f.) Melodico (adj.) Melodismo (s. m.); melodica (s. f.) Melodia (s. f.) Melodioso (adj.) Melodista (s. m.) Melodrammatico (adj.) Melodramma (s. m.) Melomane (s.); melomaniaco (s. m.) Melomania (s. f.) Melopea (s. f.) Menestrello (s. m.) Meno mosso (loc. adv.) Tenuto (adj.) Minuetto (s. m.) Metrica (s. f.) Metronomo (s. m.) Metro (s. m.) Mezzavoce Mezzoforte Mezzopiano Mezzo-soprano (s. m.) Mi (s. m.) Microfono (s. m.) Microfonia (s. f.) Microintervallo (s. m.) Microsolco (s. m.) Middle-jazz (s. m.) Minore (adj.) Messa (s. f.) Misterioso (adv.) Mixolidio (adj.) Ripieno; acordo Modo (s. m.) Modale (adj.) Moderatamente (adv.) Modernismo (s. m.) Modulare (v. t.) Modulato (adj.) Modulazione (s. f.) Marimba (phone) (s.) March (s.) Martelé; martellato (adv.) Masquerade (s.) Mask (s.) Eoliphone (s.) Maz (o) urka (s.) Measure; beat; battuta (s.) (wire) brushes (s. pl.) Mediant (s.) Melismatic (adj.) Melisma; change (s.) Melodic (adj.) Melodiousness (s.) Melody (s.) Melodious (adj.) Melodist (s.) Melodramatic (adj.) Melodrama (s.) Melomaniac (s.) Melomania (s.) Melopoeia (s.) Minstrel (s.) Meno mosso (loc. adv.) Tenuto (adj.) Minuet (to) (s.) Metrics (s.) Chronometer; metronome (s.) Meter (s.) Mezza-voce (loc. adv.) Mezzo-forte (loc. adv.) Mezzo-piano (loc. adv.) Mezzo-soprano (s.) E; mi (s.) Microphone (s.) Microphonism (s.) Microtone (s.) Micro-groove (record) (s.) Middle-jazz (s.) Minor (adj.) Mass (s.) Misterioso (adv.) Mixolydian (adj.) Mixture (s.) Mode; mood (s.) Modal (adj.) Moderato (adv.) Modernism (s.) Modulate; inflect (v. t.) Modulated (adj.) Modulation; inflexion (s.)

MOLTO (adv.) MONOCORD – UN (s. n.) MONOCORD (adj.) MONODIA (v. t.) MONODIC (adj.) MONODIE (s. f.) MONOFON (adj.) MONOFONIE (s. f.) MONOTON (adj.) MORDENT (s. n.) MORENDO (adv.) MORIŞCĂ (s. f.) MOTET – E (s. n.) MOTIV – E (s. n.) MOTO – UN (s. n.) MUŞTIUC – E (s. n.) MUTAŢIE (s. f.) MUSIC-HALL (s. n.) MUZICAL (adj.) MUZICALISM (s. n.) MUZICALITATE (s. f.) MUZICANT – A (s.) MUZICĂ (s. f.) MUZICĂ UŞOARĂ (s. f.) A PUNE PE MUZICĂ/ PE NOTE

MUZICIAN – A (s.) MUZICOGRAF – A (s.) MUZICOGRAFIC (adj.) MUZICOGRAFIE (s. f.) MUZICOLOG – A (s.) MUZICOLOGIE (s. f.) MUZICOMAN – A (s.) MUZICOMANIE (s. f.) MUZICUŢĂ (s. f.) Molto (adv.) Monocorde (s. m.) Monocorde (adj.) Chanter une monodie Monodique (adj.) Monodie (s. f.) Monophonique (adj.) Monophonie (s. f.) Monoton (adj.) Mordant (s. m.) Morendo (adv.) Crecelle (s. f.) Motet (s. m.) Motif (s. m.) Motto (s. m.) Bec (s. m.) Mutation (s. f.) Music-hall (s. m.) Musical – e – aux (adj.) Musicalité (s. f.) Musicalité (s. f.) Musicien – enne (s.) Musique (s. f.) Musique légère (s. f.) Musiquer (v. t.); mettre en musique Musicien (s.) Musicographe (s. m.) Musicographique (adj.) Musicographie (s. f.) Musicologue (s.) Musicologie (s. f.) Musicomane (s.) Musicomanie (s. f.) Harmonica à bouche (s. f.) Molto (adv.) Monocordo (s. m.) Monocorde (adj.) Monodiare (v. t.) Monodico (adj.) Monodia (s. f.) Monofonico (adj.) Monofonia (s. f.) Monotono (adj.) Mordente (s. m.) Morendo (adv.) Raganella (s. f.) Mottetto (s. m.) Motivo (s. m.) Motto (s. m.) Bocchino (s. m.) Mutazione (s. f.) Music-hall (s. m.) Musicale (adj.) Carattere musicale Musicalità (s. f.) Musicante; suonatore; bandista (s.) Musica (s. f.) Musichetta (s. f.) Musicare (v. t.) Musicista (s.) Musicografo (s. m.) Musicografico (adj.) Musicografia (s. f.) Musicologo (s. m.) Musicologia (s. f.) Musicomane (s.) Musicomania (s. f.) Armonica a bocca (s. f.), bocchino (s. m.) Molto (adv.) Monochord (s.) Single strâng (adj.) Sing a monody Monodic (al) Monody (s.) Monophonic (adj.) Monophony (s.) Monotone (adj.) Mordent (s.) Morendo (adv.) Ratchet (s.) Motet (s.) Motif; theme (s.) Motto (s.) Mouthpiece; lip (s.) Mutation (s.) Music-hall (s.) Musical (adj.) Musicianship (s.) Musicality; musicalness (s.) Musician (s.) Music (s.) Light music (s.) Set to music Musician (s.) Musical expert; musicographer (s.) Musicographic (adj.) Musical science (s.) Musicologist (s.) Musicology (s.) Music fan/ mad (s.) Musicomania (s.) Harmonica; mouth organ (s.) N NAGELGEIGE (s. n.) N-AI – UN (s. n.) NAIST – A (s.) NATURAL (adj.) NATURALISM (s. n.) NEACORDAT (adj.) NEOCLASICISM (s. n.) NETEMPERAT (adj.) NEUMĂ (s. f.) Violon de fier (s. m.) Flûte de Pan (s. f.) Joueur de la flûte de Pan

(s. m.) Naturii – elle (adj.) Naturalisme (s. m.) Desaccordé (adj.) Néoclassicisme (s. m.) Intempéré (adj.) Neume (s. f.) Violino harmonico (s. m.) Seringa (s. f.); flauto di Pane (s. m.) Suonatore di seringa/ di flauto di Pane (s. m.) Naturale (adj.) Naturalismo (s. m.) Scordato (adj.) Neoclassicismo (s. m.) Intemperato (adj.) Neuma (s. m.) Nail violin (s.) Syrinx; Panpipe (s.) Panpipe player (s.) Natural (adj.) Naturalism (s.) Out of tune (adj.) Neoclassicism (s.) Un tempered (adj.) Neume (s.)

NICOVALĂ (s. f.) NOCTURNĂ (s. f.) NONĂ (s. f.) NONET – E (s. n.) NON TROPPO (loc. adv.) NOTA (v. t.) NOTAŢIE (s. f.) NOTĂ (s. f.) NOVELETĂ (s. f.) NUANŢA (v. t.) NUCĂ DE COCOS (s. f.) Enclume (s. f.) Nocturne (s. f.) None (s. f.) Nonet (s. m.) Non troppo (loc. adv.) Noter (v. t.) Notation (s. f.) Note (s. f.) Novelette (s. f.) Nuancer (v. t.) Temple blocks (s. m.) Incudine (s. f.) Notturno (s. m.) Nona (s. f.) Nonetto (s. m.) Non troppo (loc. adv.) Mettere în nota Notazione (s. f.) Nota (s. f.) Noveletta (s. f.) Sfumare (v. t.) Blocchi di legno (s. m.) Anvil (s.) Nocturne; notturno (s.) Ninth (s.) Nonet (s.) Non troppo (loc. adv.) Write down/ out Notation (s.) Note (s.) Novelette (s.) Introduce light and shade Temple blocks (s.) O OBBLIGATO (adv.) OBOE D'AMORE (s. n.) OBOI – OAIE (s. n.) OBOI ALTO (CORN ENGLEZ) (s. n.) OBOI BARITON (s. n.) OBOI MIC (s. n.) OBOIST – A (s.) OCARINĂ (s. f.) OCTACORD1 – UN (s. n.) $OCTACORD_2$ (adj.) OCTAVĂ (s. f.) OCTAVIN – E (s. n.) OCTET – E/ OCTUOR – OARE (s. n.) ODĂ (s. f.) ODEON (s. n.) OFERTORIU – II (s. n.) OFICLEID – E (s. n.) OLIFANT – UN (s. n.) OMOFON (adj.) OMOFONIE (s. f.) OPERĂ (s. f.) OPERĂ-BALET (s. f.) OPERĂ-BUFĂ (s. f.) OPERĂ COMICĂ (s. f.) OPERETĂ (s. f.) OPERETISTIC (adj.) OPTIME (s. f.) OPUS – UN (s. n.) ORATORIU – II (s. n.) ORCHESTRA (v. t.) ORCHESTRAL (adj.) ORCHESTRANT – A (s.) Obbligato (adv.) Hautbois d'amour (s. m.) Hautbois (s. m.) Cor anglais (s. m.) Hautbois baryton (s. m.) Hautbois-soprano (s. m.) Hautboïste; hautbois în) Ocarina (s. m.) Octacorde (s. m.) Octacorde (adj.) Octave (s. f.) Octavin (s. m.) Octuor (s. m.) Ode (s. f.) Odéon (s. m.) Offertoire (s. m.) Ophicléide (s. m.) Olifant/ oliphant (s. m.) Homophone (adj.)

Homophonie (s. f.) Opéra (s. m.) Opéra-ballet (s. m.) Opéra-bouffe (s. m.) Opéra comique (s. m.) Opérette (s. f.) De l'opérette Croche (s. f.); deux quatre (s. m.) Opus (s. m.) Oratorio; oratoire (s. m.) Orchestrer (v. t.) Orchestral (adj.) Orchestrateur – trice (s.) (s.

Obbligato (adv.) Oboè d'amore (s. m.) Oboe (s. m.) Corno inglese (s. m.) Oboe baritono (s. m.) Oboe piccolo, oboe soprano (s. m.) Oboe; (rar) oboista (s. m.) Ocarina (s. f.) Ottocordo (s. m.) Ottacorde (adj.) Ottava (s. f.) Ottavino (s. m.) Otteto (s. m.) Ode (s. f.) Odeon (s. m.) Offertorio (s. m.) Oficleide (s. m.) Olifante (s. m.) Omofono (adj.) Omofonia (s. f.) Opera (s. f.) Opera-balletto (s. f.) Opera-buffa (s. f.) Opera comica (s. f.) Operetta (s. f.) Operettistico (adj.) Croma (s. f.) Opus (s. m.) Oratorio (s. m.) Orchestrare (v. t.) Orchestrale (adj.) Orchestrale (s. m.) Obbligato (adv.) Oboè d'amore (s.) Oboe; hautboy (s.) English horn (s.) Baryton oboe (s.) Piccolo oboe (s.) Oboist (s.) Ocarina (s.) Octachord (s.) Octachordal (adj.) Octave; eighth (s.) Ottavino (s.) Octet (te) (s.) Ode (s.) Odeum (s.) Offertory (s.) Ophicleide (s.) Oliphant (s.) Homophonous (adj.) Homophony (s.) Opera; lyric drama (s.) Opera-ballet (s.) Opera-buffa (s.) Opera-comique; comic opera (s.) Operetta; musical comedy (s.) Operettistic (adj.) Eigth (note); quaver; croma (s.) Opus (s.) Oratorio, oratory (s.) Orchestrrate; score (v. t.) Orchestral (adj.) Member of an orchestra

ORCHESTRARE/ ORCHESTRAȚIE (s. f.) ORCHESTRĂ (s. f.) ORCHESTRION – OANE (s. n.) ORGANINO (s. n.) ORGANIST – A (s.) PLENUM ORGANUM/ ORGANO PLENO (s. n.) ORGANUM (s. n.) ORGĂ (s. f.) ORGĂ MICĂ (s. f.) ORGĂ MIJLOCIE/ POZITIVĂ (s. f.) ORNAMENT – E (s. n.) note (s. f. pl.) de ORNAMENT ORNAMENTAȚIE (s. f.) OSSIA (s. f.) OSTINATO (adv.) OTTAVA (adv.) Orchestration (s. f.) Orchestre (s. m.) Orchestrion (s. m.) Organino (s. m.) Organiste (s. m.) Plenum organum (s. m.) Organum (s. m.) Orgue (s. m.) Orgue portatif (s. m.) Orgue positif (s. m.) Ornement (s. m.) Agréments (s. m. pl.) Ornamentation (s. f.) Ossia (s. f.) Ostinato (adv.) Ottava (adv.) Orchestrazione (s. f.) Orchestra (s. f.) Orchestrion (s. m.) Organino (s. m.) Organista – isti (s.) Organo pleno (s. m.) Organum (s. m.) Organo (s.

m.) Organo portativo, ninfale (s. m.) Organo pozitivo (s. m.) Ornamento (s. m.) Abbellimenti (s. m. pl.) Ornamenti (s. m. pl.) Ossia (s. f.) Ostinato (adv.) Ottava (adv.) (s.) Orchestration; score (s.) Orchestra; (mică) band (s.) Orchestrion; orchestrina (s.) Organino (s.) Organist (s.) Full organ (s.) Organum (s.) Organ (s.) Portative organ (s.) Positive organ (s.) Ornament; agrément (s.) Graces (s. pl.) Ornamentation (s.) Ossia (s.) Ostinato (adv.) Ottava (adv.) P PANĂ (s. f.) PANDORĂ (s. f.) PANTOMIMĂ (s. f.) PANTONALITATE (s. f.) PARAFRAZĂ (s. f.) PARLANDO (adv.) PARODIE (s. f.) PARTE (s. f.) PARTITĂ (s. f.) PARTITURĂ (s. f.) PARTIŢIUNE (s. f.) PASAJ – E (s. n.) PASIUNE (s. f.) PASSACAGLIA (s. f.) PASTIŞĂ (s. f.) PASTORALĂ (s. f.) PASTORALISM (s. n.) PATEFON – OANE (s. n.) PATETICO (adv.) PAUZĂ (s. f.) Médiator; plectre (s. m.) Pandore (s. m.) Pantomime (s. f.) Pantonalité (s. f.) Paraphrase (s. f.) Parlando (adv.) Parodie (s. f.) Mouvement (s. m.) Partita (s. f.) Partition (s. f.) Partie; partition (s. f.) Passage (s. m.) Passion (s. f.) Passacaille (s. f.) Pastiche (s. m.) Pastorale (s. f.) Pastoralisme (s. m.) Pathéphone; tournedisques (s. m.) Patetico (adv.) Pause; silence (s. f.); Penna (s. f.); plettro (s. m.) Pandora (s. f.) Pantomima (s. f.) Pantonalità (s. f.) Parafrasi (s. f.) Parlando (adv.) Parodia (s. f.) Parte (s. f.) Partita (s. f.) Partitura (s. f.); sparţito (s. m.) Partitura (s. f.); sparţito (s. m.) Passaggio (s. m.) Passione (s. f.) Passacaglia (s. f.); passagallo Opera d'imitazione; pasticcio (s. m.) Pastorale (s. f.) Pastoralismo (s. m.) Giradischi (s. m.) Patetico (adv.) Pausa; interrruzione (s. f.) Pick; plectrum; (pentru harpă) quietus (s.) Pandora/ pandore; bandore (s.) Pantomime (s.) Pantonality (s.) Paraphrase (s.) Parlando (adv.) Parody (s.) Movement; part (s.) Partita (s.) Score; part; partition (s.) Score; part; partition (s.) Passage (s.) Passion (s.) Passacaglia (s.) Pastiche; imitation (s.) Pastorale (poem) (s.) Pastorale (s.) Gramophone (s.) Patetico (adv.) Pause; rest (s.)

PAVANĂ (s. f.) PĂTRIME (s. f.) PEAN – E (s. n.) PEDALĂ (s. f.) PEDALIER – E (s. n.) PEDALIZARE (s. f.) PENTACORD – UN (s. n.) PENTATONIC (adj.) PERCUŢIE (s. f.) PERIOADĂ (s. f.) PERPETUUM MOBILE (s. n.) PESANTE (adv.) PIAN – E (s. n.) PIANINĂ (s. f.)

PIANISSIMO (adv.) PIANIST – A (s.) PIANISTIC (adj.) PIANO (adv.) PIANOFORTE (s. n.) PIANOLĂ (s. f.) PICCOLO (s. n.) PICK-UP (s. n.) PICULINĂ (s. f.) PIESĂ (s. f.) PISTON – OANE (s. n.) PIZZICATO (adv.) PLACĂ (s. f.) PLAY-BACK (s. n.) PLECTRU (s. n.) POCHE/ POCHETTE (s. n.) POCO A POCO (loc. adv.) POEM – E (s. n.) POLARISM (s. n.) POLCĂ (s. f.) POLIFONIC (adj.) POLIFONIE (s. f.) POLIFONIST (s. m.) POLIFONIZARE (s. f.) POLIMETRIE (s. f.) POLIRITMIE (s. f.) POLITONAL (adj.) POLITONALITATE/ POLITONALISM (s. f.) POLONEZĂ (s. f.) POP (s. n. / adj. invar.) PORTAMENT – E (s. n.) PORTATIV – E (s. n.) POTPURIU – UN (s. n.) POZIŢIE (s. f.) PREAMBUL – UN (s. n.) PRELUDA (v. i.) soupir Pavane (s. f.) Noire (s. f.) Péan; paean (s. m.) Pédale (s. f.) Pédalier (s. m.) Jeu de pédales (s. m.) Pentacorde (s. m.) Pentatonique (adj.) Percussion (s. f.) Période (s. f.) Mouvement perpétué (s. m.) Pesamment (adv.) Piano (s. m.) Piano droit; pianino (s. m.) Pianissimo (adv.) Pianiste (s.) Pianistique (adj.) Piano (adv.) Pianoforte (s. m.) Piano automatique/ mécanique (s. m.) Piccolo (s. m.) Pick-up; tourne-disques (s. m.) Piccolo; octavin (s. m.) Pièce (s. f.) Piston (s. m.) Pizzicato (adv.) Disque (s. m.) play-back (s. m.); présonorisation (s. f.) Médiator; plectre (s. m.) Poche/ pochette (s. f.) poco a poco (loc. adv.) Poème (s. m.) Polarité (s. f.) Polka (s. f.) Polyphonique (adj.) Polyphonie (s. f.) Polyphoniste (s. m.) Polyphonie (s. f.) Polymetrie (s. f.) Polyrythmie (s. f.) Polytonal (adj.) Polytonalité (s. f.) Polonaise (s. f.) Pop (musique) (adj.) Port de voix Portée (s. f.) Pot-pourri (s. m.) Position (s. f.) Préambule (s. m.) Préluder (v. i.) Pavana, padovana, padoana, paduana (s. f.) Nera (s. f.) Peana – ani/ – ana (s. m.) Pedale (s. f.) Pedaliera (s. f.) Uso dei pedali (s. m.) Pentacordo (s. m.) Pentatonico (adj.) Percussione (s. f.) Periodo (s. m.) Moto perpetuo (s. m.) Pesante (adv.) Piano (forte) (s. m.) Pianoforte a corde verticali (s. m.) Pianissimo (adv.) Pianista (s.) Pianistico (adj.) Piano (adv.) Pianoforte (s. m.) Pianola (s. f.) Piccolo (s. m.) Giradischi (s. m.); presa fonografica (s. f.) Piccolo (flauto) (s. m.) Pezzo (s. m.) Pistone (s. m.) Pizzicato (adv.) Disco (s. m.) play-back; doppiaggio (s. m.); sincronizzazione (s. f.) Plettro (s. m.) Pocetta (s. f.) poco a poco

(loc. adv.) Poema (s. m.) Polarità (s. f.) Polca/ polka (s. f.) Polifonico (adj.) Polifonia (s. f.) Polifonista (s. m.) Îl rendere polifonico Polimetria (s. f.) Poliritmia (s. f.) Politonale (adj.) Politonalità (s. f.) Polacca; polonaise; polonese (s. f.) Pop (adj.) Portamento (s. m.) Pentagramma; rigo (s. m.) Centone (s. m.); pot-pourri (s. m. invar.) Posizione (s. f.) Preambolo (s. m.) Provare (v. i.) Pavan (e), pava, pavin (s.) Crotchet; quarter note (s.) P (a) can (s.) Pedal (s.) Pedal board (s.) Pedal note (s.) Pentachord (s.) Pentatonic (adj.) Percussion (s.) Period (s.) Perpetuum mobile (s.) Pesante (adv.) Piano (s.) Cabinet/ cottage/ upright piano (s.) Pianissimo (adv.) Pianist (s.) Pianistic (al) (adj.) Piano (adv.) Pianoforte (s.) Pianola (s.) Piccolo (s.) Record player; victrola (s.) Piccolo (s.) Plece (s.) Piston (s.) Pizzicato (adv.) Record (s.) play-back (s.) Pick; plectrum (s.) Kit (s.) Poco a poco (loc. adv.) Poem (s.) Polarity (s.) Polka; polacca (s.) Polyphonic (adj.) Polyphony (s.) Polyphonic composer Polyphony (s.) Polymetrics (s.) Polyrhythmics (s.) Polytonal (adj.) Polytonality (s.) Polonaise; polacca (s.) Pop (music) (adj.) Portamento (s.) Staff/ stave (s.) Potpourri; medley (s.) Position; shift (s.) Preamble (s.) Prelude; flourish (v. i.) (amer.)

PRELUDIU – II (s. n.) PRELUNGI (v. t.) PRELUNGIRE (s. f.) (a unui sunet) PRESTISSIMO (adv.) PRESTO (adv.) PRIM (adj.) PRIMADONĂ (s. f.) PROGRAM – E (s. n.) PROGRESIE (s. f.) PROLOG – UN (s. n.) PROLONGAȚIE (s. f.) PROTAGONIST – A (s.) PROZĂ (s. f.) PROZODIE (s. f.) PSALM (s. m.) PSALMIST (s. m.) PSALMODIA (v. t.) PSALMODIE (s. f.) PSALTERION – OANE (s. n.) PUNCT – E (s. n.) PUNCTA (v. t.) PUNCTUAȚIE (s. f.) PUNTE (s. f.) PUPITRU – E (s. n.) Prélude (s. m.) Tenir (v. t.) Tenul (s. f.); retard (s. m.) Prestissimo (adv.) Presto (adv.) Premier – ère (adj.) Prima donna (s. f.) Programme (s. m.) Progression (s. f.) Prologue (s. m.) Prolongation (s. f.) Protagoniste (s.) Prose (s. f.) Prosodie (s. f.) Psaume (s. m.) Psalmiste (s. m.) Psalmodier (v. t. / i.) Psalmodie (s. f.) Psaltérion (s. m.) Point (s. m.) Ponctuer (v. t.) Ponctuation (s. f.) Pont (s. m.); transition mélodique Pupitre (s. m.) Preludio (s. m.) Prolungare (v. t.) Tenuta (s. f.) Prestissimo (adv.) Presto (adv.) Primo (adj.) Prima donna (s. f.)

Programma (s. m.) Sequenza (s. f.) Prologo (s. m.) Prolungamento Protagonista Prosa (s. f.) Prosodia (s. f.) Salmo (s. m.) Salmista (s. m.) Salmeggiare; salmodiare (v. i.) Salmodia (s. f.) Salterio; decacordo (s. m.) Punto (s. m.) Picchiettare (v. t.) Punteggiatura (s. f.) Ponte; passaggio (s. m.) Leggio (s. m.) Prelude; flourish (s.) Pause on/ upon; sustain (v. t.) Tenuto; suspension (s.) Prestissimo (adv.) Presto (adv.) First (adj.) Prima donna (s.) Programme (s.) Progression; motion (s.) Prologue (s.) Prolongation (s.) Protagonist (s.) Prose (s.) Prosody (s.) Anthem; psalm; chant (s.) Psalmist (s.) Psalmodize; chant (v. t.) Intoned psalm; psalmody (s.) Psaltery/ psaltry (s.) Dot; dotted note (s.) Dot (v. t.) Punctuation (s.) Bridge; passage (s.) Music desk/ stand (s.) R RAGANELĂ (s. f.) RAGTIME (s. n.) RALLENTANDO (adv.) RAMPĂ (s. f.) RAP (s. n.) RAPSOD (s. m.) RAPSODIC (adj.) RAPSODIE (s. f.) RĂSPUNDE (v. i.) RĂSPUNS – UN (s. n.) RE (s. m. invar.) REALISM (s. n.) REBAB – UN (s. n.) REBEC – UN (s. n.) RECITAL – UN (s. n.) RECITANT (adj.) RECITATIV – E (s. n.) RECURENŢĂ (s. f.) Crecelle (s. f.) Ragtime (s. m.) Rallentando (adv.) Rampe (s. f.) Rap (s. m.) R (h) apsode (s. m.) R (h) apsodique (adj.) R (h) apsodie (s. f.) Répondre (v. i.) Répons (s. m.) Ré (s. m.) Réalisme (s. m.) Rebab (s. m.) Rebec (s. m.) Récital (s. m.) Récitant (adj.) Récitatif (s. m.) Recurrence (s. f.) Raganella (s. f.) Ragtime (s. m.) Rallentando/ rallentat-o (adv.) Ribalta (s. f.) Rap (s. m.) Rapsodo (s. m.) Rapsodico (adj.) Rapsodia (s. f.) Rispondere (v. i.); cantare la seconda parte Riposta (s. f.) Re (s. m.) Realismo (s. m.) Rubeba (s. f.) Ribeca (s. f.) Recital (s. m.) Recitabile (adj.) Recitativo (s. m.) Ricorrenza (s. f.) Ratchet (s.) Rag time (s.) Rallentando (adv.) Footlights (s.) Rap (s.) Rhapsod (ist) (s.) Rhapsodic (al) (adj.) Rhapsody (s.) Answer (v. t.) Answer (s.) D; re; ray (s.) Realism (s.) Rebab (s.) Rebec (k) (s.) (musical) recital (s.) Recitant (adj.) Recitative/ recitativo (s.) Recurrence (s.)

RECVIEM – UN (s. n.) REFREN – E (s. n.) REGGAE (s. n.) REGISTRU – E (s. n.) REGISTRU DE CAP REGISTRU DE PIEPT REGULA OCTAVEI REINTERPRETA (v. t.) RELIGIOSO (adv.) RENAŞTERE (s. f.) REORCHESTRA (v. t.) REORCHESTRAŢIE (s. f.) REPETA (v. t.)

REPERTORIU – II (s. n.) REPETIŢIE (s. f.) REPREZENTAŢIE (s. f.) REPRIZĂ (s. f.) REVERBERAŢIE (s. f.) REVERIE (s. f.) REVISTĂ (s. f.) REZONANŢĂ (s. f.) RICERCAR (s. n.) RIGAUDON (s. n.) RINFORZANDO (adv.) RIPIENO (s. n.) RISOLUTO (adv.) RITARDANDO (adv.) RITENUTO (adv.) RITM – UN (s. n.) RITMA (v. t.) RITMIC (adj.) RITMICĂ (s. f.) RITMICITATE (s. f.) RITORNELĂ (s. f.) ROCK (s. n.) ROL – UN (s. n.) ROMANTISM (s. n.) ROMANŢĂ (s. f.) RONDO – UN (s. n.) RUBATO (s. n. adv.) RULADĂ (s. f.) RUMBĂ (s. f.) Requiem (s. m.) Refrain (s. m.) Reggae (s. m.) Registre (s. m.) Voix de tête Voix de poitrine Règle de l'octave Reinterpréter (v. t.) Religioso (adv.) Renaissance (s. f.) Réorchestrer (v. t.) Réorchestration (s. f.) Répéter (v. t.) Répertoire Répétition (s. f.) Répresentation (s. f.) Reprise (s. f.) Réverbération (s. f.) Rêverie (s. f.) Revue (s. f.) Resonance (s. f.) Ricercare (s. m.) Rigaudon (s. m.) Rinforzando (adv.) Ripieno (s. m.) Risoluto (adv.) Ritardando (adv.) Ritenuto (adv.) Rythme (s. m.) Rythmer (v. t.) Rythmique (adj.) Rythmique (s. f.) Rythmicité (s. f.) Ritournelle (s. f.) Rock (s. m.) Rôle (s. m.) Romantisme (s. m.) Romance (s. f.) Rondeau/ rondo (s. m.) Rubato (adv.) Roulade (s. f.) Rumba (s. f.) Requiem (s. m.) Ritornello (s. m.) Reggae (s. m.) Registro (s. m.) Registro di capo Registro di petto Regolla dell'octava Interpretare di nuovo Religioso (adv.) Rinascimento Riorchestrare (v. t.) Riorchestrazione (s. f.) Ripetere; provare (v. t.) Repertorio Ripetizione; prova (s. f.) Rappresentazione (s. f.) Reprise (s. f.) Riverberazione (s. f.) Rêverie (s. f. invar.) Rivista; varieté (s. f.) Risonanza (s. f.) Ricercar (s. m.) Rigodone (s. m.) Rinforzando (adv.) Ripieno (s. m.) Risoluto (adv.) Ritardando (adv.) Ritenuto (adv.) Ritmo (s. m.) Ritmare (v. t.) Ritmico (adj.) Ritmica (s. f.) Ritmicità (s. f.) Ritornello (s. m.) Rock (s. m.) Ruolo (s. m.) Romanticismo (s. m.) Romanza (s. f.) Rondo (s. m.) Rubato (s. m. adv.) Gorgheggio (s. m.) Rumba (s. f.) Requiem (s.) Refrain; burden (s.) Reggae (s.) Register (s.) Head register Chest register Octave rule Reinterpret (v. t.) Religioso (adv.) Renaissance; Renascence; Revival (s.) Rescore; reorchestrate (v. t.) Reorchestration (s.) Rehearse; repeat (v. t.) Repertory; repertoire (s.) Rehearsal (s.) Performance (s.)

Reprise (s.) Reverberatrion (s.) Reverie (s.) Revue (s.) Resonance; sympathy (s.) Ricercar (s.) Rigadoon (s.) Rinforzando (adv.) Ripieno (s.) Risoluto (adv.) Ritardando (adv.) Ritenuto (adv.) Rhythm (s.) Rhythm (v. t.) Rhythmic (al) (adj.) Rhythmic (s) (s.) Rhythmicity (s.) Ritornello (s.) Rock (s.) Rôle/ role (s.) Romanticism (s.) Romance; romanza (s.) Rondeau/ rondo (s.) Rubato (s. adv) Roulade; vocal flourish (s.) R (h) umba (s.) S SALSA (s. f.) SALTÂND-O/ SALTATO (adv.) SAMBĂ (s. f.) SARABANDĂ (s. f.) Salsa (s. f.) Sautillé (adv.) Samba (s. f.) Sarabande (s. f.) Salsa (s. f.) saltând-o/ (adv.) Samba (s. f.) saltato Salsa (s.) saltând-o/ (adv.) Samba (s.) Saraband (s.) sautillé Sarabanda (s. f.)

SARDANĂ (s. f.) SARUSOFON – OANE (s. n.) SAXHORN – UN (FLIGORN) (s. n.) SAXOFON – OANE (s. n.) SAXOFONIST (s.) SAXOTROMBĂ (s. f.) SAXTUBĂ (s. f.) SCANDA (v. t.) SCANDARE (s. f.) SCARĂ (s. f.) SCÂRŢÂI (v. i.) SCENARIST – A (s.) SCENARIU – II (s. n.) SCENĂ (s. f.) SCENIC (adj.) SCHERZANDO (adv.) SCHERZO (s. n.) SCIOLTO (adv.) SCRIITURĂ (s. f.) SCRIPCAR (s. m.) SCRIPCĂ (s. f.) SECCO (adv.) SECUND (adj.) SECUNDA (v. t.) SECUNDĂ (s. f.) SECVENŢĂ (s. f.) SEGUE (adv.) SEGUIDILLA (s. f.) SEMITON – UN (s. n.) SEPTET – E (s. n.) SEPTIMĂ (s. f.) SEPTOLET – E (s. n.) SERATĂ (s. f.) SERENADĂ (s. f.) SERIALISM (s. n.) SERPENT – E (s. n.) SEXTĂ (s. f.) SEXTET – E (s. n.) SEXTOLET – E (s. n.) SFORZANDO/ SFORZATO (adv.) ŞI (s. m. invar.) SICILIANĂ (s. f.) SIMBOLISM (s. n.) SIMFONIC (adj.) SIMFONIE (s. f.) SIMFONIE CONCERTANTĂ (s. f.) SIMFONIETĂ (s. f.) Sardane (s. f.) Sarrusophone (s. m.) Saxhorn, bugle (s. m.) Saxo/ saxophone (s. m.) Saxophoniste/ saxo (s.) Saxotrombe (s. f.) Tuba (s. m.) Scander (v. t.) Scansion (s. f.) Échelle (s. f.) Racler (v. t.) Scénariste (s.) Scénario (s. m.) Scène (s. f.) Scénique (adj.) Scherzando (adv.) Scherzo (s. m.) Grand détaché Écriture (s. f.) Ménetrier (s. m.) Violon (s. m.) Secco (adv.) Second (adj.) Seconder (v. t.) Seconde (s. f.) Séquence (s. f.) Segue (adv.) Séguedille/ seguidilla (s. f.) Demiton; semiton (s. m.) Septuor (s. m.) Septième (s. f.) Septolet (s. m.) Soirée (s. f.) Sérénade (s. f.) Musique serielle Serpent (s. m.) Sixte (s. f.) Sextuor

(s. m.) Sextolet (s. m.) Sforzando (adv.) Şi (s. m.) Sicilienne (s. f.) Symbolisme (s. m.) Symphonique (adj.) Symphonie (s. f.) Symphonie concertante (s. f.) Symphoniette (s. f.) Sardana (s. f.) Sarrussofono (s. m.) Saxhorn; flicorno (s. m.) Sassofono (s. m.) Sassofonista – isti (s.) Saxotromba (s. f.) Tuba (s. f.) Scandire (v. t.) Scandire (s. m.) Scala (s. f.) Sonacchiare; strimpellare (v. t.) Scenarista (s.) Scenario; copione (s. m.) Scena (s. f.) Scenico (adj.) Scherzando (adv.) Scherzo (s. m.) Sciolto (adv.) Scrittura (s. f.) Strimpellatore – trice (s.) Strimpello (s. m.) Secco (adv.) Secondo (adj.) Accompagnare (v. t.) Secunda (s. f.) Sequenza (s. f.) Segue (adv.) Seghidiglia (s. f.) Semitono; mezzotono (s. m.) Settetto (s. m.) Settima (s. f.) Settimino (s. m.) Serata; accademia (s. f.) Serenata (s. f.) Musica seriale Serpentone (s. m.) Sesta (s. f.) Sestetto (s. m.) Sesto (s. m.) sforzando/ sforzato (adv.) Şi (s. m.) Vecchia danza pastorale Simbolismo (s. m.) Sinfonico (adj.) Sinfonia (s. f.) Sinfonia concertante (s. f.) Sinfonietta (s. f.) Sardana (s.) Sarrusophone (s.) Saxhorn; bugle (s.) Saxophone/ sax (s.) Saxophonist (s.) Saxotromba (s.) Saxtuba (s.) Scan (v. t.) Scansion (s.) Scale (s.) Scrape (v. t.) Scenarist (s.) Scenario (s.) Stage; scene (s.) Scenic (adj.) Scherzando (adv.) Scherzo (s.) Sciolto (adv.) Writing (s.) Fiddler; scraper (s.) Fiddle (s.) Secco (adv.) Second (adj.) Second (v. t.) Second (s.) Sequence; progression (s.) Segue (adv.) Seguidilla (s.) Semitone; half-step; half tone (s.) Septet; septuor (s.) Seventh (s.) Septuplet (s.) Musical evening (s.) Serenade; serenata (s.) Musique serielle Serpent (s.) Sixth (s.) Sextet (te); sestet (s.) Sextuplet; sextolet (s.) Sforzando (adv.) B; şi (s.) Siciliano (s.) Symbolism (s.) Symphonique (adj.) Symphony (s.) Symphonie concertante (s.) Sinfonietta (s.)

SIMFONISM (s. n.) SIMFONIST – A (s.) SINCOPA (v. t.) SINCOPAT (adj.) SINCOPĂ (s. f.) SINGLE (s. n.) SINGSPIEL (s. n.) SINTETIZOR – OARE (s. n.) SISTRU – E (s. n.) SLOW – UN (s. n.) SLOW FOX – UN (s. n.) SMORZANDO (adv.) SOL (s. m. invar.) SOLFEGIA (v. i.) SOLFEGIERE (s. f.) SOLFEGIU – II (s. n.) SOLIST – A (s.) SOLISTIC (adj.) SOLMIZAŢIE (s. f.) SOLO (s. m. invar. s. n. invar.) SONATĂ (s. f.) formă de SONATĂ SONATINĂ (s. f.) SONOR (adj.) SONORITATE (s. f.) SOPRAN – A (s. m. f.

n.) SOSTENUTO (adv.) SOTTO-VOCE (loc. adv.) SPAŢIU (s. n.) SPECTACOL – E (s. n.) SPECTATOR – OARE (s.) SPICCATO (adv.) SPINETĂ (s. f.) SPIRITOSO (adv.) STACCATO (adv.) STEGULEŢ (la notă) (s. n.) STEREOFONIC (adj.) STEREOFONIE (s. f.) STIL – UN (s. n.) STRADIVARIUS (vioară) (s. n.) STRETTO (adv.) STROFĂ (s. f.) STRUNĂ (s. f.) STUDIA (v. t.) STUDIU – II (s. n.) SUBDOMINANTĂ (s. f.) SUBIECT – E (s. n.) SUBITO (adv.) SUCCESIUNE (rapidă de note) SUBMEDIANTĂ (s. f.) SUBTON – UN (s. n.) Symphonie (s. f.) Symphoniste (s.) Syncoper (v. t.) Syncopé (adj.) Syncope (s. f.) Single (s. m.) Singspiel (s. m.) Synthétiseur (s. m.) Sistre (s. m.) Slow (s. m.) Slow fox (s. m.) Smorzando (adv.) Sol (s. m.) Solfier (v. t.) Chanter le solfège Solfège (s. m.) Soliste (s.); solo Solistique (adj.) Solmisation (s. f.) Solo (s. m.); soliste (s.) Sonate (s. f.) Forme de sonate Sonatine (s. f.) Sonore (adj.) Sonorité (s. f.) Soprano (s. m.); sopraniste (s.) Sostenuto (adv.) Sotto-voce (loc. adv.) Espace (s. m.) Spectacle (s. m.) Spectateur – trice (s.) Spiccato (adv.) Épinette (s. f.) Spiritoso (adv.) Staccato (adv.) Crochet (s. m.) Stéréophonique (adj.) Stéréophonie (s. f.) Style (s. m.) Stradivarius (s. m.) Stretto (adv.) Strophe (s. f.) Corde (s. f.) Étudier (v. t.) Étude (s. m.) Sous-dominante (s. f.) Sujet (s. m.) Subito (adv.) Trăit (s. m.) Sous-médiante (s. f.) Sous-tonique (s. f.) Sinfonia (s. f.) Sinfonista – isti (s.) Subire/ provocare una sincope Sincopato (adj.) Sincope (s. f.) Single (s. m.) Singspiel (s. m.) Sintetizzatore (s. m.) Sistro (s. m.) Slow (s. m.) Slowfox (s. m.) Smorzando (adv.) Sol (s. m.) Solfeggiare (v. t. / i.) Solfeggiamento (s. m.) Solfeggio (s. m.); solfa (s. f.) Solista – isti (s.) Solistico (adj.) Solmisazione/ solmizzazione (s. f.) Solo (s. m.); eşecuzione solistica; solista (s.) Sonata (s. f.) Forma di sonata Sonatina (s. f.) Sonoro (adj.) Sonorità (s. f.) Soprano (s. invar.) Sostenuto (adv.) Sotto-voce (loc. adv.) Spazio (s. m.) Spettacolo (s. m.) Spettatore – trice (s.) Spiccato (adv.) Spinetta (s. f.) Spiritoso (adv.) Staccato; granito (adv.) Coda (s. f.) Stereofonico (adj.) Stereofonia (s. f.) Stile (s. m.) Stradivario (s. m.) Stretto (adv.) Strofe/ strofa (s. f.) Corda (s. f.) Studiare (v. t.) Studio (s. m.) Sottodominante (s. f.) Soggetto (s. m.) Subito (adv.) Successione (s. f.) Sotto la mediante (s. f.) Tono (s. m.)

supplementare Symphonism (s.) Symphonist (s.) Syncopate (v. t.) Syncopated (adj.) Syncope; syncopation (s.) Single (s.) Singspiel (s.) Synthetizer (s.) Sistrum (s.) Slow (s.) Slow fox (s.) Smorzando (adv.) G; sol; se (s.) (sing) sol-fa (v. t.) Sol-faing (s.) Solfeggio; sol-fa; solfège (s.) (principal) soloist (s.) Soloistic (adj.) Solmisation (s.) Solo (s.) Sonate (s.) Sonata form Sonatina (s.) Sonorous (adj.) Sonority (s.) Soprano (s.) Sostenuto (adv.) Sotto-voce (loc. adv.) Space (s.) Show; play (s.) Public (s.) Spiccato (adv.) Spinet (s.) Spiritoso (adv.) Staccato (adv.) Flag; hook (s.) Stereophonic (adj.) Stereophony (s.) Style (s.) Stradivarius (s.) Stretto (adv.) Stanza (s.) Strâng (s.) Study (v. t.) Étude; study (s.) Subdominant (s.) Subiect (s.) Subito (adv.) Sequence (s.) Submediant (s.) Subtonic (s.)

SUFLA (v. i.) SUFLĂTOR (s. m.) SUITĂ (s. f.) SUNA (v. i.) SUNET – E (s. n.) SUPERIOR (adj.) SUPRADOMINANTĂ (s. f.) SUPRAREALISM (s. n.) SUPRATON – UN (s. n.) SURD (adj.) SURDINĂ (s. f.) SURLAŞ (s. m.) SURLĂ (s. f.) SUZAFON – OANE (s. n.) SWING – UN (s. n.) Siffler (v. i.) Siffleur – euse (s.) Suite (s. f.) Sonner (v. i.) Son; ton; timbre (s. m.) Haut (adj.) Sus-dominante (s. f.) Surréalisme (s. m.) Sus-tonique (s. f.) Sourd (adj.) Sourdine (s. f.) Trompettiste (s. m.) Trompe (s. f.) Hélicon bas en fa, souzaphone (s. m.) Swing (s. m.) Soffiare (v. i.) Suonatore strumento a fiato Suite (s. f. invar.) Suonare (v. i.) Suono (s. m.) di Blow (v. i.) Wind instrumentalist (s.) Suite (s.) Sound (v. i.) Sound (s.) High (adj.) Superdominant (s.) Surréalism (s.) Supertonic (s.) Deaf (adj.) Se cu) rdine; mute; damper (s.) Fifer (s.) Trumpet; fife (s.) F helicon (s.) Swing (s.) (registro) alto (adj.) Sopraddominante (s. f.) Surréalismo (s. m.) Tono (s. m.) supplementare Sordo (adj.) Sordina (s. f.); smorzo (s. m.) Pifferaro (s. m.) Piffero (s. m.) Helicon fa (s. m.) Swing (s. m.) Ş ŞAISPREZECIME (num.) ŞAIZECIPĂTRIME (num.) ŞANSONETĂ (s. f.) ŞANSONETIST – A (s.) ŞANTAN – UN (s. n.) ŞCOALĂ (s. f.) ŞLAGĂR – E (s. n.) Six-huit; double croche (num.) Quadruple croche (s. f.) Chansonette (s. f.) Chansonnier (s. m.) Café-chantant; (pop.) beuglant (s. m.) École (s. f.) Chanson à la mode; (pop.) beuglante (s. f.) Sedicesimo (num.) Sessanta-quarto (s. m.) Canzonetta francese;

chansonette (s. f.) Canzonettista (s.) Café-chantant (s. m. invar.) Scuola (s. f.) Canzone à la moda/ di successo Demiquaver; semiquaver; (amer.) sixteenth (num.) Hemidemisemiquaver; sixty-fourth note (s.) Chansonette; music-hall song (s.) Chansonnier (s.) Café-chantant (s.) School (s.) Hit; pop song (s.) T TAB (U) LATURĂ (s. f.) TACET (adv.) TACT – UN (s. n.) TACTA (v. t.) Tabulature (s. f.) Tacet (adv.) Cadence (s. f.) Battre (v. i.) Intavolatura (s. f.) Tacet (adv.) Ritmo (s. m.); cadenza (s. f.); movimento (s. m.) Battere (v. i.) Tablature (s.) Tacet (adv.) Time; measure (s.) Beat (v. i.)

TACTARE (s. f.) TALANGĂ (s. f.) TALERI/ TALGERE (s. n. pl.) TALGERE CHINEZEŞTI TALGERE CU PEDALĂ TALGERE TURCEȘTI TALGER ZORNĂITOR TAMBURĂ (s. f.) TAMBURINA (v. t.) TAMBURINĂ (s. f.) TAMBURINĂ CU TALGERE TAMBURINĂ FĂRĂ TALGERE TAMBUR-MAJOR (s. m.) TAM-TAM – UN (s. n.) TANGOU – UN (s. n.) TARAF – UN (s. n.) TARAGOT – UN (s. n.) TARANTELĂ (s. f.) TARDO (adv.) TASTATURĂ (s. f.) TEATRU – E (s. n.) TEDEUM – UN (s. n.) TEHNICĂ (s. f.) TEMATIC (adj.) TEMĂ (s. f.) TEMPERARE (s. f.) TEMPERAT (adj.) TEMPO – UN (s. n.) TENOR (s. m.) TENORINO (s. m.) TENUTO (adv.) TEORBĂ (s. f.) TERNAR (adj.) TERŢĂ (s. f.) TERŢET – E (s. n.) TERŢINĂ (s. f.) TETRACORD – UN (s. n.) TEXTURĂ (s. f.) TILINCĂ (s. f.) TIMBALE (s. n. pl.) TIMBRA (v. t.) TIMBRAT (adj.) TIMBRU – E (s. n.) TIMP – I (s. m.) TIMPAN – E (s. n.) TIMPANIST – A (s.) TIMPANON – OANE (s. n.) TIROLEZĂ (s. f.) TOBĂ (s. f.) Cadence (s. f.) Cloche de vache (s. f.) Cymbales (s. m. pl.) Cymbales chinois Cymbales à pédales cymbales Cymbale bourdonnante Tambour (s. m.) Tambouriner (v. t.) Tambourin (s. m.) Tambour de Basque Tambourin (à main); tambour sur le cadre Tambour-major (s. m.) Tam-tam (s. m.) Tango (s. m.) Petit orchestre (qui joue de la musique populaire) Instrument populaire roumain à vent Tarentelle (s. f.) Tardo (adv.) Clavier (s. m.) Théâtre (s. m.) Te-Deum (s. m.) Technique (s. f.) Thématique (adj.) Thème (s. m.) Tempérament (s. m.) Tempéré (adj.) Tempo (s. m.) Ténor (s. m.) Ténorino (s. m.) Tenuto (adv.) T (h) éorbe (s. f.) Ternaire (adj.) Tierce (s. f.) Terzetto (s. m.) Tercet (s. m.) Tetracorde (s. m.) Tessiture (s. f.)

Flûte de berger Timbales cubaines (s. f. pl.) Timbrer (v. t.) Timbré (adj.) Timbre (s. m.) Temps (s. m.) Timbale (s. f.) Timbalier (s. m.) Tympanon (s. m.) Tyrolienne (s. f.) Tambour (s. m.) Battuta (s. f.) Campanaccio (s. m.) Piatti (s. m. pl.) Piatti chinesi charleston piatti Piatto ţintinnante Mandola (s. f.) Tamburinare (v. t. / i.) Tamburino (s. m.) Tamburo basso; tamburello (s. m.) Tamburello (senza sonagli) Capotamburo; tamburo maggiore (s. m.) Tam-tam/ tam-tam; tantan (s. m.) Tango (s. m.) Gruppo folcloristico di suonatori Strumento popolare romeno a fiato Tarantella (s. f.) Tardo (adv.) Tastatura; tastiera (s. f.) Teatro (s. m.) Te-Deum (s. m.) Tehnica (s. f.) Tematico (adj.) Tema (s. m.); ideea melodica (s. f.) Temperamento (s. m.) Temperato (adj.) Tempo (s. m.) Tenore (s. m.) Tenorino (s. m.) Tenuto (adv.) Tiorba (s. f.) Ternario (adj.) Terza (s. f.) Terzetto (s. m.) Terzina (s. f.) Tetracordo (s. m.) Testura; tessitura (s. f.) (specie di) piffero Timbales (cubani) (s. m. pl.) Timbrare (v. t.) Timbrato (adj.) Timbro (s. m.) Tempo (s. m.) Timpano (s. m.) Timpanista – isti Zimbalon (s. m.) Tirolese (s. f.) Tamburo (s. m.) Beat (s.) Cow bell (s.) Cymbals (s. pl.) Chinese cymbals High hat; foot cymbals Cymbals Sizzle cymbal Tambour (a) (s.) Timbrel (v. t.) Tambourine (s.) Timbrel (s.) Hand drum (s.) Drum major Tam-tam (s.) Tango (s.) Folk music band Romanian wind instrument Tarantella (s.) Tardo (adv.) Keyboard (s.); keys (s. pl.) Theatre (s.) Te-Deum (s.) Technique (s.) Thematic (adj.) Theme; melody (s.) Temperament (s.) Tempered (adj.) Tempo; movement (s.) Tenor (voice, sânger) Tenorino (s.) Tenuto (adv.) Theorbo (s.) Triple (adj.) Third; (rar) tierce (s.) Terzetto; three-part song; tercet; triplet (s.) Terza rima (s.) Tetrachord (s.) Texture; tessitura (s.) Shepherd's pipe (s.) Timbales (s. pl.) Colour (v. t.) Coloured (adj.) Timbre; (tone) colour (pentru instrumente); quality (of a voice) (s.) Beat (s.) Kettle drum; tymbal/ timbal; timpano (s.) Tympaniste (s.) Cymbal (o) Tyrolienne (s.) Drum (s.)

TOBĂ DE PARADĂ TOBĂ MARE TOBĂ MICĂ DE CONCERT (CU COARDE) TOBĂ MICĂ (FĂRĂ COARDE) TOBĂ PROVENSALĂ A BATE TOBA TOBOŞAR (s. m.) TOCATĂ (s. f.) TOM-TOM – UN (s. n.)

TOM-TOM CU DOUĂ MEMBRANE TOM-TOM CU O MEMBRANĂ TON – UN (s. n.) TONAL (adj.) TONALITATE (s. f.) TONICĂ (s. f.) TONOMAT – E (s. n.) TONURI SUPERIOARE (s. n. pl.) TOP – UN (s. n.) TRAGEDIE (s. f.) TRAGICOMEDIE (s. f.) TRANSCRIE (v. t.) TRANSCRIERE (s. f.) TRANSPOZIŢIE (s. f.) TRANSPUNE (v. t.) TRÂMBIŢA (v. i.) TRÂMBIŢAŞ (s. m.) TRÂMBIŢĂ (s. f.) TREAPTĂ (s. f.) TREI PĂTRIMI (num.) TREIZECIDOIME (num.) TREMOLO – UN (s. n.) TRIANGLU – UN (s. n.) TRICORD1 – UN (s. n.) TRICORD$_2$ (adj.) TRIL – UN (s. n.) TRILUI (v. i.) TRIO – UN (s. n.) TRIOLET – E (s. n.) TRIPLUM (adv.) TRITON – UN (s. n.) TROMBA MARINA (s. f.) TROMBON – OANE (s. n.) TROMBON CU VENTILE (s. n.) TROMBONIST (s. m.) TROMPET (IST) (s. m.) Caisse roulante (s. f.); tambour roulant (s. m.) Grande caisse (s. f.) Petite caisse timbres) (s. f.) Caisse claire (s. f.) (avec Tamburo rullante (s. m.); cassa rullante (s. f.) Gran cassa (s. f.); tamburo grande (s. m.) Tamburo piccolo (concorde) (s. m.) Tamburo piccolo (s. m.) Tamburo provensale m.) Tamburare (v. i.) Tamburino (s. m.) Toccata (s. f.) Tom-tom (s. m.) Tom-tom; tamburo muto Tom-tom a una pella Tono (s. m.) Tonale (adj.) Tonalità (s. f.) Tonica (s. f.) Juke-box (s. m.) Suoni armonici (s. m. pl.) Top (s. m.) Tragedia (s. f.) Tragicommedia (s. f.) Curare la trascrizione musicale di un pezzo Adattamento (s. m.) Transposizione (s. f.); transporto (s. m.) Transportare (v. t.); spostare în un altro tono Trombare (v. i.) Tromba; trombettiere (s. m.) Tromba (s. f.) Grado (s. m.) Trequattro (num.) Trentaduesimo (num.) Tremolo (s. m.) Triangolo (s. m.) Tricordo (s. m.) Tricorde (adj.) Trillo; gorgheggio (s. m.) Trilleggiare; gorgheggiare (v. i.) Trio (s. m.) Terzina (s. f.) Ter (adv.) Tritono (s. m.) Tromba marina (s. f.) Trombone (s. m.) Trombone a cilindre (s. m.) Trombone (s. m.) Trombettiere; (jaz) (s.

Parade drum; (s.) Bass drum (s.) repedrum Snare drum (snares on) (s.) Snare drum (s.) Break nazwy (s.) Drum (v. i.) Drummer (s.) Toccata (s.) Tom-tom (s.) Tom-tom Single head toms Tone (s.) Tonal (adj.) Tonality (s.) Tonic; key note (s.) Juke-box (s.) Harmonics (s. pl.) Top (s.) Tragedy; tragic drama (s.) Tragi-comedy (s.) Transcribe (v. t.) Transcription (s.) Transposition; rendition (s.) Transpose; render (v.

t.) Blow/ sound the trumpet Trumpeter; blower (s.) Trumpet; (mil.) bugle (s.) Degree (s.) Three-four time (num.) Demi-semi-quaver (num.) Tremolo; quaver (ing) Triangle (s.) Trichord (s.) Three-stringed (adj.) Trill; shake; quaver; flush (s.) Quaver; warble; shake (v. i.) Trio (s.) Triolet; triplet (s.) Triplex (adv.) Tritone (s.) Marine trumpet (s.) Trombone (s.) Valve trombone (s.) Trombonist (s.) Trumpeter (s.) tambour de Provence; tambour provençal (s. m.) Tambouriner (v. i.) Tambour (ineur) (s. m.) Toccata (s. f.), toucher (s. m.) Tom-tom (s. m.) Tom-tom Tom-tom avec une membrane Ton (s. m.) Tonal – e – als (adj.) Tonalité (s. f.) Tonique (s. f.) Juke-box (s. m.) Sons harmoniques (s. m. pl.) Top (s. m.) Tragedie (s. f.) Tragi-comédie (s. f.) Transcrire (v. t.) Transcription (s. f.) Transposition (s. f.) Transposer (v. t.) Sonner de la trompe Trompette; clairon (s. m.) Trompette (s. f.) Degré (s. m.) Trois-quatre (num.) Triple croche (num.) Trémolo (s. m.) Triangle (s. m.) Tricorde (s. m.) Tricorde (adj.) Trille; tremblement (s. m.) Triller (v. i.) Trio (s. m.) Triolet (s. m.) Ter (adv.) Triton (s. m.); quarte augmentée (s. f.) Trompe marine (s. f.) Trombone (s. m.) Trombone à cylindres/ à pistons (s. m.) Tromboniste (s. m.) Trompettiste; trompette (s.

TROMPETĂ (s. f.) TROMPETĂ BACH (s. f.) TROMPETĂ CROMATICĂ (s. f.) TROMPETĂ CU CLAPE TROMPETĂ CU CULISĂ (s. f.) TROMPETĂ NATURALĂ (s. f.) TROPPO (adv.) TRUBADUR (s. m.) TRUVER (s. m.) TUB – UN (s. n.) TUBAIST (s. m.) TUBĂ (s. f.) TUBURI DE SCHIMB (s. n. pl.) TURNEU – EE (s. n.) TUŞEU – UN (s. n.) TUTTI (adv.) TWIST – UN (s. n.) m.) Trompette (s. f.) Trompette de Bach (s. f.) Trompette à pistons (s. f.) Trompette à clef Trompette à coulisse (s. f.) Trompette d'harmonie (s. f.) Troppo (adv.) Troubadour (s. m.) Trouvère (s. m.) Tube; chocallo (s. m.) Joueur du tuba Tuba, contrebasse à pistons (s. m.) Cromette (s. f.); tube de rechange (s. m.) Tournée (s. f.) Toucher (s. m.) Tutti (adv.) Twist (s. m.) trombettista (s. m.) Tromba (s. f.) Tromba di Bach (s. f.) Tromba cromatica (s. f.) Tromba a chiavi Tromba di tirarsi (s. f.) Tromba naturale (s. f.) Troppo (adv.) Trovatore (s. m.) Troviero (s. m.) Canna (s. f.) Tubaista (s. m.)

Tuba, tuba bassa (s. f.) Colaccio (s. m.) Giro (artistico) (s. m.); tournée (s. f.) Tocco (s. m.); modo di suonare Tutti (adv.) Twist (s. m.) Trumpet (s.) Bachtrumpet (s.) Valve trumpet (s.) Key bugle (s.) Slide trumpet (s.) Old trumpet (s.) Troppo (adv.) Troubadour (s.) Trouvere (s.) Tubo; shaker; chocolo (s.) Tuba player (s.) (sax) tuba; bass tube (s.) Pipe (s.) Tour (s.) Touch (s.) Tutti (adv.) Twist (s.) Ţ ŢAMBAL – E (s. n.) ŢAMBALAGIU (s. m.) ŢIGĂNEASCĂ (s. f.) ŢINUT (adj.) ŢITERĂ (s. f.) Tympanon; cymbalum/ czimbalum (s. m.) Musicien qui joue du tympanon (s. m.) Musique tsigane (s. f.) Tenuto (adv.) Cithare (s. f.) Zimbalon (s. m.) Sonatore di zimbalon (s. m.) Zingaresca (s. f.) Tenuto (adv.) Centra (s. f.); nervi poetici (s. m. pl.) Dulcimer; cembalo; cymbal (s.) Dulcimer/ cembalo player; cymbalist (s.) Tzigane muzic; ziganka (s.) Tenuto (adv.) Zither; (rar) cithern (s.) U UKULELE (s. n.) UMANISM (s. n.) UNICORD (adj.) UNISON (s. n.) UNISONANŢĂ (s. f.) URCA (v. t.) Ukulele (s. m.) Humanisme (s. f.) Unicorde (adj.) Unisson (s. f.) Unissonance (s. f.) Hausser (v. t.) Ukulele (s. m.) Umanesimo (s. f.) Monocorde (adj.) Unisono (s. f.) Unisonanza (s. f.) Salire; crescere (v. t.) Ukulele (s.) Humanism (s.) Single strâng Unison (s.) Unisonance (s.) Raise (v. t.)

URECHE (s. f.) UT (s. m.) UVERTURĂ (s. f.) Oreille (s. f.) Ut (s. m.) Ouverture (s. f.) Orecchio (s. f.) Do (s. m.) Ouverture (s. f.) Ear (s.) Ut (s.) Overture (s.) V

X XILOFON – OANE (s. n.) XILOFONIST – A (s.) Xylophone (s. m.) Joueur du xylophone (s.) Silofono/ xilofono (s. m.) Silofonista/ xilofonista – isti (s.) Xylophone (s.) Xylophone player (s.) Z ZAPATEADO (s. n.) ZDRĂNGĂNI (v. i.) ZGOMOT – E (s. n.) Zapateado (s. m.) (la vioară) violoner; racler du violon (v. i.); (la pian) pianoter (v. t.) Bruit (s. m.) Zapateado (s. m.) Sonacchiare; strimpellare (v. i.); (la chitară) schiţarrare (v. t.) Rumore (s. m.) Zapateado (s.) Rattle; jungle; thrum; (la pian) pound (on); (la vioară etc.) rasp (v. i.) Noise (s.)

LISTA ABREVIERILOR (a) – (pentru dicţionarul italian – român) se conjugă cu verbul avere abrev. – abreviere adj. – adjectiv adv. – adverb antic. – antichitate antic. gr. – antichitatea greacă augum. –

augmentativ bis. – bisericesc depr. – depreciativ dial. – dialectal (e) – (pentru dicţionarul italian – român) se conjugă cu verbul essere ex. – exemplu fig. – figurat invar. – invariabil ist. – istoric înv. – învechit loc. adj. – locuţiune adjectivală loc. adv. – locuţiune adverbială lit. – literar od. – odinioară part. – participiu peior. – peiorativ pl. – plural recom. – recomandare reg. – regional's. – substantiv masculin şi feminin s.f. – substantiv feminin sân. – sinonim s.m. – substantiv masculin s.n. – substantiv neutru Tosc. – toscan v. i. – verb intranzitiv v. r. – verb reflexiv v. t. – verb tranzitiv

BIBLIOGRAFIE Balaci, Alexandru (coord.) – Dicţionar italian – român/ Dizionario italiano – romeno, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983 Balaci, Alexandru (coord.) – Dizionario italiano – romeno/ Dicţionar italian – român, Editura 100 + 1 Gramar, Bucureşti, 2000 Bughici, Dumitru – Dicţionar de forme şi genuri muzicale, Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor, Bucureşti, 1974 Canarache, Ana (coord.) – Dicţionar român – francez, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967 Condeescu – Haneş (coord.) – Dicţionar francez – român, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967 Condrea – Derer, Doina – Dicţionar român – italian, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978 Condrea – Derer, Doina (coord.) – Dicţionar român – italian/ Dizionario romeno – italiano, Editura 100 + 1 Gramar, Bucureşti, 1999 DEX – Dicţionarul explicativ al limbii române, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998 Denizeau, Gérard, Să înţelegem şi să identificăm genurile muzicale, Editura Meridiane, Bucureşti, 2000 Doljański, A. – Mic dicţionar muzical, Editura Muzicală, Bucureşti, 1960 Duţescu, Mircea – Voci mari, voci bizare, Editura PROTEL, Bucureşti, 2002 Gâscă, Nicolae – Tratat de teoria instrumentelor, Editura Muzicală, Bucureşti, 1988 Institutul de Lingvistică al Universităţii din Bucureşti – Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române, Editura Academiei R.

S.

R., 1982 Le Petit Larousse en couleurs, 17 Rue de Montparnasse, 75298 Paris, 1995 Levițchi, Leon (coord.) – Dicţionar englez – român,

Editura Academiei R.
S.
R., 1974 Levițchi, Leon – Dicţionar român – englez, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1973 Levițchi – Bantaş – Dicţionar englez – român, Editura Teora, Bucureşti, 1992 Rey, Alain (coord.) – Le Robert Dictionnaire d'aujourd'hui, Dictionnaires Le Robert, 107, avenue Parmentier, Paris XIE, 1992 Vancea, Zeno (coord.) – Dicţionar de termeni muzicali, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984 Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the english Language, Gramercy Books, distributed by Random House Publishing Inc. 40 Engelhard Avenue, Avenel, New Jersey 07001 1994, U.
S.
A.